B
Biblioteca Polirom

Sophie Kinsella



Goana după cumpărături la New York

POLIROM



PROZĂ XXI

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM
este coordonată de Denisa Comănescu.

Sophie Kinsella, *Shopaholic Abroad*

Copyright © Sophie Kinsella, 2001
© 2005 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

KINSELLA, SOPHIE

Goana după cumpărături la New York/Sophie Kinsella
trad. de Vali Florescu. – Iaşi: Polirom, 2005

ISBN: 973-681-838-1

I. Florescu, Vali (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie Kinsella

Goana după cumpărături la New York

Traducere de Vali Florescu

POLIROM
2005

Sophie Kinsella a studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată în probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o *shopaholică* înrăită, au cunoscut un succes imens și au fost traduse în peste treizeci de limbi. Sophie Kinsella locuiește la Londra, are doi fii, iubește la nebunie cumpărăturile, dar e ceva mai cumpătată decît eroina sa.

Aventurile simpaticei Becky Bloomwood, vechea noastră cunoștință din *Mă dau în vînt după cumpărături*, continuă! Deși și-a găsit marea iubire, are o nouă limită de creditare și mai și primește o ofertă de a lucra în New York, Becky se dovedește aceeași femeie cu principii ferme, unul dintre acestea fiind cel de a nu-și cumpăra mai mult de o pereche de pantofi odată. Bineînțeles, în afara cazurilor de dragoste la prima vedere. Nimeni nu știe mai bine decît ea că există și așa ceva. O pereche de sandale care-ți taie respirația. O rochie la vederea căreia ți se înmoaie genunchii. O geantă fără de care viața ta nu mai înseamnă nimic. Fiică răsfățată a epocii reducerilor oferite de marile magazine din Londra și New York, Becky începe o luptă crîncenă cu ea însăși, cu tentațiile consumiste care o înconjoară, cu superficialitatea unei lumi guvernate de imagine. Becky pășește cu nonșalanță pe muchia prăpastiei dintre adevăr și minciună, dintre dragoste și eșec sentimental, dintre dramă și comedie. Paradoxal, chiar pasiunea ei pentru excese la cumpărături o va ajuta să se descurce într-o situație ce pare fără ieșire.

În colecția „Biblioteca Polirom" urmează să apară *La cumpărături în rochie de mireasă*.

Pentru Gemma, care a ştiut întotdeauna
cît de importantă e o eşarfă Denny and George
pentru o fată.

Mulțumiri

Mii de mulțumiri pentru Linda Evans, Patrick Plonkinton-Smythe și pentru extraordinara echipă de la Transworld; și, ca întotdeauna, pentru Araminta Whitley, Celia Hayley, Mark Lucas, Nicki Kennedy, Kim Witherspoon și David Forrer.

Mulțumiri speciale pentru Susan Kamil, Nita Taublib și toți cei de la The Dial Press, care m-au întîmpinat cu atîta căldură la New York, și mai ales pentru Zoe Rice, pentru o minunată după-amiază de documentare (constînd în cumpărături și tratație cu ciocolată). De asemenea, îi mulțumesc lui David Stefanou pentru Gimlet-uri și lui Sharyn Soleimani de la Barneys, care a fost atît de amabilă, și tuturor celor care mi-au oferit idei, sfaturi și inspirație în permanență, în primul rînd Athena Malpas, Lola Bubbosh, Mark Malley, Ana-Maria Mosley, Harrie Evans și întregii mele familii. Și, firește, lui Henry, care are cele mai bune idei.

Endwich Banca
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

18 iulie 2001

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din 15 iulie. Îmi pare bine să aflu că sînteți clienta Băncii Endwich de aproape cinci ani.

Din păcate, noi nu oferim un „Bonus de cinci ani", așa cum propuneți, nici o păsuire pentru depășirea de cont tip „Pagină curată – Un nou început". Sîntem însă de acord că ambele idei sînt bune.

Pot, în schimb, să vă extind limita de creditare cu încă 500 de lire, aceasta ajungînd deci la 4 000 de lire, și vă propun să ne întîlnim cît de curînd pentru a discuta despre necesitățile dumneavoastră financiare curente.

Cu stimă,

Derek Smeath
Manager

Endwich Banca
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

23 iulie 2001

Stimată domnişoară Bloomwood,

Mă bucură faptul că scrisoarea mea din 18 iulie v-a fost de ajutor.

V-aş fi, totuşi, recunoscător dacă aţi înceta să faceţi referire la mine personal în emisiunea dumneavoastră cu apelativele „scumpul de Smeathie" şi „cel mai bun manager de cont din lume".

Deşi, evident, îmi face plăcere că aveţi această impresie despre mine, superiorii mei sînt oarecum preocupaţi de imaginea pe care o faceţi în acest fel Băncii Endwich şi m-au rugat să vă scriu în acest sens.

Toate cele bune,

Derek Smeath
Manager

Endwich Banca
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

20 august 2001

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din 18 august.

Mi-a părut rău să aflu că vă este atît de greu să vă mențineți în noile limite ale contului dumneavoastră de credit. Înțeleg că reducerile de vară de la Pied à Terre nu au loc în fiecare săptămînă și pot, firește, să vă extind limita de creditare cu încă 63,50 lire, dacă „acest lucru este de maximă importanță".

Cu toate acestea, v-aș recomanda să faceți o vizită la sucursala noastră, pentru o analiză mai temeinică a situației dumneavoastră financiare. Asistenta mea, Erica Parnell, va fi încîntată să ne fixeze o întîlnire în acest sens.

Cu stimă,

Derek Smeath
Manager

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ

Unu

OK, nu intra în panică. Nu intra în panică. Trebuie pur și simplu să încerc să mă organizez, să rămîn calmă și să mă hotărăsc ce anume trebuie să-mi iau cu mine. Și, la final, toate astea trebuie să încapă cît mai bine în geamantan. La urma urmei, cît de greu poate să fie?

Mă dau un pas înapoi de lîngă patul pe care toate sînt claie peste grămadă și închid ochii, sperînd cumva că, dacă îmi doresc asta suficient de tare, hainele or să mi se aranjeze ca prin minune în teancuri frumos împăturite. Ca în articolele alea despre cum să-ți faci bagajul de prin reviste; afli cum poți să pleci în concediu cu un sarong ieftin și să-l transformi cu inteligență în șase ținute vestimentare diferite. (Ceea ce mie mi s-a părut întotdeauna o mare abureală, pentru că, OK, să zicem că sarongurile costă zece lire, dar tonele de haine pe care le adaugă costă cîteva sute, și noi se pare că nu trebuie să băgăm de seamă.)

Dar, cînd deschid iar ochii, talmeș-balmeșul e tot la locul lui. De fapt, dezordinea pare și mai mare, de parcă, în timpul cît am avut ochii închiși, hainele mele ar fi sărit afară din sertare și s-ar fi năpustit pe pat. Oriunde mă uit, în toată camera, sînt grămezi uriașe de...ăăă, ei, bine... *chestii*. Pantofi, ghete, tricouri, reviste... un coșuleț de cadou de la Body Shop care era la reduceri... un

curs de italiană de la Linguaphone pe care trebuie neapărat să-l încep... o chestie pentru saună facială... Şi, mîndre nevoie-mare pe masa de toaletă, o mască de scrimă şi o floretă pe care le-am cumpărat ieri. De la un magazin de caritate, cu numai patruzeci de lire!

Ridic floreta şi fandez spre reflexia mea din oglindă, aşa ca să văd cum îmi stă. E chiar o coincidenţă, pentru că de ani de zile aveam de gînd să mă apuc de scrimă, încă de cînd am citit articolul ăla din *Daily World*. Ştiaţi că, dintre toţi sportivii, scrimerii au cele mai frumoase picioare? Şi în plus, dacă eşti foarte bun, poţi să te faci cascador de film şi să cîştigi o mulţime de bani! Aşa că intenţionez să găsesc un curs de scrimă prin apropiere şi să devin foarte bună, ceea ce cred că o să fie destul de uşor.

Şi pe urmă – ăsta e micul meu plan secret – cînd o să am medalie de aur sau ce se dă pentru asta, o să-i scriu lui Catherine Zeta Jones. Fiindcă trebuie să aibă nevoie de o cascadoare care s-o dubleze, nu? Şi de ce să nu fiu eu aceea? De fapt, mai mult ca sigur că ar prefera o englezoaică. Poate că o să-mi dea telefon să-mi spună că îmi urmăreşte de mult apariţiile la televizor şi şi-a dorit tot timpul să mă întîlnească! Dumnezeule mare! Nu-i aşa c-ar fi super? Probabil că ne-am înţelege de milioane, pentru că, evident, am descoperi şi că avem acelaşi simţ al umorului şi tot. Şi dup-asta aş lua avionul spre casa ei luxoasă şi m-aş întîlni cu Michael Douglas şi m-aş juca cu copilaşul lor. Ne-am simţi foarte bine unul în compania celuilalt, ca nişte vechi prieteni, şi o revistă ar face un reportaj despre cei mai buni prieteni ai celebrităţilor şi am apărea şi noi în el, şi poate chiar aş fi întrebată dacă nu vreau să fiu...

— Bună, Bex!

Tresar şi veselele imagini cu mine rîzînd împreună cu Michael şi Catherine se evaporă, iar creierul mi se concentrează asupra clipei de faţă. Colega mea de apartament Suze se plimbă prin cameră, într-o pijama antică, în pătrăţele.

— Ce faci? mă întreabă, curioasă.

— Nimic, zic, punînd repede floreta înapoi. Doar... ştii şi tu. Mă menţin în formă.

— Aha, face, neconvinsă. Deci, cum merge împachetatul?

Se duce la poliţa de deasupra căminului, ia un ruj şi începe să-şi dea cu el. Aşa face mereu cînd vine la mine în cameră – se plimbă încolo şi-ncoace, ia cîte un lucru, se uită la el, apoi îl pune la loc. Spune că îi place că nu ştii niciodată peste ce dai, ca într-un magazin de vechituri. Lucru pe care sînt sigură că îl spune în cel mai bun sens cu putinţă.

— Destul de bine. Mă gîndesc ce geamantan să-mi iau.

— Ooo, spune Suze întorcîndu-se spre mine, cu gura pe jumătate roz. Ce zici de ăla mic, bej? Sau de geanta roşie de voiaj?

— M-am gîndit să mi-o iau pe asta, zic, trăgînd de sub pat geanta în formă de scoică, verde ţipător. Am cumpărat-o în weekend şi e absolut superbă.

— Uau! face Suze, cu ochii mari. Bex! E super! De unde-ai luat-o?

— Fenwicks, zîmbesc eu larg. Nu e senzaţională?

— E cea mai tare geantă de felul ăsta pe care-am văzut-o în viaţa mea! spune Suze, plimbîndu-şi degetele pe ea cu admiraţie. Deci... cîte geamantane ai la ora asta? Se uită la şifonierul meu, de pe care stau să cadă o valiză maro de piele, o geantă lăcuită şi trei port-farduri mari.

— Păi..., zic, ridicînd din umeri cu un aer ușor defensiv, cîte are toată lumea.

Cred că mi-am cumpărat destul de multe geamantane și genți de voiaj în ultimul timp. Dar ideea este că de ani de zile am umblat cu aceeași geantă hărtănită de pînză. Pînă cînd, în urmă cu cîteva luni, în timp ce mă aflam în mijlocul magazinului Harrods am avut o revelație, oarecum asemănătoare cu cea pe care a avut-o Sfîntul Pavel în drum spre Mandalay: Valize. Și, de atunci, am recuperat pentru toți anii cînd n-am avut o geantă ca lumea.

Și, la urma urmei, oricine știe că un geamantan bun e o investiție.

— Tocmai îmi fac un ceai, spune Suze. Vrei și tu?

— Daa, te rog!

— Și un KitKat? rînjește Suze.

— Un KitKat, neapărat.

De curînd, l-am cazat pe un prieten de-al lui Suze la noi pe canapea și, cînd a plecat, ne-a lăsat cutia asta uriașă plină cu sute de KitKat. Ceea ce e un foarte frumos cadou, doar că toată ziua nu mai mîncăm altceva decît ciocolată KitKat. Totuși, cum subliniase Suze seara trecută, cu cît le mîncăm mai repede, cu atît mai repede scăpăm de ele – deci, într-un fel, e mai sănătos să băgăm la ghiozdan cît mai multe cu putință.

Suze își tîrîie picioarele afară din cameră și eu mă întorc la geanta mea. Așa. Să mă concentrez. Să împachetez. Nu ar trebui să-mi ia mult. Nu am nevoie decît de cîteva combinații de bază, pentru o mini-vacanță în Somerset. Mi-am făcut chiar și o listă, care ar trebui să facă lucrurile simple și clare.

Blugi: două perechi. Ușor. Unii tociți și unii nu chiar așa tociți.

Tricouri:

- De fapt, hai să zic trei perechi de blugi. Trebuie neapărat să-mi iau blugii noi Diesel, sînt atît de cool, chiar dacă sînt puţin cam strîmţi. O să-i port doar cîteva ore seara sau ceva de genul.

Tricouri:

A, şi pantalonii trei sferturi cu broderie de la Oasis, pentru că încă nu i-am purtat. Dar ei nu se pun, pentru că practic pot să-i trec la pantaloni scurţi. Şi blugii nici nu prea ocupă loc, nu?

OK, cred că sînt destui blugi. Pot să mai împachetez oricînd alţii, la nevoie.

Tricouri: selecţie. Să vedem. Alb simplu, bineînţeles. Gri, la fel. Negru scurt, maiou negru (Calvin Klein), alt maiou negru (Warehouse, dar de fapt arată mai bine), roz fără mîneci, roz sidefat, roz...

Mă opresc în mijlocul transferării tricourilor împăturite în geantă. E stupid. De unde să ştiu ce tricouri o să am chef să port? Toată chestia la tricouri e să le alegi dimineaţa în funcţie de starea ta de spirit, ca pe cristale sau ca pe uleiurile pentru aromaterapie. Dacă mă trezesc dimineaţa că am chef să-mi pun tricoul cu „Elvis is Groovy" şi nu-l am la mine?

Ştiţi ceva, cred că am să le iau pe toate. La urma urmei, cît loc pot să ocupe nişte tricouri? Nici nu o să se simtă.

Le bag pe toate în geantă, după care mai pun şi nişte bustiere scurte, să-mi poarte noroc.

Excelent. Abordarea asta radicală e foarte eficientă. OK, ce mai urmează?

Zece minute mai tîrziu, Suze se întoarce în cameră, cu două căni de ceai şi trei KitKat pe care să le împărţim. (Am ajuns la concluzia că patru batoane, sincer, sînt prea mult.)

— Poftim, zice, după care se uită mai bine la mine. Bex, ce-i cu tine?

— Nimic, spun, roşie la faţă. Încerc doar să împăturesc vesta asta ca să nu ocupe atîta loc.

Am pus deja o geacă de blugi şi una de piele, dar nu poţi să pui nici o bază pe vremea din septembrie, nu? Vreau să zic, acum e cald şi soare, dar mîine poate foarte bine să înceapă să ningă. Şi ce se întîmplă dacă Luke şi cu mine plecăm într-o plimbare rustică la ţară? Şi mai ales că am vesta asta nemaipomenită din Patagonia de secole şi n-am purtat-o decît o dată. Încerc să o mai pliez o dată, dar îmi scapă din mîini şi cade pe jos. Doamne, asta îmi aminteşte de excursiile cu cortul cu familia Brown, cînd încercam să-mi bag sacul de dormit înapoi în învelitoarea lui.

— Cît timp ziceai c-o să fii plecată? mă întreabă Suze.

— Trei zile.

Renunţ să mai încerc să împăturesc vesta pînă ajunge cît o cutie de chibrituri şi aceasta îşi revine ca un arc la forma iniţială. Puţin cam dezamăgită, mă las pe pat şi iau o gură de ceai. Ce nu înţeleg e cum reuşesc unii să-şi ia atît de puţin bagaj? Vezi mereu oameni de afaceri care se grăbesc spre avioane extrem de încîntaţi de sine, ducînd cu ei doar o valijoară pe rotile, cît o cutie de pantofi. Cum reuşesc? Au haine vrăjite, care se strîng cît e nevoie? Există vreo modalitate secretă de a împături totul pînă ajunge cît o cutie de chibrituri?

— De ce nu-ţi iei şi geanta de voiaj? sugerează Suze.

— Crezi?

Mă uit cu neîncredere la geamantanul meu supraburdușit. Dacă stau să mă gîndesc, poate

n-am nevoie de trei perechi de ghete. Sau de etolă.

Atunci îmi dau seama că Suze pleacă aproape în fiecare weekend şi tot ce-şi ia cu ea e o geantă nu prea mare, pliabilă.

— Suze, tu cum îţi faci bagajul? Ai un sistem, ceva?

— Nu ştiu, zice ea vag. Bănuiesc că fac şi acum ce ne-au învăţat la Miss Burton. Te gîndeşti la o vestimentaţie pentru fiecare ocazie şi o respecţi. Începe să exemplifice pe degete. Cum ar fi... călătoria pînă la destinaţie, masa, cînd stai la piscină, cînd joci tenis... Ridică ochii spre mine. Da, şi fiecare haină să fie folosită de cel puţin trei ori.

Dumnezeule mare. Suze e un geniu. Ştie tot felul de chestii de-astea. Părinţii ei au trimis-o la optsprezece ani la Miss Burton Academy, care e o şcoală cu pretenţii, unde te învaţă lucruri de genul cum să vorbeşti cu un episcop sau cum să te dai jos dintr-o maşină sport dacă eşti în mini. Mai ştie şi cum să facă pe zîna ca să iasă basma curată cînd e prinsă la-nghesuială.

Împart repejor o foaie de hîrtie în mai multe coloane. Aşa mai merge. E mult mai bine decît să îndes lucruri într-o geantă, la întîmplare. În felul ăsta, nu o să am haine în plus, doar strictul necesar.

Vestimentaţie 1: la piscină (soare)

Vestimentaţie 2: la piscină (înnorat)

Vestimentaţie 3: la piscină (cînd fundul arată uriaş dimineaţa)

Vestimentaţie 4: la piscină (altcineva are acelaşi costum de baie)

Vestimentaţie 5:

Telefonul din hol sună, dar abia îmi ridic privirea. O aud pe Suze vorbind surescitată, apoi,

o clipă mai tîrziu, apare în uşă, trandafirie la faţă şi încîntată.

— Ghici! zice. Ghici!

— Ce-i?

— Rame de calitate mi-a vîndut toate ramele! Tocmai au sunat să-mi mai comande şi altele!

— Vai, Suze! E extraordinar! ţip eu.

— Ştiu!

Vine în fugă către mine şi ne îmbrăţişăm lung, apoi începem un fel de dans, pînă cînd îşi dă seama că are în mînă o ţigară şi mai are puţin şi-mi dă foc la păr.

Este incredibil faptul că Suze a început să facă rame doar cu cîteva luni în urmă, iar acum e deja furnizorul a patru mari magazine din Londra şi se vînd foarte bine! A apărut în reviste şi tot tacîmul. Ceea ce nu e deloc de mirare, pentru că ramele ei sînt atît de cool. Ultimele pe care le-a lansat sînt de tweed grena şi sînt livrate în cutiile alea gri strălucitoare şi superbe, împachetate în foiţă de hîrtie turcoaz aprins. (Apropo, eu am ajutat-o să aleagă culoarea exactă.) Are atîta succes cu ele, că acum nici nu mai e nevoie să le facă ea; îşi trimite designul la un mic atelier din Kent şi le primeşte gata împachetate.

— Ia zi, ţi-ai ales garderoba? mă întreabă, trăgînd un fum din ţigară.

— Da, zic, fluturîndu-i hîrtia în faţă. Am notat totul. Pînă la ultima pereche de şosete.

— Bravo!

— Şi singurul lucru pe care mai trebuie să-l cumpăr, adaug în treacăt, este o pereche de sandale lila.

— Sandale lila?

— Mmm? ridic ochii cu inocenţă. Da, îmi trebuie. Ştii şi tu, o pereche de sandale ieftine şi drăguţe care să se asorteze la mai multe haine...

— Am înțeles, spune Suze și se oprește, ușor încruntată. Bex... nu mi-ai zis săptămîna trecută de niște sandale lila? Foarte scumpe, de la LK Bennett?

— Da? Simt că-ncep să mă înroșesc un pic. Nu... nu-mi amintesc. Poate. Oricum...

— Bex, îmi aruncă Suze o privire brusc suspicioasă. Acum spune-mi adevărul. Chiar ai nevoie de o pereche de sandale lila? Sau pur și simplu ți le dorești?

— Nu! zic, cu un aer defensiv. Chiar am nevoie de ele! Uite!

Îmi scot planul vestimentar, îl desfac și i-l arăt. Trebuie să recunosc, sînt destul de mîndră de el. E o diagramă destul de complicată, toată numai dreptunghiuri, săgeți și asteriscuri.

— Uau! face Suze. Unde-ai învățat să faci asta?

— La universitate, spun cu modestie. Mi-am dat diploma în Afaceri și Contabilitate – și e uimitor cît de des îmi folosesc lecturile de atunci.

— În dreptunghiul ăsta ce e? mă întreabă, arătînd pe hîrtie.

— Asta e... închid ochii pe jumătate, încercînd să-mi amintesc. Cred că asta e dacă mergem la un restaurant select și am purtat deja rochia de la Whistles cu o seară înainte.

— Și asta?

— Asta e dacă facem alpinism. Și asta – arăt către un pătrat gol – e cînd o să am nevoie de sandale lila. Dacă nu le am, hainele astea nu mai merg, și nici astealalte... și totul se duce de rîpă. Pot să nici nu mă mai duc.

Suze tace o clipă, uitîndu-se pe planul meu, în timp ce eu îmi mușc buza de nerăbdare și îmi țin degetele încrucișate la spate.

Știu că situația vi se poate părea cam neobișnuită. Știu că majoritatea oamenilor nu trebuie să obțină aprobare de la colegul de apartament ca să-și cumpere ceva. Ideea este că, nu de mult, i-am promis lui Suze că o las să țină evidența cumpărăturilor mele. Să fie cu ochii pe mine.

Să nu mă înțelegeți greșit. Nu e vorba că aș fi dependentă de cumpărături sau ceva de genul. Doar că în urmă cu cîteva luni am intrat într-un fel de... Ei bine... Un mic impas financiar. Un hop, ceva minor – nimic îngrijorător. Dar Suze s-a speriat foarte tare cînd a aflat și mi-a zis că, pentru binele meu, de acum încolo o să-mi aprobe ea toate cheltuielile.

Și s-a ținut de cuvînt. E foarte strictă. Cîteodată sînt de-a dreptul îngrozită la gîndul că ar putea zice nu.

— Înțeleg, spune în cele din urmă. Nu prea ai de ales, nu?

— Exact, spun ușurată.

Iau hîrtia cu planul de la ea, o împăturesc și o bag în geantă.

— Ia ascultă, Bex, ce-i asta? E nouă? zice brusc Suze.

Deschide larg șifonierul și mă apucă tremuriciul. Se încruntă la haina mea cea nouă, absolut încîntătoare, de culoarea mierii, pe care am ascuns-o repede zilele trecute cînd ea era în baie.

Aveam de gînd să-i spun de ea, evident. Doar că încă n-am apucat.

Te rog, nu te uita la eticheta cu prețul. Mă concentrez cu ardoare. Te rog, nu te uita la eticheta cu prețul.

— Îhm... da, zic. Da, e nouă. Chestia e că... am nevoie de o haină bună, pentru cazul în care mi se cere să filmez afară pentru *Cafeaua de dimineață*.

— Se poate întîmpla așa ceva? întreabă Suze, siderată. Parcă era vorba că stai în studio și dai sfaturi financiare, nu?

— În principiu... nu știi niciodată. E mai bine să fii pregătit.

— Cred că ai dreptate... spune Suze cu îndoială în glas. Și bluza asta? Scoate un umeraș. Și asta e nouă!

— Asta e pentru emisiune, răspund prompt.

— Și fusta asta?

— Pentru emisiune.

— Și pantalonii ăștia noi?

— Pentru...

— Bex. Suze se uită la mine, mijindu-și ochii. Cîte rînduri de haine trebuie să porți în emisiune?

— Păi, zic defensiv, am nevoie și de cîteva de rezervă. Suze, e vorba de cariera mea. *Cariera* mea.

— Da, zice Suze în cele din urmă. Probabil că așa e. Se uită la noua mea jachetă de mătase roșie. E drăguță.

— Știu, zic radioasă. Am cumpărat-o s-o port la emisiunea specială din ianuarie.

— Ai o emisiune specială în ianuarie? întreabă Suze. Și despre ce e vorba?

— O să se numească Principiile financiare fundamentale ale lui Becky, spun, întinzîndu-mă după lip gloss. O să fie foarte mișto. Cinci calupuri de cîte zece minute, numai cu mine!

— Și care sînt principiile tale financiare fundamentale? mă întreabă Suze cu interes.

— Îhm... păi, încă n-am nici unul, zic, pictîndu-mi buzele cu grijă. Dar o să le inventez eu cînd o fi momentul. Îmi înșurubez gloss-ul și-mi iau geaca. Ne vedem mai tîrziu.

— OK, zice Suze. Și nu uita! O singură pereche de pantofi!

— Bine! Promit!

E foarte drăguț din partea lui Suze că-și face atîtea griji pentru mine. Dar chiar nu e cazul. Sinceră să fiu, nu cred că își dă seama cît de mult m-am schimbat. OK, am intrat într-o ușoară criză financiară la începutul anului. E-adevărat, la un moment dat aveam o datorie de... Ei bine... destul de mare.

Dar dup-aia am prins jobul ăsta la *Cafeaua de dimineață* și totul s-a schimbat. Mi-am schimbat viața cu o sută optzeci de grade, am muncit din greu și mi-am plătit toate datoriile. Da, mi le-am plătit pe toate! Am completat cec după cec și mi-am achitat fiecare carte de credit neplătită, fiecare card de magazin, fiecare datorie către Suze. (Nu i-a venit să creadă cînd i-am dat un cec de cîteva sute de lire. La început n-a vrut să-l ia, dar pe urmă s-a răzgîndit și s-a dus și și-a cumpărat cel mai incredibil cojoc din blană de oaie.)

Vă spun sincer, n-am fost în viața mea atît de extraordinar de fericită ca atunci cînd mi-am plătit datoriile. Asta s-a întîmplat în urmă cu cîteva luni, dar și acum, cînd îmi aduc aminte, simt cum mă cuprinde încîntarea. Nimic nu se compară cu sentimentul că ești perfect și total solvabil financiar, nu-i așa?

Și uitați-vă la mine acum. Sînt o persoană cu totul diferită de Becky cea veche. Sînt complet schimbată. N-am nici măcar o depășire de cont!

Doi

Bine, OK. Am o oarecare depășire de cont. Dar asta doar pentru că în ultimul timp am gîndit pe termen lung şi am investit puternic în cariera mea. Luke, prietenul meu, e întreprinzător. Are propria lui companie de PR financiar şi tot tacîmul. Şi acum cîteva săptămîni mi-a zis un lucru care mi s-a lipit de creier: „Oamenii care vor să facă un milion împrumută mai întîi un milion".

Sincer, cred că am o minte tipică de întreprinzător, pentru că, în clipa în care a zis asta, am simțit în mod straniu că ştiu exact despre ce vorbeşte. M-am trezit chiar repetînd-o cu voce tare. Cîtă dreptate are! Cum să faci bani dacă nu îi cheltuieşti mai întîi?

Aşa că am investit în mai multe rînduri de haine pentru televiziune – plus în cîteva tunsori super şi în mai multe manichiuri şi tratamente cosmetice. Şi într-o serie de masaje. Fiindcă e lucru ştiut că nu poţi să dai bine pe sticlă dacă eşti stresat ca naiba, nu?

Am mai investit şi într-un computer nou, care m-a costat 2 000 de lire – dar este un articol indispensabil pentru că, ia ghiceşte! Scriu o carte gen „self-help"! Chiar după ce am început să apar regulat la *Cafeaua de dimineaţă*, i-am cunoscut pe editorii ăştia foarte drăguţi, care m-au invitat la masă şi mi-au spus că sînt un adevărat

reper pentru oamenii cu probleme financiare de pretutindeni. Drăguţ, nu? Mi-au dat 1 000 de lire chiar înainte să scriu un singur cuvînt şi urmează să primesc mult mai mult la publicarea cărţii. Se va numi *Ghidul bănesc al lui Becky Bloomwood*. Sau, poate, *Cum să ai grijă de banii tăi urmînd sfaturile lui Becky Bloowood*.

Încă n-am avut timp să m-apuc de ea, dar sînt convinsă că lucrul cel mai important e să găsesc titlul potrivit şi pe urmă totul va curge de la sine. Însă asta nu înseamnă că n-am făcut nimic. Am pus deja pe hîrtie tone de idei despre ce să port la şedinţa foto.

Aşa că nu sînt chiar surprinsă că mi-am depăşit puţin creditul momentan. Dar ideea e că banii ăştia există undeva şi deja lucrează pentru mine. Şi, din fericire, Derek Smeath, managerul meu de cont, e foarte înţelegător. E un scump, ce să zic. Multă vreme nu ne-am înţeles deloc – ceea ce bănuiesc că era mai degrabă o problemă de comunicare decît altceva. Dar acum cred că a priceput exact punctul meu de vedere. E-adevărat, şi eu sînt mult mai responsabilă decît înainte.

De pildă, am o atitudine complet diferită faţă de shopping. Noul meu motto este „Cumpără numai ce ai nevoie". Ştiu, sună aproape prea simplu, dar chiar funcţionează. Înainte de a cumpăra ceva, îmi pun întrebarea: „Chiar am nevoie de asta?" Şi numai dacă răspunsul este „da" cumpăr respectivul lucru. La urma urmei, este doar o problemă de auto-disciplină.

Deci, spre exemplu, cînd ajung la LK Bennett, sînt incredibl de focalizată şi de directă. Cum intru, privirea îmi e atrasă de o pereche de cizme roşii cu toc înalt, dar instantaneu mă uit în altă parte, pornind ţintă spre raionul de sandale. Aşa

îmi fac cumpărăturile în ultimul timp: fără opriri, fără treceri în revistă, fără ocheade către alte articole. Nici măcar către balerinii ăia cu paiete de acolo. Mă duc întins la sandalele pe care le vreau, le iau din raft și îi spun vînzătoarei:

— Aș vrea un 39, vă rog.

Scurt și la obiect. Cumperi doar ce-ți trebuie și nimic altceva. Asta e cheia shopping-ului controlat. Nici măcar n-o să arunc o privire pantofilor ălora senzaționali, roz cu toc cui, chiar dacă s-ar potrivi de minune cu jacheța mea cea nouă, Jigsaw.

Nici celor decupați la spate, cu tocuri metalice. Sînt drăguți, nu? Mă întreb cum mi-ar sta.

O, Doamne. E greu de tot.

Ce e cu pantofii ăștia? Vreau să zic că îmi plac tot felul de haine, dar în fața unei perechi fabuloase de pantofi mă topesc pur și simplu. Cîteodată, cînd nu e nimeni altcineva acasă, îmi deschid dulapul și pur și simplu mă uit la toți pantofii, ca un colecționar dement. O dată chiar i-am aliniat pe toți frumos în pat și i-am pozat. Ceea ce poate părea cam ciudat, dar, m-am gîndit, am tone de poze cu oameni care nici măcar nu-mi plac, așa că de ce să nu am și una cu lucrurile pe care le iubesc?

— Poftiți!

Slavă Domnului, vînzătoarea se întoarce cu sandalele mele lila într-o cutie și, în clipa în care dau cu ochii de ele, inima începe să-mi bată mai tare. Vai, sînt superbe. Superbe. Delicate, cu multe cureluțe și cu o mură micuță în vîrf. Mă îndrăgostesc de ele pe loc. Sînt un pic cam scumpe, dar e lucru știut că nu trebuie niciodată să te zgîrcești la pantofi, pentru că picioarele tale ar putea avea de suferit.

Îmi strecor picioarele în ele cu un frison de încîntare şi, o, Doamne, sînt fenomenale. Picioarele mele arată brusc elegante, par mai lungi... ei, OK, merg un pic cam greu cu ele, dar asta e probabil din cauză că podeaua magazinului e atît de alunecoasă.

— Le iau, zic cu un zîmbet larg către vînzătoare.

Vedeţi, aceasta este răsplata abordării controlate a shopping-ului. Cînd cumperi ceva, chiar simţi că ai cîştigat pe merit acel lucru.

Ne îndreptăm spre casă, şi eu am mare grijă să-mi feresc ochii de raionul de accesorii. Abia apuc să zăresc geanta aia roşie cu mărgele negre. Şi, tocmai cînd îmi caut portofelul în poşetă, felicitîndu-mă pentru determinare, vînzătoarea zice, ca să facă puţină conversaţie:

— Ştiţi, modelul ăsta îl avem şi pe oranj.

Pe oranj?

— A... da? zic după o pauză.

Nu mă interesează. Am luat ce venisem să cumpăr, şi punct. Sandale lila. Nu oranj.

— Tocmai le-am primit, adaugă ea, nevrînd deloc să se dea dusă. Cred că or să fie şi mai populare decît cele lila.

— Serios? zic, încercînd să par cît pot de indiferentă. Ei, am să le iau doar pe astea, cred...

— Uite c-am găsit-o! exclamă ea. Ştiam eu că trebuia să mai fie una undeva pe aici.

Iar eu încremenesc, pentru că în acel moment pune pe tejghea cea mai rafinată sandală pe care am văzut-o vreodată. E un oranj pal, cremos şi are aceleaşi barete ca perechea lila, dar, în loc de mură, are la vîrf o clementină micuţă.

E dragoste la prima vedere. Nu pot să-mi iau ochii.

— Vreţi s-o probaţi? întreabă fata şi simt o răscolire de dorinţă pînă în fundul stomacului.

Uită-te la ea. E delicioasă. E cea mai drăgălaşă săndăluţă pe care am văzut-o în viaţa mea. O, Doamne.

Dar nu am nevoie de o pereche de pantofi de culoarea clementinei, nu-i aşa? Nu îmi trebuie.

Haide, Becky. Spune. Nu.

— De fapt... înghit în sec, încercînd să-mi controlez vocea. O sa le iau doar pe cele lila azi, îngaim în cele din urmă. Mulţumesc.

— OK... Fata introduce un cod în casa de marcat. 89 de lire, vă rog. Cum doriţi să plătiţi?

— Ăăă... card Visa, vă rog.

Semnez chitanţa, îmi iau geanta şi plec din magazin, ca teleghidată.

Am reuşit! Am reuşit! Mi-am controlat dorinţele! N-aveam nevoie decît de o pereche de pantofi, şi nu mi-am cumpărat decît una. Am intrat şi am ieşit din magazin, conform planului. Vedeţi, dacă vrei, poţi. Aceasta este noua Becky Bloowood.

Fiind o fată atît de ascultătoare, merit o mică răsplată, aşa că mă duc la o cafenea şi mă aşez în soare, cu un cappuccino în faţă.

Vreau sandalele cu clementină, îmi vine în minte în clipa în care iau prima gură de cafea.

Stop. Opreşte-te. Gîndeşte-te la... altceva. La Luke. La vacanţă. La prima noastră vacanţă împreună. Doamne, abia aştept.

Am vrut să-i sugerez o vacanţă încă de la începutul relaţiei noastre, dar el munceşte atît de mult, că ar fi fost ca şi cum l-aş fi rugat pe prim-ministru să lase puţin baltă guvernarea ţării. (Deşi, dacă stai să te gîndeşti, el îşi ia concediu în fiecare vară, nu? Luke de ce nu poate?)

E atît de ocupat, că încă nici nu a apucat să-i cunoască pe părinţii mei, ceea ce mă supără

oarecum. Acum cîteva săptămîni, l-au invitat la prînz într-o duminică, şi mama a gătit din greu – sau, cel puţin, a cumpărat file de porc împănat cu caise de la Sainsbury's şi merengue cu ciocolată foarte epatante. Dar, în ultima clipă, Luke a fost nevoit să contramandeze pentru că trebuia să intervină în criza pe care ziarele de duminică o provocaseră unui client de-al lui. Aşa că a trebuit să mă duc singură – şi totul a ieşit penibil, ca să fiu sinceră. Se vedea de la o poştă că mama era dezamăgită, dar ea o ţinea sus şi tare că „Nu face nimic, a fost doar o masă ca oricare alta", ceea ce nu era adevărat. El i-a trimis un buchet uriaş de flori a doua zi pentru a se scuza (sau cel puţin Mel, secretara lui), dar nu-i acelaşi lucru, nu?

Partea cea mai rea a fost că vecinii noştri, Janice şi Martin, veniseră pe neaşteptate ca să bea un pahar de sherry şi să-l „cunoască pe faimosul Luke", cum ziceau ei şi, cînd au aflat că nu e acolo, au început să îmi arunce privirile alea pline de milă şi în acelaşi timp de aroganţă, pentru că fiul lor Tom se însoară cu prietena lui, Lucy, săptămîna viitoare. Şi am o bănuială oribilă că mă cred îndrăgostită de el. (Ceea ce nu e adevărat – de fapt, e chiar pe dos. Însă atunci cînd oamenilor le intră o idee ca asta în cap, e imposibil să îi convingi că situaţia e alta. O, Doamne. E cumplit.)

Cînd m-am certat pe urmă cu Luke, el mi-a spus că nici eu nu i-am cunoscut pe părinţii lui. Dar nu e chiar adevărat. Am vorbit o dată scurt cu tatăl şi cu mama lui vitregă, într-un restaurant, chiar dacă ăla nu a fost cel mai strălucitor moment al meu. Şi, oricum, ei stau în Devon, iar mama lui adevărată stă în New York. Aşa că nu mi-ar fi venit prea uşor, nu?

Cu toate astea, ne-am împăcat, și cel puțin el face efortul să vină în mini-vacanța asta. De fapt, Mel a fost cea care ne-a sugerat ideea. Mi-a zis că Luke n-a mai avut o vacanță adevărată de trei ani și că poate ar trebui luat pe departe și convins că e o idee bună. Așa că am încetat să mai vorbesc despre concedii împreună și am început să propun să plecăm doar în weekend, și asta a fost de ajuns! Pe neașteptate, Luke mi-a spus să nu-mi fac planuri în weekendul ăsta. El s-a ocupat de hotel și de tot. Mor de nerăbdare. N-o să facem absolut nimic, doar o să ne relaxăm și o să ne odihnim – și o să mai stăm și noi un pic împreună. Minunat.

Vreau sandale cu clementină.

Terminată. Nu te mai gîndi la ele.

Mai iau o gură de cafea, mă rezem de spătar și mă sforțez să mă uit la vînzoleala străzii. Oamenii se plimbă încoace și încolo, cu sacoșe în mînă și vorbind, și uite o fată care traversează, îmbrăcată în pantaloni foarte drăguți, cred că de la Nicole Farhi și... O, Doamne.

Un bărbat între două vîrste, cu costum închis la culoare, vine către mine, și îl recunosc. Este Derek Smeath, managerul meu de cont.

Ah, și cred că m-a văzut.

OK, nu intra în panică, îmi spun ferm. N-are nici un rost să intri în panică. Poate că altădată o întîlnire ca asta m-ar fi dat peste cap. Poate că aș fi încercat să mă ascund în spatele unui meniu, ori chiar să o iau la fugă. Dar azi, Scumpul de Smeathie și cu mine avem o relație foarte sinceră și amiabilă.

Cu toate astea, mă trezesc dîndu-mi puțin scaunul mai departe de sacoșa de la LK Bennett, ca și cum n-aș avea nimic de-a face cu ea.

— Bună ziua, domnule Smeath! zic veselă, în clipa în care se apropie. Ce mai faceţi?

— Foarte bine, zice Derek Smeath zîmbind. Dumneavoastră?

— Bine, mulţumesc. Aţi vrea... aţi vrea o cafea? adaug politicoasă, arătînd spre scaunul gol din faţa mea.

Nu mă prea aştept să zică da, însă, spre uimirea mea, se aşază şi ia un meniu.

Ce poate fi mai civilizat de-atît? Beau o cafea cu managerul meu de cont, la o terasă! Poate am să găsesc chiar o cale să strecor ideea asta în *Cafeaua de dimineaţă*. „Eu, una, prefer o abordare mai puţin formală a finanţelor personale", am să spun, zîmbind cald la cameră. „Managerul meu de cont şi cu mine bem adesea cîte un cappuccino împreună, discutînd despre strategiile mele financiare curente, ca doi buni prieteni..."

— Domnişoară Bloomwood, întîmplarea face că tocmai v-am scris o scrisoare... zice Derek Smeath, în clipa în care o chelneriţă îi pune un espresso dinainte.

Vocea lui devine brusc serioasă, iar eu mă simt brusc neliniştită. O, Doamne, ce-oi mai fi făcut acum?

— ...dumneavoastră şi tuturor celorlalţi clienţi ai mei, adaugă. Ca să vă spun că plec.

— Cum? Îmi las ceaşca de cafea jos, aproape s-o sparg. Cum adică plecaţi?

— Plec de la Banca Endwich. M-am hotărît să mă pensionez mai devreme.

— Dar...

Mă holbez la el, îngrozită. Nu e posibil ca Derek Smeath să plece de la Banca Endwich. Nu mă poate lăsa baltă, tocmai acum cînd lucrurile încep să meargă atît de bine. Vreau să zic, ştiu că nu ne-am înţeles întotdeauna de milioane,

dar, în ultima vreme, începuserăm să avem o relaţie excelentă. E un om care mă înţelege. Îmi înţelege depăşirea de cont. Ce mă fac fără el?

— Dar nu sînteţi prea tînăr ca să vă pensionaţi? zic, conştientă de dezamăgirea din vocea mea. N-o să vă plictisiţi?

El se lasă pe spate în scaun, luînd o gură de espresso.

— Nu am de gînd să renunţ complet la muncă. Dar cred că în viaţă mai sînt şi alte lucruri în afară de a avea grijă de conturile altora, nu credeţi? Oricît de fascinante s-au dovedit unele dintre acestea.

— Păi... da. Da, sigur. Şi mă bucur pentru dumneavoastră, sincer, spun ridicînd din umeri, stînjenită. Dar mie... o să-mi lipsiţi.

— Mă credeţi sau nu, schiţează el un zîmbet, cred că şi dumneavoastră o să-mi lipsiţi mie, domnişoară Bloomwood. Contul dumneavoastră a fost cu siguranţă unul dintre... cele mai interesante conturi de care m-am ocupat vreodată.

Mă săgetează cu privirea şi simt cum mă îmbujorez uşor. De ce o fi simţind nevoia să-mi amintească de trecut? Ce-a fost a fost. Acum sînt alt om. Oricine are voie să întoarcă o nouă filă şi să o ia de la capăt, nu?

— Cariera dumneavoastră în televiziune pare să meargă foarte bine, zice el.

— Ştiu! E grozav, nu? Şi sînt şi destul de bine plătită, adaug, cu subînţeles.

— Venitul dumneavoastră a crescut simţitor în ultimele luni, spune el, lăsîndu-şi ceaşca de cafea jos.

Inima îmi tresare uşor.

— Cu toate acestea...

Ştiam eu. De ce trebuie mereu să existe un „cu toate acestea"? De ce nu poate pur şi simplu să se bucure pentru mine?

— Cu toate acestea, repetă Derek Smeath, şi cheltuielile dumneavoastră au crescut. Substanţial. De fapt, depăşirea de cont e acum mai mare decît în punctul culminant al... să le zicem exceselor dumneavoastră.

Excese? E foarte urît spus.

— Trebuie să faceţi efortul de a vă încadra în limita de creditare, îmi spune acum. Sau, şi mai bine, s-o plătiţi.

— Ştiu, zic vag. Asta şi am de gînd.

Pe trotuarul opus tocmai am remarcat o fată cu o sacoşă LK Bennett. E o sacoşă imensă – cu *două* cutii de pantofi în ea.

Ea de ce are voie să-şi ia două perechi de pantofi, şi eu doar una? Ce regulă zice că nu poţi să-ţi cumperi decît o singură pereche de pantofi o dată? Vreau să spun, n-are nici un sens.

— Dar cu celelalte restanţe cum staţi? mă întreabă Derek Smeath. Aveţi, de pildă, carduri de credit la magazine?

— Nu, zic, uşor arogantă. Le-am plătit pe toate acum mai multe luni.

— Şi de atunci n-aţi mai cheltuit nimic?

— Mărunţişuri. Aproape nimic.

Acuma, serios, ce înseamnă nouăzeci de lire? În marea ordine a lucrurilor?

— Motivul pentru care vă pun aceste întrebări, continuă Derek Smeath, este că simt că trebuie să vă previn. Banca este într-un oarece proces de restructurare şi succesorul meu, John Gavin, poate că nu va avea aceeaşi abordare relaxată ca mine în legătură cu contul dumneavoastră. Nu sînt sigur că vă daţi seama cît de înţelegător am fost.

— Serios? zic, cu mintea în altă parte.

Ce vreau să zic este: să presupunem că m-aş apuca de fumat. Aş cheltui uşor pe ţigări nouăzeci de lire fără să-mi pun problema, nu?

De fapt, gîndiţi-vă la toţi banii pe care i-am economisit nefumînd. Cel puţin cît să-mi permit o pereche de sandăluţe.

— E o persoană foarte capabilă, continuă Derek Smeath. Dar, de asemenea, e şi foarte... riguros. Nu e neapărat ceea ce s-ar putea numi un om flexibil.

— Am înţeles, zic, aprobînd din cap absentă.

— V-aş recomanda să vă reglaţi problema depăşirii de cont fără întîrziere.

Ia o gură de cafea.

— Şi spuneţi-mi, v-aţi mai gîndit la vreo variantă de pensie?

— Ăăă... Am fost la consilierul acela independent pe care mi l-aţi recomandat.

— Şi aţi completat şi formularele?

Fără să vreau, îmi îndrept din nou atenţia asupra lui.

— Păi, deocamdată analizez şi eu opţiunile, spun, luîndu-mi aerul înţelept, de mare consilier financiar. Nimic nu-i mai rău decît să te grăbeşti să faci o investiţie greşită, ştiţi şi dumneavoastră. Mai ales cînd e vorba de ceva atît de important ca pensia.

— Foarte adevărat, remarcă Derek Smeath. Dar nu pierdeţi prea mult timp cu analiza. Banii dumneavoastră nu se economisesc singuri.

— Ştiu! zic şi iau o gură de cappuccino.

O, Doamne, acum chiar că mă simt puţin aiurea. Poate are dreptate. Poate ar trebui să pun 90 de lire într-un fond de pensie, în loc să-mi cumpăr încă o pereche de pantofi.

Dar, pe de altă parte, ce poți face cu un fond de pensie de 90 de lire? Nu îmi ajunge ca să mă țină la bătrînețe, nu? Nouăzeci de lire amărîte. Oricum, pînă o să-mbătrînesc eu, lumea o să explodeze sau mai știu eu ce.

În vreme ce o pereche de pantofi este ceva tangibil, e acolo, în mîna ta...

Of, la naiba. Trebuie să mi le iau.

— Domnule Smeath, trebuie să plec, zic brusc, punîndu-mi ceașca jos. Trebuie să... fac ceva.

Acum că m-am hotărît, trebuie să mă întorc cît mai repede cu putință. Îmi iau sacoșa și las o bancnotă de cinci lire pe masă.

— Îmi pare bine că ne-am întîlnit. Și mult noroc la pensie.

— Și dumneavoastră, domnișoară Bloomwood, toate cele bune, zice Derek Smeath, zîmbindu-mi cu amabilitate. Dar vă rog să nu uitați ce v-am zis. John Gavin nu vă va trata cu indulgența cu care am făcut-o eu. Așa că... aveți grijă ce faceți, da?

— Da, da! ciripesc veselă.

Și, aproape alergînd, mă îndrept cît de repede pot spre LK Bennett.

OK, poate că, de fapt, nu aveam cu adevărat nevoie de o pereche de sandale cu clementină. Nu-mi erau absolut necesare. Dar mi-am dat seama, în timp ce le probam, că, de fapt, nici nu-mi încălcasem regula cea nouă. Pentru că voi avea nevoie de ele.

La urma urmei, la un moment dat tot o să am nevoie de o pereche de pantofi noi, nu? Toată lumea are nevoie de pantofi. Și e evident că e mult mai prudent să-mi fac provizii de pantofi într-un stil care îmi place decît să aștept pînă cînd ultima mea pereche o să se uzeze și atunci

să nu găsesc nimic drăguț în magazine. E o dovadă de simț practic. E ca și cum... mi-aș întări poziția viitoare pe piața pantofilor.

În clipa în care ies din LK Bennett, ținînd fericită cele două sacoșe strălucitoare cu pantofi noi, sînt învăluită într-o senzație plăcută și caldă de fericire. Nu am chef să mă duc acasă, așa că mă hotărăsc să intru puțin vizavi, la Gifts and Goodies. Este unul dintre magazinele care a luat rame de la Suzie și mai intru cîteodată cînd sînt prin zonă, ca să văd dacă se cumpără.

Împing ușa, se aude un clinchet de clopoțel, și îi zîmbesc vînzătoarei, care ridică privirea. E un magazin așa drăguț. E primitor și parfumat, și e plin de lucruri fabuloase, cum ar fi niște rasteluri de sîrmă cromată și niște suporturi pentru pahare din sticlă gravată. Mă strecor pe lîngă un raft cu agende de piele mov pal și îmi ridic ochii – uite-le! Trei rame din tweed purpuriu, făcute de Suze! Încă mă emoționează, de fiecare dată cînd le văd.

O, Doamne! Simt un fior de încîntare. Zăresc o clientă – cu o ramă în mînă. Are o ramă în mînă!

Ca să fiu sinceră, n-am văzut pe nimeni cumpărînd vreuna dintre ramele lui Suze. Adică, știu că trebuie să se cumpere, pentru că stocul se epuizează, dar nu am văzut asta întîmplîndu-se în fața mea. Doamne, ce palpitant!

Mă apropii ușor tocmai cînd clienta întoarce rama invers. Se încruntă la preț și inima îmi tresaltă ușor.

— E o ramă foarte frumoasă, îi arunc în treacăt. Foarte neobișnuită.

— Da, zice ea și o pune înapoi pe raft.

Nu! strig în gînd, necăjită. Ia-o înapoi!

— E așa de greu să găsești o ramă frumoasă în zilele noastre, spun, ca să mă bag în vorbă. Nu credeți? Cînd găsești una, e bine, pur și simplu... s-o cumperi! Înainte să ți-o ia altcineva.

— Așa e, zice clienta, ridicînd un presse-papier și încruntîndu-se și la el.

Acum se îndepărtează. Ce pot să fac?

— Păi, eu cred că am să cumpăr una, zic cît pot de răspicat, și o iau. O să fie un cadou perfect. Pentru un bărbat sau pentru o femeie... Toată lumea are nevoie de rame pentru fotografii, nu?

Clienta nu pare să fie deloc atentă la mine. Dar, lasă, cînd o să mă vadă pe mine cumpărînd-o, poate o să se răzgîndească.

Mă grăbesc să ajung la casă, și femeia de la tejghea îmi zîmbește. Cred că e patroana magazinului, pentru că am văzut-o intervievînd personalul și vorbind cu furnizorii. (Nu că aș veni aici foarte des, e o simplă coincidență probabil.)

— Îmi pare bine să vă revăd, zice ea. Chiar vă plac ramele astea?

— Mult de tot, răspund cît pot de tare. Și la ce preț nemaipomenit!

Însă clienta se uită la o carafă de sticlă și pare că nici nu ne aude.

— Cîte ați cumpărat pînă acum? Cam... douăzeci?

Ce? Atenția mea revine brusc la patroana magazinului. Ce zice?

— Sau treizeci?

Mă uit la ea șocată. Mi-a ținut socoteala, de fiecare dată cînd am venit aici? Dar asta nu e împotriva legii?

— Aveți o adevărată colecție! adaugă încîntată, învelind rama în hîrtie cerată.

Trebuie neapărat să zic ceva, altfel o să rămînă cu impresia că eu cumpăr ramele lui Suze, şi nu o grămadă de oameni. Ceea ce e ridicol. Auzi, treizeci de rame! Dac-am cumpărat, să zicem... patru. Cinci, poate.

— Nu am atîtea! mă grăbesc să spun. Cred că mă confundaţi cu... alte persoane. Şi n-am intrat doar ca să cumpăr o ramă! Rîd veselă, pentru a-i demonstra cît de ridicolă e această idee. Voiam, de fapt, şi... astea. Înşfac la întîmplare cîteva litere mari de lemn dintr-un coş alăturat şi i le dau. Ea surîde şi le pune pe hîrtia cerată, una cîte una.

— P... T... R... R.

Se opreşte şi se uită la litere mirată.

— Voiaţi să compuneţi numele „Peter"?

Of, Dumnezeule mare. Chiar trebuie să existe întotdeauna un motiv ca să cumperi ceva?

— Ăăă... da, zic. Pentru... finul meu. Are trei ani.

— Mulţi înainte! Poftiţi. Două E-uri şi luăm înapoi un R...

Se uită la mine cu amabilitate, de parcă aş fi complet retardată. Ceea ce bănuiesc că e destul de îndreptăţit, din moment ce nu ştiu să scriu „Peter", numele propriului meu fin.

— Face... 48 de lire, zice, şi eu îmi duc mîna după portofel. Ştiţi, dacă cumpăraţi de 50 de lire, primiţi o lumînare parfumată gratuită.

— Serios? mă uit la ea cu interes. Mi-ar prinde bine o lumînare parfumată drăguţă. Iar două lire în plus sau în minus...

— Sînt sigură că găsesc eu ceva... spun, făcînd privirea roată.

— Aţi putea să îi scrieţi finului dumneavoastră numele întreg, sugerează patroana, săritoare. Care e numele de familie?

— Ă, Wilson, fac eu, fără să mă gîndesc.

— Wilson. Şi, spre oroarea mea, începe să caute în coş. W... L... uite un O...

— Mai bine, zic repede, mai bine nu. Fiindcă... fiindcă... părinţii lui divorţează şi s-ar putea să trebuiască să îşi schimbe numele de familie.

— Serios? spune patroana, luîndu-şi un aer plin de compasiune, în timp ce lasă literele înapoi în coş. Ce îngrozitor. E o despărţire urîtă, înţeleg.

— Da, zic, uitîndu-mă în jur, după ce aş mai putea să cumpăr. Foarte. Mama lui... a fugit cu grădinarul.

— Vorbiţi serios? Patroana se holbează la mine, şi observ brusc că un cuplu din apropiere e cu urechile ciulite. A fugit cu grădinarul?

— Era foarte... foarte bine făcut, improvizez, ridicînd o cutie pentru bijuterii şi văzînd că face 75 de lire. Nu-şi mai lua mîinile de pe el. Soţul ei i-a găsit împreună în hambar. În fine...

— Doamne Dumnezeule! spune patroana. E incredibil!

— E perfect adevărat, răspunde o voce din magazin.

Ce?

Mă răsucesc – şi femeia care se uitase la ramele lui Suze se apropie de mine.

— Vorbiţi despre Jane şi Tim, nu? Ce scandal! Dar parcă pe copil îl cheamă Toby.

Mă uit la ea, incapabilă să articulez vreun cuvînt.

— Poate că Peter e numele lui de botez, sugerează patroana, arătînd spre mine. Dînsa e naşa lui.

— Deci dumneavoastră sînteţi naşa! exclamă femeia. Da, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră.

E ireal. Ireal.

— Poate că dumneavoastră îmi puteți spune. Femeia înaintează și își coboară vocea. Tim a acceptat propunerea lui Maud?

Mă uit în jurul meu, la magazinul amuțit. Toți cei prezenți așteaptă un răspuns.

— Da, zic precaută. A acceptat-o.

— Și a mers? mă întreabă ea, holbîndu-se la mine cu înfrigurare.

— Îhm... nu. Maud și cu el... s-au certat.

— Zău? Femeia își duce mîna la gură. S-au certat? De ce?

— Ei, știți cum e, zic, disperată. Una-alta... despre curățenie... ă, de fapt, cred c-am să plătesc cu bani gheață.

Caut în portofel și trîntesc o bancnotă de 50 de lire pe tejghea.

— Păstrați restul.

— De care lumînare parfumată doriți? zice patroana. Puteți alege între vanilie, lemn de santal...

— Lăsați, spun, și mă grăbesc spre ușă.

— Stați puțin! zice femeia, precipitată. Și ce s-a întîmplat cu Ivan?

— A... emigrat în Australia, spun și trîntesc ușa în urma mea.

Doamne, era cît pe-aci. Cred că mai bine mă duc acasă.

Cînd ajung la colțul străzii noastre, mă opresc și-mi rearanjez puțin sacoșele. Adică le pun pe toate într-o singură sacoșă LK Bennett și le îndes pînă cînd nu se mai văd.

Nu e vorba c-aș ascunde ceva. Doar că... prefer să ajung acasă cu o singură sacoșă de cumpărături în mînă.

Sper să mă pot strecura în camera mea fără să fiu văzută. Dar, cînd deschid ușa de la intrare, Suze stă pe jos în hol și face un pachet.

— Bună! zice. Ți-ai luat sandalele?

— Da, spun veselă. Sigur că da. Mărimea potrivită, totul e la fix.

— Să-i vedem, atunci!

— Să le... despachetez, zic în treacăt, și mă îndrept spre camera mea, încercînd să arborez un aer relaxat. Dar știu că par vinovată. Chiar merg ca un om vinovat.

— Bex, zice ea brusc. Ce mai ai în sacoșă? Acolo nu e o singură pereche de pantofi.

— În sacoșă? mă întorc, jucînd surpriza. A, în sacoșa asta. Păi... mai multe. Diverse... Știi cum e... tot felul de prostii...

Mă îndepărtez vinovată, în timp ce Suze își încrucișează brațele, privindu-mă cît de serios poate.

— Arată-mi.

— OK, bine, zic precipitată. Știu că am zis o singură pereche. Dar, înainte să te enervezi, uită-te. Bag mîna în a doua sacoșă LK Bennett, deschid cutia și extrag încet una din sandalele cu clementină. Numai... uită-te la asta.

— O, Doamne, zice Suze cu respirația întretăiată, cu ochii lipiți de sandală. E absolut... înnebunitoare. Mi-o ia din mînă și îi mîngîie încet pielea moale, apoi chipul îi e din nou cuprins de aceeași expresie severă. Chiar aveai nevoie de ele?

— Da! zic cu un aer defensiv. Sau cel puțin... îmi fac provizii pentru viitor, Știi, un fel de... investiție.

— O investiție?

— Da. Și, într-un fel, e ca și cum aș economisi bani, pentru că acum am astea și la anul nu mai trebuie să dau alți bani pe pantofi. Nici un ban!

— Pe bune? zice Suze, suspicioasă. Nici un ban?

— Nimic! Serios, Suze, o să trăiesc în pantofii ăştia. N-o să mai îmi cumpăr alţii cel puţin un an. Probabil doi!

Suze tace şi eu îmi muşc buza, aşteptînd să îmi spună să le duc înapoi. Dar ea se uită iar la sandală şi atinge mica clementină.

— Puneţi-le! zice deodată. Să le văd!

Cu un mic fior, o scot şi pe cealaltă şi le încalţ – şi sînt, pur şi simplu, perfecte. Pantofii mei cei perfecţi, cu clementină, exact ca în *Cenuşăreasa*.

— O, Bex, face Suze – şi nu mai trebuie să zică absolut nimic. Totul se citeşte în privirea ei înduioşată.

Pe bune, cîteodată îmi pare rău că nu mă pot mărita cu Suze.

După ce mă fîţîi de cîteva ori încoace şi-ncolo, Suze scoate un oftat de încîntare, apoi bagă mîna în sacoşa imensă de la Gifts and Goodies.

— De-aici ce ţi-ai mai luat? mă întreabă cu interes. Literele de lemn se varsă pe jos şi ea începe să le aranjeze pe covor.

— P-E-T-E-R. Cine-i Peter?

— Nu ştiu, zic nepăsătoare, în timp ce înşfac sacoşa înainte ca ea să apuce să-şi zărească una dintre rame. (O dată m-a prins cumpărînd una din Fancy Free şi s-a enervat foarte tare; mi-a spus că poate să îmi facă una oricînd, dacă vreau.) Cunoşti vreun tip Peter?

— Nu, zice Suze. Nu cred... Dar poate ne luăm un motan şi îl botezăm Peter!

— Da, îngaim, nu prea convinsă. Poate... Oricum, mai bine mă duc să mă pregătesc pentru mîine.

— A, era să uit, zice Suze, întinzîndu-se după o bucăţică de hîrtie. Vezi că te-a sunat Luke.

— Da? încerc eu să-mi ascund bucuria.

E o surpriză plăcută de fiecare dată cînd mă sună, pentru că, sinceră să fiu, nu o face chiar așa de des. Adică mă sună ca să ne fixăm ore de întîlnire și tot restul, dar sună destul de rar doar ca să vorbească cu mine. Cîteodată îmi mai trimite e-mailuri, dar nu sînt din acelea relaxate, de dragul conversației, ci, mai degrabă... Ei bine, ca să zic așa, cînd l-am primit pe primul, am cam rămas blocată. (Dar acum am ajuns să le aștept cu nerăbdare, chiar și așa.)

— A zis că o să vină el să te ia de la studio, mîine la douăşpe. Și că a trebuit să-și bage Mercedesul în service, așa că o să plecați cu MGF-ul.

— Serios? E super!

— Știu, spune Suze, radiind de încîntare. Nu, e genial. A, și a mai zis să nu-ți iei prea multe lucruri, că nu încap în portbagaj.

Mă uit la ea, și îmi cam dispare zîmbetul.

— Poftim?

— Să nu-ți iei prea multe bagaje, repetă Suze. Știi și tu ce-nseamnă asta: să-ți iei doar o geantă de voiaj micuță sau așa ceva...

— Știu și eu ce înseamnă „să nu îți iei prea multe bagaje"! mă alarmez, pe un ton cam piţigăit. Dar... nu pot!

— Sigur că poți.

— Suze, n-ai văzut cîte chestii am de luat? spun, ducîndu-mă în dormitor și deschizînd larg ușa. Uită-te și tu un pic.

Suze mă urmează cu o privire nesigură și rămînem amîndouă cu ochii țintă la patul meu. Valiza mea mare, verde țipător, e plină ochi. Lîngă ea se află alt teanc de haine. Și încă nici n-am ajuns la cosmetice și tot restul.

— Suze, nu sînt în stare, mă vait. Ce-o să mă fac?

— Sună-l pe Luke și explică-i? propune Suze. Și zi-i că trebuie să-și ia o mașină cu un portbagaj mai încăpător.

Rămîn o clipă pe gînduri. Încerc să-mi închipui figura lui Luke cînd îi voi spune că trebuie să închirieze o mașină mai mare, în care să-mi încapă toate hainele.

— Problema e, zic în cele din urmă, că nu sînt sigură că ar înțelege cu adevărat...

Se aude soneria de la ușă și Suze se ridică.

— Trebuie să fie Special Express pentru pachetul meu. Bex, o să fie bine. Doar... mai triază și tu din lucruri.

Se duce să răspundă și mă lasă uitîndu-mă îngrozită la patul meu supraîncărcat.

Să triez din lucruri? Ce să triez? Că doar n-am împachetat chestii de care nu am nevoie. Dacă încep și scot lucruri la întîmplare, se va prăbuși tot sistemul meu.

OK, haide. Extrage-te puțin din concretul situației. Trebuie să existe o soluție.

Dacă aș... lega o remorcă de mașină pe șest, la un moment dat, cînd Luke nu e atent?

Sau, dacă aș putea să îmi pun toate hainele pe mine, una peste alta, și să-i spun că nu știu ce am, mi-e cam frig...

Of, nu văd nici o ieșire. Ce-o să mă fac?

Cu gîndul aiurea, ies din cameră pe hol, unde Suze tocmai îi dă un plic cu strat protector unui bărbat în uniformă.

— Perfect, zice el. Dacă vreți să semnați aici... Bună ziua! îmi spune vesel și eu îi răspund cu o vagă aplecare a capului, uitîndu-mă absent la ecusonul lui, pe care scrie: *Orice, oriunde, pînă mîine dimineață.*

Orice.

Oriunde.

Pînă mîine dimi...

— Hei, aşteptaţi! strig, exact în clipa în care uşa e gata să se închidă. Numai o secundă, vă rog...

Editura Paradigm
Literatură Self-Help
Soho Square 695
Londra W1 5AS

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

4 septembrie 2001

Dragă Becky,

Îţi mulţumesc foarte mult pentru voice-mail. Mă bucur că îţi merge atît de bine cu scrisul la cartea noastră.

Poate că-ţi aminteşti, acum două săptămîni, atunci cînd am vorbit, m-ai asigurat că voi primi prima variantă în cîteva zile. Sînt sigură că trebuie să ajungă – sau e cumva posibil să se fi pierdut la poştă? Îmi poţi trimite, te rog, un alt exemplar?

În privinţa fotografiei cu autoarea, poţi să porţi orice doreşti. Sună foarte bine şi bluza Agnes B şi cerceii descrişi.

Aştept cu nerăbdare să văd manuscrisul – şi permite-mi, încă o dată, să-ţi spun cît sîntem de încîntaţi de faptul că scrii pentru editura noastră.

Cu cele mai bune urări,

Pippa Brady
redactor-şef

EDITURA PARADIGM: TE AJUTĂM SĂ TE AJUŢI SINGUR

ÎN CURS DE APARIŢIE: *Supravieţuind în junglă* de Gen. de brigadă Roger Flintwood

Trei

La douăsprezece fără cinci a doua zi încă mă mai aflu sub puternicele reflectoare din platoul emisiunii *Cafeaua de dimineaţă*, întrebîndu-mă cît va mai dura. De regulă, rubrica mea de sfaturi financiare se termină la 11.40, dar toţi au fost atît de captivaţi de tipa aia paranormală care crede că e reincarnarea spiritului reginei Maria Stuart, încît programul tuturor a fost decalat. Iar Luke trebuie să pice dintr-o clipă într-alta, şi mai trebuie să scap şi de costumul ăsta sufocant...

— Becky? zice Emma, una dintre prezentatoarele *Cafelei de dimineaţă* care stă vizavi de mine pe o canapea albastră. Pare o problemă foarte serioasă.

— Absolut, spun, revenind cu greu în prezent. Arunc o ocheadă pe foaia din faţa mea, după care zîmbesc cît pot de drăguţ în cameră. Deci, Judy, ca să recapitulăm. Soţul tău Bill şi cu tine aţi moştenit nişte bani. Tu ai dori să investeşti o parte din ei la bursă, dar el refuză.

— Parcă aş vorbi la pereţi! se aude vocea indignată a lui Judy. Zice că o să pierd tot, şi sînt şi banii lui, şi că dacă asta vreau, să-mi joc banii la noroc, atunci să mă ia...

— Da, o întrerupe Emma cu blîndeţe. Ei, Becky, ce zici? Pare destul de dificil. Doi parteneri care nu sînt de acord ce să facă cu banii pe care îi au în comun.

— Pur şi simplu, nu-l înţeleg! exclamă Judy! Acum avem şi noi în fine şansa de a face o investiţie serioasă. E o oportunitate de zile mari! De ce nu pricepe?

Se opreşte brusc şi în platou se lasă o tăcere expectativă. Toată lumea aşteaptă răspunsul meu.

— Judy... mă opresc gînditoare. Pot să te întreb ceva? Cu ce e îmbrăcat Bill astăzi?

— Cu un costum, spune Judy, surprinsă. Unul gri, pentru serviciu.

— Cu ce fel de cravată? Simplă sau cu model?

— Simplă, zice Judy imediat. Toate cravatele lui sînt simple.

— Dar ar purta vreodată, să zicem... o cravată cu personaje de desene animate?

— Niciodată!

— Înţeleg. Ridic din sprîncene. Judy, e corect să zicem că Bill este, în general, o persoană căreia nu îi place să se aventureze? Să-şi asume riscuri?

— Păi... da, răspunde Judy. Dacă stau să mă gîndesc, da, cred că aşa e.

— Aha! spune Rory brusc, din colţul celălalt al canapelei.

Rory este celălalt prezentator al *Cafelei de dimineaţă*. Arată foarte spilcuit şi e numai bun să flirteze cu vedetele de cinema, dar nu e chiar cea mai strălucită minte a Marii Britanii.

— Cred că înţeleg unde vrei să baţi, Becky.

— Da, mulţumim, Rory, spune Emma, dîndu-şi ochii peste cap în direcţia mea. Cred că toţi am înţeles. Deci, Becky, dacă lui Bill nu îi place să rişte, tu eşti de părere că ar trebui să evite piaţa de acţiuni, nu?

— Nu, răspund, nu zic asta deloc. Pentru că Bill, poate, nu înţelege că există mai multe feluri de riscuri. Dacă investeşti la bursă, da, rişti să

pierzi bani pe termen scurt. Dar, dacă pur şi simplu îi bagi la bancă pentru mulţi ani, există riscul, şi mai mare, ca această moştenire să fie erodată, în timp, de inflaţie.

— Aha, face Rory cu aerul că s-a prins. De inflaţie.

— În douăzeci de ani, e foarte posibil ca banii ăştia să nu mai valoreze mare lucru – în comparaţie cu ce s-ar fi putut face cu ei la bursă. Deci, dacă Bill are treizeci şi ceva de ani acum şi vrea să facă o investiţie pe termen lung, oricît ar părea de riscant, din multe puncte de vedere este mai sigur să aleagă varianta unui portofoliu echilibrat la bursă.

— Înţeleg, zice Emma, aruncîndu-mi o privire admirativă. Nu m-aş fi gîndit niciodată la o asemenea perspectivă asupra situaţiei.

— Investiţia de succes e adesea o simplă chestiune de abordare diferită, zîmbesc eu modest.

Doamne, ce-mi place cînd nimeresc răspunsul corect şi toată lumea mă priveşte impresionată.

— Ţi-am fost de folos, Judy? întreabă Emma.

— Da, încheie Judy. Foarte mult! Am înregistrat discuţia noastră pe video şi diseară o să i-o arăt şi lui Bill.

— Aşa să faci! zic. Dar nu înainte să vezi ce cravată poartă.

Toată lumea rîde şi mă alătur şi eu după o scurtă pauză, deşi nu fusese neapărat o glumă.

— Mai avem timp pentru încă un telefon scurt, spune Emma. Pe fir se află Enid din Northampton, care vrea să ştie dacă are destui bani pentru a se pensiona. Aşa e, Enid?

— Da, aşa e, se aude vocea lui Enid de la celălalt capăt al firului. Tony, soţul meu, s-a pensionat de curînd şi săptămîna trecută am avut nişte zile libere – am stat acasă cu el, am

gătit şi aşa mai departe, ca-n vacanţă. Şi el... adică noi am început să ne gîndim... ce-ar fi să mă pensionez şi eu mai devreme? Dar nu sînt sigură că am economisit destui bani, aşa că m-am gîndit să vă sun şi să vă cer părerea.

— Enid, ce fel de fond de economii pentru pensie ţi-ai făcut? o întreb.

— Am o pensie la care am contribuit toată viaţa, spune Enid ezitînd, şi mai am nişte planuri de economii... plus o moştenire recentă care ar trebui să acopere ipoteca...

— Foarte frumos! zice Emma repede. Pînă şi eu pot să-mi dau seama că nu stai rău deloc, Enid. Ce să zic, pensie fericită!

— Da, spune Enid. Înţeleg. Deci nu am nici un motiv să nu mă pensionez. E exact cum a zis Tony.

La capătul firului se lasă o tăcere punctată doar de respiraţia ei neregulată, şi Emma se uită scurt la mine. Ştiu că Barry, producătorul, îi urlă probabil în cască să facă ceva, să umple spaţiul.

— Mult noroc, Enid! zice ea voioasă. Becky, în legătură cu subiectul planurilor pentru pensionare...

— Stai... stai puţin, zic, uşor încruntată. Enid, nu există nici un motiv financiar evident, care să te împiedice să te pensionezi. Însă... haide să vorbim un pic despre cel mai important motiv dintre toate. *Tu* vrei să ieşi la pensie?

— Păi... Vocea lui Enid tremură uşor. Am cincizeci şi cinci de ani. Adică, vreau să zic, vine o vreme cînd trebuie să mergi mai departe, nu? Cum a zis şi Tony, în felul ăsta o să ne putem petrece mai mult timp împreună.

— Îţi place serviciul tău?

Urmează altă pauză.

— Da. Îmi place. Am colegi foarte drăguți. Normal, sînt mai în vîrstă decît cei mai mulți dintre ei. Dar parcă nu prea contează atît de mult cînd rîdem împreună...

— Ei, mi-e teamă că trebuie să ne cam oprim aici, intervine Emma, care a ascultat intens ce i s-a spus în cască. Zîmbește către cameră. Mult noroc la pensie, Enid...

— Stați! zic repede. Enid, te rog mai rămîi puțin dacă vrei să vorbim mai mult despre asta. OK?

— Da, răspunde Enid după o pauză. Da, mi-ar face plăcere.

— Să vedem cum e vremea, zice Rory, care se însuflețește vizibil imediat ce rubrica financiară se termină. Un cuvînt de încheiere, Becky?

— Același pe care îl știți deja, zîmbesc eu în cameră. Aveți grijă de banii voștri...

— ...și ei or să aibă grijă de voi! rostesc la unison Rory și Emma.

După o pauză în care îngheață în poziția de final, toată lumea se relaxează și Zelda, asistenta de producție, intră cu pași mari în platou.

— Bravo! Ca lumea. Becky, vezi că te așteaptă Enid pe linia 4. Dar, dacă vrei să scap de ea...

— Nu, spun, spre uimirea ei. Vreau să vorbesc cu ea. Știi, am impresia că nu are deloc chef să iasă la pensie!

— Cum zici tu, spune Zelda, bifînd ceva notat pe clipboard. A, și te așteaptă Luke la recepție.

— Deja? mă uit la ceas. O, Doamne... OK, poți să-i spui că vin imediat?

Sincer, nu am deloc intenția să stau atît de mult la telefon. Dar, în clipa în care încep să discut cu Enid, ies la iveală o groază de lucruri –

că îi e frică să se pensioneze, că soțul ei o vrea acasă ca să-i gătească. Că își iubește foarte mult slujba și se gîndea să facă un curs de computer, dar bărbatul ei a zis că sînt bani aruncați... Cînd termină de deșertat sacul, sînt foc și pară. Tocmai i-am spus părerea mea sinceră, de cîteva ori, și vreau s-o întreb dacă se consideră feministă, cînd Zelda mă bate ușor pe umăr și îmi amintesc unde sînt.

Îmi mai ia cinci minute să mă scuz față de Enid și să-i spun că trebuie să plec, apoi ei să se scuze față de mine și amîndouă să ne spunem „la revedere" și „mulțumesc" și „cu multă plăcere" de vreo douăzeci de ori. După care, cît pot de repede, mă îndrept spre cabina mea și mă schimb în hainele de călătorie.

Sînt destul de încîntată de felul cum arăt în oglindă. Am un top gen Pucci, cu multe culori, blugi tăiați trei sferturi, cu franjuri, sandalele cele noi, sînt fardată cu nuanțe Gucci (de la reducere, de la Harvey Nichols – la jumătate de preț!) și port multiubita mea eșarfă albastru deschis, Denny and George.

Luke are o adevărată obsesie în legătură cu eșarfa asta a mea. Cînd cineva îl întreabă cum ne-am cunoscut, le zice „Ochii ni s-au întîlnit deasupra unei eșarfe Denny and George", ceea ce e destul de adevărat. El mi-a împrumutat o parte din banii necesari să mi-o cumpăr, dar susține și acum că nu i-am dat banii pe ea, așa că e parțial a lui. (Lucru total fals. I-am dat banii înapoi imediat.)

Oricum, o port destul de mult cînd ieșim în oraș. Și cînd stăm acasă împreună. Ca să vă spun un secret – cîteodată, chiar atunci cînd facem...

De fapt, nu. Nu e nevoie să știți asta. Uitați ce am spus.

În timp ce mă îndrept spre recepţie, mă uit la ceas şi, o, Dumnezeule, am întîrziat patruzeci de minute. Şi uite-l pe Luke cum stă pe un scaun îngust; e înalt şi arată splendid în cămaşa polo pe care i-am cumpărat-o de la reducere, de la Ralph Lauren.

— Iartă-mă, zic. Tocmai am...

— Ştiu, spune Luke, închizîndu-şi ziarul şi ridicîndu-se. Ai vorbit cu Enid. (Mă sărută şi mă strînge de mînă.) Am văzut ultimele telefoane. Bravo!

— Pur şi simplu, n-o să-ţi vină să crezi ce fel de bărbat are, zic în timp ce trecem de uşile batante şi ajungem în parcare. Nici nu-i de mirare că vrea să lucreze în continuare!

— Îmi imaginez.

— După părerea lui, ea n-are altă treabă să-i facă lui viaţa mai uşoară. Scutur enervată din cap. Să ştii că eu, una, n-o să stau niciodată acasă şi să-ţi fac ţie de mîncare. Nici într-o mie de ani.

Urmează o scurtă tăcere şi, cînd ridic ochii, văd o urmă imperceptibilă de surîs pe buzele lui Luke.

— Ţie... sau oricui altcuiva, adaug repede.

— Mă bucur să aud asta, spune Luke cu blîndeţe. Şi, mai ales, să ştiu că n-o să încerci să-mi gătești cuşcuş marocan surpriză.

— Înţelegi ce vreau să spun, rostesc, uşor îmbujorată. Şi mi-ai promis că n-o să mai pomeneşti niciodată de asta.

Faimoasa mea seară marocană a avut loc la puţină vreme după ce am început să ieşim împreună. Voisem să-i demonstrez lui Luke că pot să gătesc, dacă vreau – văzusem emisiunea aia despre bucătăria marocană, şi totul părea uşor şi impresionant. Plus că am găsit la reduceri la

Debenhams niște veselă marocană de mare efect, așa că existau premise ca totul să iasă perfect.

Dar, Dumnezeule mare, cît de grețos a putut să fie cușcușul ăla! A fost cea mai dezgustătoare chestie pe care am văzut-o în viața mea. Chiar și după ce am încercat sugestia lui Suze de a-l pune puțin pe foc în tigaie cu puțin *chutney* de mango. Și era atît de mult, și totul se umfla enorm în toate vasele simultan...

În fine. Nu contează. Pizza pe care am mîncat-o în cele din urmă a fost foarte bună.

Ne apropiem de mașina decapotabilă a lui Luke din colțul parcării, și el o deschide cu telecomanda.

— Ai primi mesajul meu, da? În legătură cu bagajul?

— Da, l-am primit. Uite-l.

Îi arăt foarte sigură pe mine cea mai mică valijoară din lume, pe care o am de la un magazin cu cadouri pentru copii, din Guilford. E de pînză albă cu inimioare roșii cu tot felul de inscripții peste ele, și o folosesc drept port-fard.

— Asta e tot? zice Luke, uimit, și eu îmi înăbuș cu greu un chicot.

Ha! Îi arăt eu cine își ia cel mai puțin bagaj.

Sînt atît de încîntată de persoana mea. Nu am la mine decît trusa de machiaj și șamponul; dar Luke nu are nevoie să știe asta, nu?

— Da, ăsta e, zic, ridicînd ușor din sprînceană. N-ai zis tu să „îmi iau puține bagaje"?

— Ba da. Dar asta... arată spre valijoară. Sînt impresionat.

Deschide portbagajul, iar eu mă așez pe locul șoferului și îmi reglez scaunul în față în așa fel încît să ajung la pedale. De cînd vreau să conduc o decapotabilă!

Portbagajul se închide şi Luke înconjoară maşina, cu o expresie întrebătoare pe faţă.

— Tu conduci, da?

— Măcar o parte din drum, m-am gîndit, zic în treacăt. Doar ca să-ţi mai tragi şi tu puţin sufletul. E foarte periculos să conduci mult, ştii şi tu.

— Dar poţi să conduci cu pantofii ăştia?

Se uită la sandalele mele cu clementină – şi trebuie să recunosc că tocurile sînt puţin cam înalte pentru condus. Dar n-am de gînd să recunosc asta în faţa lui.

— Sînt noi, nu? adaugă, uitîndu-se la ele mai atent.

Sînt gata să spun „da", cînd îmi amintesc că şi data trecută cînd ne-am întîlnit aveam tot pantofi noi – şi data cealaltă, la fel. Ceea ce e destul de ciudat şi trebuie să fie una din chestiile alea complet aleatorii care se mai întîmplă.

— Nu! îi răspund grăbită. Le am de o mie de ani. De fapt..., îmi dreg vocea, sînt pantofii mei de condus.

— Pantofii tăi de condus, mă îngînă Luke sceptic.

— Da, spun, şi pornesc motorul înainte să mai zică ceva.

Dumnezeule, cum poate să fie maşina asta! Face un zgomot fantastic cînd o ambalezi şi roţile scot un fel de scîrţîit cînd o bag în viteză.

— Becky...

— E OK, zic, virînd încet din parcare spre stradă.

De cînd aştept momentul ăsta! Mă întreb dacă mă vede cineva. Dacă Emma şi Rory se uită pe fereastră. Şi ce zice tipul ăsta solid, care se crede atît de cool pe motocicleta lui. Ha! N-are decapo-

tabilă, nu-i aşa? Din greşeală intenţionată, mă sprijin de claxon şi, în clipa în care ecoul acestuia se aude în parcare, văd cel puţin trei persoane care se întorc să mă vadă. Ha! Uitaţi-vă la mine! Hahaha...

— Floricica mea, zice Luke, lîngă mine. Vezi că provoci un ambuteiaj.

Mă uit în oglinda retrovizoare – şi uite trei maşini care se tîrîie în spatele meu. Ceea ce e ridicol, pentru că nu merg chiar aşa de încet.

— Încearcă să te mişti un pic mai repede, sugerează Luke. Să zicem, cu douăzeci de kilometri la oră?

— Dar merg repede, mă supăr eu. Doar nu te aştepţi să vîjîi cu un milion de kilometri la oră! Există limită de viteză, sper că ştii asta.

Ajung la ieşire, surîd nonşalant către portar, care îmi aruncă o privire surprinsă şi ies în şosea. Semnalizez stînga şi arunc o ultimă ocheadă în urmă, pentru a vedea dacă nu cumva cineva cunoscut a ieşit să se uite la mine admirativ. În acel moment, o maşină din spate începe să claxoneze şi opresc cu grijă lîngă bordură.

— Gata. E rîndul tău.

— Rîndul meu? Luke face ochii mari. Deja?

— Trebuie să-mi fac unghiile, îi explic. Şi oricum tu ai impresia că nu ştiu să conduc. Şi n-am chef să te văd strîmbîndu-te la mine tot drumul pînă în Somerset.

— Dar n-am zis că nu ştii să conduci, protestează Luke, pe jumătate rîzînd. Cînd am spus eu aşa ceva?

— Nu-i nevoie s-o zici. O văd de la o poştă cum îţi iese din cap, ca într-un balonaş de bandă desenată: „Becky Bloowood nu ştie să conducă".

— Ei, uite, aici greşeşti, răspunde Luke. Bula de care vorbeşti zice, de fapt, „Becky Bloowood nu poate să conducă cu noile ei sandale portocalii, fiindcă au tocurile prea înalte şi prea subţiri".

Ridică din sprîncene şi simt că mă înroşesc uşor.

— Sînt pantofii mei de condus, îngaim, mutîndu-mă pe scaunul din dreapta şoferului. Şi îi am de cîţiva ani.

Mă întind să-mi iau pila de unghii din geantă, iar Luke se aşază la volan, se apleacă spre mine şi îmi dă un sărut.

— Oricum, îţi mulţumesc pentru ajutor, zice. Sînt sigur că n-o să mai fiu chiar aşa de obosit pe drum.

— Foarte bine! spun şi încep să-mi pilesc unghiile. Trebuie să-ţi păstrezi energia pentru plimbările alea lungi pe care o să le facem mîine pe coclaurii de pe acolo.

Luke nu spune nimic şi, după un timp, îmi ridic ochii spre el.

— Da, zice, şi acum nu mai zîmbeşte. Becky... voiam să vorbesc cu tine despre ziua de mîine.

Se opreşte şi eu mă holbez la el, simţind cum îmi piere zîmbetul de pe faţă.

— Ce e? încerc eu să nu par prea îngrijorată.

Urmează iar un moment de tăcere, apoi Luke răsuflă cu zgomot.

— Uite care-i treaba. A apărut o ocazie de afaceri de care mi-ar plăcea să... încerc să profit. Şi sînt nişte tipi din America cu care trebuie să vorbesc. Urgent.

— Bine, zic confuză. E... OK. Dacă ai mobilul la tine...

— Nu la telefon. Mă priveşte ţintă. Am fixat o întîlnire pentru mîine.

— Mîine? repet, și izbucnesc în rîs. Dar nu poți să te vezi cu ei mîine. O să fim la hotel.

— Și ei vor fi tot acolo. I-am invitat și pe ei.

Mă uit la el șocată.

— Ai invitat niște parteneri de afaceri cu noi în vacanță?

— Doar ca să putem avea întîlnirea de care ți-am zis. Restul timpului o să fim doar noi doi.

— Și cît o să dureze întîlnirea asta? Nu-mi spune! Toată ziua.

Pur și simplu nu-mi vine să cred. După ce am așteptat tot timpul ăsta, după atîta agitație și nerăbdare, după ce m-am chinuit atîta să împachetez...

— Becky, n-o să fie chiar așa de rău...

— Dar mi-ai promis că o să-ți iei liber! Ai zis că o să avem o mini-vacanță romantică.

— O să avem o vacanță romantică.

— Da, cu toți partenerii tăi de afaceri. Cu toți tipii ăia îngrozitori cu care trebuie să te întîlnești, să fii mereu în legătură, să stați mereu lipiți unii de alții, ca... siamezii!

— N-o să fim în legătură tot timpul, zice Luke schimonosind un zîmbet. Becky...

Dă să mă prindă de mînă, dar eu mă trag repede.

— Sinceră să fiu, chiar nu văd ce rost are să vin și eu, dacă e vorba doar de afaceri, zic supărată. Mai bine stau acasă. De fapt... deschid portiera. De fapt, cred că o să plec chiar acum. O să chem un taxi de la studio.

Trîntesc portiera mașinii și pornesc cu pași mari pe stradă, iar sandalele mele cu clementină fac țac-țac pe caldarîmul fierbinte. Aproape am ajuns la poarta studioului, cînd îl aud strigînd atît de tare, încît mai multe persoane se întorc să se uite la noi.

— Becky! Aşteaptă!

Mă opresc, mă întorc încet pe călcîie şi îl văd ridicat în maşină, formînd un număr de telefon la mobil.

— Ce faci? strig, suspicioasă.

— Îl sun pe tipul ăla îngrozitor cu care trebuie să mă întîlnesc. Să-l contramandez. Să anulez întîlnirea.

Îmi încrucişez braţele şi mă uit la el cu ochii mijiţi.

— Alo? Bună ziua. Camera 301, vă rog. Michael Ellis. Mersi. O să mă duc să-l văd la Washington, îmi spune pe un ton alb. Sau o să aştept pînă data viitoare cînd el şi asociaţii lui or să vină iar în Anglia. S-ar putea să dureze ceva, avînd în vedere că sînt înnebunitor de ocupaţi. La urma urmei, e vorba doar de afaceri. E doar o afacere. E doar afacerea pe care mă chinuiesc s-o prind de...

— Ah... opreşte-te! zic furioasă. Opreşte-te. Du-te la întîlnirea aia idioată.

— Eşti sigură? întreabă Luke, acoperind telefonul cu mîna. Absolut sigură?

— Foarte, ridic eu posomorîtă din umeri. Dacă e chiar atît de importantă...

— E foarte importantă, spune Luke şi se uită în ochii mei, brusc foarte serios. Crede-mă, altfel n-aş face-o.

Mă întorc încet la maşină, în timp ce Luke îşi lasă mobilul jos.

— Îţi mulţumesc, Becky, zice în clipa în care mă aşez. Sincer. Îmi atinge uşor obrazul, apoi învîrteşte cheia în contact.

În timp ce ne îndreptăm spre semafor, mă uit la el, apoi la mobilul lui, care i se vede ieşind din buzunar.

— Chiar l-ai sunat?

— Dar tu chiar aveai de gînd să pleci acasă? îmi răspunde, fără să se uite la mine.

Asta e cel mai enervant cînd ieşi cu Luke. Nu poţi să-l păcăleşti cu nimic.

Mergem cam o oră printr-o zonă rustică, ne oprim la o cîrciumă să mîncăm de prînz, apoi mai facem o oră şi jumătate pînă în Somerset. Pe la Blakeley Hall, sînt deja alt om. E atît de bine să ieşi puţin din Londra, şi mă simt deja proaspătă şi plină de energie, graţie minunatului aer de ţară. Ies din maşină, mă întind de cîteva ori, şi, sincer, deja mă simt mai în formă, am un tonus mai bun. Cred că dacă aş veni în fiecare săptămînă la ţară, aş slăbi trei kile, dacă nu mai mult.

— Mai vrei din ăştia? mă întreabă Luke, aplecîndu-se şi culegînd un pachet aproape gol de Maltesers din care am ronţăit tot drumul. (Trebuie să mănînc în maşină, altfel îmi vine rău.) Şi ce-i cu revistele astea? Ridică teancul de reviste cu coperte lucioase care se aflaseră la picioarele mele şi încearcă să le prindă în clipa în care acestea încep să îi alunece din mînă.

— Doar n-am venit să citesc reviste, zic cu uimire. Sîntem la ţară, ce Dumnezeu!

Chiar aşa. Oare Luke chiar nu ştie absolut nimic despre viaţa la ţară?

Scoate bagajele din portbagaj, în timp ce eu mă apropii de un gard şi mă uit cu mulţumire sufletească spre un cîmp plin cu nişte chestii galben-maronii. Ştiţi, cred că am o afinitate naturală cu peisajul rural. Am, aşa, o latură materneterestră, care s-a dezvoltat în sufletul meu treptat, aproape fără să-mi dau seama. De exemplu, zilele trecute m-am trezit cumpărînd

un jerseu Fair Isle de la French Connection. Şi de curînd m-am apucat de grădinărit! Sau, cel puţin, am cumpărat nişte ghivece foarte drăguţe de ceramică de la Pier, inscripţionate „busuioc" şi „coriandru" şi et caetera– şi cu siguranţă o să cumpăr nişte plăntuţe de la supermarket şi o să am un rînd întreg pe pervaz. (La 50 de pence nici nu prea contează; dacă mor, îţi iei pur şi simplu altele.)

— Gata? zice Luke.

— Categoric! spun şi mă îndrept cu paşi nesiguri spre el, blestemînd uşor în gînd noroiul.

Pietrişul ne scîrţîie sub picioare în drum spre hotel – şi, trebuie să spun, sînt impresionată. E un vechi conac de ţară, cu grădini frumoase, în care se află sculpturi moderne şi cu cinematograf propriu, cum scrie în broşură. Luke a mai fost aici de cîteva ori şi zice că e hotelul lui favorit. Plus că aici vin tot soiul de celebrităţi! Ca Madonna. (Sau era Sporty Spice? Oricum, cineva de genul ăsta.) Însă se pare că sînt foarte discreţi şi stau de fiecare dată într-o casă de oaspeţi separată, iar personalul ştie să ţină un secret.

Totuşi, cînd intrăm în hol, mă uit bine în jur, pentru orice eventualitate. Sînt o groază de persoane foarte bine îmbrăcate, cu ochelari şi blugi foarte trendy, şi uite şi o blondă care are un oarecare aer de vedetă şi, în picioare, în mijlocul holului...

Dumnezeule. Mă ia cu fiori pe şira spinării. El e, nu? E Elton John. Elton John în persoană stă chiar aici, la doar cîţiva...

Atunci se întoarce – şi e doar un tip oarecare, în hanorac şi cu ochelari. La naiba. Şi totuşi, a fost cît pe-aci să fie Elton John.

Sîntem deja la recepţie şi un recepţioner cu o jachetă Nehru foarte şic ne zîmbeşte.

— Bună ziua, domnule Brandon, zice, şi domnişoară Bloomwood. Bine aţi venit la Blakeley Hall.

Ne ştie numele! Nu a trebuit să zicem nimic! Nici nu mă mir că celebrităţile vin aici.

— V-am dat camera 9, spune, în timp ce Luke s-a apucat să completeze un formular. Cu vedere la grădina de trandafiri.

— Minunat, spune Luke. Becky, ce ziar vrei dimineaţă?

— *Financial Times*, zic, mulţumită.

— Sigur, aprobă Luke, în timp ce scrie. Deci, un *FT* şi un *Daily World* pentru mine.

Îi arunc o privire suspicioasă, dar chipul lui nu are nici o expresie.

— Doriţi ceai mîine dimineaţă? ne întreabă recepţionerul, scriind la computer. Sau cafea?

— Cafea, vă rog, spune Luke. Pentru amîndoi, cred. Se uită la mine întrebător, şi eu dau din cap că da.

— Veţi găsi în cameră o sticlă de şampanie din partea casei, continuă recepţionerul, iar room-service-ul funcţionează douăzeci şi patru din douăzeci şi patru.

Chiar că e un loc clasa întîi. Îţi recunosc figura imediat, îţi dau şampanie – şi încă nu au pomenit nimic de pachetul meu primit prin Special Express. Evident, îşi dau seama că e o chestiune care necesită discreţie. Îşi dau seama că o fată nu vrea neapărat ca prietenul ei să ştie totul despre orice pachet care i se livrează – şi o să aştepte pînă cînd Luke nu e prin preajmă, înainte de a-mi spune despre el. Aşa serviciu personal mai zic şi eu! De-asta merită să vii la un hotel bun.

— Domnişoară Bloowood, dacă mai aveţi nevoie de orice altceva, spune recepţionerul, uitîndu-se

la mine cu subînțeles, vă rog să nu ezitați să-mi spuneți.

Vedeți? Mesaje codificate și tot tacîmul.

— Sigur, nu vă faceți griji, îi zîmbesc eu la fel de cu subînțeles. Imediat.

Clipesc în direcția lui Luke, și recepționerul îmi aruncă o privire confuză, ca și cînd n-ar avea nici o idee despre ce vorbesc. Sînt buni, ce să mai vorbim!

În cele din urmă, Luke termină de completat formularele și le înmînează bărbatului. Acesta îi întinde o cheie mare, demodată și îi cheamă un băiat de serviciu.

— Nu cred că avem nevoie de ajutor, spune Luke, zîmbind și îmi ridică valijoara. Nu sîntem supraîncărcați.

— Du-te tu înainte, spun. Eu vreau să... verific ceva. Pentru mîine.

Îi zîmbesc și, spre ușurarea mea, după o clipă, se îndreaptă spre scări.

Cum e destul de departe ca să nu mă audă, mă răsucesc înapoi spre tejghea.

— Puteți să mi-l dați acum, spun cu voce scăzută către recepționer, care s-a întors și caută ceva într-un sertar. El ridică ochii și mă privește uimit.

— Nu înțeleg, domnișoară Bloomwood.

— E în regulă, spun, și mai apăsat. Puteți să mi-l dați, acum că Luke a plecat.

Pe chipul recepționerului se citește cea mai sinceră nedumerire.

— Ce anume...

— Puteți să-mi dați pachetul. Îmi cobor vocea. Și vă mulțumesc că nu m-ați dat de gol.

— Ce... pachet?

— De la Special Express.

— Ce Special Express?

Mă holbez la el, simțind că ceva nu e tocmai în regulă.

— Pachetul cu toate hainele mele! Cel despre care n-ați pomenit nimic. Cel...

Mă opresc brusc, în clipa în care îi zăresc fața. Habar n-are despre ce vorbesc, așa-i? OK. Nu intra în panică. Probabil că știe altcineva unde e.

— Trebuia să mă aștepte un pachet, îi explic. Cam atît de mare... Ar fi trebuit să ajungă de dimineață.

Recepționerul clatină vehement din cap.

— Îmi pare rău, domnișoară Bloowood. Nu aveți nici un pachet.

Simt că mi se taie picioarele.

— Dar... trebuie să fie un pachet. L-am trimis ieri, cu Special Express. La Blakeley Hall.

Recepționerul se încruntă.

— Charlotte? strigă către o cameră din spate. A venit vreun pachet pentru Rebecca Bloowood?

— Nu, spune Charlotte, ieșind. Cînd trebuia să vină?

— În dimineața asta, spun, încercînd să-mi ascund neliniștea. („Orice, oriunde, pînă mîine dimineață!" Aici e oriunde, nu?)

— Îmi pare rău, spune Charlotte, dar nu a venit nimic. Era foarte important?

— Rebecca? vine o voce de pe scări – mă întorc și îl văd pe Luke uitîndu-se spre mine. S-a întîmplat ceva?

O, Doamne.

— Nu! zic repede. Sigur că nu! Ce să se întîmple?

Mă răsucesc pe călcîie și, înainte ca Charlotte sau recepționerul să zică ceva, mă grăbesc pe scări.

— Sigur nu s-a întîmplat nimic? mă întreabă cînd ajung lîngă el și îmi zîmbește.

— Sigur! zic, cu o voce uşor mai stridentă decît vocea mea obişnuită. Totul e nemaipomenit.

Nu pot să cred că mi se întîmplă una ca asta. N-am haine.

Sînt cu Luke în vacanţă, într-un hotel elegant – şi nu am haine. Ce-o să mă fac?

Nu pot să recunosc adevărul în faţa lui. Pur şi simplu, nu pot să recunosc că valijoara mea nu e decît vîrful aisbergului. Nu după ce m-am dat atît de mare cu chestia asta. Va trebui să... improvizez, mă gîndesc cu viteza fulgerului, cum dăm un colţ şi o cotim pe alt coridor cu mochetă de pluş. O să port hainele *lui*, ca Annie Hall sau... o să sfîşii draperiile şi o să caut o maşină de cusut... o să învăţ repede să cos...

— Eşti bine? mă întreabă Luke şi eu îi arunc un surîs chinuit.

Linişteşte-te, îmi spun apăsat. Linişteşte-te odată. Pachetul o să ajungă mîine dimineaţă, deci trebuie doar să văd ce fac în noaptea asta. Bine că măcar am fardurile la mine...

— Am ajuns, zice Luke, oprindu-se la o uşă şi deschizînd-o. Ce părere ai?

Uau! O clipă, toate grijile mele sînt spulberate, la vederea camerei enorme şi aerisite. Acum înţeleg de ce îi place lui Luke atît de mult hotelul ăsta. E senzaţional – aşa cum e şi apartamentul lui – imens şi cu un pat mare alb, cu o cuvertură gofrată, cu o combină muzicală de ultimă generaţie şi două canapele de piele întoarsă.

— Uită-te în baie, zice Luke.

Îl urmez şi... e de vis. Un jacuzzi uriaş îngropat, cu mozaic, cu cel mai mare duş pe care l-am văzut vreodată deasupra lui, şi un raft întreg de uleiuri de aromaterapie în nişte recipiente splendide.

Dacă aş putea să-mi petrec tot weekendul în baie...

— Deci, spune el, întorcîndu-se în cameră. Nu ştiu ce ai vrea să facem... Se duce la valiza lui şi o deschide cu un clic – şi văd mai multe cămăşi frumos aranjate, călcate de menajera lui. Cred că ar fi bine să despachetăm, mai întîi...

— Să despachetăm! Categoric, zic veselă. Mă duc la valijoara mea şi mă joc cu încuietoarea, fără s-o deschid. Sau... spun, de parcă tocmai atunci mi-a venit ideea – ce-ar fi să mergem să bem ceva şi să despachetăm mai tîrziu!

Genial. Coborîm şi ne facem criţă, iar mîine dimineaţă o să mă fac că sînt adormită şi o să stau în pat pînă îmi vine bagajul. Slavă cerului. O clipă am crezut că...

— Foarte bună idee, aprobă Luke. Mă schimb şi mergem. Caută în valiză şi scoate o pereche de pantaloni şi o cămaşă albastră la dungă.

— Te schimbi? întreb după o pauză. E cu... ţinută obligatorie?

— Nu, în nici un caz. Mă gîndeam doar că nu vrei să cobori cu... hainele astea de pe tine, să zicem. Arată amuzat spre blugii mei trei sferturi, tăiaţi.

— Normal că nu! zic rîzînd, de parcă ideea ar fi ridicolă. Păi... bine. Atunci o să... mă schimb în altceva.

Mă întorc iar la valijoara mea, o deschid, o desfac şi mă uit la buretele meu de baie.

Ce mă fac? Luke îşi descheie nasturii de la cămaşă. Întinde mîna după cea albastră. Într-o clipă o să se uite la mine şi o să zică „Eşti gata?"

OK. Se cere un plan de acţiune radical.

— Luke... m-am răzgîndit, spun, şi-mi închid valiza. Hai să nu mergem la bar.

Luke ridică privirea spre mine surprins, şi eu îi ofer cel mai seducător zîmbet de care sînt în stare. Hai să rămînem aici şi să comandăm de la room service şi... fac cîţiva paşi spre el, desfăcîndu-mi nodul din talie... şi să ne lăsăm în voia nopţii.

Luke se uită la mine, cu mîinile la cămaşa albastră, încheiată pe jumătate.

— Dă-ţi-o jos, ordon cu un glas aspru. Ce rost are să ne îmbrăcăm dacă tot ce vrem să facem e să ne dezbrăcăm unul pe celălalt?

Pe chipul lui Luke se desenează încet un surîs larg, şi ochii încep să îi strălucească.

— Ai foarte mare dreptate, zice şi se îndreaptă spre mine, descheindu-şi nasturii şi lăsînd cămaşa să cadă pe podea. Nu ştiu ce-o fi fost în capul meu.

Slavă Domnului! mă gîndesc uşurată, în clipa în care el începe să-mi desfacă bluza. E perfect. E exact ce...

Ooo. Mmmmm.

De fapt, chiar e foarte, foarte bine.

Patru

La ora 8.30 a doua zi dimineaţă sînt încă în pat. Nu vreau să mă mişc nici un milimetru. Vreau să stau în patul ăsta atît de plăcut şi confortabil, învelită în plăpumioara asta albă minunată.

— Ai de gînd să rămîi aşa toată ziua? întreabă Luke, zîmbindu-mi, şi eu mă întind şi mai bine pe perne, prefăcîndu-mă că nu-l aud.

Pur şi simplu nu vreau să mă trezesc. Mi-e cald şi bine şi sînt fericită.

Plus – lucru minor – încă nu am nici o haină.

Am sunat deja pe şest de trei ori la recepţie să întreb de pachetul meu. (O dată, cînd Luke era la duş, o dată cînd eram eu la duş – de la telefonul ăla foarte şic din baie – şi o dată, foarte repede, cînd l-am trimis pe Luke pe hol, zicîndu-i că parcă am auzit o pisică mieunînd.)

Şi tot n-a ajuns. Am ciuciu haine. *Nada.*

Ceea ce nu prea a contat pînă acum, pentru că am lenevit în pat. Dar nu pot să continuu să mănînc croissante sau să beau cafea, nu mai pot nici să fac încă un duş, iar Luke a aproape îmbrăcat.

O, Doamne, n-am ce face – o să trebuiască să-mi pun tot hainele de ieri. Ceea ce e de-a dreptul hidos, dar ce altceva pot să fac? O să pretind că m-a apucat sentimentalismul, sau poate reuşesc să mi le pun repede şi Luke să nu

își dea seama că sînt aceleași. Vreau să zic, ce bărbat remarcă vreodată că tu...

Stai așa.

Hopa. Unde-s hainele mele de ieri? Sînt sigură că le-am lăsat undeva pe aici pe jos...

— Luke, rostesc, cît de firesc sînt în stare. Mi-ai văzut cumva hainele de ieri?

— Da, zice, ridicîndu-și ochii din valiză. Le-am trimis la spălătorie azi-dimineață, împreună cu ale mele.

Mă holbez la el, și mi se taie respirația.

Singurele haine pe care le am pe lumea asta au fost trimise la spălătorie?

— Cînd... cînd o să ni le dea înapoi? întreb, în cele din urmă.

— Mîine dimineață. Luke se întoarce și se uită la mine. Îmi pare rău, trebuia să-ți spun. Dar nu e nici o problemă, nu? Vreau să zic, nu trebuie să-ți faci griji. Fac treabă foarte bună.

— O, nu! fac, cu un glas strident. Nu, nu-mi fac griji.

— Bine, zice și zîmbește.

— Bine, spun și îi întorc zîmbetul.

O, Doamne. Ce mă fac?

— A, vezi că e destul loc în șifonier. Vrei să-ți pun ceva pe umeraș? Se apropie de valijoara mea și, cuprinsă de panică, mă aud țipînd „Nuuu!", înainte de a mă putea controla. Cam toate hainele mele sînt... tricotate.

Of, Dumnezeule mare. Of, Doamne. Acum își pune pantofii. Ce mă fac?

OK, haide, Betty, mă gîndesc surescitată la maximum. Haine. Ceva de purtat. Nu contează ce.

Un costum de-al lui Luke?

Nu. O să zică că am luat-o razna și, oricum, costumele lui costă cam o mie de lire unul și n-o să am inima să le îndoi mînecile.

Halatul de hotel? Să o ţin sus şi tare că halatele şi papucii gofraţi de hotel sînt ultima modă? Of, n-o să pot să mă plimb încoace şi-ncolo în capot, pretinzînd că sînt într-un spa. O să fiu de rîsul lumii.

Haide, trebuie să existe haine într-un hotel. Să zicem... uniformele cameristelor! Da, aşa mai da! Trebuie să le ţină undeva pe un raft, nu? Nişte rochiţe drăguţe cu bonete asortate. Şi o să pot să-i spun lui Luke că e ultimul răcnet de la Prada – şi să sper doar că n-o să mă roage nimeni să îi fac curat în cameră...

— Apropo, zice Luke, luînd ceva din valiză, ţi-ai uitat ăsta la mine.

Ridic privirea, surprinsă, şi el îmi aruncă ceva din colţul opus al camerei. E moale, e un material... în clipa în care îl prind, îmi vine să plîng de uşurare. E ceva de îmbrăcat! Un tricou Calvin Klein mărime mare, ca să fiu mai exactă. N-am fost în viaţa mea mai fericită la vederea unui tricou simplu gri, ieşit la spălat.

— Mersi! zic şi mă sforţez să număr pînă la zece înainte de a adăuga, în treacăt. De fapt, cu el o să mă îmbrac azi.

— Cu ăsta? se miră Luke, uitîndu-se ciudat la mine. Credeam că e pe post de cămaşă de noapte.

— Este! E o cămaşă de noapte... o revelaţie... o rochie, spun, trăgîndu-mi-l pe cap – şi, slavă Domnului, îmi ajunge mai jos de jumătatea coapsei. Ar putea foarte bine să fie o rochie. Şi ha! Am o bentiţă neagră elastică în trusa mea de farduri, care mă cuprinde la fix pe post de curea...

— Foarte frumos, spune Luke întrebător, uitîndu-se la mine cum mă viermuiesc să intru în ea. Un pic cam scurtă...

— E o rochie mini, zic ferm şi mă întorc să mă privesc în oglindă. Şi... o, Doamne... e cam scurtă.

Dar n-am ce face acum. Îmi iau sandalele cu clementină şi-mi scutur părul pe spate, nepermiţîndu-mi să mă gîndesc la toate toaletele senzaţionale pe care mi le pregătisem pentru dimineaţa asta.

— Poftim, zice Luke.

Ia eşarfa mea Denny and George şi mi-o încolăceşte uşor în jurul gîtului.

— Cu eşarfa Denny and George şi fără chiloţi. Exact cum îmi place.

— O să-mi pun chiloţi, cum să nu-mi pun? mă indignez.

Ceea ce e adevărat. O să aştept pînă pleacă, după care o să şterpelesc nişte boxeri de-ai lui.

— Deci – ce e cu afacerea asta a ta? întreb grăbită, pentru a schimba subiectul. Ceva palpitant?

— E... destul de importantă, mormăie Luke după o pauză. Îmi arată două cravate de mătase. Care o să-mi poarte noroc?

— Asta roşie, spun după ce mă gîndesc puţin. Mă uit la el cum şi-o înoadă în jurul gîtului, cu mişcări iuţi şi eficiente. Hai, spune-mi. E un client nou, foarte tare?

Luke surîde şi dă din cap.

— E NatWest? Ştiu, e Lloyds Bank!

— Să zicem... că e ceva ce-mi doresc foarte mult, spune Luke într-un final. Un lucru pe care l-am dorit dintotdeauna. Acum – tu ce-ai de gînd să faci azi? întreabă, pe alt ton. O să te descurci?

Acum el e cel care schimbă subiectul. Nu ştiu de ce trebuie să fie atît de secretos cu serviciul lui. Nu are încredere în mine, sau ce se întîmplă?

— Ai auzit că piscina e închisă în dimineaţa asta?

— Ştiu, spun, luîndu-mi fardul de obraz. Dar nu contează. Sînt sigură că o să găsesc ceva de făcut, ceva distractiv.

Urmează o tăcere şi, cînd ridic privirea, Luke se uită la mine dubitativ.

— Vrei să-ţi chem un taxi care să te ducă în oraş, pe la magazine? Bath e foarte aproape...

— Nu, zic indignată. Nu vreau să mă duc la cumpărături!

Ceea ce e adevărat. Cînd i-am spus lui Suze cît am dat pe sandalele cu clementină, şi-a făcut griji că poate nu a fost suficient de strictă cu mine şi m-a pus să-i promit că în weekendul ăsta nu cumpăr nimic. M-a pus să jur pe... de fapt, chiar pe sandalele cu clementină. Şi o să fac eforturi să mă ţin de promisiune.

Vreau să zic că are perfectă dreptate. Dacă ea poate să nu se ducă o săptămîna întreagă la cumpărături, ar trebui să pot şi eu, măcar patruzeci şi opt de ore.

— O să fac toate lucrurile alea drăguţe care se pot face numai la ţară, zic, închizîndu-mi fardul.

— Cum ar fi...

— Cum ar fi să admir peisajul... şi, poate, să mă duc la o fermă şi să mă uit cum se mulg vacile sau ceva de genul ăsta...

— Înţeleg.

Buzele i se lăţesc într-un zîmbet.

— Ce vrei să zici? întreb suspicioasă.

— O să aterizezi la o fermă şi o să-i rogi pe ţărani să te lase să le mulgi vacile?

— N-am zis că *eu* o să mulg vacile, zic demnă. Am zis că o să *mă uit* la vaci. Şi, oricum, poate nici nu mă duc la nici o fermă, poate mă duc să vizitez atracţiile locului. Iau un teanc de broşuri de pe măsuţa de toaletă. Cum ar fi... expoziţia de tractoare. Sau... Mînăstirea St. Winifred, cu faimosul ei Triptic Bevington.

— O mînăstire, mă îngînă Luke, după o pauză.

— Da, o mînăstire! îl sfredelesc cu privirea. De ce să nu vizitez o mînăstire? Sînt o persoană foarte interesată de latura spirituală.

— Sînt sigur că eşti, draga mea, spune Luke, aruncîndu-mi o privire întrebătoare. Dar poate că îţi pui pe tine altceva în afară de tricou, înainte să te pleci...

— E o rochie, zic, trăgîndu-mi mai bine tricoul peste fund. Oricum, spiritualitatea n-are nimic de-a face cu hainele. „Gîndiţi-vă la crinii de pe cîmp." Îi arunc o privire satisfăcută.

— Corect, zîmbeşte Luke. Atunci, distracţie plăcută. Mă sărută. Şi îmi pare rău pentru toate astea.

— Bine, bine, spun, şi îl lovesc în joacă peste piept. Numai ai grijă ca afacerea asta a ta misterioasă să merite toate astea.

Mă aştept să rîdă, sau cel puţin să zîmbească, dar el se mulţumeşte să dea vag din cap, îşi ia servieta şi se îndreaptă spre uşă. Doamne, uneori chiar ia afacerile foarte în serios.

Şi totuşi, nu mă deranjează prea tare să-mi petrec dimineaţa asta singură, pentru că dintotdeauna am vrut să văd cum e viaţa într-o mînăstire. Ştiu că nu prea ajung la biserică în fiecare săptămînă, dar mi se pare foarte limpede că există o forţă superioară nouă, muritorilor – de-asta îmi şi citesc horoscopul în *Daily World*. Plus că îmi plac intonaţia aia care se practică în cursurile de yoga şi toate lumînările alea atît de drăguţe şi tămîia. Şi Audrey Hepburn în *Povestea unei călugăriţe*.

Sinceră să fiu, o parte din mine a fost întotdeauna atrasă de simplitatea vieţii de călugăriţă. Nu tu griji, nu tu decizii de luat, nu trebuie să munceşti. Toată ziua cînţi şi te plimbi încoace şi-ncolo. N-ar fi senzaţional?

Deci, îmi termin machiajul, mă uit puţin la *Trisha*, mă duc la recepţie şi, după ce întreb fără nici un rezultat despre pachetul meu (pe bune, am să-i dau în judecată), îmi comand un taxi care să mă ducă la St. Winifred. Maşina şerpuieşte pe drumurile de ţară, iar eu mă uit la peisajul mirific şi mă întreb ce fel de afacere o fi asta a lui Luke. Ce o fi chestia asta „pe care şi-a dorit-o dintotdeauna"? Un client nou? Un birou nou? Vrea, poate, să-şi dezvolte compania?

Mă frămînt, încercînd să-mi aduc aminte dacă am auzit cumva ceva din întîmplare în ultimul timp şi, cu o tresărire, îmi amintesc că l-am auzit vorbind la telefon, în urmă cu cîteva săptămîni. Vorbea ceva despre o agenţie de publicitate şi, chiar la momentul respectiv, mă întrebasem ce era cu chestia asta.

Publicitate. Poate despre asta e vorba. Poate dintotdeauna a vrut să fie directorul unei agenţii de publicitate sau ceva de genul ăsta.

Dumnezeule, asta e. Acum că mă gîndesc mai bine, e foarte clar. Despre asta e vorba. O să se extindă de la PR la publicitate.

Şi eu o să joc în reclame! Da!

Gîndul mă încîntă atît de tare, că aproape îmi înghit guma de mestecat. O să joc într-o reclamă! O să fie atît de cool. Poate o să apar într-o reclamă la Bacardi, în care un grup de oameni frumoşi sînt pe un vas, rîd, fac schi nautic şi se distrează la maximum. Ştiu că de obicei în reclame joacă manechinele profesioniste, dar, ce, nu pot să fiu şi eu undeva, mai în spate? Sau eu o să fiu tipa care conduce vasul. Doamne, o să fie fantastic. O să ne ducem în Barbados sau undeva aşa, şi o să fie cald şi soare şi totul o să fie de vis, şi o să avem tone de Bacardi gratis, şi o să stăm la un hotel magnific... Normal, o să trebuiască să

îmi cumpăr un nou costum de baie... sau, poate, două... şi nişte papuci de plajă noi...

— St. Winifred, spune taximetristul, şi tresar.

Nu sînt în Barbados, nu? Sînt la dracu' în praznic, în Somerset.

Am oprit în faţa unei clădiri vechi de culoarea mierii şi mă uit pe geam curioasă. Deci aşa arată o mînăstire. Nu mi se pare că arată în nici un fel – arată ca o şcoală sau un conac uriaş. Mă întreb dacă merită să mă dau jos din taxi, cînd văd ceva care mă lasă mască. O călugăriţă în carne şi oase. Trece pe lîngă mine, în veşminte negre, cu capul acoperit cu văluri şi tot tacîmul, ce mai! O călugăriţă adevărată, în habitatul propriu. Nici măcar nu s-a uitat la taxi. Parcă aş fi într-un safari!

Cobor din maşină, plătesc şoferului şi mă îndrept spre uşa masivă, intrigată la culme. În aceeaşi direcţie merge şi o femeie în vîrstă, care pare să ştie bine drumul, aşa că o urmez pe coridorul spre capelă. În clipa în care intrăm mă cuprinde o senzaţie incredibilă de sfinţenie, aproape euforică. Poate e datorată mirosului îmbătător din aer sau muzicii de orgă, dar categoric simt ceva extraordinar.

— Mulţumesc, soră, îi zice femeia în vîrstă călugăriţei şi se îndreaptă spre partea din faţă a capelei. Eu rămîn pe loc, uşor transpusă.

Soră. Uau.

Sora Rebecca.

Şi un veşmînt din acela încîntător care parcă pluteşte şi un ten limpede de invidiat, tot timpul.

Sora Rebecca a Sfîntului...

— Te-ai rătăcit, draga mea? mă întreabă o călugăriţă din spatele meu şi tresar. Vrei să vezi Tripticul Bevington?

— Ă... zic. Îhm... da. Neapărat.

— Acolo e, îmi arată cu mîna și mă apropii încet de partea din față a capelei, sperînd să-mi dau seama ce o fi Tripticul Bevington ăsta. O statuie, poate? Sau un fragment de... tapiserie?

Însă, în clipa în care ajung lîngă femeia în vîrstă, văd că se uită cu atenție la un perete întreg de ferestre colorate. Trebuie să recunosc, e destul de impresionant. Ia uite la geamul ăla uriaș albastru, din mijloc. E senzațional!

— Tripticul Bevington, spune femeia. Pur și simplu nu se compară cu nimic, nu?

— Uau, spun, respirînd adînc, a reverență, cu privirea la fereastră. E frumos.

Chiar e. Îți ia piuitul. Doamne, ce înseamnă o operă de artă autentică. Cînd dai peste geniu adevărat, pur și simplu îți sare în ochi. Și eu nici măcar nu sînt expertă în domeniu.

— Nemaipomenite culori, murmur.

— Finețea detaliului, spune femeia, împreunîndu-și mîinile, e absolut unică.

— Unică, o îngîn.

Tocmai sînt pe cale să-i arăt curcubeul, care cred că e în mod deosebit reușit, cînd remarc, brusc, că femeia în vîrstă și cu mine nu ne uităm la același lucru. Ea se uită la o chestie pictată, de lemn, pe care nici n-o observasem.

Cît pot de imperceptibil, îmi mut privirea, și mă cuprinde o profundă dezamăgire. Ăsta e Tripticul Bevington? Dar nu e nici măcar drăguț!

— În timp ce prostia asta victoriană, adaugă femeia brusc, cu patimă, e absolut criminală! Uită-te la curcubeul ăla! Îți vine rău cînd te uiți la el! Arată spre fereastra cea mare și albastră, iar eu înghit în sec.

— Știu, zic. E șocant, nu? E de-a dreptul... Știți ceva, cred că o să ies puțin la aer să mă plimb...

Mă retrag repede, înainte să mai apuce să zică ceva. Mă strecor pe lîngă strane, întrebîndu-mă ce să fac acum, cînd observ o capelă micuță, într-un colț.

Reculegere spirituală, citesc pe un mic afiș din apropiere. *Un loc în care să stai liniștit, să te rogi și să afli mai multe despre credința catolică.*

Îmi bag capul, prudentă, în capelă și văd o călugăriță bătrînă stînd pe scaun și brodînd. Îmi zîmbește și îi răspund și eu, cu un surîs nervos, după care intru.

Mă așez într-o strană de lemn închis la culoare, încercînd să nu scot nici un scîrțîit și, o vreme, sînt prea siderată ca să mai pot zice ceva. E pur și simplu uluitor. Atmosfera e fantastică, atîta liniște și pace, și mă simt incredibil de curată și de sfîntă doar aflîndu-mă în acest spațiu. Îi zîmbesc din nou călugăriței, timid, și ea își lasă deoparte lucrul și mă privește de parcă așteaptă să vorbesc.

— Îmi plac foarte mult lumînările de aici, zic, cu un glas pios. Sînt din Habitat?

— Nu, zice călugărița, oarecum surprinsă. Nu cred.

— A.

Casc ușor – pentru că sînt încă somnoroasă de la aerul ăsta tare de țară – și, în clipa în care îmi duc mîna la gură, observ că mi s-a ciobit ușor o unghie. Încercînd să fac cît mai puțin zgomot, desfac fermoarul genții, îmi scot pila de unghii și mă apuc de treabă. Călugărița se uită la mine, eu îi zîmbesc îndurerată, arătînd spre unghie (fără să zic nimic, ca să nu stric atmosfera plină de spiritualitate). Apoi, după ce termin, pentru că tot nu-mi place cum arată marginea unghiei, îmi scot lacul Maybelline cu uscare rapidă și o retușez cît ai clipi.

Tot acest timp, călugărița m-a privit cu o expresie perplexă, iar, în clipa în care termin, zice:

— Draga mea, ești catolică?

— Nu, adevărul e că nu sînt.

— Voiai să vorbim despre ceva anume?

— Îhm... nu neapărat. Mîngîi cu duioșie strana pe care stau și îi zîmbesc prietenos. E foarte frumos sculptat, nu? Toată mobila pe care o aveți e așa frumoasă ca asta?

— Sîntem în capelă, zice călugărița, aruncîndu-mi o privire ciudată.

— Știu! Dar vedeți, o grămadă de oameni au strane acasă, în zilele noastre. Sînt foarte la modă, am văzut chiar și un articol în *Harpers*...

— Copila mea... Călugărița ridică o mînă pentru a mă întrerupe. Copila mea, ăsta e un loc pentru reculegere spirituală. Pentru liniște.

— Știu! zic uimită. De-asta am și intrat. Pentru liniște.

— Foarte bine, spune călugărița și nici una din noi nu mai zice nimic.

În depărtare, un clopot începe să bată și o văd pe călugăriță că începe să murmure ceva. Mă întreb ce-o fi zicînd. Îmi amintește de bunica mea, cînd tricota și își tot repeta încet modelul, ca să nu-l uite. Poate că și-a pierdut șirul la broderie.

— Coaseți foarte frumos, spun ca s-o încurajez. Ce este? Ea tresare și își pune lucrul jos.

— Draga mea... zice, și expiră adînc, după care îmi zîmbește cu căldură. Draga mea, avem niște cîmpuri de levănțică, o minunăție. N-ai vrea să le vezi?

— Nu, îmi e foarte bine, îi spun radioasă. Sînt pur și simplu fericită, așa, cum stau cu dumneavoastră aici. Zîmbetul călugăriței piere încet.

— Nici cripta? Nici asta nu te interesează?

— Nu în mod deosebit. Sincer, nu vă faceţi probleme. Nu mă plictisesc! E atît de plăcut aici. Atît de... paşnic. Exact ca în *Sunetul muzicii*.

Femeia se uită la mine ca la o nebună şi îmi dau seama că probabil e în mînăstirea asta de atîta timp, că nici nu ştie ce e *Sunetul muzicii*.

— A fost un film... încep să-i explic. După care îmi dau seama că poate nu ştie nici măcar ce e ăla film. Sînt aşa, nişte imagini mişcătoare, zic plină de solicitudine. Le vezi pe un ecran. Şi în film există un personaj Maria...

— Avem un magazin, mă întrerupe călugăriţa brusc. Un magazin. Te interesează?

Un magazin! Perspectiva mă încîntă preţ de o clipă şi mă întreb ce se vinde aici. Apoi îmi amintesc promisiunea făcută lui Suze.

— Nu pot, zic cu regret. I-am spus colegei mele de apartament că n-am să cumpăr nimic azi.

— Colegei de apartament? Dar ea ce treabă are cu asta?

— E îngrijorată că cheltuiesc prea mulţi bani...

— Colega ta îţi spune cum să-ţi trăieşti viaţa?

— Ei, i-am promis ceva acum cîtva timp. A fost un fel de jurămînt, să-i spun...

— Dar nu o să afle niciodată! zice călugăriţa. Dacă tu nu-i spui...

Mă uit la ea şocată.

— Dar o să am cugetul încărcat, dacă-mi încalc promisiunea! Nu, rămîn aici încă puţin cu dumneavoastră, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Ridic o mică statuetă a Fecioarei Maria, pe care o remarcasem acum puţin timp. E foarte drăguţă. De unde o aveţi?

Călugăriţa mă fixează, cu ochii mijiţi.

— Nu e neapărat vorba de cumpărat, spune într-un sfîrşit. Poţi să zici că faci o donaţie. Se apleacă uşor în faţă. Tu donezi banii, iar noi îţi dăm ceva în schimb. Nu ai de ce să consideri că ai cumpărat ceva. E mai degrabă... un act de caritate.

Nu zic nimic preţ de cîteva clipe, meditînd asupra acestei idei. Adevărul e că mereu mă gîndesc că ar trebui să fac mai mult în scopuri caritabile, şi poate asta e şansa mea.

— Deci... o să fie ca şi cum... aş face o faptă bună? întreb, doar ca să fiu sigură.

— Exact. Şi Iisus şi îngerii Lui te vor binecuvînta pentru asta. Mă apucă strîns de braţ. Haide, du-te şi uită-te. Haide, te conduc eu...

În clipa în care părăsim capela, călugăriţa închide uşa şi scoate afişul cu *Reculegere spirituală*.

— Nu vă mai întoarceţi azi? o întreb.

— Nu, azi nu, zice, aruncîndu-mi o uitătură cam stranie. Îmi ajunge pentru azi.

Chiar aşa e, cum se spune – virtutea e o răsplată în sine. Cînd ajung, mai tîrziu, înapoi la hotel, radiez de fericire la gîndul binelui pe care l-am făcut. Cred c-am donat cel puţin 50 de lire în magazinul ăla, dacă nu mai mult! Dar nu ca să mă dau mare sau ceva de genul ăsta, ci pentru că pur şi simplu aşa sînt eu, altruistă. Şi, o dată ce am început să donez, nu m-am mai putut opri! Şi, de fiecare dată cînd mai lăsam acolo nişte bani, mă simţeam în al nouălea cer. Şi, deşi asta chiar nu contează absolut deloc, m-am ales şi cu nişte chestii foarte drăguţe în schimb. O groază de miere şi de uleiuri esenţiale de levănţică, nişte ceai de levănţică, care sînt sigură că

trebuie să fie delicios, plus o pernă cu levănţică, care ajută la somn.

E incredibil, dar pînă acum nu prea m-a interesat deloc levănţica. Credeam că e o plantă din grădina omului. Dar călugăriţa aia tînără de lîngă masă avea dreptate – are atîtea proprietăţi vitale şi benefice, că ar trebui să facă parte din viaţa fiecăruia dintre noi. Plus că levănţica de la St. Winifred e complet organică, mi-a explicat ea, aşa că e net superioară oricărei alteia, însă preţurile sînt mult mai mici decît în orice alte cataloage ale concurenţei. De fapt, ea este cea care m-a convins să îmi cumpăr perna cu levănţică şi să-mi trec numele pe lista lor de clienţi. Dacă stau să mă gîndesc bine, a fost destul de insistentă pentru o călugăriţă.

Cînd mă întorc la Blakeley Hall, şoferul taxiului se oferă să mă ajute să le duc, cutia cu miere de levănţică fiind destul de grea. Mă aflu în faţa recepţiei şi tocmai îi dau un bacşiş generos, în timp ce mintea îmi zboară la baia pe care am s-o fac cu esenţa mea cea nouă de levănţică... cînd uşa de la intrare se dă în lături. În hotel intră cu paşi siguri o fată blondă, cu o geantă Louis Vuitton şi picioare lungi, bronzate.

Mă uit la ea şi nu-mi vine să-mi cred ochilor. E Alicia Billington. Sau, cum îi zic eu, Alicia Scorpia cu picioare lungi. Ce caută ea aici?

Alicia e unul dintre directorii de la Brandon Communications – compania de PR a lui Luke – şi noi două nu ne-am înţeles prea bine niciodată. Între noi fie spus, e o vacă şi jumătate şi dorinţa mea secretă e ca Luke s-o dea afară. Acum cîteva luni, aproape a şi fost concediată – cumva, din vina mea. (Eram jurnalist financiar pe vremea aia şi am scris un articol despre... în fine, e

poveste lungă.) Însă pînă la urmă s-a ales doar cu o avertizare serioasă şi de atunci încolo se pare că şi-a văzut de treabă.

Ştiu toate astea pentru că din cînd în cînd mă mai întind la cîte o bîrfă mică cu Mel, secretara lui Luke, care e o bomboană de fată şi mă ţine la curent cu ultimele noutăţi. Chiar zilele trecute mi-a zis că, după părerea ei, Alicia s-a schimbat cu adevărat. Nu e mai drăguţă, dar categoric munceşte mai mult. Îi bate la cap pe ziarişti pînă cînd aceştia îi pomenesc pe clienţii ei în articolele pe care le scriu şi adesea stă pînă tîrziu şi lucrează la calculator. Chiar alaltăieri i-a spus lui Mel că vrea o listă cu toţi clienţii companiei, cu nume de contact, ca să se poată familiariza cu ei. Mel adăugase mohorîtă că probabil Alicia vînează o promovare, şi cred că ar putea avea dreptate. Problema cu Luke e că el se uită doar cît de mult munceşte o persoană şi la rezultatele muncii ei şi nu-i pasă deloc că persoana aia poate să fie o vacă nesimţită. Aşa că e destul de posibil să fie promovată şi să se facă şi mai nesuferită.

O privesc înaintînd în hol şi o parte din mine vrea să fugă, în timp ce altă parte vrea să ştie ce caută aici. Însă înainte de a mă hotărî eu, mă vede ea şi-şi ridică uşor sprîncenele. Şi, o, Doamne, acum îmi dau seama în ce hal arăt – îmbrăcată într-un tricou gri vechi şi oribil, cu părul ca naiba şi îmbujorată de la atîta cărat miere de levănţică. Iar ea are un costum alb impecabil.

— Rebecca! zice şi-şi duce mîna la gură, jucînd disperarea. Nu trebuia să mă vezi! Prefă-te că pur şi simplu nu m-ai văzut.

— Ce... ce vrei să spui? îngaim, încercînd să nu par chiar atît de nedumerită cum mă simţeam. Ce faci aici?

— Am venit să fac cunoştinţă rapid cu noii asociaţi, zice Alicia. Părinţii mei stau la doar cîţiva kilometri de aici, ştiai? Aşa că m-am gîndit că n-ar fi rău.

— Aha, spun. Nu, nu ştiam.

— Numai că Luke ne-a dat instrucţiuni stricte, zice Alicia. Nu avem voie să te deranjăm. La urma urmei, e vacanţa ta!

Ceva din felul în care spune asta mă face să mă simt ca un copil.

— Nu mă deranjează, rostesc apăsat. Cînd un lucru e atît de important... cum e ceea ce se întîmplă acum. Am şi vorbit despre asta cu Luke mai devreme. La micul dejun.

OK, am pomenit de mic dejun doar ca să-i amintesc că Luke e iubitul meu. Ceea ce ştiu că e destul de jalnic. Dar, ori de cîte ori discut cu Alicia, mă simt de parcă am fi într-o competiţie secretă şi, dacă nu ripostez, o să creadă că a cîştigat.

— Da? face Alicia. Ce drăguţ. Îşi mijeşte ochii. Şi... ce părere ai despre toată chestia asta? Trebuie să ai un punct de vedere.

— Cred că e nemaipomenit, spun după o pauză. E super.

— N-ai nimic împotrivă?

Ochii ei îmi scrutează faţa.

— Păi... nu prea. Ridic din umeri. E-adevărat, trebuia să fie o vacanţă, dar, dacă e chiar atît de important...

— Nu mă refer la întîlniri, zice Alicia rîzînd. Mă refer la... toată chestia asta. Toată treaba asta cu New York-ul.

Deschid gura să răspund, apoi o închid încet la loc. Ce treabă cu New York-ul?

Ca un detector de slăbiciuni, ea se apleacă spre mine, cu un mic surîs răutăcios pe buze.

— Știi că Luke se mută la New York, nu?

Șocul mă paralizează. Luke se mută la New York. De asta e atît de încîntat. Se mută la New York. Dar... mie de ce nu mi-a spus?

Simt că-mi ia foc fața și am o durere cumplită în piept. Luke se mută la New York și mie nici măcar nu mi-a spus.

— Rebecca?

Ridic capul brusc și mă sforțez să zîmbesc larg. Nu pot s-o las pe Alicia să-și dea seama că vestea m-a luat prin surprindere. Pur și simplu nu pot.

— Normal că știu despre asta, zic cu voce răgușită și-mi dreg glasul. Știu totul. Dar... nu discut niciodată despre afaceri în public. E mult mai bine să fii discret, nu crezi?

— Da, absolut, răspunde, și felul în care mă privește mă face să cred că nu e convinsă nici cît negru sub unghie. Și ce-o să faceți, o să continuați să vă vedeți?

O fixez și eu la rîndul meu, cu buzele tremurînde, incapabilă să mă gîndesc la un răspuns, din ce în ce mai aprinsă la față, cînd, deodată, slavă cerului, o voce din spatele meu spune:

— Rebecca Bloomwood. Un pachet pentru domnișoara Rebecca Bloomwood.

Întorc capul cu uimire și... nu-mi vine să cred. Un bărbat în uniformă se apropie de recepție, ținînd în brațe pachetul meu uriaș Special Express, hărtănit ca vai de el, pe care îl dădusem deja dispărut. În sfîrșit, toate hainele mele. Toate toaletele mele alese cu grijă. Diseară pot să mă îmbrac cu orice am chef!

Dar nu știu cum... parcă nu-mi mai pasă deloc. Nu vreau decît să plec undeva unde să fiu singură cu gîndurile mele.

— Eu sînt, răspund, cu un surîs chinuit. Eu sînt Rebecca Bloomwood.

— Foarte bine, zice bărbatul. Atunci totul e la marele fix. Dacă vreţi să îmi semnaţi şi mie aici...

— Ei, atunci să nu te mai ţin! exclamă Alicia, uitîndu-se amuzată la pachetul meu. Bucură-te de restul şederii tale aici!

— Mersi, răspund. Aşa o să fac.

Şi, simţindu-mă vag amorţită, mă îndepărtez, ţinîndu-mi hainele strîns la piept.

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

8 septembrie 2001

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din 4 septembrie, adresată Scumpului de Smeathie, în care îl rugați să se grăbească să vă aprobe o nouă limită pentru depășirea de cont „înainte să vină tipul cel nou".

Eu sînt tipul cel nou.

În acest moment trec în revistă toate dosarele clienților mei și vă voi contacta în legătură cu cererea pe care ați făcut-o.

Cu stimă,

John Gavin
Director Dept. Depășiri de credit

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ

Cinci

A doua zi ajungem la Londra, şi Luke încă n-a pomenit nimic nici despre afacerea lui, nici despre New York, nici despre nimic. Şi ştiu că ar trebui să îl întreb direct. Ştiu că ar trebui să zic ceva în treacăt, cum ar fi „Ce e chestia asta cu New York-ul, de care am auzit?“ şi să aştept să văd ce spune. Dar nu ştiu... nu sînt în stare s-o fac.

Vreau să zic că e foarte clar din start că nu vrea să vorbească despre afacerea asta. Dacă eu încep să-i pomenesc de New York, o să creadă că încerc să aflu diverse chestii pe la spatele lui. Şi, pe de altă parte, poate că Alicia nu a înţeles bine, poate chiar ea a inventat povestea asta. (E în stare de aşa ceva, credeţi-mă. O dată, cînd eram ziarist financiar, m-a trimis într-o sală greşită, la altă conferinţă de presă – şi sînt sigură c-a făcut-o intenţionat.) Deci, pînă nu ştiu absolut sigur pe ce mă bazez, n-are nici un rost să zic nimic.

Cel puţin, asta e ceea ce-mi spun. Dar cred că, dacă ar fi să fiu sinceră pînă la capăt, ar trebui să recunosc că, de fapt, nu pot să suport ideea ca Luke să se întoarcă spre mine, să mă privească nu ştiu cum şi să-mi spună „Rebecca, ne-am simţit bine împreună, dar...“

Aşa că pînă la urmă nu spun nimic şi zîmbesc mult, deşi în adîncul sufletului mă simt din ce în

ce mai încordată şi mai devastată. Cînd ajungem la mine acasă, vreau să mă întorc spre el şi să mă vait „Chiar pleci la New York? E adevărat?"

Însă în loc de asta îi dau un sărut şi zic veselă:

— Contez pe tine sîmbătă, da?

Se pare că Luke trebuie să plece la Zürich mîine, pentru o serie de întîlniri cu tot felul de finanţişti. Ceea ce, desigur, e foarte important şi înţeleg perfect. Dar sîmbătă e nunta lui Tom şi a lui Lucy în orăşelul alor mei, şi asta e şi mai important. Trebuie neapărat să fie acolo.

— Am să vin. Promit.

Mă strînge de mînă şi cobor din maşină, iar el zice că trebuie s-o şteargă. Şi dispare.

Dezamăgită, deschid uşa apartamentului nostru şi, o clipă mai tîrziu, Suze iese din camera ei, trăgînd după ea un sac de gunoi mare şi negru şi plin.

— Bună! Te-ai întors.

— Da, răspund, încercînd să-mi iau o mină voioasă. M-am întors!

Suze dispare pe uşă şi o aud tîrîind sacul uriaş şi negru pe scări şi scoţîndu-l pe uşa de la intrare, apoi urcînd iar la noi în apartament.

— Deci, cum a fost? mă chestionează cu respiraţia întretăiată, închizînd uşa în urma ei.

— Foarte bine, spun, ducîndu-mă în dormitorul meu. A fost... drăguţ.

— Drăguţ? Suze mă priveşte mijindu-şi ochii şi vine după mine. Doar drăguţ?

— A fost... OK.

— OK? Ce s-a întîmplat, Bex? Nu te-ai simţit bine?

Nu aveam de gînd să-i spun nimic lui Suze, fiindcă, la urma urmei, nici nu ştiu care sînt datele problemei. Plus că de curînd am citit într-o revistă că cuplurile ar trebui să încerce să-şi

rezolve problemele singure, fără să apeleze la alţii. Însă în clipa în care m-am uitat la chipul ei cald şi prietenos, nu m-am putut abţine. Cuvintele mi-au ieşit singure:

— Luke se mută la New York.

— Serios? face Suze, neînţelegînd care e problema. Fantastic! Doamne, ador New York-ul! Am fost acolo acum trei ani şi...

— Suze, se mută la New York... dar mie nu mi-a spus.

— A, zice Suze, şocată. Am înţeles.

— Şi nu vreau să deschid subiectul, pentru că se pare că nu trebuia să ştiu, dar, mă gîndesc, de ce nu mi-a spus? Ce-o să facă? O să... plece pur şi simplu? Ridic vocea de supărare. O să primesc o vedere cu Empire State Building pe care o să scrie „Bună, acum locuiesc în New York, cu drag, Luke?"

— Nu! sare Suze imediat. Normal că nu! N-ar face una ca asta.

— Nu?

— Nu. Categoric nu. Suze îşi încrucişează braţele şi rămîne pe gînduri cîteva clipe, apoi ridică iar privirea. Eşti sigură că nu ţi-a spus? Poate că ţi-a zis cînd erai pe jumătate adormită sau visai cu ochii deschişi sau ceva de genul ăsta.

Se uită la mine aşteptînd o reacţie şi mă gîndesc intens cîteva momente, întrebîndu-mă dacă e posibil să aibă dreptate. Poate că mi-a spus în maşină şi eu pur şi simplu n-am fost atentă. Sau azi-noapte, la bar, cînd mă uitam după geanta Lulu Guinness a fetei ăleia... Dar clatin din cap.

— Nu, sînt sigură că mi-aş fi amintit dacă ar fi pomenit de New York. Mă las abătută pe marginea patului. Nu-mi spune fiindcă vrea să-mi dea papucii.

— Nu-i adevărat! Aşa sînt bărbaţii, Bex, omit mereu să-ţi spună diverse. Aşa sînt ei făcuţi. Îşi face drum pe lîngă un maldăr de CD-uri şi se aşază cu picioarele încrucişate pe pat, lîngă mine. Frate-meu n-a zis nimănui cînd s-a lăsat de droguri. A trebuit să aflăm din ziare! Şi tata a cumpărat o dată o insulă întreagă, fără să-i spună maică-mii.

— Serios?

— Foarte serios! Şi după aia a uitat şi el. Şi nu şi-a amintit de ea decît cînd a primit scrisoarea aia complet neaşteptată, care-l invita să vină să întoarcă porcul în frigare.

— Ce să facă?

— E o chestie tradiţională de-a localnicilor. Tatei i se face onoarea de a fi lăsat să frigă primul porc, pentru că e proprietarul insulei. În ochii lui Suze apare o luminiţă ciudată. De fapt, mereu caută să paseze onoarea asta altcuiva. Bănuiesc că n-ai chef să îl înlocuieşti tu anul ăsta, nu? Trebuie să porţi o pălărie haioasă şi să înveţi o poezie în galeză, dar e destul de uşoară...

— Suze...

— Poate că nu, zice Suze grăbită. Scuze. Se lasă pe perna mea şi începe să-şi roadă gînditoare o unghie. Apoi, brusc, ridică capul spre mine. Ia stai aşa. Cine ţi-a zis de New York, dacă nu Luke?

— Alicia, spun, posomorîtă. Ea ştie totul.

— Alicia? Suze se uită ţintă la mine. Alicia Scorpia cu picioare lungi? Hai, Bex. Probabil e o invenţie din capul ei. Pe bune, Bex, nu-mi vine să cred c-ai stat să o asculţi!

Pare atît de sigură pe ea, că-mi tresaltă inima de bucurie. Sigur că da. Ăsta trebuie să fie răspunsul. N-am zis şi eu? Nu v-am zis cum e Alicia?

Singura problemă – micul meu dubiu – e că nu sînt convinsă că Suze e sută la sută obiectivă. Are, aşa, un dinte mic împotriva Aliciei, de pe vremea cînd au început amîndouă să lucreze pentru Brandon Communications, cam în acelaşi timp – dar Suze a fost dată afară după trei săptămîni, iar Alicia s-a lansat într-o carieră de mare succes. Nu că Suze ar fi ţinut morţiş să rămînă PR-istă, dar oricum.

— Nu ştiu, zic îndoită. Chiar crezi că Alicia ar fi în stare de una ca asta?

— Normal c-ar fi! Încearcă să-ţi bage strîmbe cum poate. Hai, Bex, în cine ai mai multă încredere? În Alicia sau în Luke?

— În Luke, zic după o pauză. În Luke, normal.

— Păi vezi!

— Ai dreptate, spun, mult mai bine dispusă. Ai dreptate! Ar trebui pur şi simplu să am încredere în Luke, nu? N-ar trebui să plec urechea la bîrfe şi zvonuri.

— Exact.

Suze se întinde după un teanc de plicuri.

— Uite-ţi scrisorile, apropo. Şi mesajele.

— A, mersi!

Iau maldărul de scrisori cu o zvîcnire de speranţă. Pentru că nu ştii niciodată, nu-i aşa, ce se poate întîmpla în timp ce eşti plecat. Poate unul din plicurile astea conţine o scrisoare de la un vechi prieten pe care nu l-ai mai văzut de mult sau o ofertă de serviciu senzaţională sau mă anunţă că am cîştigat o vacanţă!

Însă, firește că nu e vorba despre nici una dintre astea. Sînt doar facturi plicticoase, una după alta. Le frunzăresc fără prea mare interes, înainte de a le lăsa să cadă pe jos, fără să le deschid măcar.

Aşa mi se întîmplă mereu. Ori de cîte ori plec undeva, îmi închipui că atunci cînd o să mă întorc o să mă întîmpine munţi de corespondenţă interesantă, cu pachete şi telegrame şi scrisori pline de veşti fabuloase – şi, de fiecare dată, sînt dezamăgită. De fapt, cred că ar fi bine să facă cineva o companie numită holidaypost.com, pe care să o plăteşti ca să-ţi scrie tone de scrisori incitante, doar ca să ai ceva plăcut care să te aştepte acasă.

Mă uit la mesajele telefonice. Suze le-a notat cu conştiinciozitate:

Mama ta – cu ce te îmbraci la nunta lui Tom şi a lui Lucy?
Mama ta – să nu te-mbraci în violet, pentru că nu se potriveşte cu pălăria ei.
Mama ta – Luke ştie că e vorba de ţinută de zi?
Mama ta – Luke vine categoric, da?
David Barrow – te roagă să-l suni.
Mama ta –

Stai aşa. David Barrow. Cine-o mai fi şi ăsta?

— Hei, Suze! David Barrow ăsta ţi-a spus cine e?

— Nu, zice Suze, apărînd în hol. A zis doar că să-l suni.

— Am înţeles. Mă uit din nou la mesaj. Dar cum părea după voce?

Suze îşi încreţeşte puţin nasul.

— Cum să-ţi zic. Destul de stilat. Destul de... curtenitor.

Formez numărul, intrigată. David Barrow. Mi se pare aproape familiar. Poate e producător de film sau aşa ceva!

— David Barrow, îi aud vocea – şi Suze are dreptate, e un tip stilat.

— Bună ziua. Rebecca Bloomwood la telefon. Mi-aţi lăsat mesaj să vă sun?

— A, domnişoara Bloomwood. Sînt directorul Departamentului clienţi de la La Rosa.

— Aha. Mă strîmb, uşor nedumerită.

La Rosa? Ce naiba o fi asta?

A, da. Buticul ăla la modă din Hampstead. Dar n-am fost acolo decît o dată, acum o mie de ani. De ce mă sună?

— Daţi-mi în primul rînd voie să vă spun cît de onoraţi sîntem să avem printre clienţii noştri o personalitate din domeniul televiziunii de calibrul dumneavoastră.

— O, vă... mulţumesc, zic, radiind de încîntare. Plăcerea e de partea mea.

Ce frumos. Ştiu precis de ce m-a sunat. Vor să-mi dea nişte haine de-ale lor gratis, nu? Sau poate... da! Vor să le creez o linie de modă! Dumnezeule, da. Am să fiu designer. O să-i spună colecţia Becky Bloomwood. Haine simple, elegante şi purtabile, poate şi o rochie, două de seară...

— Este un telefon de curtoazie, spune David Barrow, întrerupîndu-mi gîndurile. Vreau doar să mă asigur că sînteţi mulţumită de serviciile noastre şi să vă întreb dacă vă mai putem fi de folos în vreun alt mod.

— Păi... mulţumesc mult. Sînt foarte mulţumită, mersi. Adică, nu sînt chiar o clientă regulată, dar...

— Şi să vă amintesc un mic detaliu, şi anume că scadenţa pentru plata creditului pe care îl aveţi la noi a cam trecut de multişor, spune David Barrow, de parcă nici n-aş fi deschis gura. Şi să vă informez că, dacă nu vă onoraţi obligaţiile către noi în maximum şapte zile, vom fi nevoiţi să luăm măsuri.

Rămîn cu ochii la telefon şi simt cum zîmbetul îmi dispare. Nu e deloc un telefon de curtoazie. Nu vrea să-i semnez o nouă colecţie vestimentară, ca designer. Mă sună pentru bani!

Simt cum mă cuprinde furia. Cine le dă voie ăstora să te sune la tine acasă şi să-ţi ceară bani, fără să te avertizeze? Evident că o să le plătesc. Doar pentru că nu le trimit cecul imediat ce primesc factura în cutia poştală...

— Sînt trei luni de cînd v-am trimis prima factură, spune David Barrow. Şi trebuie să vă informez că, după trei luni, procedura este să trimitem aceste facturi neachitate mai departe la...

— Da, bine, îl întrerup rece. De facturile mele se ocupă... contabilii mei. O să vorbesc cu ei.

— Îmi pare foarte bine să aud asta. Sigur, abia aşteptăm să reveniţi la La Rosa, cît de curînd!

— Mda, bine, zic morocănoasă. Poate.

Las telefonul jos, exact cînd Suze trece din nou prin faţa uşii mele, tîrînd după ea alt sac uriaş de gunoi.

— Suze, ce faci?

— Scap de troace! E extraordinar. E ca o purificare! Ar trebui să încerci şi tu. Zi, cine era David Barrow?

— Am uitat să plătesc o prostie de factură, zic. Ce tupeu pe capul lui! Auzi, să mă sune acasă!

— Aa, că mi-ai amintit. Stai aşa...

Dispare un moment şi reapare, cu un teanc de plicuri în mînă.

— Le-am găsit sub pat cînd am făcut curat şi astealalte erau la mine pe masă... Probabil le-ai uitat în camera mea. Are o grimasă. Cred că şi astea sînt tot facturi.

— Mersi, zic şi le arunc pe pat.

— Poate... spune Suze, după o uşoară ezitare, poate n-ar fi rău să plăteşti măcar o parte din ele, nu? Măcar una sau două.

— Dar le-am plătit! zic surprinsă. Le-am plătit pe toate, în iunie. Nu-ţi aminteşti?

— Ba da! Normal că-mi amintesc. Îşi muşcă buza. Dar, Bex...

— Ce?

— A... a cam trecut ceva timp de atunci, nu? Şi poate că între timp ai mai făcut nişte datorii.

— Din iunie? Încep să rîd. Dar cînd aş fi avut vreme să fac atîtea datorii, din iunie pînă acum? Zău, Suze, nu e cazul să te îngrijorezi. S-o luăm de pildă... pe-asta. Apuc un plic la întîmplare. Ce mi-am cumpărat eu de la M&S în ultimul timp? Nimic.

— Foarte bine, zice Suze, uşurată. Atunci înseamnă că factura asta e pentru... 0 lire, nu?

— Categoric, spun, rupînd plicul. Zero! Sau, mă rog, zece lire, acolo. Vreo pereche de chiloţei, cine ştie...

Desfac hîrtia şi mă uit la ea. O clipă, rămîn fără grai.

— Cît e? întreabă Suze alarmată.

— E... e o greşeală, spun, încercînd s-o bag la loc în plic. E o greşeală, evident. O să le scriu o scrisoare...

— Ia să văd. Suze înşfacă factura şi face ochii mari. 365 de lire? Bex...

— Trebuie să fie o greşeală, zic, dar în glasul meu nu se mai simte tot atîta convingere. Îmi aduc aminte brusc de pantalonii ăia de piele pe care mi i-am luat de la reducerea de la Marble Arch. Şi de halatul ăla. Şi de faza aia pe care am avut-o la un moment dat, cînd mîncam sushi de la M&S în fiecare zi.

Suze rămîne cu privirea pironită asupra mea preţ de cîteva clipe, şi chipul i se schimonoseşte de îngrijorare.

— Bex... crezi că şi celelalte facturi sînt la fel de mari ca asta?

Fără să zic nimic, iau plicul de la Selfridges şi îl desfac. Aproape simultan, îmi amintesc de storcătorul ăla cromat, cel pe care trebuie neapărat să-l am... şi pe care nu l-am folosit niciodată. Şi de rochia aia tivită cu blană. Pe unde o fi oare?

— Cît e?

— E... destul, răspund, băgînd factura repede înapoi, înainte să vadă că sare bine de 400 de lire.

Mă uit în altă parte, încercînd să-mi păstrez calmul. Însă mă simt alarmată şi uşor enervată. E total aiurea. Ideea e că mi-am plătit toate cardurile. Le-am plătit. Dar... totuşi... ce rost are să-ţi plăteşti toate cărţile de credit, dacă din ele răsar alte datorii? Ce rost are? Mai bine să te laşi păgubaş de tot.

— Bex, nu te ambala. O să fie bine! Uite, luna asta nu-ţi iau banii pe chirie.

— Nu! sar ca arsă. Nu te prosti. Şi aşa ai fost prea înţelegătoare cu mine. Nu vreau să-ţi rămîn datoare. Prefer să rămîn datoare la M&S. Mă uit la ea şi îi văd chipul îngrijorat. Suze, nu-ţi fă griji, zău! În mod sigur pot să le mai amîn puţin. Dau un bobîrnac scrisorii. Şi, între timp, o să cer o limită de credit mai mare sau ceva de genul ăsta. De fapt, am făcut deja cerere la bancă, aşa că nu e mare lucru să le cer puţin mai mult. Uite, o să sun chiar acum!

— În clipa asta?

— De ce nu?

Ridic din nou telefonul, iau un extras de cont recent şi formez cu gesturi grăbite numărul de la Endwich.

— Vezi, nu e nici o problemă, zic, pentru a o liniști. Un telefon și totul se rezolvă.

— Apelul dumneavoastră a fost transferat la Centrala Endwich, aud o voce metalică. Vă rugăm să țineți minte următorul număr pentru apelurile dumneavoastră ulterioare: 0800...

— Ce se întîmplă? zice Suze.

— Mă transferă la nu știu care centrală, spun, moment în care se aud *Anotimpurile*. Probabil că e pentru a fi mai rapizi și mai eficienți. Ce ca lumea, nu? Să rezolvi la telefon.

— Bine ați venit la Banca Endwich! rostește o nouă voce de femeie în urechea mea. Vă rugăm să tastați numărul contului dumneavoastră.

Ce număr de cont am? Drace. Habar n-am.

Ba da. E pe extrasul de cont.

— Vă mulțumim! spune vocea după ce termin de introdus cifrele. Acum vă rugăm să tastați numărul de identificare personală.

Ce?

Ce număr de identificare personală? Habar n-am avut că am un număr de identificare personală. Zău! Nu mi s-a spus niciodată...

Ba stai așa... parcă-parcă-mi amintesc ceva.

Of, Doamne. Cum era? 73 și încă ceva? 37 și încă ceva?

— Vă rugăm să tastați numărul de identificare personală, repetă vocea pe un ton foarte plăcut.

— Dar nu-mi știu nenorocitul ăla de număr de identificare personală! Repede, Suze, zi, dacă erai în locul meu, ce număr de identificare personală îți alegeai?

— Ooo! zice Suze. Îhm... aș alege... îhm... 1234?

— Vă rugăm să tastați numărul de identificare personală, spune vocea, de data asta ceva mai puțin calmă.

Dumnezeule, e foarte stresant.

— Încearcă cifrul meu de la bicicletă, propune Suze. 435.

— Suze... am nevoie de numărul meu. Nu al tău.

— Poate l-ai ales tot pe ăla. Nu se ştie niciodată!

— Vă rugăm, tastaţi...

— Bine, bine, ţip şi tastez 435.

— Îmi pare rău, intonează vocea. Parola este incorectă.

— Ştiam că n-o să meargă!

— Dar era posibil să meargă, zice Suze, defensivă.

— Oricum, trebuie să aibă patru cifre, zic, şi am un flash-back brusc. A trebuit să sun şi să mă înregistrez... şi stăteam în bucătărie... şi... da! Da! Tocmai îmi cumpărasem pantofii cei noi Karen Millen şi mă uitam la eticheta cu preţul... şi ăsta e numărul pe care l-am folosit!

— Cît au costat? zice Suze, ambalată.

— Au fost...120, cu reducere...84,99!

— Hai, tastează-l! 8499!

Apăs surescitată 8499 şi, spre marea mea uimire, vocea spune „Vă mulţumim! Aveţi legătura cu Corporaţia Bancară Endwich. Endwich – pentru că ne pasă. Pentru reglarea datoriilor, apăsaţi tasta 1. Pentru întîrzieri la plata ipotecii, apăsaţi tasta 2. Pentru depăşiri de credit şi penalizări bancare, apăsaţi tasta 3. Pentru... "

— Gata! Am reuşit. Expir cu emfază, simţindu-mă un pic ca James Bond cînd sparge un cod şi salvează lumea. Sînt la reglarea datoriilor? Sau la depăşiri de credit şi penalizări bancare?

— Depăşiri de credit şi penalizări bancare, spune Suze, sigură pe sine.

— Bine. Apăs tasta 3 şi, o clipă mai tîrziu, mă întîmpină o voce veselă şi cîntată.

— Bună ziua! Bine ați venit la Centrala Endwich. Sînt Dawna. Cu ce vă pot ajuta, domnișoară Bloomwood?

— O, bună! zic, luată prin surprindere. Ești o persoană reală?

— Da! spune Dawna și rîde. Sînt reală. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ăă... da. V-am sunat pentru că am nevoie de o nouă limită de creditare. Mai mare cu cîteva sute de lire, dacă se poate. Sau, dacă cumva puteți, și mai mult...

— Înțeleg, zice Dawna pe un ton amabil. Vă trebuie pentru ceva anume? Sau doar pentru nevoi generale?

Pare atît de drăguță și de prietenoasă, că simt că încep să mă relaxez.

— Ideea e că a trebuit să investesc destul de mult în cariera mea în ultimul timp și au venit niște facturi, care m-au cam... luat pe nepregătite.

— Am înțeles, spune Dawna înțelegătoare.

— Să nu vă faceți griji, nu am neplăceri. E doar o situație temporară.

— O situație temporară, mă îngînă și o aud cum scrie ceva la calculator.

— Cred că am lăsat lucrurile să-mi scape un pic de sub control. Dar ideea e că înainte de asta mi-am plătit toate datoriile. M-am gîndit că pot și eu, în fine, să mă răsfăț un pic!

— Am înțeles.

— Deci mă înțelegeți, nu? Îi zîmbesc ușurată lui Suze, care îmi urează noroc, ridicîndu-și degetul mare.

Așa mai da. Dai un telefon scurt, exact ca în reclame și gata. Fără scrisori urîcioase ori întrebări dubioase.

— Înțeleg perfect, continuă Dawna. Ni se întîmplă tuturor, nu-i așa?

— Deci... puteți să-mi aprobați o nouă limită de credit? întreb încîntată.

— O, nu sînt autorizată să vă extind creditul cu mai mult de 50 de lire, zice Dawna. Va trebui să luați legătura cu directorul Departamentului Depășiri de credit. Care este... stați să văd... Fulham... domnul John Gavin.

Mă uit la telefon cu dezamăgire.

— Dar i-am scris deja!

— Păi, atunci, asta e. Vă mai pot fi de folos cu altceva?

— Nu. Nu, nu cred. Mulțumesc oricum.

Las telefonul jos, posomorîtă.

— Ce bancă idioată. Ce centrală idioată.

— Deci îți dau banii sau nu? mă întreabă Suze.

— Nu știu. Totul depinde de tipul ăla, John Gavin. Ridic privirea și citesc îngrijorarea de pe fața lui Suze. Dar sînt sigură că o să fie de acord, adaug repede. Trebuie doar să îmi analizeze dosarul. O să fie bine!

— Cred că, dacă nu mai cheltuiești nimic un timp, nu e greu să te redresezi, nu? zice plină de speranță. Vreau să spun, faci o groază de bani cu emisiunea de la televizor, nu?

— Da, răspund după o pauză, neavînd chef să-i spun că, după ce plătesc chiria, taxiul, mesele la restaurant și hainele pentru emisiune, nu mai rămîne mare lucru.

— Și mai ai și cartea aia...

— Ce carte?

O clipă, mă uit la ea nedumerită. Apoi, brusc, îmi amintesc, și-mi vine inima la loc. Normal! Cartea mea! Chiar aveam de gînd să fac ceva în legătură cu ea.

Slavă cerului. Ăsta e răspunsul. Nu trebuie decît să scriu cartea foarte rapid și să încasez un cec consistent – și pe urmă o să pot plăti și cardurile astea și ce mai e și să fiu iar fericită. Ha! N-am

nevoie de nici o extensie idioată de credit. O să încep cît de repede. Chiar în seara asta!

Adevărul e că abia aştept să mă apuc de carte. Am atîtea teme importante pe care vreau să le abordez, cum ar fi bogăţia şi sărăcia, religia comparată... poate şi filozofia... adică, ştiu că editorii mi-au cerut o carte simplă, dar de ce să nu discut şi chestiuni mai generale?

De fapt, dacă se vinde bine, poate ţin şi nişte conferinţe. Doamne, ar fi super, nu? Poate devin un fel de guru al lifestyle-ului şi încep un turneu prin lume, şi oamenii or să se înghesuie să mă vadă şi să-mi ceară sfatul în legătură cu tot felul de probleme...

— Cum merge? apare Suze la uşa mea înfăşurată în prosop, şi eu tresar, vinovată. Stau în faţa computerului de destul de mult timp, dar nici măcar nu l-am pornit.

— Mă gîndeam, zic, apăsînd pe buton. Îmi adunam gîndurile... ca să-mi las seva creatoare să se cristalizeze într-o structură coerentă.

— Uau, zice Suze şi mă priveşte uşor admirativ. M-ai lăsat fără grai. E greu?

— Nu chiar, răspund, după ce mă gîndesc puţin. De fapt, e destul de simplu.

Computerul izbucneşte într-o revoltă de sunet şi culoare şi amîndouă ne holbăm la el, vrăjite.

— Uau! exclamă Suze iar. Tu ai făcut asta?

— Păi... da, spun. Adică eu i-am dat drumul.

— Doamne, Bex, cît eşti de deşteaptă, spune Suze, răsuflînd cu zgomot. Şi cînd crezi că o s-o termini?

— Păi, cred că destul de repede, zic relaxată. Ştii cum e. E mult pînă m-apuc.

— Păi să te las, atunci, să-ţi vezi de carte. Voiam doar să-mi împrumuţi o rochie pentru diseară.

— Aha, spun, interesată. Unde te duci?

— La petrecerea Venetiei. Vrei să vii şi tu? Hai, vino şi tu! Vine toată lumea!

O clipă sînt tentată să zic da. M-am întîlnit cu Venetia de cîteva ori şi ştiu că dă nişte petreceri senzaţionale la casa părinţilor ei din Kensington.

— Nu, spun în cele din urmă. Mai bine nu. Trebuie să lucrez.

— Bine.

O văd cum se botoşeşte preţ de o clipă.

— Dar poţi să-mi împrumuţi o rochie, da?

— Sigur că poţi. Mă încrunt un moment, gîndindu-mă intens. Ce-ai zice să-ţi pui noua mea rochie Tocca, pantofii tăi roşii şi pe deasupra şalul ăla al meu de la English Eccentrics?

— Excelent! zice Suze, ducîndu-se la şifonierul meu. Mersi, Bex. Şi... poţi să-mi împrumuţi şi nişte chiloţi? adaugă în treacăt. Şi un dres şi nişte farduri?

Mă răsucesc şi mă uit fix la ea.

— Suze... cînd ţi-ai aruncat troacele, ţi-ai mai oprit şi tu cîte ceva?

— Normal! zice, defensivă. Cîteva chestii. Îmi întîlneşte privirea. OK, bine, poate am exagerat un pic.

— Nu mai ai nici o pereche de chiloţi?

— Păi... nu. Dar ţi-am zis, mă simt atît de bine, am un sentiment atît de pozitiv în legătură cu viaţa mea că... nu contează! E feng shui. Ar trebui să încerci şi tu.

O urmăresc cum îşi alege rochia şi chiloţii şi caută în trusa mea de farduri. Apoi iese din cameră, şi îmi întind braţele în faţă, flexîndu-mi degetele. Aşa. La treabă. Cartea.

Deschid un fişier nou, scriu „Capitolul întîi" şi mă uit mîndră la titlu. Capitolul întîi! Ce ca lumea! Am început deja! Acum nu mai trebuie

decît să găsesc o propoziție cu adevărat memorabilă, de mare efect, cu care să încep.

Stau nemișcată o vreme, concentrîndu-mă la ecranul gol din fața mea, apoi încep să scriu grăbită.

Administrarea veniturilor personale este

Mă opresc și iau o gură de Cola light. Evident, îți ia destul de mult pînă găsești prima propoziție. Nu te poți aștepta să vină singură.

Administrarea veniturilor personale este cea mai

Doamne, ce păcat că nu scriu o carte despre haine. Sau despre machiaj. Ghidul rujurilor, de Becky Bloowood.

Oricum, nu asta trebuie să fac. Deci concentrează-te.

Administrarea veniturilor personale este un lucru care

Nu știu, scaunul ăsta nu e prea confortabil. Cred că nu e nici prea sănătos să stai pe un scaun din ăsta moale, ore în șir. O să fac traumatism muscular sau ceva de genul. Serios, dacă am de gînd să devin scriitoare, ar trebui să investesc într-un scaun din acela ergonomic care se răsucește și se reglează mai sus sau mai jos.

Administrarea veniturilor personale este foarte

Poate se vînd scaune din astea și pe internet. Poate ar trebui să mă uit rapid. Dacă tot merge computerul.

De fapt, ar fi iresponsabil din partea mea să n-o fac. Doar trebuie să ai grijă de tine, nu? De-asta se şi zice „Mens sana în corp sana", sau cam aşa ceva.

Pun mîna pe mouse, dau clic repede pe iconul de acces pe internet şi caut „scaune de birou" – şi imediat încep să survolez fericită lista. Mi-am notat deja cîteva variante posibile, cînd, deodată, aterizez pe website-ul ăsta incredibil pe care nu l-am mai văzut niciodată, plin cu echipament de birou. Nu doar plicuri albe monotone, ci chestii hi-tech uluitoare. Cum ar fi nişte dulapuri cromate şi suporturi pentru stilouri şi nişte plăcuţe personalizate foarte simpatice de pus pe uşă.

Mă uit la toate pozele, complet fascinată. Ştiu că nu ar trebui să mai cheltuiesc nici un ban, dar asta e cu totul şi cu totul altceva. Asta e o investiţie în cariera mea. La urma urmei, e vorba de biroul meu, nu? Ar trebui să fie bine echipat. Nu-mi vine să cred cît de oarbă am fost. Cum naiba să scriu o carte ca lumea fără să am echipamentul necesar? E ca şi cînd ai vrea să urci pe Everest, fără cort.

Sînt atît de copleşită de gama de produse, încît pur şi simplu nu ştiu ce să aleg. Sînt, însă, cîteva lucruri esenţiale pe care trebuie neapărat să le cumpăr.

Aşa că clichez pe un scaun ergonomic rotitor, cu tapiserie roşie ca să se asorteze cu iMac-ul meu, plus un dictafon care scrie cuvintele direct în computer. După care mă trezesc că adaug o clamă foarte cool de oţel care îţi ţine hîrtiile în timp ce scrii, un set de dosare laminate de prezentare – care or să-mi fie foarte folositoare – şi un minitocător de hîrtie. Care este absolut vital, pentru că nu vreau să-mi vadă toată lumea primele variante ale cărţii, nu? Cochetez puţin cu ideea

de a-mi lua nişte mobilă modulară de recepţie – doar că nu prea am un asemenea spaţiu de recepţie la mine în dormitor – cînd Suze se întoarce în dormitor.

— Ei! Cum merge?

Tresar vinovată, clichez repede pe SEND, fără să mă obosesc să mai verific suma totală, ies de pe internet, exact la timp ca titlul Capitolul întîi să reapară pe ecran.

— Văd că munceşti, nu glumă, zice Suze, clătinînd din cap. Cred c-ar trebui să mai faci o pauză. Cît ai scris?

— Ă... destul de mult.

— Pot să citesc şi eu?

Şi, spre spaima mea, se apropie de mine.

— Nu! strig. Adică... nu e gata. E... destul de delicat. Închid repede documentul şi mă ridic. Arăţi extraordinar, Suze. Fantastic!

— Mersi! Zîmbeşte încîntată şi face o piruetă în rochia mea, moment în care se aude soneria de la uşă. A! Asta trebuie să fie Fenny.

Fenella e una dintre verişoarele ciudăţele şi aristocrate ale lui Suze, din Scoţia. Doar că trebuie să recunosc, parcă nu mai e chiar aşa ciudată de la o vreme. Era la fel de bizară ca frate-său Tarquin, toată ziua călăreau şi pescuiau, sau ce mai făceau ei acolo. Dar de curînd s-a mutat la Londra şi s-a angajat la o galerie de artă, iar acum se duce doar la petreceri. Suze deschide uşa de la intrare şi aud vocea stridentă a Fenellei, urmată de un amestec de glasuri de fete care trăncănesc simultan. Fenny nu face un pas fără un alai de însoţitori gălăgioşi. E ca o variantă de bonton a unei zeiţe a ploii.

— Bună! zice, năvălind în camera mea. Are o fustă de catifea roz foarte drăguţă de la Whistles,

de care am şi eu, dar o bluză maro cumplită, de lurex, cu guleraş. Bună, Becky! Vii diseară?

— Nu, în seara asta nu pot. Am de lucru.

— A. Fenella se botoşeşte, cum s-a întîmplat şi cu Suze, apoi se luminează brusc. Atunci poţi să-mi împrumuţi şi mie pantofii tăi Jimmy Choo? Purtăm acelaşi număr, nu?

— OK. Sînt în şifonier. Ezit puţin, încercînd să abordez problema cu tact. Nu vrei să-ţi împrumut şi o bluză? Întîmplarea face să am exact bluza care s-ar potrivi cel mai bine cu fusta ta. Caşmir roz cu mărgele. Foarte drăguţă.

— Da? Da! Mi-am tras pe mine bluza asta fără să mă gîndesc. Şi-o dă repede jos, tocmai în clipa cînd în cameră intră zîmbitoare o fată blondă într-o rochie neagră, lălîie.

— A, bună... Milla, zic amintindu-mi cum o cheamă în ultima secundă. Ce mai faci?

— Bine, spune, şi mă priveşte cu speranţă. Fenny mi-a zis că pot să împrumut de la tine şalul tău de la English Eccentrics.

— I l-am dat lui Suze, zic, cu regret. Dar... ce-ai zice de... un şal mov cu paiete?

— Da, te rog! Şi Binky întreabă dacă mai ai cumva fusta aia neagră parte peste parte?

— Da, o am, zic gînditoare. Dar am altă fustă care cred că i-ar sta şi mai bine...

O jumătate de oră mai tîrziu, fiecare a împrumutat ce a vrut. Într-un final, ies în grup compact din camera mea, strigînd că o să mi le dea înapoi dimineaţă, şi Suze intră, răvăşitoare cu părul strîns în creştet şi cîteva şuviţe blonde, rebele lăsate libere.

— Bex, eşti sigură că nu vrei să vii? O să fie şi Tarquin şi ştiu că i-ar plăcea să te vadă.

— A, da? spun, încercînd să nu mi se citească groaza pe faţă. E la Londra?

— Pentru cîteva zile. Suze mă priveşte mîhnită. Ştii, dacă n-ar fi Luke... cred că lui Tarquin încă îi mai place de tine.

— Nu cred, zic repede. Au trecut o mie de ani de atunci! O mie şi!

Unica mea întîlnire cu Tarquin este un eveniment pe care mă străduiesc să mi-l şterg definitiv din memorie, pentru totdeauna.

— Bine, bine, zice Suze, ridicînd din umeri. Ne vedem mai tîrziu. Şi nu exagera cu munca!

— Nu, răspund şi oftez obosită. Sau cel puţin o să încerc.

Aştept pînă cînd uşa de la intrare se închide în urma ei şi taxiurile care aşteaptă afară demarează. Apoi iau o gură de ceai şi mă întorc la primul meu capitol.

Capitolul întîi

Administrarea veniturilor personale este foarte

Adevărul e că nu prea mai am starea să continuu. Suze are dreptate. Ar trebui să iau o pauză. Dacă stau aici cu orele o să mă surmenez şi-o să-mi pierd toată energia creativă. Oricum, deja am început cu dreptul.

Mă ridic şi mă întind, după care mă duc în sufragerie şi iau ultimul număr al revistei *Tatler*. Tocmai trebuie să înceapă *EastEnders* şi pe urmă trebuie să fie *Changing Rooms* sau altceva, ori documentarul ăla despre medicii veterinari. O să mă uit la televizor şi pe urmă o să mă întorc la treabă. Am toată seara înainte, nu? Trebuie s-o iau încet.

Deschid fără grabă revista şi mă uit la sumar, căutînd ceva interesant, cînd ochii mi se lipesc

de pagină. E o mică poză a lui Luke, lîngă care scrie *Best of Brandon*, pagina 74. De ce naiba nu mi-a spus că o să apară în *Tatler*?

Poza asta este cea mai recentă fotografie a lui de presă, cea pentru care l-am ajutat să-şi aleagă ţinuta (cămaşă albastră, cravată bleumarin Fendi). Priveşte în obiectiv, foarte serios, ca un adevărat om de afaceri, dar, dacă te uiţi mai bine în ochii lui, descoperi umbra unui surîs. Mă uit la acest chip familiar şi simt cum mă cuprinde un val de afecţiune şi îmi dau seama că Suze are dreptate. Trebuie să am încredere în el, nu? Zău, ce ştie Alicia Scorpia cu pantaloni?

Mă duc la pagina 74, unde e un articol despre Cei mai influenţi bărbaţi ai Marii Britanii. Mă uit în josul paginii... şi nu pot să nu remarc faptul că unii dintre aceşti bărbaţi influenţi sînt pozaţi împreună cu partenerele lor. Poate e şi o poză cu mine şi cu Luke! La urma urmei, e destul de posibil să ne fi pozat cineva la vreo petrecere sau ceva de genul ăsta, nu? Dacă mă gîndesc bine, fotografii de la *Evening Standard* ne-au fotografiat o dată, la lansarea unei reviste, deşi poza n-a apărut nicăieri.

Uite-l! Numărul 34! E doar el, în fotografia aia oficială, şi nici urmă de mine. Cu toate astea, însă, tot simt cum îmi creşte inima de mîndrie cînd îi văd poza (mult mai mare decît ale altora, ha!), şi lîngă ea citesc: *Tenacitatea cu care Brandon a pornit pe drumul spre succes i-a scos de la început din cursă pe rivalii săi, care nu au reuşit un start la fel de în forţă*. Apoi articolul începe în felul următor: Luke Brandon, dinamicul proprietar şi fondator al companiei Brandon Communications, bla-bla-bla...

Sar peste text, cu un sentiment plăcut de anticipare în clipa în care ajung la secţiunea

intitulată „Date personale". Ăsta e locul în c
pomenește de mine! „Partenera sa actuală e
vedeta de televiziune Rebecca Bloomwood." S
poate, „partener al binecunoscutei experte fin
ciare Rebecca Bloomwood." Sau...

Luke James Brandon
Vîrstă: 34
Educație: Cambridge
Stare civilă: celibatar

Celibatar?

Luke le-a spus că e celibatar?

Mă uit la privirea lui încrezătoare, arogar
cu mîndrie rănită. Brusc, nu mai suport. Nu r
suport să mă simt nesigură și paranoică și să
întreb ce se întîmplă. Ridic telefonul și forr
numărul lui Luke.

— Bine, zic, în clipa în care mesajul de
robot se termină. Bine, atunci. Dacă tu ești c
batar, atunci și eu sînt tot celibatară. OK?
dacă tu te duci la New York, atunci eu plec l
capătul Mongoliei. Și dacă tu...

Fără veste, nu îmi mai vine nimic în mir
La naiba, și era atît de bine pînă aici.

— ...dacă ești prea laș să-mi spui lucru
astea direct în față, atunci poate e mai b
pentru amîndoi ca pur și simplu...

M-am blocat iar. Ar fi trebuit să notez tc
înainte să sun.

— ...să îi punem punct aici. Sau poate,
punctul tău de vedere, asta ai și făcut, încl
răsuflînd greu.

— Becky? îi aud brusc vocea în ureche și
sar, panicată.

— Nu sînt prostii deloc! răspund indignată. E adevărul!

— „Dacă tu eşti celibatar, atunci şi eu sînt celibatară?" Ce sînt astea, versurile unei melodii pop?

— Vorbeam despre tine! Şi despre faptul că le-ai spus tuturor că eşti celibatar.

— Aşa am făcut? întreabă Luke, părînd amuzat. Cînd am făcut asta?

— În *Tatler*! spun furioasă. Luna asta! Înşfac revista şi o deschid la articol. „Cei mai influenţi bărbaţi ai Marii Britanii. Numărul 34, Luke Brandon."

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Luke. Despre asta e vorba?

— Despre asta, da! exclam. Despre asta! Şi scrie că eşti celibatar. Cum crezi că m-am simţit cînd am văzut c-ai spus că eşti celibatar?

— Mă citează c-aş fi spus eu asta?

— Păi... nu, zic, după o pauză. Nu te citează exact. Dar trebuie să te fi sunat să te întrebe...

— M-au sunat şi m-au întrebat. Şi eu le-am răspuns că nu doresc să discut despre asta.

— A.

Replica lui mă reduce la tăcere pentru o clipă şi încerc să-mi clarific gîndurile. OK, deci poate că n-a zis că e celibatar, dar nu sînt sigură că-mi place „nu doresc să discut despre asta". Nu asta se spune atunci cînd lucrurile nu merg tocmai bine?

— De ce-ai zis că nu vrei să discuţi despre asta? întreb în cele din urmă. De ce n-ai zis că eşti cu mine?

— Draga mea, zice Luke uşor obosit de discu-

— Normal că nu. Îmi răsucesc mîinile într-
nod complicat. Normal că nu. Dar... Mă opre
— Ce?
— Dar atunci cînd erai cu Sacha le-ai spus
ea, zic cu o voce mică.
Sacha e fosta lui prietenă.
Nu pot să cred că am zis aşa ceva.
Luke oftează.
— Becky, Sacha e cea care le-a spus desp
noi. Dacă cei de la *Hello* ar fi fost interesaţi, i-
fi lăsat să ne pozeze şi în baie. Aşa e ea.
— A, spun, învîrtindu-mi firul de la telefon
deget.
— Iar mie nu-mi plac chestiile astea. Clien
mei sînt liberi să facă ce vor, dar mie, person
mi se pare cel mai rău lucru cu putinţă. De-as
am zis că nu am nimic de spus. Se opreşte. D
ai dreptate. Ar fi trebuit să mă gîndesc. Să
avertizez. Îmi pare rău.
— Nu-i nimic, rostesc cu greutate. Cred că
trebuia să mă grăbesc să trag o concluzie.
— Deci totul e OK între noi, da? zice Luke,
vocea lui e caldă şi gata să mă tachineze. Reluă
de unde am rămas?
— Dar cu New York-ul ce e? spun, urîndu-
în clipa în care deschid gura. Şi asta e tot
greşeală?
Urmează o pauză lungă, oribilă.
— Ce-ai auzit despre New York? întrea
într-un sfîrşit şi, spre groaza mea, îşi ia un t
profesional şi distant.
O, Doamne. De ce n-am putut să-mi ţin gu
închisă?
— Nu mare lucru, mă bîlbîi. Nu... nu şti

nu zice nimic. Inima îmi bate nebunește și țin receptorul atît de strîns, încît începe să mă doară urechea.

— Becky, trebuie să vorbim despre niște lucruri, spune într-un final. Dar nu e momentul acum.

— Bine, spun, simțind o tresărire de spaimă. Ce... fel de lucruri?

— Nu acum. Vorbim cînd mă întorc, da? OK? Sîmbătă. La nuntă.

— Bine, spun iar cît pot de relaxată, încercînd să-mi ascund teama. OK! Păi atunci... ne vedem.

Dar înainte să mai apuc să zic altceva, îmi și închide.

CUM SĂ AI GRIJĂ DE BANII TĂI
GHID DETALIAT DE ADMINISTRARE A VENITURILOR PERSONALE

DE REBECCA BLOOMWOOD

COPYRIGHT REBECCA BLOOMWOOD
Important: Nici un fragment din acest manuscris nu poate fi reprodus fără permisiunea expresă a autorului

EDIȚIA ÎNTÎI (UK)

(PRIMA VERSIUNE)

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL ÎNTÎI

Administrarea veniturilor personale este foarte

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

11 septembrie 2001

Stimată domnişoară Bloomwood,

În urma scrisorii mele din 8 septembrie, am efectuat o analiză extrem de temeinică a contului dumneavoastră. Limita dumneavoastră de creditare curentă depăşeşte cu mult baremurile aprobate de banca noastră. Nu văd nici o motivaţie pentru acest nivel excesiv de îndatorare şi nici vreo încercare reală din partea dumneavoastră de a-l reduce. Situaţia este aproape un dezastru.

Indiferent de statutul special de care v-aţi bucurat în trecut, acesta nu va mai continua în viitor. În mod categoric, nu vă voi extinde limita de creditare aşa cum solicitaţi şi vă rog să fixaţi o întîlnire cu mine în regim de urgenţă, pentru a discuta despre poziţia dumneavoastră.

Cu stimă,

John Gavin
Director Dept. Depăşiri de credit

Şase

Ajung la casa părinţilor mei sîmbătă la ora zece dimineaţa şi mă întîmpină o stradă cu atmosferă festivă. De fiecare copac sînt agăţate baloane, carosabilul e plin de maşini şi în grădina casei vecine se zăreşte un cort uriaş. Cobor din maşină, îmi iau geanta cu hainele de schimb, apoi rămîn nemişcată cîteva clipe, uitîndu-mă la casa familiei Webster. Doamne, ce straniu. Tom Webster se însoară. Nu-mi vine să cred. Sinceră să fiu – şi poate sună cam răutăcios – nu prea-mi vine să cred că există cineva care să dorească într-adevăr să se mărite cu Tom Webster. Recunosc, s-a schimbat mult în bine în ultimul timp. Are haine noi şi o tunsoare mai avantajoasă. Dar mîinile le are la fel de imense şi de umede şi, sincer, nu e Brad Pitt, nu?

Şi totuşi, asta-i dragostea, mă gîndesc, trîntind cu zgomot portiera. Cînd iubeşti un om, îl iubeşti în ciuda defectelor lui. Se pare că pe Lucy nu o deranjează deloc că Tom are mîinile umede, iar pe el se pare că nu-l deranjează că părul ei e lipsit de strălucire şi volum. E destul de romantic, cred.

Cum stau aşa şi mă uit la casă, la uşa de la intrare a familiei Webster apare o fată în blugi şi cu o coroniţă de flori pe cap. Mă priveşte ciudat, aproape agresiv, după care dispare iar în casă. Evident, una dintre domnişoarele de onoare

ale lui Lucy. Probabil e stresată de faptul că am văzut-o în blugi.

Cu siguranţă că e acolo şi Lucy, îmi dau seama şi, instinctiv, îmi întorc privirea. Ştiu că ea e mireasa, dar, sinceră să fiu, nu sînt din cale-afară de grăbită s-o văd. Ne-am întîlnit doar de cîteva ori şi nu ne-am prea înnebunit una după alta. Probabil din cauză că i-a intrat în cap ideea că aş fi îndrăgostită de Tom. Măcar atunci cînd o să apară Luke o să le pot dovedi în fine că se înşală cumplit.

În clipa în care mă gîndesc la Luke, simt că mă cuprinde nervozitatea şi respir încet şi adînc, pentru a mă calma. Sînt hotărîtă ca de data asta să nu mă grăbesc să trag concluzii. O să încerc să am o atitudine deschisă şi să văd ce spune. Şi, dacă îmi spune că se mută la New York, atunci... o să rezolv situaţia. Cumva.

Oricum. Nu te gîndi la asta acum. Mă îndrept cu paşi grăbiţi spre uşă şi intru. În bucătărie îl găsesc pe tata, care bea cafea, îmbrăcat în vestă, în timp ce mama, cu o capă de plastic pe ea şi părul pe bigudiuri, unge cu unt nişte sandvişuri.

— Nu cred că e bine, o aud zicînd în clipa în care intru. Nu e bine. Trebuie să ne conducă ţara şi uită-te la ei. Sînt un dezastru! Sacouri fără pic de gust, cravate absolut îngrozitoare...

— Tu chiar crezi că felul în care eşti îmbrăcat afectează în vreun fel modul în care guvernezi?

— Bună, mamă, zic, lăsîndu-mi geanta jos, pe podea. Bună, tată.

— E vorba de principiu! spune mama. Dacă nu sînt în stare să facă un mic efort să se îmbrace ca lumea, de ce ar face vreun efort să pună economia pe picioare?

— N-are nici cea mai mică legătură una cu alta!

— E exact același lucru. Becky, și tu crezi că Gordon Brown ar trebui să se îmbrace mai elegant, așa-i? Nu poți să apari în haine de stradă, la nivelul lui.

— Nu știu, zic nedumerită. Poate.

— Vezi? Și Becky e de acord cu mine. Ia să te văd.

Lasă cuțitul jos și mă studiază atentă, iar eu radiez de încîntare, pentru că știu că arăt bine. Port o rochie și o jachetă roz de mare efect, o pălărie cu pană Philip Treacy și cei mai frumoși pantofi negri de satin, brodați cu cîte un fluture foarte fin.

— O, Becky, spune mama în cele din urmă. Ești foarte frumoasă. Ai s-o eclipsezi pe mireasă! Îmi ia pălăria și se uită la ea. E foarte deosebită. Cît ai dat pe ea?

— Ăă... nu mai știu, spun vag.Vreo cincizeci de lire?

Nu-i adevărat. De fapt, a fost... Oricum, destul de mult. Dar orice s-ar spune, merită.

— Și unde-i Luke? întreabă mama, și-mi pune pălăria înapoi pe cap. Parchează mașina?

— Da, chiar așa, unde-i Luke? zice tata, ridicînd privirea spre mine și rîzînd vesel. De cînd așteptăm să-l vedem pe tînărul ăsta al tău.

— Luke vine separat, spun, și mi se strînge ușor inima cînd văd cum le cad fețele.

— Separat? face mama într-un final. Ce-i asta?

— Vine cu avionul de la Zürich în dimineața asta, îi explic. A trebuit să se ducă acolo pentru afaceri. Dar o să vină, promit.

— Știe că slujba începe la douăspe? zice mama îngrijorată. I-ai spus unde e biserica?

— Da! Serios, o să vină.

Îmi dau seama că tonul meu pare ușor nervos, dar n-am ce face. Sinceră să fiu, și eu sînt oarecum

stresată în legătură cu Luke. Era vorba să mă sune după ce aterizează, şi asta trebuia să se întîmple acum o jumătate de oră. Însă pînă acum nu am nici o veste de la el.

Oricum. A zis că vine.

— Pot să v-ajut cu ceva? întreb, ca să schimb subiectul.

— Da, scumpa mea, du-mi şi mie astea sus, zice mama, tăind sandvişurile repede în triunghiuri. Trebuie să strîng pernele din curte.

— Cine e sus? zic, ridicînd farfuria.

— Maureen a venit să-i usuce părul lui Janice cu foehnul, spune mama. Au vrut să nu-i stea în drum lui Lucy, în timp ce se pregăteşte.

— Ai văzut-o? întreb cu interes. E frumoasă rochia?

— N-am văzut-o, spune mama, şi-şi coboară vocea. Dar se pare că a costat trei mii de lire. Şi asta fără voal!

— Uau, zic, impresionată. Preţ de o clipă simt că mă încearcă o oarecare invidie. Da, bine, nimic nu poate fi mai rău decît să te măriţi cu Tom Webster, dar oricum. O rochie de 3 000 de lire. Şi o petrecere... şi tone de cadouri... Zău, cei care se căsătoresc au totul, nu-i aşa?

La etaj aud zgomot de foehn dinspre dormitorul alor mei şi, în clipa în care intru, o văd pe Janice stînd pe taburetul de la măsuţa de toaletă, în capot, cu un păhărel de sherry în mînă şi ştergîndu-şi ochii cu o batistă. Maureen, care de ani de zile le coafează pe ea şi pe mama, stă cu foehnul deasupra capului ei, iar o femeie foarte bronzată pe care nu o cunosc, cu păr vopsit blond şi ondulat şi un taior lila de mătase, stă pe pervazul ferestrei şi fumează o ţigară.

— Bună, Janice, spun şi mă duc la ea şi o îmbrăţişez. Cum te simţi?

— Foarte bine, draga mea, spune şi-şi trage nasul. Puţin emoţionată... Ştii cum e. Nu-mi vine să cred că Tom al meu se însoară!

— Ştiu, zic înţelegătoare. Ca ieri eram copii şi ne plimbam cu bicicletele amîndoi!

— Mai ia un sherry, Janice, spune Maureen cu căldură şi-i toarnă un lichid maro închis în pahar. O să te ajute să te linişteşti.

— Of, Becky, zice Janice şi îmi strînge mîna. Cred că şi pentru tine e o zi la fel de grea.

Ştiam eu. Încă mai crede că-mi place de Tom, nu? De ce or crede oare toate mamele că fiii lor sînt absolut irezistibili?

— Nu chiar! spun, cît pot de veselă. Adică vreau să zic că mă bucur pentru Tom. Şi pentru Lucy, firește.

— Becky? Femeia de la fereastră se întoarce spre mine şi ochii i se îngustează suspicioşi. Ea e Becky?

Pe chipul ei nu se citeşte nici o urmă de prietenie. O, Doamne, nu-mi spune că şi ea crede că umblu după Tom.

— Ă... da. Îi zîmbesc. Eu sînt Rebecca Bloomwood. Şi dumneavoastră probabil că sînteţi mama lui Lucy, corect?

— Da, zice femeia, încă fixîndu-mă. Sînt Angela Harrison. Mama miresei, adaugă, subliniind „miresei", de parcă eu n-aş şti ce înseamnă asta în limba engleză.

— Cred că sînteţi foarte fericită, spun politicoasă. Fiindcă fata dumneavoastră se căsătoreşte.

— Da, sigur, Tom îi e foarte devotat lui Lucy, zice agresivă. Total devotat. Nici nu se uită în altă parte. Mă fulgeră cu privirea şi eu zîmbesc vag.

Serios, ce ar trebui să fac? Să vomit pe el sau ceva de genul ăsta? Să-i spun că e cel mai urît

bărbat pe care l-am văzut în viața mea? Toată lumea ar zice că sînt geloasă, nu? Și că nu vreau să recunosc adevărul.

— E... și Luke cu tine, Becky? mă întreabă Janice, și-mi surîde cu speranță. Și brusc – ceea ce e destul de bizar – toată lumea din cameră rămîne nemișcată, în așteptarea răspunsului meu.

— Nu încă, din păcate. Cred că a avut ceva de rezolvat în ultima clipă.

Se lasă liniștea, dar sînt perfect conștientă că își schimbă cu toatele priviri între ele.

— A avut ceva de rezolvat, mă îngînă Angela, pe un ton care nu-mi prea place. Măi, măi, ce surpriză.

Ce vrea să zică cu asta?

— Vine direct de la Zürich, îi explic. Cred că avionul a avut întîrziere sau așa ceva. Mă uit la Janice și, spre mirarea mea, o văd roșind.

— De la Zürich, spune, dînd aprobator din cap puțin prea vehement. Înțeleg. De la Zürich. Și îmi aruncă o privire jenată, aproape compătimitoare.

Ce a apucat-o?

— Vorbim chiar despre Luke Brandon, da? zice Angela, trăgînd un puf din țigară. Celebrul om de afaceri.

— Păi, da, zic, oarecum surprinsă.

Nu știu nici un alt Luke.

— Și el e prietenul tău.

— Da.

Urmează o tăcere ușor penibilă, și pînă și Maureen pare să mă privească ciudat. Brusc, văd ultimul număr al revistei *Tatler* pe jos, lîngă scaunul lui Janice. O, Doamne.

— Apropo, articolul ăla din *Tatler*, zic repede, spune prostii. Nu le-a zis că e celibatar. A zis că nu vrea să discute subiectul.

— Ce articol? spune Janice pe un ton total neconvingător. Nu știu despre ce vorbești, draga mea.

— Eu... nu citesc reviste, adaugă Maureen, roșind și ferindu-și privirea.

— Abia așteptăm să-l cunoaștem, zice Angela și suflă un nor de fum. Nu-i așa, Janice?

Mă uit la ea nedumerită, apoi la Janice, care nu îndrăznește să se uite în ochii mei, și la Maureen, care se preface că tocmai caută ceva într-o trusă de machiaj.

Stai așa.

Doar nu cred că...

— Janice, zic, încercînd să-mi stăpînesc tremurul vocii. Știi că vine. Ți-a și răspuns la invitație!

— Sigur, Becky! spune Janice, cu privirea în pămînt. Păi, cum zice și Angela, toate abia așteptăm să-l cunoaștem.

O, Doamne, nu mă crede.

Simt cum un val de umilință îmi arde obrajii. Ce crede? Că am inventat că Luke e iubitul meu?

— Păi, să vă las să vă vedeți de șandvișuri, nu? zic, încercînd ca glasul să nu sune la fel de iritat cum mă simt. Eu o să... mă duc să văd dacă nu cumva mama are nevoie de mine.

O găsesc în capul scărilor, la ultimul etaj, împachetînd perne de grădină în niște saci transparenți de plastic, apoi scoțînd aerul din ele cu duza de la aspirator.

— Ți-am comandat și ție cîțiva, apropo, strigă la mine pentru a acoperi zgomotul aspiratorului. De la Country Ways. Plus niște foiță de staniol pentru curcan, un ceaun și o tigaie pentru ouă ochiuri la microunde...

— Nu-mi trebuie nici un staniol pentru curcan! țip.

— Nu e pentru tine! zice mama, oprind aspiratorul. Aveau o ofertă specială – dacă le dai datele unui prieten, primești gratis un set de cratițe de lut. Așa că te-am trecut pe tine drept prietenă. E un catalog foarte bun, să știi. Ți-l dau să te uiți prin el.

— Mamă...

— Și niște cuverturi așa drăguțe... Sînt sigură că nu ți-ar strica niște...

— Mamă, ascultă-mă! zic agitată. Ascultă-mă. Tu mă crezi că Luke e prietenul meu, nu?

Urmează o pauză puțin prea lungă.

— Sigur că te cred, zice în cele din urmă.

Mă uit la ea oripilată.

— Nu mă crezi, nu? Cu toții credeți că e o invenție de-a mea!

— Nu! face mama ferm. Pune jos aspiratorul și mă privește drept în ochi. Becky, ne-ai spus că Luke Brandon e prietenul tău, și, mie și lui tati, asta ne e de ajuns.

— Dar Janice și Martin cred că mint, nu?

Mama mă privește, apoi oftează și ia altă pernă de grădină.

— Of, Becky. Scumpa mea, adu-ți aminte cînd ai zis că te urmărește cineva și te-au crezut. Și s-a dovedit că nu era... chiar adevărat. Nu?

Un fior rece de dezamăgire mi se strecoară în suflet. OK, poate am exagerat și eu o dată, pretinzînd că mă urmărește cineva. Ceea ce n-ar fi trebuit să fac. Dar zău, doar pentru că inventezi și tu o dată un amărît de urmăritor, nu înseamnă că ești complet țicnit, nu?

— Și problema e că nici unul din noi... nu te-a văzut niciodată efectiv cu el, așa-i? continuă mama, băgînd perna în sacul transparent. În

carne și oase. Pe urmă a apărut chestia aia în ziare că ar fi burlac...

— N-a zis că e burlac! Glasul îmi devine strident de frustrare. A zis că n-are nimic de spus! Mamă, ți-au spus vreodată Janice și Martin că nu mă cred?

— Nu! Mama își ridică bărbia mîndră. N-ar îndrăzni să-mi spună una ca asta în față.

— Dar știi că asta spun pe la spatele nostru.

Ne uităm una la alta și-i văd încordarea de pe chip, ascunsă în spatele măștii de veselie pe care o abordează. Acum îmi dau seama cît de tare sperase probabil să apărem în mașina de fițe a lui Luke. Cît trebuie să-și fi dorit să-i dovedească lui Janice că nu are dreptate. Și, în loc de asta, iată-mă, din nou singură...

— O să vină, zic, mai mult pentru a mă convinge pe mine. Trebuie să pice dintr-o clipă într-alta.

— Sigur că o să vină! zice mama veselă. Și, în clipa în care o să apară, să vezi cum o să le închidem gura!

Se aude soneria și îngheț̦ăm amîndouă, uitîndu-ne una la alta.

— Răspund, da? încerc eu un ton firesc.

— De ce nu? îmi ț̦ine isonul mama și văd în ochii ei o licărire de speranț̦ă.

Străduindu-mă să n-o iau la fugă, mă grăbesc pe scări și, cu inima ușoară, deschid larg ușa. Și... nu e Luke.

E un bărbat cu braț̦ele pline de flori. Coșuri cu flori, un buchet și, la picioarele lui, cîteva cutii cu flori.

— Flori de nuntă. Unde le puneț̦i?

— O, spun, încercînd să-mi ascund dezamăgirea. Mi-e teamă că aț̦i greșit casa. Trebuie să le duceț̦i alături, la numărul 41.

— Zău? Bărbatul se încruntă. Staţi puţin să mă uit pe listă... Ţineţi ăsta puţin, dacă sînteţi drăguţă.

Îmi aruncă buchetul de mireasă în braţe şi începe să se caute în buzunar.

— Serios, nunta e alături. Staţi puţin să-mi iau doar...

Mă întorc, ţinînd buchetul lui Lucy cu ambele mîini, pentru că e destul de greu. Şi, spre groaza mea, Angela Harrison tocmai coboară scările. Se holbează la mine şi o clipă am sentimentul că vrea să mă omoare.

— Ce faci? se răţoieşte la mine. Dă-mi buchetul! Mi-l smulge din mîini şi îşi apropie faţa atît de tare de a mea încît îi simt răsuflarea mirosind a gin. Ascultă, domnişorico, îmi şuieră în ureche, nu mă duci pe mine cu zîmbetele tale. Ştiu ce vrei să faci. Şi poţi s-o laşi baltă, auzi? N-am de gînd să las ca nunta fetei mele să fie distrusă de o psihopată deranjată la cap.

— Nu sînt deranjată la cap! strig furioasă. Şi nu am de gînd să distrug nimic! Nu-mi place de Tom! Am un prieten!

— Da, zice, încrucişîndu-şi braţele. Faimosul prieten. E aici?

— Nu, nu e, spun, şi mă înfior cînd îi văd expresia de pe faţă. Dar tocmai... m-a sunat.

— Tocmai te-a sunat, repetă Angela cu sarcasm. Ca să-ţi spună că nu poate să ajungă?

De ce nu vor oamenii ăştia să creadă că vine Luke?

— De fapt... într-o jumătate de oră trebuie să ajungă, mă trezesc spunînd pe un ton sigur.

— Bine, face Angela Harrison şi îmi aruncă un zîmbet schimonosit. Păi... o să-l vedem foarte curînd, nu?

Fir-ar al naibii!

La ora douăsprezece, Luke tot n-a ajuns şi simt că o iau razna. E un adevărat coşmar. Unde e? Zăbovesc prin faţa bisericii pînă în ultima clipă, sunîndu-l disperată, sperînd în ciuda lipsei de speranţă că am să-l văd alergînd spre mine. Însă domnişoarele de onoare au ajuns şi a parcat încă un Rolls Royce, şi nici urmă de Luke. În clipa în care văd portiera deschizîndu-se şi zăresc rochia de mireasă, mă retrag grăbită în biserică, înainte ca vreunul dintre nuntaşi să creadă că aştept afară pentru a perturba intrarea miresei.

Mă strecor înăuntru, încercînd să nu afectez muzica de orgă. Angela Harrison mă străpunge cu o privire otrăvită şi se aud zumzete şi şuşoteli dinspre partea în care stau rudele lui Lucy. Mă aşez în spate, încercînd să rămîn calmă şi liniştită – dar sînt conştientă de faptul că toţi prietenii lui Lucy îmi aruncă priviri circumspecte. Ce naiba le-o fi spus la toţi?

O clipă îmi vine să mă ridic şi să plec. Oricum, niciodată n-am vrut să vin la nunta asta idioată. Am zis că vin doar ca să nu-i supăr pe Janice şi pe Martin. Dar e prea tîrziu, începe marşul nupţial şi Lucy intră. Şi trebuie să recunosc, are cea mai mortal de senzaţională rochie de mireasă pe care-am văzut-o vreodată. Mă uit cu jind în urma ei, încercînd să nu-mi închipui cum aş arăta eu într-o rochie ca asta.

Muzica se opreşte şi preotul începe să vorbească. Simt că oamenii de pe partea lui Lucy încă mă mai săgetează cu privirea, dar îmi aranjez pălăria şi-mi ridic bărbia, ignorîndu-i.

— ...să unim acest bărbat şi această femeie în sfînta legătură a căsătoriei, rosteşte preotul. Care este una dintre cele mai respectabile instituţii în care...

Observ că domnişoarele de onoare au pantofi foarte drăguţi. Oare de unde i-or avea?

Păcat de rochii, totuşi.

— Şi de aceea, dacă există vreun om care ştie vreo cauză dreaptă pentru care ei nu se pot uni prin sfînta legătură a cununiei, să vorbească acum sau gura lui să fie pecetluită în vecii vecilor.

Întotdeauna îmi place momentul ăsta la nunţi. Toţi stau cu mîinile sub ei, de parcă s-ar teme să nu cumva să liciteze din greşeală pentru un tablou de Van Gogh. Ridic privirea să văd dacă există vreo persoană care vrea să zică ceva şi, spre groaza mea, Angela Harrison s-a întors în strana ei şi se uită la mine cu ochii ca nişte sulițe. Ce-o fi avînd?

Acum o groază de oameni de pe partea ei se uită la mine, şi chiar şi o femeie din faţă, cu o pălărie mare albastră, se întoarce să se uite mai bine la mine!

— Ce? îi şoptesc enervată. Ce?

— Ce? zice preotul, ducîndu-şi mîna la ureche. A zis cineva ceva?

— Da! spune femeia cu pălărie albastră şi arată spre mine. Ea a zis!

Ce?

O, Doamne. Nu. Te rog, nu. Toţi cei din biserică se întorc încet spre mine. Nu-mi vine să cred că mi se întîmplă aşa ceva. Acum Tom se uită şi el la mine şi clatină din cap, cu o milă de nedescris.

— Dar eu n-am... n-am... îngaim. Eu doar...

— Vreţi vă rog să vă ridicaţi? strigă preotul. Sînt uşor surd, aşa că, dacă aveţi ceva de spus...

— Zău, nu...

— Ridicaţi-vă! îmi spune femeia de lîngă mine şi mă împunge destul de tare cu hîrtia din mînă.

Mă ridic foarte încet şi simt asupra mea două sute de perechi de ochi, ca nişte torţe. Nici nu

îndrăznesc să mă uit în zona în care sînt Tom şi Lucy. Nici la mama şi la tata. În viaţa mea nu m-am simţit atît de penibil.

— N-am nimic de zis! Zău! Eu doar... Ridic neajutorată telefonul. Era... mobilul meu. Am crezut... Scuze. Continuaţi.

Mă aşez la loc cu picioare tremurînde şi se lasă tăcerea. Încet-încet, cei prezenţi îmi întorc spatele şi se liniştesc, iar preotul îşi drege glasul şi trece la jurămintele mirilor.

Restul slujbei mi-l amintesc ca într-o ceaţă. După ce se termină, Lucy şi Tom ies din biserică, ignorîndu-mă vizibil, şi toată lumea se adună în jurul lor în curtea bisericii, aruncă în ei cu confetti şi face poze. Mă strecor fără să mă vadă nimeni şi mă grăbesc spre casa familiei Webster. Pentru că Luke trebuie să fie deja acolo. Trebuie. Probabil că a ajuns mai tîrziu şi s-a hotărît să nu vină la biserică, ci să se ducă direct la petrecere. E evident, dacă stai să te gîndeşti. Asta e ceea ce ar face orice om cu scaun la cap.

Mă grăbesc să traversez casa Websterilor, care e plină ochi de oameni de la firma de catering şi de chelneriţe, şi mă îndrept direct spre cort. Deja zîmbesc fericită la gîndul de a-l vedea şi de a-i povesti momentul ăla îngrozitor din biserică şi de a-i vedea chipul încreţit de rîs...

Dar cortul e gol. Complet gol.

Rămîn acolo, şocată, preţ de cîteva clipe, apoi ies repede şi mă îndrept spre casa părinţilor mei. Pentru că poate Luke s-a dus acolo, mă gîndesc. Poate nu a înţeles exact ora sau poate a trebuit să se schimbe în hainele de nuntă. Sau poate...

Însă nu e nici acolo. Nici în bucătărie, nici sus. Şi, cînd formez numărul lui de mobil, îmi intră direct mesageria.

Fără grabă, intru în dormitorul meu și mă așez pe pat, încercînd să nu mă las copleșită de toate gîndurile negre care îmi trec prin minte.

Vine, îmi repet. E... pe drum.

Pe fereastră îi văd pe Tom, pe Lucy și pe toți ceilalți începînd să sosească în grădina vecină. Sînt o groază de pălării și de costume de zi și chelnerițele servesc pe toată lumea cu șampanie. De fapt, atmosfera pare chiar veselă. Știu c-ar trebui să fiu și eu cu ei acolo acum, dar pur și simplu nu mă simt în stare. Nu fără Luke și nu singură.

Însă după ce stau acolo un timp, îmi dau seama că așa nu fac decît să pun gaz pe foc. Cu toții or să creadă că nu pot să mă uit la fericitul cuplu și că îmi tai venele pe undeva prin zonă. Și nu fac decît să le confirm suspiciunile pe vecie. Trebuie să mă duc și să mă arăt la față, fie și doar pentru o jumătate de oră.

Trag de mine să mă ridic, respir adînc și-mi împrospătez rujul. Apoi ies din casă și ocolesc locuința familiei Webster. Mă strecor fără să mă vadă nimeni în cort printr-o deschizătură laterală și mă uit la lume. Toți se plimbă încoace și-ncolo, într-o vînzoleală generală și nimeni nu mă vede. Lîngă intrare stau aliniați Tom, Lucy și părinții lor, dar nici moartă nu mă duc acolo. Așa că mă fofilez spre o masă goală, mă așez, după puțin timp vine o chelneriță și îmi dă un pahar cu șampanie.

Rămîn acolo o vreme, sorbind cîte puțin, și mă uit la lume, simțind că încep să mă relaxez. Aud un foșnet. Ridic ochii, și îmi stă inima. Lucy e chiar în fața mea, în superba ei rochie de mireasă, lîngă o domnișoară de onoare cît o batoză, îmbrăcată într-o nuanță verzuie care nu o avantajează deloc. (Ceea ce cred că spune destule despre Lucy.)

— Bună, Rebecca, spune Lucy încîntată, şi se vede limpede că se felicită în sinea ei pentru cît de politicoasă e cu biata nebună care i-a stricat nunta.

— Bună. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întîmplat la slujbă. Crede-mă, n-am avut nici cea mai mică intenţie să...

— Nu are nici o importanţă, spune Lucy şi mă regalează cu un surîs. La urma urmei, Tom şi cu mine sîntem căsătoriţi. Ăsta-i lucrul cel mai important. Îşi priveşte satisfăcută verigheta.

— Absolut! Felicitări. Plecaţi în...

— Tocmai ne întrebam, mă întrerupe Lucy cordială. A ajuns Luke?

Îmi stă inima.

— A, spun, încercînd să găsesc ceva de spus. Păi...

— Te-ntreb doar fiindcă mami mi-a zis că e la jumătate de oră de noi. Dar nu-l văd nicăieri! Lucru destul de ciudat, nu ţi se pare? Îşi ridică sprîncenele cu inocenţă şi domnişoara de onoare rîde zgomotos. Mă uit peste umărul lui Lucy şi o văd pe Angela Harrison stînd în picioare lîngă Tom, la cîţiva metri, privindu-ne cu ochi sfredelitori şi victorioşi. Dumnezeule, savurează chestia asta, nu?

— La urma urmei, sînt cam, da, cam două ore bune de atunci, zice Lucy. Pe puţin! Deci, dacă nu e aici, e un picuţ ciudat. Se face că îmi aruncă o privire îngrijorată. Sau poate a avut vreun accident? Poate a fost reţinut în... Zürich parc-ai zis, nu?

Mă uit la faţa ei încrezută şi disprețuitoare şi mi se suie tot sîngele în cap.

— A venit, spun înainte de a mă putea opri.

Urmează o tăcere înmărmurită. Lucy şi domnişoara de onoare se privesc una pe cealaltă, în timp ce eu iau o gură mare de şampanie.

— A venit? face Lucy într-un final. Adică, aici, la nuntă?

— Categoric! A... fost chiar aici.

— Unde? Unde e?

— Păi, acum cîteva clipe era aici... arăt spre scaunul de lîngă mine. Nu l-ai văzut?

— Nu! zice Lucy cu ochii mari. Unde e acum? Şi începe să-l caute cu privirea prin cort.

— Pe aici pe undeva, arăt vag spre mulţime. Are un costum de zi...

— Şi? Şi mai ce?

— Şi... are în mînă un pahar de şampanie...

Slavă cerului, toţi bărbaţii arată la fel la nuntă.

— Care e? mă întreabă Lucy nerăbdătoare.

— Cel brunet, zic şi mai iau o gură de şampanie. Uite-l, îmi face semn. Ridic mîna şi o flutur uşor. Hei, Luke!

— Unde? strigă Lucy, uitîndu-se peste mulţime. Kate, tu îl vezi?

— Nu, zice aceasta dezamăgită. Cum arată?

— A... tocmai l-am pierdut, zic. Probabil s-o fi dus să-mi ia ceva de băut sau aşa ceva.

Lucy se întoarce spre mine, cu ochii îngustaţi.

— Şi... cum se face că n-a fost la slujbă?

— N-a vrut să întrerupă, spun după o pauză şi mă forţez să zîmbesc cît mai natural. Ei... să nu te mai ţin. Probabil că vrei să vorbeşti cu invitaţii.

— Da, zice Lucy după cîteva clipe. Da, aşa e.

Îmi aruncă încă o privire suspicioasă, după care fuge foşnind spre maică-sa şi curînd se strînge un grup în jurul lor, care se uită din cînd în cînd spre mine. Una dintre domnişoarele de onoare fuge spre alt grup de oaspeţi, care se uită şi ei la mine. Apoi alta aleargă spre *alt* grup. E ca şi cum ai fi aprins un foc de paie.

Cîteva clipe mai tîrziu, Janice vine la mine, îmbujorată toată şi cu lacrimi în colţul ochilor şi o pălărie cu flori, fixată, într-o rînă, pe cap.

— Becky, am auzit că a venit Luke!

Inima îmi bate nebuneşte. O, Doamne. Să-i închid gura miresei diavolului e una, dar nu pot să-i fac lui Janice aşa ceva. Pur şi simplu nu pot. Aşa că iau o gură mare de şampanie şi-i flutur paharul în faţă, în modul ăla vag care poate însemna orice.

— Vai, Becky... Janice îşi împreunează mîinile. Becky, mă simt absolut... Ai tăi l-au văzut deja? Mama ta o să fie în al nouălea cer!

La dracu'.

Simt că îmi vine rău. Părinţii mei. La asta nu m-am gîndit.

— Janice, trebuie să mă duc să... îmi pudrez nasul, spun şi mă ridic repede. Ne vedem.

— Şi cu Luke! zice.

— Şi cu Luke, normal! spun şi scot un rîs ascuţit.

Mă grăbesc spre toaletele ecologice evitînd orice privire, mă încui într-una dintre ele să mă aşez, dînd pe gît ultimele picături de şampanie. OK, trebuie să fiu calmă. Hai să... abordez situaţia logic şi să-mi trec în revistă variantele.

Varianta unu: Să spun tuturor că Luke nu a venit, că m-am înşelat.

Impracticabilă dacă nu vreau să fiu atacată cu ferocitate şi să se arunce asupra mea cu pahare de şampanie şi să nu mai calc în viaţa mea prin Oxshott.

Varianta a doua: Să le spun alor mei, între patru ochi, că Luke nu a venit de fapt.

Dar vor fi cumplit de dezamăgiţi. Or să intre-n pămînt de ruşine şi n-o să le mai priască petrecerea, numai din vina mea.

Varianta a treia: Să continuu cacealmaua, și să le spun alor mei adevărul la sfîrșitul petrecerii. Da. Asta ar putea merge. Trebuie să meargă. N-o să-mi fie greu să conving lumea încă o oră sau așa că Luke e aici, și pe urmă o să spun că l-a apucat o migrenă și s-a dus să stea puțin întins.

Da, asta am să fac. OK, să mă duc acum.

Și ce să vezi, e mai simplu decît am crezut. În scurt timp, toată lumea ia drept bun faptul că Luke e pe undeva prin preajmă. Bunica lui Tom îmi spune chiar că l-a văzut și că arată foarte bine și mă întreabă noi cînd ne luăm? Nici nu mai știu cîtor persoane le-am spus că acum un minut era aici. Am luat două farfurii cu mîncare de la bufet – una pentru mine și una pentru Luke (una am răsturnat-o într-un ghivechi cu flori). Mai mult, am împrumutat sacoul unui bărbat și l-am pus pe scaunul de lîngă mine, drept haina lui Luke. Partea bună e că nimeni nu poate dovedi că nu e aici! Atît de mulți oameni se vîntură încoace și-ncolo, că e imposibil să-ți dai seama cine e fiecare dintre ei. Doamne, trebuia să fac asta de la început.

— Haideți la fotografia de grup! zice Lucy, venind la mine agitată. Hai, că ne-am aranjat cu toții. Unde-i Luke?

— Vorbește cu un tip despre prețurile terenurilor, răspund fără ezitare. Erau acolo, la masa cu băuturi.

— Să nu uiți să-mi faci cunoștință cu el! Încă nu l-am văzut!

— OK, spun și-i surîd larg. Stai numai să-l reperez! Iau o gură de șampanie, ridic privirea și o văd pe mama, în costumul ei de nuntă, galben-verzui, îndreptîndu-se spre mine.

O, Dumnezeule. Pînă acum am reușit să îi evit complet și pe ea, și pe tata, în mare fugind

de ei de fiecare dată cînd se apropiau de mine. E foarte urît din partea mea, dar ştiu că n-am s-o pot minţi pe mama. Mă strecor repede afară din cort, spre un pîlc de arbuşti, ferindu-mă de asistentul fotografului, care tocmai aliniază toţi copiii. Mă aşez în spatele unui copac şi îmi termin paharul de şampanie, uitîndu-mă în gol la cerul albastru al după-amiezei.

Mi se pare că am stat aşa ore întregi. Rămîn acolo pînă cînd mă dor picioarele şi mă ia frigul. Într-un final, mă întorc fără grabă şi mă strecor fără să fiu văzută în cort. N-am de gînd să mai rămîn prea mult. Doar cît să-mi iau o felie de tort, poate şi nişte şampanie...

— Uite-o! aud o voce în spatele meu.

Îngheţ o clipă, apoi mă întorc încet pe vîrfuri. Spre groaza mea, toţi invitaţii stau frumos aliniaţi în centrul cortului, în timp ce un fotograf îşi reglează tripodul.

— Becky, unde-i Luke? strigă Lucy tăioasă. Vrem să fie toată lumea în poză.

Rahat. Ra-hat!

— Ăă... Înghit în sec, încercînd să-mi păstrez aerul nonşalant. O fi în casă, nu ştiu.

— Nu, nu e, spune Kate, domnişoara de onoare. De-acolo vin.

— Păi, atunci trebuie să fie... în grădină.

— Dar tu de acolo vii, spune Lucy, cu ochii mijiţi. Nu l-ai văzut?

— Ăă... nu cred. Îmi arunc o privire grăbită prin cort, întrebîndu-mă dacă e cazul să spun că îl văd în depărtare. Dar nu se prea poate, pentru că acum lumea cam stă pe loc. De ce s-or fi oprit?

— Trebuie să fie pe undeva! zice veselă o femeie. Cine l-a văzut ultima oară?

Urmează o tăcere de mormînt. Două sute de oameni mă fixează. Surprind privirea îngrijorată a mamei şi mă uit repede în altă parte.

— Adevărul e... Îmi dreg glasul. Acum mi-am adus aminte, zicea că îl cam doare puţin capul! Aşa că poate s-a dus să...

— L-a văzut cineva cu adevărat? mă întrerupe Lucy, ignorîndu-mă. Se uită pe deasupra adunării. Există cineva care poate spune că l-a văzut pe Luke cu ochii lui? Măcar o persoană?

— Eu! se aude un glas tremurător, din spate. Ce băiat frumos...

— În afară de bunica lui Tom, zice Lucy, dîndu-şi ochii peste cap. Există vreo persoană?

Urmează altă liniţte mormîntală.

— Eu i-am văzut haina, se aventurează Janice timid. Dar pe el în carne şi oase... nu l-am văzut, şopteşte.

— Ştiam eu! Ştiam eu! Vocea lui Lucy e puternică şi triumfătoare. Nici n-a venit, aşa-i?

— Normal că a venit, zic, încercînd să par sigură pe mine. Cred că e...

— Nu eşti prietena lui Luke Brandon, asta e, nu? Glasul ei răsună şfichiuitor în cort. Tu ai inventat toată povestea asta! Totul e doar o fantezie tîmpită din capul tău bolnav!

— Nu-i adevărat! Spre groaza mea, simt că mi se pune un nod în gît şi că îmi dau lacrimile. Nu-i adevărat! Luke şi cu mine sîntem un cuplu!

Însă în clipa în care privesc toate feţele care se uită la mine – unele ostile, unele uimite, altele amuzate – nici nu mai sînt atît de sigură că aşa e. Dacă am fi un cuplu, ar trebui să fie aici, nu? Ar fi aici cu mine.

— Mă duc să... zic cu glasul tremurîndu-mi. Mă duc să văd dacă...

Şi, fără să mă uit la nimeni, ies cu spatele din cort.

— E dusă rău! o aud pe Lucy. Zău, Tom, e un adevărat pericol public!

— Ba tu eşti un pericol, domnişoară! o aud pe mama răspunzîndu-i, cu vocea vag şovăitoare. Janice, nu ştiu cum îi permiţi nurorii tale să fie aşa de nepoliticoasă! Becky s-a purtat întotdeauna bine cu tine, de cînd vă ştiţi. Şi cu tine la fel, Tom, care stai aici fără să zici nimic, de parcă n-ai nici o legătură. Şi voi aşa credeţi că trebuie să vă purtaţi cu ea. Haide, Graham. Plecăm.

O clipă mai tîrziu, o văd pe mama ieşind vijelios din cort, cu tata în urma ei şi cu pălăria ei galben-verzuie clătinîndu-i-se pe cap. Se îndreaptă spre poartă şi ştiu că se întorc la noi acasă, unde o să bem cu toţii o ceaşcă reconfortantă de ceai.

Dar eu nu-i urmez. Nu sînt în stare să văd pe nimeni în clipa asta, nici măcar pe ei. Simt nevoia să stau puţin singură.

Păşesc repede, împiedicîndu-mă din cînd în cînd, spre capătul opus al grădinii. Apoi, cînd sînt destul de departe, mă prăbuşesc pe iarbă. Îmi îngrop capul în mîini şi, pentru prima dată pe ziua de azi, îmi las lacrimile în voie.

Trebuia să fie o zi atît de plăcută. Trebuia să fie o zi minunată şi fericită. Să-l văd pe Tom cum se însoară, să-l prezint pe Luke părinţilor mei şi tuturor prietenilor noştri, să dansăm amîndoi în noapte... şi, în loc de asta, am stricat cheful tuturor. Alor mei, lui Janice, lui Martin... Îmi pare rău chiar şi pentru Lucy şi Tom. Nu cred c-aveau nevoie de aşa ceva la nunta lor, nu?

Stau nemişcată, cu ochii în pămînt. Dinspre cort aud zgomote de formaţie care se pregăteşte să cînte şi vocea lui Lucy, care îi organizează pe toţi. Copiii se joacă cu un sac de fasole[1] în grădină -

1. Sac de pînză umplut cu fasole şi folosit ca jucărie de către copii (n. tr.).

și, din cînd în cînd, acesta aterizează lîngă mine. Dar eu nici nu clipesc. Aș vrea să rămîn aici toată viața, fără să trebuiască să-l mai văd pe vreunul dintre ei vreodată.

Și în acest moment îmi aud strigat numele de undeva din depărtare.

În prima clipă îmi zic că Lucy are dreptate, am început să aud voci. Însă cînd ridic privirea, inima îmi sare din piept și simt că pur și simplu nu mai am aer. Nu-mi vine să cred.

E el.

Este Luke, care pășește spre mine, ca într-un vis. E îmbrăcat în costum de zi și are două pahare de șampanie, și niciodată nu a arătat mai bine.

— Iartă-mă, zice cînd ajunge lîngă mine. Știu că un simplu „iartă-mă" e prea puțin. Să întîrzii patru ore e... de neiertat. Clatină din cap.

Mă uit la el ca în transă. Aproape că începusem să cred că Lucy are dreptate și că Luke nu există decît în imaginația mea.

— Ai fost... reținut? întreb într-un final.

— Un tip a avut atac de cord. Avionul și-a schimbat ruta... Se încruntă. Dar ți-am lăsat mesaj pe mobil imediat ce s-a putut. Nu l-ai primit?

Îmi înșfac telefonul, dîndu-mi seama cu o senzație de rău la stomac că nu mi l-am mai verificat de destul de mult timp. Și, firește, mesageria clipește de mama focului.

— Nu, nu l-am primit, zic, uitîndu-mă fix la telefon, cu privirea pierdută. Nu l-am primit. Am crezut...

Nu mai pot să continuu și dau vag din cap. Nici nu știu ce am crezut. Oare chiar am crezut că nu are de gînd să vină?

— Te simţi bine? zice Luke, aşezîndu-se lîngă mine şi dîndu-mi un pahar cu şampanie. Mă mîngîie uşor cu degetul pe faţă şi tresar.

— Nu, spun, frecîndu-mi nervos obrazul. Dacă vrei să ştii, nu fac bine deloc. Ai promis că vii. Ai promis, Luke.

— Am venit.

— Ştii ce vreau să spun. Îmi cuprind genunchii cu braţele, abătută. Am vrut să vii la slujbă, nu la spartul petrecerii. Am vrut să te prezint tuturor, să ne vadă lumea împreună... Începe să-mi tremure vocea. A fost... oribil! Toată lumea a crezut că sufăr după mire...

— După mire? face Luke nevenindu-i să creadă. Te referi la faţa palidă egală cu zero barat, pe nume Tom?

— Da, la el. Ridic privirea şi nu reuşesc să-mi stăpînesc un semichicotit în clipa în care îi zăresc expresia. L-ai cunoscut, înţeleg?

— Acum o secundă. Şi pe el şi pe nesuferita lui soţie. Ce mai pereche! Ia o gură de şampanie şi se lasă iar pe spate, sprijinindu-se în coate. Apropo... a părut complet şocată să mă vadă. Parcă... văzuse pe dracu'. Ca majoritatea invitaţilor. Se uită la mine întrebător. E ceva ce trebuie să ştiu, Becky?

— Ăă... Îmi dreg glasul. Ăă... nu neapărat. Nimic important.

— Aşa am crezut şi eu. Deci domnişoara de onoare care a ţipat „Dumnezeule, există!" cînd am intrat... probabil că e...

— Genul care vorbeşte ca să nu tacă, zic, fără să mă clintesc.

— Aha. Încuviinţează cu un gest scurt din cap. Am înţeles.

Îmi ia mîna şi nu opun rezistenţă. Rămînem o clipă în tăcere. O pasăre dă roată deasupra

noastră şi în depărtare aud formaţia cîntînd *Lady in Red*.

— Becky, îmi pare rău că am întîrziat. Vocea îi e brusc serioasă. Pur şi simplu n-am avut ce mă fac.

— Ştiu. Expir zgomotos. Ştiu. N-ai avut ce face. Ai fost legat de mîini şi de picioare.

Rămînem tăcuţi o vreme.

— Bună şampanie, zice Luke în cele din urmă şi ia o înghiţitură.

— Da. E... foarte bună. Bună şi... nu e prea dulce... Nu mai pot continua şi încep să mă frec pe faţă, încercînd să-mi ascund nervozitatea.

O parte din mine vrea să stea aici şi să vorbim nimicuri cît mai mult timp. Dar altă parte se gîndeşte ce rost are să mai amîn? Nu vreau să ştiu decît un singur lucru. Simt un nod în stomac, dar cumva mă forţez să inspir adînc şi să mă întorc spre el.

— Şi zi, cum a fost întîlnirea de la Zürich? Ce se aude cu... noua ta afacere?

Încerc să rămîn calmă şi stăpînă pe mine, dar simt că buzele încep să-mi tremure şi îmi frămînt mîinile.

— Becky. Se uită în pahar preţ de o clipă, după care îl lasă jos şi mă priveşte. Trebuie să-ţi spun ceva. Mă mut la New York.

Simt un fior pe şira spinării şi o greutate pe suflet. Deci ăsta e sfîrşitul unei zile total dezastruoase. Luke mă părăseşte. E sfîrşitul. S-a terminat.

— Aha, reuşesc să îngaim, şi ridic vag din umeri. Înţeleg. Păi... bine.

— Şi sper, sper din tot sufletul... Luke îmi ia mîinile şi mi le strînge tare... că o să vii şi tu cu mine.

REGAL AIRLINES
Sediul central
Preston House
Kingsway 354
Londra WC2 4TH

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

17 septembrie 2001

Stimată domnişoară Rebecca Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din data de 15 septembrie.

Mă bucur că abia aşteptaţi să zburaţi cu noi şi că ne-aţi recomandat deja călduros tuturor prietenilor dumneavoastră. Sînt perfect de acord că reclama de la om la om e nepreţuită pentru o companie ca a noastră.

Din păcate, acest lucru nu vă îndreptăţeşte, aşa cum sugeraţi, să primiţi o „mulţumire specială" cu aplicaţie la bagaj. Regal Airlines nu vă pot mări limita greutăţii permise la bagaj peste standardul de 20 de kg. Orice depăşire de greutate se va taxa suplimentar; ataşez răspunsului meu şi o broşură informativă.

Vă urez zbor plăcut.

Mary Stevens
Director Dept. Pasageri

PGNI First Bank Visa

Camel Square 7
Liverpool L1 5NP

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

19 septembrie 2001

VEŞTI BUNE!
NOUA DUMNEAVOASTRĂ LIMITĂ DE CREDITARE ESTE DE 10 000 DE LIRE

Stimată domnişoară Bloomwood,

Ne face o deosebită plăcere să vă anunţăm că vi s-a aprobat o extensie a limitei de creditare. Noua dumneavoastră limită de creditare este de 10 000 de lire, disponibile din acest moment, fapt care va fi consemnat clar şi pe viitorul dumneavoastră extras de cont.

Puteţi folosi noua limită de creditare pentru a face multe lucruri. Vă puteţi oferi o vacanţă, o maşină, vă puteţi chiar transfera credite de pe alte carduri!

Cu toate acestea, ştim că anumiţi clienţi nu doresc să profite de creşterea limitelor de creditare ce li se oferă. Dacă preferaţi ca această limită să rămînă la nivelul iniţial, vă rog să luaţi legătura cu reprezentanţii noştri care au grijă ca toţi clienţii noştri să fie mulţumiţi sau să ne înapoiaţi formularul anexat.

Cu stimă,

Michael Hunt
Director Dept. Clienţi mulţumiţi

.....

Nume: REBECCA BLOOMWOOD Număr de cont: 0003 4572 0990 2765

Doresc/Nu doresc să accept oferta noii mele limite de creditare de 10 000 de lire.

Vă rugăm să tăiaţi varianta incorectă

Şapte

New York! Plec la New York! NEW YORK!

Totul s-a schimbat. Totul s-a aranjat cum nu se poate mai bine. De asta a ţinut Luke totul secret. Am avut o discuţie lungă şi foarte plăcută cu el la nuntă, în care mi-a explicat întreaga poveste şi, brusc, totul a început să capete sens. Am aflat că îşi deschide o nouă filială a companiei Brandon Communications la New York, în parteneriat cu un tip din publicitate, care lucrează la Washington. Şi el va conduce această filială. Mi-a zis că a intenţionat de mult să mă întrebe dacă nu vreau să vin cu el, dar ştia că n-am să fiu de acord să renunţ la propria mea carieră de dragul lui. Aşa că – şi aici vine partea cea mai interesantă – a vorbit cu nişte persoane importante din televiziune şi crede că am să pot obţine un post de consultant financiar la o emisiune a unei televiziuni americane! Zice chiar că am să fiu „înhăţată imediat", pentru că americanii se dau în vînt după accentul britanic. Se pare că un producător aproape mi-a şi oferit de lucru, după ce a vizionat o casetă pe care i-a dat-o Luke. Nu e ca lumea?

Motivul pentru care nu mi-a zis nimic pînă acum este că n-a vrut să-mi fac speranţe aiurea, înainte să ştie ceva concret. Dar acum, se pare, toţi investitorii sînt pe recepţie, toată lumea are o părere foarte bună despre afacere şi speră ca

treaba să se finalizeze cît mai repede. Sînt deja tone de clienţi potenţiali, mi-a zis, şi nici nu s-a lansat încă pe piaţă.

Şi ghici! Plecăm peste trei zile! Uraaa! Luke o să se întîlnească cu unii dintre cei care îl sprijină, iar eu o să am interviuri cu oameni de televiziune şi o să explorez oraşul. Doamne, cît e de palpitant. În şaptezeci şi două de ore, am să fiu acolo. În Big Apple. Oraşul care nu doarme niciodată. Locul...

— Becky?

Drace! Mă trezesc din visare şi surîd larg. Sînt în platoul emisiunii *Cafeaua de dimineaţă*, şi e momentul în care primesc telefoane, iar Jane din Lincoln îmi explică la telefon că doreşte să-şi cumpere o proprietate, dar nu ştie ce fel de ipotecă să-şi ia.

Pentru numele lui Dumnezeu. Am explicat de-un milion de ori diferenţa dintre planurile de rambursare şi poliţele de asigurări! Uneori, slujba asta e foarte interesantă, pentru că vorbeşti cu oamenii, le afli problemele şi încerci să îi ajuţi. Dar alteori e la fel de plicticoasă cum a fost să scriu pentru *Succesul în economii*. Iar ipoteci? Îmi vine să ţip „Nu te-ai uitat la emisiunea trecută?"

— Păi, Jane, spun, înăbuşindu-mi un căscat. Problema ipotecilor e foarte complexă.

În timp ce vorbesc, mintea îmi zboară din nou la New York. Imaginaţi-vă doar. O să avem un apartament în Manhattan. Într-o zonă superbă din Upper East Side sau poate într-o zonă cu adevărat cool din Greenwich Village. Dumnezeule! O să fie pur şi simplu perfect.

Sinceră să fiu, nu m-am imaginat locuind cu Luke de... mult timp. Cred că dacă am fi rămas la Londra, poate că am fi continuat să stăm

separat. E un pas important, nu? Dar ideea e că asta e altceva. Cum a zis și Luke, e șansa vieții, pentru fiecare din noi. E un nou început. Cu taxiuri galbene și zgîrie-nori, cu Woody Allen și *Mic dejun la Tiffany's*.

Partea ciudată e că, deși n-am fost niciodată la New York, am o anumită afinitate cu acest oraș. De pildă, ador sushi-ul – care a fost inventat la New York, nu? Și, cînd nu am alt program, mă uit întotdeauna la *Prietenii tăi.* Și la *Cheers.* (Deși, dacă stau să mă gîndesc, ultimul se întîmplă în Boston, parcă. Dar e cam același lucru, de fapt.)

— Deci, Jane, indiferent ce vrei să-ți cumperi, zic visătoare, un apartament pe două etaje pe Fifth Avenue... ori o casă fără lift din East Village... trebuie să-ți maximizezi potențialul dolarului tău. Ceea ce înseamnă...

Mă opresc în clipa în care îi văd pe Emma și pe Rory uitîndu-se la mine ciudat.

— Becky, Jane vrea să-și cumpere o casă tip în Skegness, zice Emma.

— Și vorbim despre lire, nu? spune Rory, uitîndu-se în jur confuz. Nu?

— Da, da, spun repede. Evident, am dat cîteva exemple la întîmplare. Principiile se aplică oriunde. Londra, New York, Skegness.

— Mi-e teamă că va trebui să încheiem pe această notă internațională, spune Emma. Sper că ți-am fost de folos, Jane, și îi mulțumim din nou lui Becky Bloomwood, experta noastră financiară... vrei să mai spui ceva în încheiere, Becky?

— Același mesaj ca întotdeauna, spun, zîmbind cu căldură la cameră. Aveți grijă de banii voștri...

— Și banii voștri vor avea grijă de voi, rostește toată lumea cuminte, în cor.

— Emisiunea noastră ia sfîrșit aici, spune Emma. Vă dăm întîlnire mîine, cînd vom avea drept invitați un trio de profesori din Teddington...

— ...vom vorbi cu un bărbat care s-a apucat de circ la șaizeci și cinci de ani, spune Rory.

— ...și vom da 5 000 de lire în cadrul concursului, *Ghicește!* La revedere!

Toată lumea îngheață în poză, apoi, în momentul în care muzica de generic răbufnește în difuzoare, se relaxează brusc.

— Și zi așa, Becky... aud că pleci la New York, zice Rory.

— Da, spun, radiind de încîntare. Pentru două săptămîni!

— Ce frumos! zice Emma. Dar cu ce ocazie?

— Nici o ocazie... Ridic vag din umeri. Așa mi-a venit.

N-am de gînd să le spun celor de la *Cafeaua de dimineață* nimic despre faptul că mă mut la New York. De fapt, Luke m-a sfătuit așa. Pentru orice eventualitate.

— Becky, voiam să vorbesc ceva cu tine, zice Zelda, asistenta de producție, năvălind în platou cu niște hîrtii în mînă. Noul tău contract e gata de semnat, dar trebuie să ne uităm puțin pe el împreună. Avem o clauză nouă despre faptul că reprezinți imaginea postului. Coboară vocea. După tot ce s-a întîmplat cu dom' profesor Jamie...

— Aha, zic, și-mi iau o mină compătimitoare.

Dom' profesor Jamie este expertul în pedagogie de la *Cafeaua de dimineață*. Sau cel puțin a fost, pînă luna trecută, cînd *Daily World* a publicat un material despre el, în cadrul rubricii „Sînt ei ce par a fi?", dezvăluind faptul că e departe de a fi profesor adevărat. De fapt, nu are nici măcar diplomă universitară, cu excepția celei false cumpărate de la „Universitatea Oxbridge".

Toate ziarele de scandal au preluat povestea şi au publicat fotografii cu el cu pălăria aia stupidă pe care a purtat-o la teletonul de anul trecut. Mi-a părut foarte rău de el, fiindcă dădea sfaturi destul de bune.

Şi m-a luat puţin prin surprindere faptul că cei de la *Daily World* au putut fi atît de răi. Am scris şi eu o dată sau de două ori pentru ei şi întotdeauna am crezut că, pentru un ziar de scandal, sînt destul de OK.

— Ne ia mai puţin de cinci minute, spune Zelda. Putem să mergem la mine în birou...

— Păi... zic şi mă opresc. (Pentru că nu vreau să semnez nimic în clipa asta, nu? Avînd în vedere că intenţionez să-mi schimb serviciul.) De fapt, mă cam grăbesc. (Ceea ce e adevărat, trebuie să ajung la Luke la birou pînă-n prînz şi pe urmă să încep să mă pregătesc pentru New York. Ha! Haha!) Nu poate să aştepte pînă mă-ntorc?

— OK. Nici o problemă. Pune contractul înapoi în plicul lui maro şi îmi surîde. Distracţie maximă, atunci. Şi să nu uiţi să faci niscai cumpărături de pe acolo.

— Cumpărături? zic, de parcă nici nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva. Da, nu e o idee rea.

— Neapărat! intervine Emma. Nu se poate să te duci la New York şi să nu faci cumpărături! Deşi bănuiesc că Becky ne-ar spune mai degrabă să ne punem banii într-un fond de economii.

Rîde veselă, iar Zelda i se alătură. Le zîmbesc şi eu, cu un vag disconfort. Nu ştiu cum se face, dar toţi cei de la *Cafeaua de dimineaţă* au ideea fixă că eu sînt incredibil de cumpătată cînd vine vorba de bani – şi n-am făcut nimic pentru a infirma această părere generală. Dar nu cred că are vreo importanţă.

— Un fond de economii e o idee foarte bună, firește... mă aud spunînd. Dar, cum am zis mereu, poți să mergi o dată la nu știu cît timp la cumpărături, atîta vreme cît te menții în limitele bugetului.

— Asta ai de gînd să faci? mă întreabă Emma cu interes. Să-ți faci un buget?

— A, firește, zic înțeleaptă. Nu se poate altfel.

Ceea ce e perfect adevărat. Evident, am să-mi aloc un buget pentru cumpărături la New York. Am să-i fixez limite realiste și am să mă țin de ele. E cît se poate de simplu.

Deși cred că limitele vor fi probabil destul de largi și de flexibile. Pentru că e o idee foarte bună să-ți acorzi o mică marjă suplimentară de siguranță, pentru urgențe și unicate.

— Ești cumpătarea însăși! zice Emma, clătinînd din cap. Vezi, de-aia ești tu expertul financiar și nu eu. Își ridică privirea în clipa în care de noi se apropie un tip cu o tavă cu sandvișuri. O, ce bine, sînt leșinată de foame! Eu vreau... bacon și avocado.

— Și eu ton și porumb, zice Zelda. Becky, tu ce vrei?

— Pastramă și pîine de secară, zic într-o doară. Fără maioneză.

— Nu cred că au așa ceva, spune Zelda, încruntată. Au șuncă cu salată verde...

— Atunci un covrig, cremă de brînză și lox[1]. Și un sifon.

— Adica apă minerală, da? zice Zelda.

— Ce e ăla lox? întreabă Emma, nedumerită, iar eu mă fac că n-o aud.

---

1. Somon afumat (n. tr.).

Nu sînt prea sigură ce înseamnă lox, dar asta se mănîncă la New York, deci trebuie să fie delicios, nu?

— Orice o fi, face bărbatul cu sandvişurile, io n-am să vă dau. Po' să vă dau brînză cu roşii ş'un pachet dă Hula Hoops.

— Bine, zic fără chef şi îmi iau poşeta, moment în care un teanc de plicuri pe care le-am luat azi-dimineaţă de la cutie îmi cade din sacoşă pe podea. La dracu'! Îmi adun grăbită corespondenţa şi o îndes repede în sacoşa de la Conran Shop, sperînd că nimeni n-a apucat să vadă ce sînt. Dar nemernicul ăla de Rory nu m-a scăpat din ochi.

— Hei, Becky, pufneşte el în rîs, ce e aia acolo, o factură roşie, cumva?

— Nu! zic imediat. Normal că nu. E o... felicitare. Mai veselă, aşa. Pentru contabila mea. Oricum, trebuie s-o şterg. Ciao!

OK, am minţit. Era o factură roşie. Sinceră să fiu, în ultimele zile mi-au tot venit facturi roşii, pe care categoric că am de gînd să le achit cînd o să am bani. Dar acum n-am timp să mă ocup de ele. Zău, am lucruri mult mai importante de făcut decît să-mi pierd timpul uitîndu-mă cînd e scadenţa la o factură sau alta. În cîteva luni, o să locuiesc de partea cealaltă a Atlanticului! Am să fiu vedetă la televiziunea americană!

Luke zice că în State o să cîştig probabil de două ori cît aici. Dacă nu mai mult! Aşa că atunci n-or să conteze cîteva amărîte de facturi, nu? O datorie de cîteva lire, acolo, n-o să mă ţină trează noaptea cînd numele meu o să fie pe buzele tuturor şi am să locuiesc într-un mega-apartament în Park Avenue, nu?

Ah, asta o să-l umilească definitiv pe oribilul Mla de John Gavin. O să-i ia piuitul. Îmi şi imaginez ce figură o să facă atunci cînd o să intru demnă în biroul lui şi o să-l anunţ că eu voi fi noua prezentatoare de ştiri de la CNN, cu un salariu de şase ori cît al lui. Asta o să-l înveţe minte, să nu mai fie atît de rău. Fără prea mare tragere de inimă, dimineaţă deschisesem ultima scrisoare pe care mi-o trimisese şi mă enervasem foarte tare. Cum adică, „nivel excesiv de îndatorare"? Şi cum adică „statut special"? Derek Smeath n-ar fi fost niciodată atît de nepoliticos cu mine, nici într-o mie de ani.

Cînd ajung, Luke e într-o şedinţă, dar nu-i nimic, fiindcă nu mă deranjează să mă-nvîrtesc pe aici. Îmi place să vin pe la sediul Brandon Communications, de fapt trec destul de des, pur şi simplu pentru că-mi place atmosfera. E un loc atît de cool, cu parchet deschis la culoare, spoturi de lumină şi canapele foarte trendy şi toată lumea se agită încoace şi-ncolo, cu treabă. Cu toţii stau pînă tîrziu noaptea, deşi nu sînt obligaţi s-o facă şi, pe la ora şapte, cineva deschide de regulă o sticlă de vin care trece de la unul la altul.

Am un cadou pentru Mel, de ziua ei, care a fost ieri. Sînt foarte încîntată de el – e un set absolut splendid de perne de la Conran Shop – şi, în clipa în care îi întind sacoşa de firmă, îşi ţine respiraţia.

— Vai, Becky! Nu trebuia!

— Mi-a făcut plăcere! zic radioasă şi mă sprijin de biroul ei, în timp ce le admiră. Ia spune... ce se mai aude?

Nimic nu se compară cu o bîrfă bună. Mel lasă jos sacoşa şi scoate o cutie de caramele şi începem un schimb plăcut de informaţii. Ea îmi

spune despre întîlnirea îngrozitoare pe care i-a fixat-o maică-sa cu un tip oribil, iar eu despre nunta lui Tom. Apoi ea coboară vocea şi începe să mă pună la curent cu ultimele bîrfe de la birou.

Îmi spune despre cele două secretare care nu-şi mai vorbesc din clipa în care au venit amîndouă la birou cu aceeaşi jachetă Next şi nici una din ele n-a acceptat să şi-o dea jos pe a ei, şi despre fata de la contabilitate care tocmai s-a întors din concediul de maternitate şi vomită în fiecare dimineaţă, dar nu vrea să recunoască nimic.

— Şi încă una tare de tot! zice, dîndu-mi cutia cu caramele. Cred că Alicia are o aventură cu cineva de la birou.

— Nu! spun, fixîndu-o cu uimire. Serios? Cu cine?

— Cu Ben Bridges.

Mă încrunt, chinuindu-mă să ataşez o figură acestui nume.

— Tipul cel nou care a venit de la Coupland Foster Bright...

— Ăla? mă uit lung la ea. Pe bune?

Trebuie să recunosc să sînt surprinsă. E foarte drăguţ, dar e puţin cam scund, băgăcios şi cam copilăros. N-aş fi zis că e genul Aliciei.

— Îi tot văd împreună, şuşotind. Alaltăieri Alicia a zis că se duce la dentist, dar am dat peste ei luînd masa la Ratchetts, pe şest...

Tace în clipa în care Luke apare în pragul biroului său, conducînd un bărbat cu cămaşă movulie.

— Mel, vrei te rog să-i comanzi un taxi domnului Mallory?

— Sigur, Luke, spune Mel, reintrînd automat în rolul de secretară eficientă. Ridică receptorul

şi ne zîmbim încă o dată, apoi eu intru în biroul lui Luke.

Dumnezeule, ce birou elegant poate să aibă! Mereu uit că e un tip foarte tare. Are un birou de mahon care-ţi taie respiraţia, făcut de nu ştiu ce designer danez arhipremiat, iar pe rafturile din nişa aflată în spatele lui are o groază de premii de PR pe care le-a primit de-a lungul anilor.

— Poftim, zice, întinzîndu-mi un teanc de hîrtii. Prima e o scrisoare de la cineva pe nume „Howski şi Forlano, avocaţi specializaţi în imigrarea în SUA" şi, în clipa în care zăresc cuvintele „intenţia dumneavoastră de a vă stabili în Statele Unite", simt un fior de nerăbdare.

— E real, nu-i aşa? zic, ducîndu-mă la fereastra lui cît tot peretele şi uitîndu-mă în jos spre agitaţia străzii. Chiar plecăm la New York.

— Am rezervat deja biletele de avion, zice, cu un zîmbet larg.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ştiu ce vrei să spui, îmi confirmă şi îşi pune braţele în jurul meu. Abia aştept.

Rămînem aşa o vreme, privind spre iureşul Londrei de sub noi. Nu-mi vine să cred că am de gînd să las în urma mea toate astea, pentru a mă duce să locuiesc într-o ţară străină. E incitant şi minunat, dar puţin înfricoşător.

— Chiar crezi că am să-mi găsesc de lucru acolo? îl întreb, cum fac de fiecare dată cînd ne întîlnim, de o săptămînă încoace. Chiar crezi că o să reuşesc?

— Bineînţeles că ai să reuşeşti. Pare atît de sigur pe el şi de încrezător, încît încep să mă relaxez şi eu în braţele lui. Or să te iubească. N-am nici un dubiu. Mă sărută şi mă ţine strîns.

După care se duce la birou, încruntîndu-se absent şi deschide un biblioraft uriaş intitulat NEW YORK. Nu mă mir că-i atît de imens. Zilele trecute mi-a zis că de trei ani încearcă să pună afacerea de la New York pe picioare. Trei ani!

— Nu-mi vine să cred că plănuieşti asta de atîta timp şi nu mi-ai spus niciodată nimic, zic, privindu-l cum scrie ceva repede pe un post-it.

— Îhm.

Îmi strîng hîrtiile mai bine în mînă şi respir adînc. E ceva ce vreau să-l întreb de mult, şi acum e un moment foarte potrivit.

— Luke, ce făceai dacă eu nu voiam să vin cu tine la New York?

Se lasă tăcerea. Singurul lucru care se aude e uşorul bîzîit al computerului.

— Ştiam că o să vrei să vii, răspunde Luke în cele din urmă. Era cel mai bun lucru pe care-l puteai face pentru cariera ta.

— Dar... dacă nu veneam? Îmi muşc buza. Te-ai mai fi dus? Luke oftează.

— Becky... vrei să vii la New York, nu?

— Da! Ştii bine că vreau!

— Atunci ce rost are să mă iei cu „ce-ar fi dacă...?" Ideea e că tu vrei să mergi, eu vreau să merg... e perfect. Îmi zîmbeşte şi îşi lasă jos stiloul. Ce fac părinţii tăi?

— Păi... fac bine, zic, ezitînd uşor. Încearcă să se obişnuiască cu ideea.

Ceea ce e oarecum adevărat. Trebuie să recunosc, iniţial au fost destul de şocaţi de idee. Dacă stau să mă gîndesc mai bine, cred că ar fi trebuit să-i iau mai pe ocolite. Cum ar fi, mai întîi să li-l prezint pe Luke şi abia pe urmă să-i anunţ. Fiindcă s-a întîmplat cam aşa: am fugit în casă, unde ei stăteau încă în hainele de la nuntă şi beau ceai uitîndu-se la emisiunea *Countdown,* le-am închis televizorul şi le-am spus veselă:

— Mamă, tată, mă mut la New York cu Luke!

La care mama doar s-a uitat scurt la tata şi a zis:

— Of, Graham. E dusă fata noastră.

După aceea mi-a zis că nu asta a vrut să spună, dar nu sînt atît de sigură.

Apoi au făcut cunoştinţă cu Luke, iar el le-a povestit despre planurile lui şi le-a explicat despre toate oportunităţile pe care mi le oferă televiziunea americană, şi am văzut zîmbetul mamei dispărînd definitiv. Faţa i s-a făcut tot mai mică şi s-a închis cumva în sine. S-a dus la bucătărie să mai facă nişte ceai şi eu m-am dus după ea – era evident, era foarte supărată. Însă n-a vrut s-o arate. Doar a pregătit ceaiul, cu mîini uşor tremurînde şi a pus nişte biscuiţi pe farfurie, apoi s-a întors spre mine şi mi-a zîmbit larg, zicîndu-mi:

— Întotdeauna am ştiut că New York-ul ţi se potriveşte, Becky. E locul ideal pentru tine.

M-am uitat la ea, dîndu-mi brusc seama ce vrea să spună. Că plec să trăiesc la sute de mii de kilometri depărtare de casă, de părinţi, de... întreaga mea viaţă, cu excepţia lui Luke.

— O să... veniţi des să ne vedeţi, nu? am întrebat, cu glas ezitant.

— Sigur, scumpo, sigur că venim! Cît se poate de des!

Mi-a strîns mîna şi şi-a ferit privirea, apoi ne-am dus în sufragerie şi n-am mai deschis subiectul.

Însă a doua zi dimineaţă, cînd am coborît la micul dejun, ea şi tata se uitau pe un anunţ din *Sunday Times* cu proprietăţi de vînzare în Florida, lucru la care au susţinut amîndoi că se gîndeau de multă vreme. Cînd am plecat de la ei în după-amiaza aceea, se certau vehement dacă

DisneyWorld din Florida e mai frumos decît cel din California, deşi ştiu din întîmplare că nici unul din ei n-a pus în viaţa lui piciorul nici într-o parte, nici într-alta.

— Becky, trebuie să mă întorc la treabă, îmi întrerupe Luke reveria şi formînd un număr la telefon. Ne vedem diseară, da?

— Da, zic, şi nu-mi vine să mă dezlipesc de fereastră. Apoi, aducîndu-mi brusc aminte, mă întorc spre el. Hei, ai auzit de Alicia?

— Ce-i cu ea? Luke se încruntă la receptor şi îl lasă jos.

— Mel crede că are o aventură. Cu Ben Bridges! Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Sincer, nu, zice Luke, scriind ceva la computer. Nu-mi vine.

— Deci ce crezi că se întîmplă de fapt? Mă cocoţ pe biroul lui şi-l privesc, nerăbdătoare să-i aflu părerea.

— Iubito, spune Luke răbdător. Chiar am treabă.

— Nu te interesează deloc?

— Nu. Atîta timp cît fiecare îşi vede de treaba lui, nu.

— Oamenii sînt mai mult decît simpli angajaţi.

Dar Luke nici nu e atent la mine. Are expresia aia distantă pe care o are cînd se concentrează.

— Bine atunci, spun, dîndu-mi ochii peste cap. Ne vedem mai tîrziu.

Cînd ies, Mel nu e la biroul ei. În schimb, Alicia stă pe scaunul acesteia, îmbrăcată într-un costum negru elegant, cu ochii în nişte hîrtii. Pare mai îmbujorată decît de obicei şi mă întreb, rîzînd în sinea mea, dacă asta nu are legătură cu vreo mozoleală ad-hoc cu Ben.

— Bună, Alicia, zic politicoasă. Ce mai faci?

Alicia tresare şi îşi strînge repede foile pe care le citeşte, apoi se uită la mine cu o expresie ciudată, de parcă nu m-ar fi văzut în viaţa ei.

— Becky, zice încet. Măi, măi. Experta financiară în persoană. Guru al banilor!

Ce e cu Alicia? De ce, indiferent ce ar spune, pare că joacă un joc stupid?

— Da. Eu sînt. Mel a plecat?

Mă apropii de biroul lui Mel cu sentimentul că am uitat ceva. Dar nu-mi pot aduce aminte ce anume. O eşarfă? Am avut, oare, umbrelă?

— S-a dus să mănînce, zice Alicia. Mi-a arătat cadoul de la tine. De mare efect.

— Mersi.

— Deci. Surîde vag. Am auzit că Luke te ia cu el la New York. Cred că e plăcut să ai un iubit bogat.

Doamne, ce vacă e! N-ar îndrăzni să spună aşa ceva de faţă cu Luke.

— Nu mă „ia cu el", răspund cu o voce plăcută. Am o groază de întîlniri cu oameni din televiziune. Fiecare e cu treaba lui.

— Dar... Alicia se încruntă gînditoare. Compania noastră îţi plăteşte biletul de avion, nu?

— Nu! Mi l-am plătit singură!

— Mă întrebam doar. Alicia ridică mîinile, a scuză. Păi atunci, vă urez drum bun. Îşi adună nişte dosare şi le bagă repede în servietă, apoi o închide cu zgomot. Atunci, pa!

— Ne mai vedem, zic, şi o urmăresc cu privirea cum se îndreaptă spre lift.

Rămîn lîngă biroul lui Mel încă vreo cîteva secunde, încercînd să-mi amintesc ce am lăsat aici. Dar indiferent ce-ar fi, nu-mi amintesc. Nici nu cred că-i aşa de important.

Cînd ajung acasă o găsesc pe Suze în hol, vorbind la telefon. E roşie la faţă şi surescitată,

vocea îi tremură şi mă apucă spaima că s-a întîmplat ceva cumplit. Ridic din sprîncene spre ea cu teamă, iar ea dă din cap drept răspuns de mai multe ori, în timp ce zice „Da", „Înţeleg" şi „Cînd anume?"

Mă prăbuşesc într-un scaun, slăbită de îngrijorare. Despre ce vorbeşte? O înmormîntare? O operaţie pe creier? O, Doamne! Abia mă hotărăsc şi eu să plec şi uite ce se întîmplă.

— Ghici ce s-a întîmplat? zice cu glasul agitat în timp ce pune jos receptorul, iar eu sar în picioare imediat.

— Suze, nu mă duc la New York, spun şi-i iau mîinile. O să rămîn aici să te ajut să treci cu bine de situaţia asta, indiferent despre ce e vorba. A... murit cineva?

— Nu, face Suze uimită, şi eu îmi înghit nodul din gît.

— Eşti bolnavă?

— Nu. Nu, Bex, sînt veşti bune! Doar că... nu-mi vine să cred.

— Atunci despre ce e vorba? Suze, ce e?

— Mi s-a oferit şansa de a-mi lansa propria linie de accesorii pentru interior, la Hadleys. Ştii magazinul ăsta, nu? Clatină din cap, nevenindu-i să creadă ce i s-a întîmplat. Vor să le fac o gamă întreagă de produse! Rame, vaze, articole de papetărie... practic, orice vreau eu.

— Dumnezeule mare! Îmi acopăr gura cu mîna. E fantastic!

— Nu ştiu ce făceam, cînd mă sună tipul ăsta şi-mi spune că oamenii lui au monitorizat vînzările ramelor mele. Se pare că n-au mai văzut aşa ceva.

— Vai, Suze!

— Habar n-am avut că merg atît de bine! Suze pare încă şocată de veste. Tipul a zis că a

fost un adevărat fenomen! Toată lumea din industrie numai despre asta vorbește. Se pare că singurul magazin unde n-au mers atît de bine este ăla de mai departe. În Finchley sau nu știu unde.

— A, da, zic vag. Cred că acolo n-am fost niciodată.

— Dar tipul a zis că trebuie să fie o întîmplare, pentru că vînzările din toate celelalte, din Fulham, Notting Hill și Chelsea, au atins niște cote incredibile. Îmi zîmbește jenată. Se pare că la Gifts and Goodies ăsta din colț sînt un bestseller!

— Nu mă mir deloc! Ramele tale sînt cel mai frumos articol pe care îl au de vînzare acolo. De departe. O înlănțui cu brațele. Suze, sînt atît de mîndră de tine. Întotdeauna am știut că o să fii vedetă.

— Ei, n-aș fi făcut asta niciodată dacă n-ai fi fost tu! Nu? Tu m-ai făcut să mă apuc de rame... Brusc, pare că mai are puțin și-i dau lacrimile. Of, Bex... o să-mi fie foarte dor de tine.

— Știu, zic, mușcîndu-mi buza. Și mie.

O clipă, tăcem amîndouă și sincer cred că o să m-apucă plînsul. Dar fac un efort, respir adînc și ridic ochii spre ea.

— Păi, n-ai ce face. Trebuie neapărat să-ți lansezi o filială și la New York.

— Da! Suze se luminează la față. Aș putea, nu?

— Normal că ai putea. În curînd o să ai magazine în toată lumea. O îmbrățișez. Hei, ce-ai zice să ieșim diseară să sărbătorim?

— Vai, Bex, mi-ar plăcea foarte mult, dar nu pot. Plec în Scoția. De fapt... se uită la ceas și se strîmbă. Of, Doamne, nu mi-am dat seama cît e de tîrziu. Tarquin trebuie să pice dintr-o clipă-ntr-alta.

— Tarquin vine aici? întreb şocată. Acum?

Cumva, am reuşit să evit să mai dau ochii cu vărul lui Suze, Tarquin, de la întîlnirea aia super-penibilă pe care am avut-o cu el. Pînă şi amintirea ei îmi trezeşte o stare de disconfort. Seara decursese destul de bine în principiu (bine, dat fiind că nu-l plăceam şi nici nu aveam nimic în comun cu el), pînă cînd Tarquin mă prinsese că mă uit prin carnetul lui de cecuri. Sau cel puţin cred că m-a zărit. Nici acum nu ştiu ce a văzut şi, sinceră să fiu, nici nu vreau să aflu.

— Îl duc cu maşina la casa mătuşii mele pentru petrecerea asta anostă de familie, zice Suze. O să fim singurii de acolo sub nouăzeci de ani.

Tocmai se grăbeşte spre camera ei, cînd se aude soneria şi îmi strigă peste umăr:

— Răspunzi tu, Bex? El trebuie să fie.

O, Doamne! O, Doamne! Nu mă simt deloc pregătită pentru asta.

Încerc să-mi iau un aer de detaşare plină de încredere, deschid uşa larg şi zic veselă:

— Tarquin!

— Becky! face el, holbîndu-se la mine de parcă aş fi comoara pierdută a lui Tutankamon.

O, Doamne, e la fel de slăbănog şi de ciudat ca întotdeauna, cu un pulover tricotat de mînă, de un verde dubios, îndesat sub o vestă de tweed şi un ceas uriaş cu lanţ i se bălăngăne din buzunarul vestei. Îmi pare rău s-o spun, dar ar cam fi cazul ca al cincisprezecelea cel mai bogat om al Marii Britanii, sau ce-o fi, să fie în stare să-şi ia un Timex ca lumea, nu?

— Hai... intră, zic, exagerat de călduros, întinzîndu-i mîna, ca un proprietar de restaurant italian.

— Mersi, zice Tarquin şi intră în camera de zi.

Urmează o tăcere stînjenitoare în timp ce aștept să se așeze; de fapt, încă de cînd a rămas în mijlocul camerei, nehotărîndu-se unde să ia loc, m-au apucat niște crampe la stomac. Apoi îmi dau brusc seama că așteaptă să mă așez eu întîi și mă arunc repede pe canapea.

— Vrei o rici? îl întreb politicoasă.

— Cam devreme, zice Tarquin și rîde nervos.

(„Rici" înseamnă băuturici, pe limba lui Tarquin, apropo. Și pantalonii sînt „panta" și... așa mai departe.)

Nu cufundăm într-o altă tăcere îngrozitoare. Pur și simplu nu pot să nu revăd în minte filmul întîlnirii noastre – de exemplu, momentul ăla cînd a vrut să mă sărute și eu m-am tras repede într-o parte. O, Doamne. Uită! Uită!

— Am... am auzit că te muți la New York, continuă Tarquin, cu ochii în podea. E adevărat?

— Da, zic, neputînd să-mi înăbuș un zîmbet. Așa aș vrea.

— Am fost și eu o dată la New York. Nu m-am prea înnebunit.

— Nu, spun, gînditoare. E de înțeles. E destul de diferit de Scoția, nu? Mult mai... agitat.

— Exact! strigă, de parcă aș fi făcut cine știe ce descoperire. Așa e. Era prea agitat. Și oamenii sînt pur și simplu extraordinari. Deși cam duși, după părerea mea.

În comparație cu cine? îmi vine să-l întreb. Cel puțin, ei nu îi spun apei „ho" și nici nu cîntă Wagner în public.

Dar ar fi urît din partea mea. Așa că nu zic nimic, nici el nu zice nimic și, cînd se deschide ușa, amîndoi ridicăm privirile, plini de recunoștință.

— Bună! zice Suze. Ai și venit! Fii atent. Mă duc pînă la mașină, că azi-noapte a trebuit s-o

parchez la cîteva străzi de noi. Te claxonez cînd ajung în față și plecăm. OK?

— OK, zice Tarquin, dînd din cap. Te aștept aici, cu Becky.

— Perfect! încerc eu să zîmbesc cît mai larg.

Suze dispare, eu mă foiesc pe scaun, în vreme ce Tarquin își întinde picioarele și se uită la ele. E înfiorător. Numai cînd îl văd îmi vine rău, și, deodată, știu că trebuie să zic ceva, altfel o să dispar la New York și șansa va fi pierdută pe veci.

— Tarquin, încep, și expir adînc. Vreau să... îți spun ceva. De mult timp vreau să-ți spun asta.

— Da? face, îndreptîndu-și poziția în scaun. Ce... ce este?

Se uită neliniștit în ochii mei și eu simt un ghem de nervi în stomac. Dar acum am început, trebuie să continuu. Trebuie să-i spun adevărul. Îmi dau părul pe spate și respir adînc.

— Puloverul ăsta... nu merge deloc cu vesta asta.

— A, îngaimă Tarquin, părînd complet șocat. Pe bune?

— Da! zic, enorm de ușurată brusc pentru că am reușit să-mi iau piatra de pe suflet. Adevărul e că e... îngrozitor.

— Să mi-l dau jos?

— Da. Ia stai, dă-ți și vesta.

El își scoate vesta și puloverul – și e incredibil, arată mult mai bine doar în cămașa simplă albastră. Aproape... normal! Apoi am o inspirație subită.

— Stai așa!

Fug la mine în cameră și înșfac una din sacoșele de pe scaun. În ea e un pulover pe care i

l-am cumpărat acum cîteva zile lui Luke de ziua lui, dar am descoperit că are unul exact la fel, așa că mă gîndeam să-l returnez.

— Uite! zic, revenind în cameră. Puneți ăsta. E Paul Smith.

Tarquin își trage puloverul simplu, negru pe cap, și-l aranjează și – ce diferență! Pare chiar distins.

— Părul, îl privesc eu critic. Trebuie să facem ceva cu el.

Îmi ia zece minute să i-l ud, să i-l usuc cu foehnul și să i-l dau pe spate cu puțin gel. Și... nu-mi vine nici mie să cred. E alt om.

— Tarquin, arăți trăsnet! zic, și nu mint deloc. E la fel de slab și uscățiv, dar parcă nu mai are aerul ăla ușor tembel, arată chiar... interesant.

— Pe bune? se miră Tarquin, uitîndu-se în oglindă.

Pare sincer șocat – și poate că am fost puțin prea brutală cu transformarea asta. Dar sînt sigură că peste un timp o să-mi mulțumească.

Afară se aude claxonul unei mașini și tresărim amîndoi.

— Păi, distracție plăcută, zic, parcă aș fi maică-sa. Mîine dimineață, nu trebuie decît să-ți uzi puțin părul, să-ți treci degetele prin el și o să arate OK.

— Bine, zice el, de parcă tocmai l-aș fi pus să țină minte o complicată formulă matematică. O să încerc să țin minte. Îți trimit puloverul prin poștă?

— Nu! spun, oripilată. E al tău, ca să-l porți. E un cadou.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc... foarte mult, Becky. Face un pas spre mine și îmi dă un țoc pe obraz, iar eu îl bat stînjenită pe mînă. În clipa în care dispare pe ușă, mă trezesc sperînd să

aibă noroc la petrecere şi să-şi găsească pe cineva. Merită.

Maşina lui Suze se îndepărtează şi mă duc la bucătărie să pun de un ceai, întrebîndu-mă ce să fac în restul după-amiezei. Speram pe jumătate să mai lucrez puţin la ghidul meu financiar. Dar alternativa este să mă uit la *Manhattan*, pe care Suze l-a înregistrat aseară şi ar fi o bună documentare pentru călătoria mea. Pentru că, la urma urmei, trebuie să fiu bine pregătită, nu?

Şi la carte pot să lucrez cînd mă întorc de la New York. Exact.

Tocmai bag caseta în video, cînd sună telefonul.

— Alo, bună ziua, zice o voce de fată. Îmi cer scuze că vă deranjez. Sînteţi cumva Becky Bloomwood?

— Da, spun, luînd telecomanda.

— Sînt, ăă... agentul dumneavoastră de turism, zice fata şi îşi drege glasul. Voiam doar să-mi confirmaţi la ce hotel veţi sta la New York.

— Ăă... la Four Seasons.

— Şi veţi sta împreună cu un domn... Luke Brandon?

— Corect.

— Cîte nopţi?

— Ăă... treisprezece? Paisprezece? Nu ştiu precis. Mijesc ochii la televizor, întrebîndu-mă dacă nu cumva am derulat prea mult. Sper că nu se mai dă şi acum pe post reclama aia la Walker's crisps.

— Şi veţi sta într-o cameră sau în apartament?

— Cred că într-un apartament.

— Şi cît costă pe noapte?

— Păi... nu ştiu. Pot să aflu...

— Nu, nu e nevoie, zice fata pe un ton plăcut. Ei, nu vă mai țin atunci. Călătorie plăcută!

— Mulțumesc! spun, exact în clipa în care nimeresc începutul filmului. Sînt sigură că o să fie plăcută.

Interlocutoarea mea închide și mă duc la canapea, vag încruntată. Dar agenta de turism n-ar fi trebuit oare să știe cît costă camera? Nu asta-i meseria ei?

Mă așez și iau o gură de ceai, așteptînd să înceapă filmul. Dacă stau să mă gîndesc, a fost un telefon destul de straniu. De ce ar suna cineva să pună niște întrebări atît de banale? O fi nouă. Sau poate verifică ceva sau...

Însă toate aceste gînduri sînt rapid spulberate în clipa în care *Rhapsody in Blue* a lui Gershwin se dezlănțuie și ecranul se umple de imagini ale Manhattanului. Mă uit la televizor, extrem de prinsă, și simt cum mă cuprinde nerăbdarea. Aici mergem! În trei zile o să fim aici! Nu mai pot, nu mai pot, abia aștept!

Banca Endwich
SUCURSALA FULHAM
Fulham Road 3
Londra SW6 9JH

Domnișoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

21 septembrie 2001

Stimată domnișoară Bloomwood,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din data de 19 septembrie.

Nu v-ați rupt piciorul. Vă rog respectuos să mă contactați fără întîrziere la birou pentru a stabili o întîlnire referitoare la statutul depășirii creditului dumneavoastră.

Ați fost taxată cu 20 de lire pentru această scrisoare.

Cu stimă,

John Gavin
Director Dept. Depășiri de credit

ENDWICH - PENTRU CĂ NE PASĂ

REGAL AIRLINES
Sediul central
Preston House
Kingsway 354
Londra WC2 4TH

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

23 septembrie 2001

Stimată domnişoară Rebecca Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră din data de 18 septembrie. Mi-a părut rău să aud că politica noastră referitoare la bagaje v-a provocat insomnii şi atacuri de panică.

Accept că este posibil să cîntăriţi mai puţin decît, cum ziceţi dumneavoastră, „un om de afaceri grăsan din Antwerp, care bagă în el gogoşi non-stop". Din păcate, Regal Airlines nu poate, nici în această situaţie, să vă mărească limita de greutate la bagaje peste standardul de 20 de kilograme.
Sînteţi liberă să faceţi o plîngere şi să-i scrieţi lui Cherie Blair. Politica noastră va rămîne, însă, aceeaşi.

Vă urez zbor plăcut.

Mary Stevens
Director Dept. Pasageri

Opt

OK, am ajuns. Ăsta-i locul căruia îi aparţin. M-am născut ca să trăiesc în America.

Sîntem aici doar de azi-noapte, dar deja mă simt complet îndrăgostită de locul ăsta. În primul rînd, hotelul e fantastic – tot numai piatră de var, marmură şi tavane uluitor de înalte. Stăm într-o cameră enormă care dă înspre Central Park, cu o baie lambrisată şi cea mai incredibilă cadă, care se umple în cinci secunde. Totul e atît de uriaş, de luxos, de... mare. De exemplu, azi-noapte, cînd am ajuns, Luke mi-a propus să bem ceva la bar şi, sincer, Martini-ul pe care ni l-au adus a fost cea mai... uriaşă băutură pe care am văzut-o în viaţa mea. Aproape că nici n-am reuşit s-o termin. (Dar pînă la urmă, am reuşit. După care am mai băut un pahar, pur şi simplu pentru că ar fi fost urît din partea mea să-l refuz.)

Plus că toată lumea e atît de drăguţă tot timpul. Personalul hotelului îţi zîmbeşte ori de cîte ori te vede şi, cînd spui „mulţumesc", îţi spun „cu plăcere", ceea ce n-ar face niciodată în Anglia, doar ar mormăi ceva. Spre mirarea mea, am primit deja un minunat buchet de flori şi o invitaţie la masă din partea mamei lui Luke, Elinor, care locuieşte la New York, şi încă unul de la mahării din televiziune cu care o să mă văd miercuri, şi un coş cu fructe de la cineva de care

nu am auzit, dar care se pare că e „înnebunit" să mă cunoască!

Cînd mi-a trimis mie Zelda de la *Cafeaua de dimineaţă* un coş cu fructe ultima oară? Exact.

Iau o gură de cafea şi îi zîmbesc extaziată lui Luke. Sîntem la restaurant şi ne terminăm micul dejun înainte ca el s-o şteargă rapid la o întîlnire, iar eu mă gîndesc ce să fac azi. N-am nici un interviu în următoarele zile, aşa că sînt perfect liberă să hotărăsc dacă o să mă delectez vizitînd cîteva muzee, plimbîndu-mă prin Central Park... sau... intrînd într-unul sau două magazine...

— Doriţi să vă mai pun puţin? aud o voce la urechea mea.

Ridic privirea şi văd un chelner zîmbitor care îmi arată cafetiera. Înţelegeţi ce vreau să spun? Mi-au oferit întruna cafea din clipa în care ne-am aşezat şi, cînd am cerut un suc de portocale, mi-au adus un pahar imens, garnisit cu coajă de portocală rasă, la gheaţă. Cît despre clătitele alea clasa întîi care mi-au mers drept la inimă... zău, clătite dimineaţa. Genial, nu?

— Deci...înţeleg că te duci la sală? zice Luke, împăturindu-şi *Daily Telegraph*-ul.

În fiecare zi citeşte toată presa, şi americană, şi britanică. Ceea ce e foarte bine, fiindcă pot să-mi citesc şi eu horoscopul din *Daily World.*

— La sală? îl întreb uimită.

— Parcă asta-ţi era planul, zice, luînd *FT.* Gimnastică în fiecare dimineaţă.

Tocmai sînt pe cale să-i spun „Nu fi ridicol!", cînd îmi aduc aminte că e posibil ca azi-noapte să mă fi furat valul şi să-i fi spus ceva de genul ăsta. După al doilea Martini.

Şi totuşi... e în regulă. Pot să mă duc la sală. De fapt, ar fi chiar bine să mă duc. Şi pe urmă aş putea... să vizitez un pic oraşul, cred. Să mă uit la cîteva clădiri faimoase.

Sînt sigură că am citit undeva că Bloomingdale e un monument de arhitectură admirabil.

— Şi pe urmă ce faci?

— Nu ştiu, zic evaziv, privind cum un chelner pune o farfurie cu friganele pe masa de lîngă noi.

Doamne, cum arată, îţi lasă gura apă. De ce n-avem şi noi chestii din astea în Europa?

— Cred că o să mă duc să văd un pic oraşul.

— Am întrebat la recepţie, şi există un tur al oraşului cu ghid, care pleacă de la hotel la unsprezece. Recepţionera mi l-a recomandat călduros.

— Aha, zic, luînd o gură de cafea. Păi, cred că aş putea să mă duc...

— Dacă nu cumva vrei să-ţi faci cumpărăturile, ca să-ţi iei de-o grijă! adaugă Luke, luînd *The Times*, şi eu mă holbez la el uimită.

Nu te duci la cumpărături „ca să-ţi iei de-o grijă". Alte lucruri se fac *ca să-ţi iei de-o grijă*.

Ceea ce îmi cam dă de gîndit. Poate ar trebui să fac turul ăsta cu ghid şi să bifez povestea cu vizitatul.

— Sună bine turul ăsta. O să fie un mod foarte plăcut de a face cunoştinţă cu viitorul meu oraş adoptiv.

Îmi arunc privirea prin restaurant, la oamenii de afaceri eleganţi şi la femeile extrem de îngrijite, la chelnerii care mişună discret şi eficient. Dumnezeule, gîndeşte-te, în cîteva săptămîni o să fim de-ai locului. Adevăraţi newyorkezi!

— Becky... Îşi lasă ziarul şi, brusc, privirea îi devine serioasă. Trebuie să-ţi spun ceva. Cu toată agitaţia asta, n-am apucat pînă acum... dar cred că trebuie neapărat să îţi spun ceva.

— OK, zic uşor alarmată. Ce anume?

— Să te muţi într-un alt oraş e un pas important. Mai ales într-un oraş atît de aparte ca New

York-ul. Eu am fost de multe ori aici, și tot mi se pare copleșitor cîteodată.

— Așa. Deci... ce vrei să spui?

— Spun că ar fi bine s-o iei încet. Nu te aștepta să te acomodezi imediat. Stresul și ritmul vieții de aici sînt, sincer, cu totul altele decît la Londra.

Mă uit la el iritată.

— Și crezi că n-am să fac față, da?

— N-am zis asta. Spun doar să o iei încet. Încearcă să simți pulsul orașului; imaginează-ți cum ar fi să trăiești aici. Poate o să-l urăști! Poate o să-ți dai seama că-ți e imposibil să locuiești aici. Firește, eu sper din suflet să nu se întîmple asta... dar nu trebuie să ne avîntăm cu capul înainte.

— Aha, spun încet. Înțeleg.

— Așa că vezi cum te simți azi... și mai vorbim diseară. OK?

— OK, zic și-mi termin cafeaua gînditoare.

O să-i arăt lui Luke că mă potrivesc mănușă cu orașul ăsta. O să-i arăt că pot să fiu o new-yorkeză autentică. O să mă duc la sală și pe urmă o să beau o chestie din aia cu tărîțe pentru sănătate și pe urmă poate... împușc pe cineva?

Sau poate o să fie destul să mă duc la sală.

Adevărul e că de-abia aștept să-mi mai îndrept puțin oasele, fiindcă mi-am cumpărat treningul ăsta super DKNY anul trecut de la reduceri și e prima dată cînd am ocazia să-l port! Am vrut să îmi fac abonament la o sală, chiar m-am dus la Holmes Place, în Fulham, și mi-am luat o broșură informativă. Dar pe urmă am citit articolul ăla foarte interesant, care zicea că poți să slăbești o grămadă dacă te foiești. Nu trebuie decît să dai din degete și chestii din astea! Așa că m-am

gîndit că mai bine să aleg metoda asta, şi să cheltuiesc banii economisiţi pentru o rochie nouă.

Nu e vorba că nu mi-ar plăcea să fac sport sau aşa ceva... pentru că-mi place. Ador sportul. Şi, dacă o să stau la New York, o să merg în fiecare zi la sală, nu? Asta-i literă de lege aici. Aşa că e o cale bună de a mă acomoda.

În clipa în care ajung la intrarea centrului de fitness mă uit la reflexia mea în geam şi, în adîncul sufletului, sînt destul de impresionată. Se spune că newyorkezii sînt slabi ca nişte sticksuri şi în formă, nu? Ei bine, cred că eu arăt şi mai în formă decît oricare dintre ei. Zău, uite la tipul ăla chelios, cu tricou gri. Arată de parcă n-a fost în viaţa lui nici măcar în apropierea unei săli!

— Salut! aud o voce. Ridic privirea şi văd un tip musculos îmbrăcat în costum de lycra la modă, venind spre mine. Eu sînt Tony. Cum merge?

— Bine, zic şi îmi flexez tendoanele. (Cel puţin, aşa cred. Că parcă aşa se numesc chestiile ălea din picior. Am venit să fac puţină gimnastică.

Îmi depărtez cu nonşalanţă picioarele, îmi prind mîinile şi-mi întind braţele în faţă. Îmi văd reflexia pe peretele opus şi, deşi sînt eu cea care o spune, arăt al naibii de bine.

— Faci sport cu regularitate? mă întreabă Tony.

— Nu la sală, zic, şi mă aplec să-mi apuc vîrfurile picioarelor; pe la jumătatea mişcării, însă, mă răzgîndesc şi-mi pun palmele pe genunchi. Dar merg mult pe jos.

— Frumos! Unde, pe bandă? În parc?

— Mai mult prin magazine.

— OK... zice neîncrezător.

— Dar de multe ori car lucruri foarte grele, îi explic. Sacoşe, chestii de-astea.

— Am înțeles, zice Tony, nepărînd prea convins. Păi... vreți să vă arăt cum funcționează aparatele?

— Nu-i nevoie, spun sigură pe mine. Mă descurc.

Zău, nu am de gînd să-l las să mă plictisească explicîndu-mi cum funcționează fiecare aparat. N-oi fi chiar așa de proastă. Îmi iau un prosop din teanc, mi-l înfășor în jurul gîtului și mă îndrept spre un aparat de alergat, care pare destul de simplu. Mă sui pe bandă și mă uit la butoanele din fața mea. Pe un cadran pîlpîie cuvîntul „timp" și, după ce mă gîndesc puțin, tastez „40 de minute", ceea ce mi se pare potrivit. Cam atîta durează o plimbare, nu? Apoi văd pîlpîind „program" și, după ce mă uit la opțiuni, aleg „Everest", care mi se pare mult mai interesant decît „mers la deal". Apoi văd pîlpîind „nivel". Mă uit în jur după un sfat, dar Tony nu e nicăieri.

Tipul cu chelie se urcă pe banda de lîngă a mea și mă aplec spre el.

— Scuzați-mă, zic politicoasă. Ce nivel credeți că ar trebui să aleg?

— Depinde. Cît de în formă sînteți?

— Păi, zic, zîmbind modestă. Știți...

— Eu am ales nivelul 5, dacă vă ajută cu ceva, zice individul, apăsînd pe butoanele propriului aparat.

— OK. Mersi!

Păi, dacă el e nivelul 5, eu probabil că sînt cel puțin nivelul 7. Zău așa, uitați-vă la el... și pe urmă la mine.

Îmi reiau poziția pe bandă și tastez „7", apoi START. Banda începe să se miște și eu încep să merg. Ce plăcut! Doamne, chiar ar trebui să vin mai des la sală. Chiar să-mi fac abonament.

Dar asta nu face decît să arate că sînt oameni care, chiar dacă nu fac prea mult sport, au o condiţie fizică bună de la natură. Fiindcă nu e nici un efort pentru mine să fac asta. De fapt, e mult prea uşor. Ar fi trebuit să aleg nivelul...

Ia stai. Banda se ridică în faţă. Şi merge mai repede. Trebuie să alerg ca să o ajung din urmă.

Ceea ce e OK. Despre asta şi e vorba, nu? Să ai un ritm plăcut de jogging. Să fugi, să gîfîi uşor, asta înseamnă doar că inima îţi funcţionează. Ceea ce e perfect. Atîta timp cît nu...

Iar se ridică. O, Doamne. Şi merge mai repede. Şi mai repede.

Nu pot face asta. Sînt roşie la faţă. Am un junghi în piept. Gîfîi nebuneşte şi mă apuc disperată de barele laterale ale aparatului. Nu pot să fug atît de repede. Trebuie să mai încetinesc un pic.

Izbesc febril cadranul, dar banda continuă să se învîrtă şi, brusc, se înalţă şi mai tare. O, nu! Te rog, nu!

Pe cadranul din faţa mea pîlpîie „Timp rămas: 38.00'". *Încă 38 de minute*?

Mă uit în dreapta mea, şi individul cu chelie sprintează lejer, de parcă ar alerga pe un deal. Vreau să vorbesc cu el, dar nu pot să deschid gura. Nu pot să fac nimic în afară de a continua să-mi mişc picioarele cît pot de repede.

Brusc, priveşte în direcţia mea şi expresia i se schimbă.

— Domnişoară! Vă simţiţi bine?

Apasă repede pe butoanele aparatului său, care se opreşte subit, sare jos şi se năpusteşte asupra aparatului meu.

Banda încetineşte, apoi se opreşte brusc şi eu mă prăbuşesc pe una din barele laterale, trăgînd aer în piept adînc.

— Beţi nişte apă, zice bărbatul, dîndu-mi un pahar.

— M-mersi, îngaim şi cobor de pe bandă clătinîndu-mă. Îmi simt plămînii gata să explodeze şi, cînd îmi zăresc reflexia în oglindă, sînt roşie ca sfecla la faţă.

— Poate ar trebui să vă opriţi azi, mă priveşte omul îngrijorat.

— Da. Poate că da. Iau o gură de apă, încercînd să-mi recapăt suflarea. Cred că problema e că nu sînt obişnuită cu aparatele americane.

— Se poate, dă el din cap. Te pot induce în eroare. Firește, ăsta – adaugă, lovind vesel cu palma aparatul – e nemţesc.

— Aha, fac după o pauză. Da. Păi, oricum. Vă mulţumesc pentru ajutor.

— Cu mare plăcere, zice bărbatul şi, în clipa în care se urcă din nou pe banda lui, îl văd zîmbind.

O, Doamne, a fost superpenibil. Fac duş, mă schimb şi mă îndrept spre foaierul hotelului pentru a mă alătura grupului turistic, uşor dezumflată. Poate că Luke are dreptate. Poate că n-am să fac faţă ritmului din New York. Poate e o idee proastă să mă mut aici cu el.

S-a strîns deja un grup de vizitatori – cei mai mulţi mai în vîrstă ca mine – şi ascultă cu toţii ce spune un tînăr, pe un ton entuziast, despre Statuia Libertăţii.

— Bună ziua! spune, întrerupîndu-se cînd mă apropii. Aţi venit pentru tur?

— Da, dacă se poate.

— Cum vă numiţi?

— Rebecca Bloomwood, zic, roşind uşor în clipa în care ceilalţi se întorc să mă privească. Am plătit mai devreme, la recepţie.

— Bună, Rebecca! zice şi bifează ceva de pe listă. Eu sînt Cristoph. Bine ai venit în grupul nostru. Ai pantofii comozi? Se uită la ghetele mele (grena aprins, cu puţin toc, de la reduceri de la Bertie, de anul trecut) şi zîmbetul vesel îi dispare. Ştii că e un tur de trei ore, numai pe jos, da?

— Sigur, spun uimită. De-asta mi-am şi luat ghetele astea.

— A, zice Cristoph după o pauză. Păi... OK. Priveşte în jur. Cred că sîntem gata, aşa că haidem la drum!

Iese în fruntea noastră din hotel şi, în timp ce toată lumea îl urmează pe trotuar, mă trezesc mergînd încet, uitîndu-mă în sus. E o zi incredibil de limpede şi de curată, cu soare aproape orbitor care se reflectă de pe trotuare şi clădiri. Mă uit în jur, copleşită de admiraţie. Dumnezeule, oraşul ăsta e un loc incredibil. Ştiam, normal, că New York-ul e plin de zgîrie-nori. Dar numai cînd te afli efectiv pe stradă şi te uiţi la ei, îţi dai seama cît de... uriaşi sînt. Privesc acoperişurile clădirilor profilate pe cer, pînă mă doare gîtul şi mă ia cu ameţeală. Apoi ochii îmi coboară etaj cu etaj, pînă la magazinele de la parter. Şi mă trezesc holbîndu-mă la două cuvinte. „Prada" şi „Pantofi".

Ooo!

Pantofi Prada. Chiar în faţa mea.

O să arunc doar o privire rapidă.

Ceilalţi mărşăluiesc mai departe, în timp ce eu mă grăbesc spre vitrină şi mă uit la o pereche de pantofi clasici maro închis. Doamne, sînt divini. Oare cît or fi? Poate că Prada e ieftin aici. Poate ar trebui să intru o secundă şi...

— Rebecca?

Tresar și mă uit în jur și-mi văd grupul la douăzeci de metri mai încolo, holbîndu-se toți la mine.

— Scuze, spun și mă dezlipesc cu greu de vitrină. Vin acum.

— O să fie timp pentru cumpărături mai tîrziu, zice Cristoph vesel.

— Știu, rîd eu lejer. Îmi cer scuze.

— Nici o problemă!

Are dreptate, firește. O să fie destul timp pentru cumpărături. Berechet.

Așa. O să mă concentrez la tur.

— Deci, Rebecca, începe Cristoph vioi, în clipa în care mă alătur iar grupului, tocmai le spuneam celorlalți că acum mergem pe East 57th Street, spre Fifth Avenue, cel mai faimos bulevard din New York.

— Super! Sună foarte bine!

— Fifth Avenue este linia care separă „East Side" de „West Side", continuă Cristoph. Cei care sînt pasionați de istorie vor fi interesați să afle că...

Îl aprob din cap inteligent în timp ce vorbește și încerc să par interesată. Dar, cum mergem noi așa de-a lungul străzii, capul mi se răsucește de la stînga la dreapta, ca și cum aș urmări un meci de tenis. Christian Dior, Hermès, Chanel... Strada asta e incredibilă. Dacă am putea doar să încetinim un pic și să ne uităm mai bine la ea... dar Cristoph mărșăluiește înainte ca un conducător de drumeție și toți cei din grup îl urmează fericiți, fără să arunce măcar o privire la priveliștile uluitoare din jur. N-au ochi, ce-i cu ei?

— ...unde vom observa două repere binecunoscute: Rockefeller Center, pe care mulți dintre dumneavoastră îl asociază probabil cu patinajul pe gheață...

Dăm colțul și inima îmi tresaltă de încîntare. Tiffany's. Este chiar Tiffany's, exact în fața mea! Trebuie neapărat să arunc o privire. Nu e asta chiar esența New York-ului? Cutiuțe albastre, cu panglici albe, și monedele alea minunate de argint... Mă strecor spre vitrină și mă uit cu jind la senzaționalele articole expuse. Uau! Colierul ăla e pur și simplu fabulos. O, Doamne, ia uite la ceasul ăla. Mă întreb cît o fi costînd așa un...

— Hei, toată lumea, stați pe loc! aud glasul lui Cristoph strigînd. Ridic privirea și sînt cu toții la kilometri în fața mea, din nou. Cum or merge atît de repede? E vreo problemă, Rebecca? strigă spre mine, cu o bună dispoziție ușor forțată. O să trebuiască să faci un efort să ții pasul cu noi. Avem mult de mers!

— Scuze, zic și mă grăbesc spre grup. Am aruncat și eu o privire la Tiffany's. Surîd femeii de lîngă mine, așteptîndu-mă să facă și ea la fel. Dar se uită la mine alb și-și trage gluga și mai bine pe cap.

— Cum spuneam, zice cînd pornim iar, rețeaua de străzi tip grilă a Manhattanului ține de faptul că...

Un timp fac eforturi să fiu atentă. Dar fără succes. Nu pot să ascult. Să fim serioși, zău. Sîntem pe Fifth Avenue! Oriunde mă uit, sînt magazine de vis. Acolo e Gucci... și cel mai mare Gap pe care l-am văzut în viața mea... și, Dumnezeule, ia uite la vitrina aia! Tocmai trecem pe lîngă Armani Exchange și nimeni nici măcar nu se oprește...

Ce e cu oamenii ăștia? Sînt chiar atît de încuiați?

Mergem mai departe și încerc din răsputeri să zăresc ceva printr-o vitrină plină de pălării

senzaționale cînd... O, Doamne. Uite... uite acolo. E Saks Fifth Avenue. Chiar acolo, la cîțiva metri de mine. Unul dintre cele mai faimoase magazine universale din lume. Etaje întregi de haine și pantofi și genți... Și, slavă cerului, în fine, lui Cristoph îi vine mintea la cap și se oprește.

— Acesta este unul dintre cele mai renumite repere ale New York-ului, ne arată, cu un gest larg. Mulți newyorkezi vizitează frecvent acest magnific lăcaș de cult – o dată pe săptămînă sau chiar mai des. Unii vin chiar și în fiecare zi! Nu vom avea timp decît să aruncăm o privire înăuntru, dar cei interesați se vor putea întoarce oricînd.

— Cît e de veche? întreabă un bărbat cu accent scandinav.

— Clădirea datează din 1879 și a fost proiectată de James Renwick.

Haideți, oameni buni, mă gîndesc nerăbdătoare, în clipa în care altcineva pune o întrebare legată de arhitectură. Zău. Cui îi pasă cine a proiectat-o? Cui îi pasă ce pietre au fost folosite? Ce e înăuntru e important.

— Intrăm? zice Cristoph într-un final.

— Categoric! răspund veselă și mă grăbesc spre intrare.

Abia în clipa cînd sînt cu mîna pe clanță îmi dau seama că nu mai e nimeni lîngă mine. Unde s-or fi dus? Nedumerită, mă uit în urma mea, și restul grupului intră în alai într-o biserică mare de piatră, pe a cărei placă de la intrare scrie „Catedrala Sf. Patrick".

Aaa!

Aaa, înțeleg. Cînd a zis „magnific lăcaș de cult" a vrut să spună...

Da. Normal.

Ezit, cu mîna pe uşă, sfîşiată între două porniri. O, Doamne, poate ar trebui să intru în catedrală. Poate ar trebui să mă culturalizez un pic şi să mă întorc la Saks mai tîrziu.

Însă... o să mă ajute asta să-mi dau seama dacă vreau sau nu să trăiesc la New York? Fîţîitul printr-o catedrală veche şi plicticoasă?

S-o luăm aşa: cîte milioane de catedrale avem în Anglia? Şi cîte reprezentanţe ale Saks Fifth Avenue?

— Intraţi? aud o voce impacientată din spatele meu.

— Da! zic, ajungînd la o hotărîre. Categoric, intru.

Împing uşa grea de lemn masiv, intru în magazin, şi aproape că mă ia cu leşin de nerăbdare. Nu m-am mai simţit aşa de cînd Octagon şi-a relansat etajul cu haine de firmă şi am fost invitată la recepţia cu şampanie oferită posesorilor de carduri de magazin.

Vreau să spun că e foarte incitant cînd intri prima oară în orice magazin. Zumzetul ăla din clipa în care deschizi uşa; speranţa; *convingerea* că acesta va fi magazinul magazinelor, care îţi va aduce tot ce ţi-ai dorit vreodată, la preţuri ireal de mici. Dar ce avem aici e de o mie de ori mai mult. De un milion de ori. Pentru că nu e doar un magazin vechi, nu? E un magazin faimos în toată lumea. Iar eu mă aflu chiar aici. Sînt la Saks de pe Fifth Avenue din New York. Păşesc încet în magazin – forţîndu-mă să nu mă grăbesc – şi mă simt de parcă am plecat spre întîlnirea cu un star celebru de la Hollywood.

Mă plimb prin parfumerie, uitîndu-mă la elegantele lambriuri art deco; la tavanele înalte, largi; la ornamentele sculptate aflate la tot pasul.

Dumnezeule, cred că e unul dintre cele mai frumoase magazine în care am fost vreodată. În spate sînt lifturi demodate care te fac să te simţi ca într-un film cu Cary Grant şi pe o măsuţă e un teanc de ghiduri ale magazinului. Iau unul, ca să mă orientez un pic... şi nu-mi vine să cred. Are zece etaje.

Zece etaje. Ze-ce!

Mă holbez la listă, transpusă. Mă simt ca un copil pus să-şi aleagă ceva dulce într-o fabrică de ciocolată. De unde s-o iau? Cum să procedez? Să încep de sus? De jos? O, Doamne, toate numele astea care îmi sar în ochi, strigîndu-mă. Anna Sui. Calvin Klein. Kate Spade. Kiehl's. Mai am puţin şi leşin.

— Scuzaţi-mă. (Gîndurile îmi sînt întrerupte de o voce, mă întorc şi văd o fată cu ecuson Saks zîmbindu-mi.) Pot să vă ajut cu ceva?

— Ăă... da, zic, încă uitîndu-mă în ghid. De fapt, încerc să-mi dau seama de unde să încep.

— Vă interesează confecţiile? Accesoriile? Sau pantofii?

— Da, bîigui confuză. Amîndouă. Toate. Ăă... o poşetă, zic la nimereală. Am nevoie de o poşetă!

Ceea ce e adevărat. Bine, normal, mi-am adus cu mine mai multe genţi, dar o poşetă în plus nu strică niciodată, nu? Mai ales că am remarcat că toate femeile din Manhattan par să aibă poşete foarte elegante de firmă – deci asta e o cale foarte bună de a mă acomoda cu oraşul.

Fata îmi surîde prietenește şi îmi arată direcţia.

— Genţile şi accesoriile sînt în partea asta. Poate vreţi să începeţi de aici şi apoi să urcaţi.

— Da. Asta am să fac. Mersi!

Dumnezeule, ador să merg la cumpărături în străinătate. Vreau să zic că e super să mergi la

cumpărături oriunde; dar avantajele de a o face în străinătate sînt:

1. Îți poți cumpăra lucruri pe care nu le găsești în Marea Britanie.
2. Poți să arunci cîte un nume în treacăt în conversație cînd te întorci acasă. („De fapt, asta mi-am luat-o de la New York.")
3. Banii străini nu se pun, așa că poți cheltui cît ai chef.

Bine, știu că ultima afirmație nu e complet adevărată. Undeva în capul meu știu că și dolarii sînt bani ca toți banii, cu valoare reală. Dar, zău, uită-te la ei. Pur și simplu nu pot să-i iau în serios. Am o grămadă în poșetă și mă simt de parcă aș avea la mine tot bănetul de la jocul de Monopoly. Ieri am cumpărat niște reviste de la o tarabă și, cînd am dat o bancnotă de 20, m-am simțit de parcă mă jucam cu păpușile. E o formă ciudată de defazare, ca decalajul de fus orar – schimbi valuta și, brusc, te simți de parcă ceea ce cheltuiești nu înseamnă nimic.

Așa că mă plimb prin raionul de genți, încercînd poșete, una mai frumoasă decît alta, fără să acord prea mare atenție prețurilor. Din cînd în cînd, mă uit la cîte o etichetă și am o tentativă de a încerca să văd cît înseamnă asta în bani adevărați; însă, trebuie să mărturisesc, nu prea știu cît mai e rata de schimb curentă. Și, chiar dacă aș ști, oricum n-am fost niciodată prea tare la matematică.

Dar ideea e că nu contează. N-am de ce să-mi fac griji, pentru că aici e America și toată lumea știe că prețurile din America sînt mici. E de notorietate, nu? Așa că, în principiu, plec de la premisa că totul e un chilipir. Uite la toate genții

nica splendide de firmă. Probabil că sînt la jumătate de preţ faţă de Anglia, dacă nu mai puţin!

În cele din urmă aleg o poşetă superbă Kate Spade de piele cafenie şi o duc la casă. Costă 500 de dolari, ceea ce pare destul de mult; dar, dacă te gîndeşti, şi „un milion de lire italiene" sună mult, nu? Şi fac doar 50 de pence.

În clipa în care vînzătoarea îmi întinde chitanţa, chiar spune ceva de genul că e „un cadou"; iar eu zîmbesc radioasă, total de acord.

— Chiar un cadou! Vreau să zic, în Londra ar costa probabil...

— Gina, te duci sus? mă întrerupe femeia, întorcîndu-se către o colegă. Gina vă va conduce la etajul şapte, zice şi îmi surîde.

— Da? spun, uşor confuză. Păi... OK.

Gina îmi face semn vioaie şi, după ce ezit o clipă, o urmez, întrebîndu-mă ce o fi la etajul şapte. Poate vreun salon special pentru clienţii lui Kate Spade, cu şampanie gratuită sau aşa ceva!

Numai cînd ne apropiem de raionul intitulat „Ambalaje pentru cadouri" îmi dau seama ce se întîmplă. Cînd am zis „cadou", ea probabil că a înţeles că e...

— Am ajuns, zice Gina veselă. Cutia inscripţionată Saks e din partea casei... sau puteţi alege un alt ambalaj de calitate din gama disponibilă.

— Am înţeles. Păi... mulţumesc mult! Deşi, sincer, nu aveam de gînd să...

Dar Gina a şi dispărut, iar cele două doamne din spatele tejghelei îmi zîmbesc încurajator.

O, Doamne, ce jenant. Ce să fac?

— V-aţi hotărît ce hîrtie doriţi? se interesează doamna mai în vîrstă, zîmbind larg. Vă puteţi de asemenea alege şi tipul de panglică şi alte ornamente.

La naiba. O s-o împachetez. Costă doar 7,50 dolari; și o să fie frumos să am ceva de despachetat cînd mă întorc la hotel, nu?

— Da! zic și-i zîmbesc la rîndul meu. Aș dori hîrtia aceea argintie, vă rog, și niște panglică roșie... și un mănunchi din acesta de fructe de pădure argintii.

Doamna ia hîrtia și începe să-mi împacheteze geanta cu gesturi sigure – mai frumos decît am împachetat eu vreodată ceva în viața mea. Dacă vreți să știți, e chiar amuzant! Poate ar trebui ca de-acum să-mi dau toate cumpărăturile la împachetat.

— Pentru cine este? întreabă doamna, deschizînd o felicitare și scoțînd un stilou de argint.

— Ăă... pentru Becky, zic vag. În cameră au intrat niște fete și sînt ușor intrigată de conversația lor.

— ...cincizeci la sută reducere...

— ...reducere de mostră...

— ...jeanși Earl...

— Și de la cine este? continuă doamna împachetatoare, pe un ton plăcut.

— Ăă... de la Becky, zic fără să mă gîndesc. Doamna de la împachetat îmi aruncă o privire ciudată și îmi dau brusc seama ce am zis. O... altă Becky, zic stîngace.

— ...mostră la reducere...

— ...Alexander McQueen, bleu pal, reducere 80 la sută...

— ...reducere de mostră...

— ...reducere de mostră...

O, nu mai pot rezista.

— Îmi cer scuze, spun, întorcîndu-mă. N-am vrut să trag cu urechea la conversația voastră... dar vreau să aflu un singur lucru. Ce e aceea reducere la mostră?

Tot raionul de ambalaje de cadouri amuțește. Toată lumea se uită la mine, inclusiv doamna cu stiloul de argint.

— Nu știi ce e aia reducere de mostră? zice pînă la urmă o fată cu geacă de piele, de parcă aș fi spus că nu știu alfabetul.

— Păi... nu, admit, simțind cum mă înroșesc. Nu... nu știu.

Fata ridică din sprîncene, bagă mîna în poșetă, caută și pînă la urmă scoate un cartonaș.

— Uite, iubito, *asta* e o reducere la mostră.

Iau cartonașul de la ea și, în timp ce citesc ce scrie, mi se face pielea de găină.

REDUCERI DE MOSTRĂ
Haine de firmă, reducere 50-70%
Ralph Lauren, Comme des Garçons, Gucci
Genți, pantofi, tricotaje, 40-60%
Prada, Fendi, Lagerfeld

— E pe bune? Îmi regăsesc suflul, ridicîndu-mi privirea spre ea. Adică, pot... să merg și eu?

— Îhîm, zice fata. E pe bune. Dar ține doar o zi.

— O zi? Inima îmi trepidează a panică. Doar o zi?

— O zi, afirmă fata solemn. Mă uit la celelalte fete și toate dau din cap în perfect acord, aprobînd-o.

— Reducerile de mostre apar pe neașteptate, îmi explică una dintre ele.

— Pot să fie oriunde. Pur și simplu, apar peste noapte.

— Pe urmă gata. Dispar.

— Și trebuie să o aștepți pe următoarea.

Mă uit cînd la una, cînd la alta, vrăjită. Mă simt ca un explorator care află ceva despre un trib nomad misterios.

— Așa că, dacă vrei s-o prinzi pe asta de azi, zice fata cu geacă de piele, bătînd cu degetul în cartonaș și trezindu-mă la realitate, ar cam trebui să te grăbești.

N-am ieșit în viața mea dintr-un magazin cu viteza cu care am ieșit din ăsta. Ținînd strîns de cutia de la Saks Fifth Avenue, opresc un taxi, citesc fără să respir adresa de pe cartonaș și mă scufund înapoi în scaun.

N-am nici cea mai mică idee încotro ne îndreptăm și nici pe lîngă ce repere faimoase trecem; dar nu-mi pasă. Atîta timp cît sînt haine de designer de vînzare, altceva nu-mi trebuie să știu.

Ajungem la un stop, plătesc șoferului, avînd grijă să-i dau un bacșiș de 50 la sută ca să nu spună că sînt vreo turistă englezoaică zgîrcită, și, cu inima tresăltîndu-mi, cobor. Și, trebuie să recunosc, prima impresie nu e prea grozavă. Sînt pe o stradă plină de fațade neinspirate de magazine și clădiri de birouri. Pe cartonaș scria că vînzarea este la numărul 405, dar, cînd mă iau după numerele de-a lungul străzii, 405 se dovedește a fi tot un bloc de birouri. Oare am greșit adresa? Fac cîțiva pași pe trotuar, uitîndu-mă la clădiri, dar nu văd nimic care să mă ajute. Nu știu nici în ce cartier mă aflu.

Brusc, mă simt dezumflată și penibilă. Azi trebuia să fac un tur drăguț și organizat și, în loc de asta, ce-am făcut? M-am năpustit spre un colț straniu din oraș, unde probabil că o să fiu jefuită în orice clipă. De fapt, cred că toată chestia a fost probabil o mare păcăleală. Mă gîndesc posomorîtă: serios, zău acuma! Haine de designer cu reducere de 70 la sută? Trebuia să-mi dau seama că e prea frumos ca să fie...

Ia stai așa. Stai... doar o clipă.

Oprește alt taxi, din care coboară o fată cu o rochie Miu Miu. Se uită la o bucățică de hîrtie, merge repede pe trotuar și dispare după ușa de la numărul 405. O clipă mai tîrziu, mai apar încă două fete, și le urmăresc dispărînd și ele înăuntru.

Poate că, pînă la urmă, chiar e adresa corectă.

Deschid ușa de sticlă, intru într-un hol sărăcăcios mobilat cu scaune de plastic și dau din cap fără stare spre recepționerul de la tejghea.

— Ăă... scuzați-mă, vă rog, zic politicoasă. Căutam...

— Etajul doișpe, zice plictisit. Lifturile sînt în spate.

Mă grăbesc spre capătul holului, chem unul dintre lifturile antice și apăs pe 12. Încet și ușor scîrțîind, liftul se ridică și încep să aud un fel de zumzăială slabă, care crește în intensitate pe măsură ce mă apropii. Liftul scoate un sunet, ușile se deschid și... O, Dumnezeule. Asta e coada?

Un șir de fete se încolăcește pe lîngă o ușă din capătul culoarului. Se împing și toate au aceeași privire nerăbdătoare. Din cînd în cînd, cineva își face drum prin mulțime ieșind pe acea ușă, cu o sacoșă în mînă, și cam trei fete se împing înăuntru. Apoi, chiar în clipa în care ajung la capătul cozii, se aude un uruit și o femeie deschide încă o ușă, la cîțiva metri în spatele meu.

— Puteți intra și pe aici, strigă. Poftiți, vă rog!

În fața mea, un șir întreg de capete se răsucește. Se aude o respirație adîncă la unison, după care are loc o revărsare de fete, care se îndreaptă

spre mine. Mă trezesc fugind spre ușă, doar pentru a evita să fiu strivită în picioare; și, deodată, mă aflu în mijlocul încăperii, ușor șocată, în timp ce toate celelalte se năpustesc spre hainele atîrnate pe stative.

Mă uit în jur, încercînd să mă orientez. Sînt zeci de stative pline cu umerașe cu haine, mese acoperite cu genți, pantofi și fulare și fete care le ridică și se uită la ele cu frenezie. Observ niște tricotaje de la Ralph Lauren... niște sacouri fabuloase... uite un raft cu genți Prada... zău, e ca un vis devenit realitate!

Conversația se poartă pe un ton ascuțit și agitat și mă uit în jur, auzind frînturi de discuții.

— Trebuie să mi-l iau, zice o fată, punîndu-și un sacou pe lîngă ea. Pur și simplu trebuie.

— OK, știi ce-o să fac? O să pun banii pe care i-am cheltuit azi în contul ipotecii, îi spune o alta prietenei ei, în timp ce ies încărcate de sacoșe. Zău, ce înseamnă 450 de dolari împărțiți pe treizeci de ani?

— Sută la sută cașmir! strigă altcineva. Ai văzut asta? E doar 50 de dolari! O să-mi iau trei.

Mă uit în jur la camera strălucitoare și agitată, la fetele care se vîntură peste tot, înșfăcînd marfa, încercînd fularele, cu brațele pline de chestiile astea noi și superbe. Și, brusc, îmi simt sufletul cuprins de căldura unei revelații copleșitoare. Aceasta este lumea mea. Locul căruia îi aparțin. În fine, mi-am găsit adevărata patrie.

Cîteva ore mai tîrziu, ajung la Four Seasons în extaz. Sînt plină de sacoșe și nu pot să vă spun ce chilipiruri extraordinare am prins. O haină de piele fantastică, de culoarea untului, care e un pic cam strîmtă, dar sînt sigură că o

să slăbesc curînd un kil, două. (Şi, oricum, pielea se lasă). Plus o bluză de şifon imprimată absolut fenomenală, şi nişte pantofi argintii, şi o poşetă! Şi n-au costat decît 500 de dolari!

Dar asta nu e tot. Am făcut cunoştinţă cu o fată foarte drăguţă pe nume Jodie, care mi-a spus că există un site care îţi trimite informaţii despre acest tip de evenimente, în fiecare zi. În fiecare zi! Posibilităţile sînt pur şi simplu infinite. Ţi-ai putea petrece toată viaţa ducîndu-te la lansări de mostre!

Sigur. La modul teoretic.

Urc în cameră şi, cînd deschid uşa, îl văd pe Luke la birou, citind nişte ziare.

— Salut! zic, cu respiraţia tăiată, aruncîndu-mi sacoşele pe patul enorm. Auzi, îmi trebuie şi mie puţin laptopul tău.

— OK. Sigur.

Ia laptopul de pe birou şi mi-l întinde, iar eu mă duc şi mă aşez pe pat. Deschid laptopul, mă uit pe bucata de hîrtie de la Jodie şi introduc adresa.

— Ia zi, cum a fost azi? mă întreabă Luke.

— Super! zic, scriind nerăbdătoare. A, uită-te în sacoşa aia albastră! Ţi-am luat nişte cămăşi foarte drăguţe!

— Ai început să simţi un pic locul?

— Cred că da. Normal, e cam devreme... mă încrunt la ecran. Ei, hai odată.

— Înţeleg că nu te-a copleşit.

— Mmm... nu chiar, zic absentă. Aha! Ecranul începe deodată să se umple cu imagini. Un şir de dulciuri în partea de sus a paginii, plus logouri: *E distractiv. E modă. E New York*. Pagina Daily Candy!

Clichez pe „abonaţi-vă" şi încep să-mi introduc grăbită adresa de e-mail, în timp ce Luke se ridică şi vine spre mine, avînd un aer preocupat.

— Deci, Becky, spune-mi. Știu că totul trebuie să ți se pară ciudat și bulversant. Știu că n-ai cum să-ți dai seama într-o singură zi. Dar, așa, dacă ar fi să te iei după prima ta impresie... crezi că te-ai putea obișnui la New York? Te poți închipui locuind aici?

Tastez ultima literă cu un gest care denotă siguranță, apăs pe SEND și mă uit la el gînditoare.

— Știi ceva? Cred că, da, aș putea.

HOWSKI ŞI FORLANO
AVOCAŢI SPECIALIZAŢI
ÎN IMIGRAREA ÎN SUA
56th Street 568 E
NEW YORK

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

28 septembrie 2001

Stimată domnişoară Bloomwood,

Vă mulţumim pentru completarea formularelor de imigrare în SUA. Avem cîteva mici neclarităţi.

La secţiunea B69, care se referă la talente speciale, scrieţi „sînt foarte bună la chimie, întrebaţi pe oricine de la Oxford". L-am contactat, cum ne-aţi sugerat, pe prorectorul Universităţii Oxford, care nu a reuşit să ne ofere vreo dovadă în acest sens.

Ceea ce nu a reuşit nici antrenorul echipei olimpice britanice de la săritura în lungime.

Vă ataşăm alte formulare, cu rugămintea de a le completa încă o dată.

Cu consideraţie,

Edgar Forlano

Nouă

Următoarele două zile sînt un vîrtej de adulmecare şi de prizare a priveliştilor şi a sunetelor New York-ului. Şi, după cum ştiţi, unele dintre acestea îţi iau piuitul. Cum ar fi, de pildă, faptul că la Bloomingdale's există o fabrică de ciocolată! Şi există un cartier întreg numai cu magazine de pantofi!

Totul e atît de incitant, că aproape uit de ce sînt aici. Dar miercuri dimineaţă mă trezesc cu un sentiment vag de teamă, ca atunci cînd mergi la dentist. Azi am prima întîlnire cu două persoane importante din televiziune, de la HLBC. O, Doamne. Mi-e frică de-a binelea.

Luke trebuie să plece devreme pentru o întîlnire la micul dejun, aşa că rămîn singură în pat, bînd cafea şi ronţăind un croissant, şi spunîndu-mi să fiu calmă. Aşa cum mi-a repetat Luke întruna, nu e vorba de un interviu ca atare, ci doar de o primă vedere. Un prînz de „hai să ne cunoaştem", cum i-a zis el.

Ceea ce e OK; doar că, nu ştiu, chiar vreau să mă cunoască? Sinceră să fiu, nu ştiu dacă e o idee aşa de bună. De fapt, sînt destul de sigură că dacă ar reuşi pe bune să mă cunoască – dacă s-ar dovedi că pot citi gîndurile sau ceva de genul – şansele mele de a obţine o slujbă aici s-ar dovedi complet nule.

Îmi petrec toată dimineaţa în cameră, încercînd să citesc *Wall Street Journal* şi uitîndu-mă la

CNN, dar asta nu face decît să mă panicheze şi mai tare. Pe bune, prezentatorii ăştia de la televiziunea americană sînt atît de puşi la patru ace şi de... imaculaţi. Nu dau nici o bîlbă, nu fac nici o glumă şi ştiu absolut totul. De exemplu, cine e ministrul comerţului din Irak şi implicaţiile încălzirii globale în Peru. Şi uite-mă şi pe mine, care cred că pot să fac ce fac ei. Probabil că sînt nebună.

Cealaltă problemă a mea este că n-am mai dat un interviu adevărat de ani de zile. Cei de la *Cafeaua de dimineaţă* nu m-au intervievat niciodată, pur şi simplu am nimerit acolo. La celălalt serviciu pe care l-am avut la *Succesul în economii* am avut o discuţie prietenească cu Philip, redactorul-şef, care mă ştia deja de la conferinţele de presă. Aşa că ideea de a impresiona doi străini pornind de la zero e pur şi simplu înfricoşătoare.

Fii tu însăţi, îmi zice mereu Luke. Dar, zău, ce idee ridicolă! Toată lumea ştie că la un interviu tot şpilul nu e să demonstrezi cine eşti tu, ci să te prefaci că eşti omul dorit de persoana din faţa ta pentru slujba respectivă. De-asta i se şi spune „tehnica interviului".

Cînd ajung la restaurantul unde ne întîlnim, o parte din mine vrea să fug, să renunţ definitiv la idee şi să-mi cumpăr în schimb o pereche de pantofi. Dar nu pot. Trebuie să o fac.

Şi asta-i partea cea mai nasoală. Motivul pentru care simt că mi se strînge stomacul şi mi-au transpirat mîinile este că asta chiar contează pentru mine. Nu pot să-mi spun că nu contează şi că nu e important, cum fac în majoritatea cazurilor. Pentru că de data asta chiar contează. Dacă nu reuşesc să-mi găsesc un serviciu la New York, atunci n-am să pot rămîne

aici. Dacă o dau în bară cu interviul ăsta şi se află că sînt un zero barat – atunci totul s-a terminat. O, Doamne. O, Doamne...

OK, calmează-te, îmi spun ferm. Pot s-o fac. Pot s-o fac. Şi dup-aia, am să mă răsplătesc cu un mic cadou. Azi-dimineaţă am primit un e-mail de la Daily Candy şi se pare că un mare centru comercial în SoHo care se numeşte Sephora are o promoţie specială, pînă la ora patru. Fiecare client primeşte o pungă cu cadouri şi, dacă cheltuieşti 50 de dolari, primeşti gratis un rimel!

Uite, vezi, deja mă simt mai bine, doar gîndindu-mă la asta. OK, fetiţo, haide. Fă-i praf!

Mă îmbărbătez şi împing uşa. Brusc, mă aflu într-un restaurant foarte elegant, tot numai lac negru, olandă albă şi peşti colorati înotînd în acvarii.

— Bună ziua, spune *maître d'*, îmbrăcat în întregime în negru.

— Bună ziua. Am întîlnire cu...

Rahat, am uitat complet numele celor cu care trebuie să mă văd.

Aşa, Becky, frumos început. Dovadă de mare profesionalism.

— Puteţi să... aşteptaţi puţin? zic şi îmi feresc privirea, înroşindu-mă ca racul. Caut în geantă după bucăţica de hîrtie cu numele... şi uite-o, am găsit-o. Judd Westbrook şi Kent Garland.

Kent? Chiar există numele ăsta?

— Sînt Rebecca Bloomwood, spun către *maître d'*, băgîndu-mi repede hîrtia înapoi în geantă. Am întîlnire cu Judd Westbrook şi Kent Garland de la HLBC.

El scanează rapid lista şi îmi oferă un surîs îngheţat.

— A, da. Au sosit deja.

Trag aer în piept, apoi îl urmez la masă, şi uite-i. O femeie blondă într-un costum bej cu

pantaloni și un bărbat cu trăsături fine, în costum negru, la fel de imaculat și cu cravată verde sobru. Rezist tentației de a o lua la fugă și înaintez cu un zîmbet încrezător, întinzîndu-le mîna. Amîndoi își ridică privirile spre mine și o clipă nici unul din ei nu spune nimic, și am cumplita convingere că deja am încălcat cine știe ce regulă vitală de etichetă. Parcă în America se dă mîna, nu? Trebuie oare să te pupi cu ei? Sau să te înclini ușor?

Slavă Domnului, blondina se ridică și îmi strînge mîna cu căldură.

— Becky! Sînt foarte încîntată să te cunosc. Sînt Kent Garland.

— Judd Westbrook, spune bărbatul, privindu-mă cu ochi foarte intenși. Sîntem foarte fericiți să te cunoaștem.

— Și eu! Vă mulțumesc foarte mult pentru florile atît de frumoase!

— Cu mare plăcere, zice Judd și mă invită să iau loc. E o încîntare.

— O enormă plăcere, adaugă Kent.

Urmează o tăcere de expectativă.

— Păi, e o... plăcere fantastică și pentru mine, zic grăbită. Absolut... fenomenală.

Pîn-aici a fost bine. Dacă o s-o ținem tot așa, spunîndu-ne unii altora la nesfîrșit ce mare plăcere ne face, cred că mă descurc. Îmi las cu grijă geanta pe jos, împreună cu *FT* și *Wall Street Journal*. M-am gîndit să-mi iau și *South China Morning Post*, dar m-am hotărît că poate e prea mult.

— Doriți să beți ceva? mă întreabă un chelner, care apare lîngă mine.

— O, da! zic și arunc o privire nervoasă în jur ca să văd ce beau ceilalți. Kent și Judd au amîndoi în față pahare pline cu ceva ce pare G&T, așa

că ar fi bine să le urmez exemplul. Gin şi apă tonică, vă rog.

Sinceră să fiu, chiar am nevoie de aşa ceva, ca să mă liniştesc puţin. În clipa în care îmi deschid meniul, simt că atît Judd, cît şi Kent mă privesc cu mare interes, de parcă aş fi gata-gata să înfloresc în faţa ochilor lor.

— Ţi-am văzut casetele, continuă Kent, aplecîndu-se spre mine. Şi sîntem foarte impresionaţi.

— Da? zic, şi imediat îmi dau seama că poate n-ar trebui să par atît de uimită. Da, repet, încercînd un ton mai nonşalant, ce pot să spun, evident, sînt destul de mîndră de emisiune...

— Aşa cum ştii, Rebecca, noi producem o emisiune care se numeste *Consumatorul*, continuă Kent. În clipa asta nu avem încă rubrică de sfaturi financiare, dar am vrea să introducem una, cam în genul celei pe care o faci tu în Anglia. Se uită la Judd, care aprobă din cap.

— E evident că ai o adevărată pasiune pentru administrarea veniturilor personale.

— Ă, zic, luată prin surprindere. Păi...

— Se vede de la o poştă în tot ce faci, afirmă el categoric. De aici vine probabil şi modul în care prinzi subiectul ca într-un cleşte.

Ca într-un cleşte?

— Ştii, Rebecca, eşti chiar unică, spune Kent. O tînără, încîntătoare şi sociabilă, cu un nivel atît de ridicat de expertiză şi convingere în ceea ce spui...

— Eşti un exemplu pentru oamenii cu handicap financiar din toată lumea, îi ţine isonul Judd.

— Ce admirăm cel mai tare la tine este răbdarea pe care le-o arăţi acestor oameni.

— Empatia pe care o ai cu ei...

— ...acest stil fals simplist al tău! zice Kent şi mă priveşte intens. Cum reuşeşti?

— Ăă... ştiţi cum e! Cred că, pur şi simplu, aşa îmi vine... Chelnerul îmi pune o băutură în faţă şi eu o înşfac cu recunoştinţă. Păi, noroc! spun, ridicîndu-mi paharul.

— Noroc! zice Kent. Eşti gata să comanzi, Rebecca?

— Sigur! răspund, scanînd rapid meniul. Aş vrea biban de mare şi o salată verde, vă rog. Mă uit la ceilalţi. Împărţim şi nişte pîine cu usturoi?

— Eu nu mănînc grîu, zice Judd politicos.

— A, da? zic. Păi... ce zici, Kent?

— Eu nu mănînc carbohidraţi în timpul săptămînii, zice pe un ton plăcut. Dar tu n-ai treabă cu noi. Sînt sigură că e delicioasă!

— Nu, e OK, zic iute. O să iau doar biban.

Doamne, cît de tîmpită pot să fiu! Normal că ăştia din Manhattan nu mănîncă pîine cu usturoi.

— Şi de băut? întreabă chelnerul.

— Ăă... Arunc o privire asupra mesei. Nu ştiu. Un Sauvignon Blanc, poate? Voi ce vreţi?

— Sună bine, spune Kent cu un zîmbet prietenesc, iar eu răsuflu uşurată. Pentru mine, doar nişte San Pellegrino, adaugă, arătînd spre paharul său.

— Şi pentru mine la fel, spune Judd.

San Pellegrino? Asta beau ei, *San Pellegrino*?

— Atunci şi pentru mine tot nişte apă, zic repede. Nu vreau vin! Era doar un gînd. Doar aşa ca să...

— Nu! se împotriveşte Kent. Ia ce vrei. Îi surîde chelnerului. Şi o sticlă de Sauvignon Blanc, vă rog, pentru invitata noastră.

— Sincer, nu... zic, roşie ca o pătlăgică.

— Rebecca, zîmbeşte Kent, ridicînd o mînă. Ideea e să ne simţim bine.

Asta-mi mai lipsea. Acum crede că sînt complet alcoolică. Şi că nu rezist nici măcar unui

prînz de hai-să-facem-cunoştinţă fără să iau ceva la bord.

Ei, asta e. Am făcut-o deja. Şi o să fie OK. O să beau doar un pahar. Un pahar şi gata.

Şi, pe cuvîntul meu, chiar asta intenţionez. Să beau un pahar şi cu asta, basta.

Dar problema e că, de fiecare dată cînd termin paharul, apare un chelner şi mi-l umple la loc, iar eu mă trezesc dîndu-l pe gît. Şi în afară de asta, la un moment dat mi-a trecut prin cap ideea că pot părea destul de nerecunoscătoare dacă îi fac să comande o sticlă întreagă de vin şi o las nebăută.

Aşa că rezultatul e că, în momentul în care terminăm de mîncat, eu mă simt destul de... Ei, da. Cel mai potrivit cuvînt cred că este „beată". Altul ar putea fi „pulbere". Dar asta nu e o problemă, fiindcă ne simţim chiar foarte bine împreună şi eu sînt foarte spirituală. Asta poate fiindcă m-am relaxat un pic. Le-am spus o tonă de poveşti amuzante despre ce se întîmplă în spatele camerei la *Cafeaua de dimineaţă*, iar ei m-au ascultat cu mare atenţie şi au zis că e „chiar interesant".

— Sigur, voi, britanicii, sînteţi foarte diferiţi de noi, zice Kent gînditoare.

Şi eu termin de povestit despre ziua cînd Dave, cameramanul, a venit atît de afumat, că a căzut din picioare în mijlocul unui cadru şi a surprins-o pe Emma care se scobea în nas. Doamne, cît am rîs atunci. Chiar şi acum, cînd le povestesc, m-apucă rîsul.

— Ai un simţ al umorului atît de britanic, pe care pur şi simplu îl adorăm, zice Judd şi se uită fix la mine, de parcă s-ar aştepta să fac o poantă.

OK, repede. Hai, gîndeşte-te la ceva haios. Simţ al umorului britanic. Ăă... Monty Python? Victor Meldrew?

— Pe bune? mă aud exclamînd. Îhm... nu-i a bună! Rîd zgomotos, şi Judd şi Kent schimbă între ei priviri buimace.

Exact atunci vine cafeaua. În fine, eu am cafea, Kent bea ceai englezesc pentru micul dejun, iar Judd bea o infuzie ciudată de plante, pe care i-a dat-o chelnerului să i-l facă.

— Ador ceaiul, zice Kent, zîmbindu-mi. E atît de calmant. Apropo, Rebecca. În Anglia, e obiceiul să răsuceşti ceainicul de trei ori în direcţia acelor de ceasornic, pentru a scăpa de diavol. Aşa e? Sau în sens opus acelor de ceasornic?

Să răsuceşti ceainicul? N-am auzit în viaţa mea de nici un ceainic răsucit.

— Ăă... stai să-mi amintesc.

Mă strîmb, gînditoare, încercînd să-mi amintesc cînd a fost ultima oară cînd am băut ceai dintr-un ceainic. Dar singura imagine care îmi vine în minte este Suze aruncînd un plic de ceai într-o cană, în timp ce rupe cu dinţii ambalajul de la un KitKat.

— Cred că e în sens invers acelor de ceasornic, zic în cele din urmă. E din cauza vechii zicale „Dracu' să strecoară în juru' ceasului... da' nu merge niciodată de-a-ndăratelea".

Ce spun eu aici? Şi de ce mi-oi fi luat brusc accentul ăsta scoţian?

O, Doamne, am băut prea mult.

— Fascinant! exclamă Kent, luînd o gură de ceai. Ador toate obiceiurile astea englezeşti atît de nostime. Mai ştii şi altele?

— Categoric! zic veselă. Ştiu tone!

Termină, Becky. Opreşte-te în clipa asta.

— Cum ar fi vechiul obicei de... de... a „întoarce prăjitura pentru ceai".

— Serios? face Kent. De ăsta n-am auzit pînă acum.

— A, da, zic sigură pe mine. Ideea e că iol prăjitura pentru ceai... înhaţ o chiflă de la un chelner care trece. Şi... şi-o roteşti deasupra capului aşa şi... spui o poezioară...

În cap încep să-mi cadă firimituri şi nu sînt în stare să găsesc nimic care să rimeze cu „prăjitură pentru ceai", aşa că îmi pun chifla jos şi iau o gură de cafea.

— În Cornwall e obiceiul ăsta, adaug.

— Zău? spune Judd cu interes. Bunica mea e din Cornwall. O s-o întreb despre asta!

— Numai în anumite părţi din Cornwall, îi explic. Doar în zonele mai de deal.

Judd şi Kent schimbă priviri uimite, apoi izbucnesc amîndoi în rîs.

— Ai un simţ al umorului atît de britanic! spune Kent. E atît de revigorant.

O clipă, nu ştiu cum să reacţionez, apoi încep şi eu să rîd. Doamne, ce bine. Ne înţelegem de milioane! Kent se luminează la faţă.

— Rebecca, am tot vrut să-ţi spun. Am o mică surpriză pentru tine. Nu ştiu ce planuri aveai pentru după-masa asta. Dar am pentru tine un bilet... la...

Se opreşte pentru efect, zîmbeşte larg şi eu rămîn cu ochii la ea, stîrnită. O vînzare de mostre cu reducere la Gucci! Precis!

— ... Conferinţa Anuală a Asociaţiei Finanţiştilor! îşi termină propoziţia, mîndră.

Cîteva momente rămîn fără replică.

— Serios? exclam în cele din urmă, cu glasul uşor mai strident decît de obicei. Cred că... glumeşti!

Cum am să scap de chestia asta? Cum?

— Ştiu! spune Kent încîntată. Aşa că, dacă nu ai nici un program în după-amiaza asta...

Dar am un program! vreau să urlu. Mă duc la Sephora să-mi iau rimel gratis!

— Vor lua cuvîntul mai mulţi invitaţi de marcă, intervine Judd. De pildă, Bert Frankel.

— Pe bune? Bert Frankel!

Naiba să-l ia pe Bert Frankel ăsta, n-am auzit în viaţa mea de el!

— Uite... am invitaţia chiar aici... spune Kent, căutînd în geantă.

— Ce păcat! mă aud zicînd. Pentru că, de fapt, mi-am făcut planuri să... vizitez Guggenheimul după masa asta.

Uf! Nimeni nu se poate pune cu cultura.

— Chiar? spune Kent, părînd dezamăgită. Nu poţi să amîni pentru altă zi?

— Mi-e teamă că nu. E ceva ce îmi doresc cu disperare să văd de... de cînd aveam şase ani.

— Zău? face Kent ochii mari.

— Da, spun aplecîndu-mă spre ea, confesiv. De cînd am văzut o fotografie în albumul de artă al bunicii mele, ăsta a fost marele meu vis, să vin la New York să văd această operă de artă. Şi acum că sînt aici... pur şi simplu nu mai pot să aştept. Sper că mă înţelegeţi...

— Fireşte! spune Kent. Fireşte că te înţelegem. Ce poveste extraordinară! Schimbă priviri cu Judd, şi el la fel de impresionat, iar eu zîmbesc cu modestie. Şi... despre ce operă de artă e vorba?

Mă uit la ea, încă zîmbind. OK, hai, repede, gîndeşte-te. La Guggenheim. Pictură modernă? Sculptură?

Aş merge pe pictură modernă. Ce bine ar fi dac-aş putea să sun un prieten.

— Chestia e că... aş prefera să nu spun, zic în cele din urmă. După părerea mea, preferinţele artistice sînt o problemă... intimă.

— A, spune Kent, uşor descumpănită. Da, sigur, n-am vrut să fiu indiscretă...

— Kent, spune Judd, uitîndu-se iar la ceas. Trebuie să...

— Ai dreptate, zice Kent. Mai ia o gură de ceai și se ridică. Îmi cer scuze, Rebecca, dar avem o ședință la 2.30. A fost o adevărată plăcere.

— Sigur. Nici o problemă!

Fac eforturi să mă ridic și să-i urmez. În clipa în care trec pe lîngă frapieră, am o tresărire de uimire cînd îmi dau seama că am băut aproape toată sticla. Doamne, ce jenant! Dar nu cred c-a remarcat cineva.

Ieșim din restaurant și Judd a chemat deja un taxi pentru mine.

— Ne-a părut bine să te cunoaștem, Rebecca. Îl vom pune la curent cu întîlnirea noastră și pe vicepreședintele de la producție și... ținem legătura! Sperăm să-ți placă la Guggenheim.

— Categoric! zic, dînd mîna cu fiecare din ei. Și eu sper. Și vă mulțumesc foarte mult!

Aștept să se îndepărteze, dar ei rămîn pe loc, așteptînd să plec eu, așa că mă urc în taxi, clătinîndu-mă ușor, mă aplec și rostesc clar:

— La Guggenheim, vă rog.

Taxiul pornește, iar eu le fac veselă semn cu mîna lui Judd și Kent, pînă cînd nu se mai văd. Cred că totul a decurs destul de bine, de fapt. Poate cu excepția momentului cînd le-am povestit despre Rory și cîinele-ghid. Și cînd m-am împiedicat în drum spre budă. Dar, nu-i așa, asta i se putea întîmpla oricui.

Aștept pînă facem o sută-două de metri, doar ca să fiu sigură, și mă aplec din nou spre șofer.

— Scuzați-mă, îi spun, m-am răzgîndit. Putem merge în SoHo?

Șoferul se întoarce și mă privește încruntat.

— Vreți în SoHo? Nu mai vreți la Guggenheim?

— Ăă... o să mă duc mai tîrziu.

— Mai tîrziu? Nu poți să fușerești Guggenheimul. E un muzeu foarte deosebit. Picasso. Kandinsky. Nu puteți să le rataţi.

— N-o să le ratez! Zău, promit. Dar puteți, vă rog, să mă duceți în SoHo acum? Vă rog...

În față e liniște.

— Bine, zice șoferul în cele din urmă, clătinînd din cap. Bine. Întoarce pe loc și demarăm în direcția opusă. Mă uit la ceas – e 2.40. Am timp berechet. Perfect.

Mă las fericită pe banchetă și mă uit pe geam, spre fărîma de cer albastru care se vede. Dumnezeule, totul e atît de minunat. Să te plimbi cu un taxi galben, să vezi soarele reflectîndu-se în zgîrie-nori, să ai pe față zîmbetul fericit, de după vin. Chiar mă simt ca și cum aș locui deja aici. Știu, sînt în New York doar de trei zile, dar pe cuvînt că simt că aici e locul meu. Încep să prind și limba și tot. De pildă, ieri m-am trezit zicînd „să mori tu", fără să-mi dau seama. Și am zis despre o fustă că e „beton"! Oprim la o trecere de pietoni și eu mă uit pe geam cu interes, întrebîndu-mă pe ce stradă sîntem, cînd brusc îngheț, îngrozită.

Uite-i pe Judd și pe Kent. Chiar aici, în fața noastră. Traversează, și Kent spune ceva însufleţită, iar Judd dă din cap aprobator. O, Doamne. O, Doamne. Repede, să mă ascund.

Cu inima bătîndu-mi nebunește, mă scufund în scaun și încerc să mă ascund după *Wall Street Journal*. Dar e prea tîrziu. Kent m-a văzut deja. Îi cade falca de uimire și vine repede la mașină. Ciocănește în geam, bolborosind ceva și gesticulînd insistent.

— Rebecca! Ai greșit direcția! strigă, în clipa în care las geamul în jos. Guggenheimul e în partea cealaltă!

— Serios? spun pe un ton şocat. O, Doamne! Cum s-a întîmplat una ca asta?

— Spune-i şoferului să întoarcă! Taximetriştii ăştia din New York! Habar n-au de nimic! Ciocăneşte în geamul acestuia. La Gug-gen-heim! zice, de parcă ar vorbi unui tembel. Pe 89 Street! Şi repede! Femeia asta aşteaptă de la şase ani să ajungă acolo!

— Vreţi la Guggenheim? întreabă şoferul, uitîndu-se la mine.

— Ăă... da! zic, neîndrăznind să-l privesc în ochi. Aşa am zis, nu? La Guggenheim!

Taximetristul înjură printre dinţi şi întoarce taxiul, iar eu îi fac semn cu mîna lui Kent, care face gesturi înţelegătoare gen „sărăcul, e idiot, ce să-i faci?"

Ne îndepărtăm din nou spre nord şi, cîteva clipe, nu găsesc curajul să mai spun nimic. Dar văd străzile trecînd pe lîngă mine. 34, 35... E aproape ora trei şi ne îndepărtăm tot mai mult de SoHo şi de Sephora şi de rimelul meu gratis...

— Scuzaţi-mă, spun şi-mi dreg glasul, pentru a-mi întări cuvintele. De fapt...

— Ce? face şoferul, aruncîndu-mi o privire ameninţătoare.

— Toc... tocmai mi-am amintit că i-am promis mătuşii mele să mă văd cu ea, în... în...

— SoHo. Vreţi să mergeţi în SoHo.

Îmi întîlneşte privirea în oglindă şi eu dau imperceptibil, extrem de ruşinată, din cap că da. În clipa în care taximetristul întoarce maşina, mişcarea mă aruncă pe banchetă şi mă izbesc cu capul de geam.

— Hei, tu! aud o voce imaterială, şi tresar, speriată. Ai grijă, da? Siguranţa contează, OK? Aşa că pune-ţi centura!

— OK, zic umilă. Îmi cer scuze. Mii de scuze. N-o să se mai întîmple.

Îmi fixez centura cu degete stîngace, şi-i surprind privirea şoferului în oglinda retrovizoare.

— E un mesaj înregistrat, spune cu dispreţ. Vorbiţi cu un robot.

Ştiam.

*

* *

În cele din urmă ajungem la Sephora de pe Broadway şi îi întind şoferului un fişic de dolari. (bacşiş de sută la sută, ceea ce cred că e destul de rezonabil, date fiind circumstanţele.) În clipa în care cobor din taxi, se uită atent la mine.

— Doamnă, ai băut cumva?

— Nu, zic indignată. Adică... da. Dar a fost doar puţin vin la prînz...

Taximetristul clatină neconvins din cap şi demarează, iar eu intru cu paşi nesiguri la Sephora. Sinceră să fiu, mă simt uşor ameţită. Şi, în clipa în care împing uşa, mă simt şi mai ameţită. O, Doamne. E mai ceva decît credeam.

Muzica bubuie în boxe, fetele se vîntură sub reflectoare, iar tipi îmbrăcaţi foarte la modă, cu tricouri polo şi şepci negre, înmînează pungi cu cadouri. Mă uit în jur ca vrăjită: n-am văzut în viaţa mea atîtea farduri. Şiruri întregi de rujuri. Şiruri întregi de lacuri de unghii. În toate culorile curcubeului. Şi uite, sînt şi nişte scăunele pe care poţi să stai şi să încerci tot ce vrei, cu bureţei de demachiat şi tot tacîmul. Locul ăsta e... pe cuvînt, e paradisul.

Iau o pungă de cadou şi o privesc. Pe ea se află inscripţionată „Promisiunea Sephora": „Toate

lucrurile legate de frumusețe ne aduc împreună și revarsă un dulce parfum asupra vieții".

Doamne, cît e de adevărat. De fapt, sînt niște cuvinte atît de înțelepte și de... la obiect, că aproape îmi dau lacrimile.

— E vreo problemă, domnișoară?

Un tip cu șapcă mă fixează curios, și eu ridic ochii, încă în transă.

— Tocmai am citit promisiunea Sephora. E... e, pur și simplu, foarte frumos spus.

— Păi... OK, zice individul și se uită la mine suspicios. Vă doresc o zi bună.

Dau din cap, apoi plec cu un mers relativ împleticit spre un șir de sticluțe cu lacuri de unghii, cu nume ca Inteligență Cosmică și Vis Lucid. Mă uit la produsele expuse, copleșită de emoție. Aceste sticluțe îmi vorbesc. Îmi spun că, dacă îmi vopsesc unghiile în culoarea potrivită, totul va capăta brusc sens și viața mea se va aranja perfect.

De ce, oare, nu mi-am dat niciodată seama de acest adevăr pînă acum? De ce?

Iau un Vis Lucid și îl pun în coș, apoi mă îndrept spre partea din spate a magazinului, unde găsesc un raft intitulat „Răsfață-te – meriți".

Chiar merit, mă gîndesc. Merit un set de lumînări parfumate și o oglinjoară de voiaj și niște „pastă pentru remodelare", ce-o mai fi și aia... și în timp ce îmi umplu coșul, aud vag, ca prin ceață, un țîrîit înfundat și realizez că e propriul meu telefon mobil.

— Alo! zic, ținîndu-l strîns lipit de ureche. Cine e?

— Bună. Luke sînt. Am auzit că prînzul tău a fost un succes.

— Serios? spun, surprinsă. De unde-ai auzit?

— Tocmai am vorbit cu niște tipi de la HLBC. Se pare că i-ai dat gata. Cică ai fost extrem de amuzantă.

— Uau! zic, clătinîndu-mă ușor și apucîndu-mă de raft, pentru a-mi regăsi echilibrul. Pe bune? Ești sigur?

— Foarte. Au zis că ești încîntătoare și cultă... am auzit că te-au pus direct în taxi, să te duci la Guggenheim.

— Așa e, încuviințez, luînd o cutie cu balsam de mandarine, pentru buze. Așa e.

— Chiar și eu am fost foarte uimit cînd am auzit de visul tău arzător din copilărie. Kent a fost foarte impresionată.

— Zău? spun absentă. Ei, e foarte bine.

— Categoric. Luke face o pauză. Ciudat doar că nu mi-ai zis nimic azi-dimineață de Guggenheim. Sau, dacă stau să mă gîndesc... niciodată. Avînd în vedere faptul că visezi să ajungi acolo de cînd aveai șase ani.

Îi simt amuzamentul din voce și revin la realitate. De-asta a sunat, să mă ironizeze?

— N-am pomenit niciodată de Guggenheim? zic cu mirare sinceră, în timp ce îmi pun balsamul de buze în coș. Ce ciudat.

— Nu-i așa? Foarte ciudat. Deci, acolo ești acum?

La naiba.

Un moment, nu zic nimic. Pur și simplu nu pot să-i spun lui Luke că iar sînt la cumpărături. Mai ales nu după cît m-a luat peste picior cu așa-zisul meu tur cu ghid. OK, știu că zece minute din trei ore de făcut turul orașului nu e atît de mult, dar am văzut un pic din el, nu? Am ajuns pînă la Saks totuși.

— Da, zic sfidătoare. Da, dacă vrei să știi, chiar acolo sînt.

Ceea ce e aproape adevărat. Pot foarte bine să mă duc și acolo după ce termin aici.

— Bravo! La ce te uiți în clipa asta?

Ia mai lasă-mă în pace.

— Ce spuneți? zic, ridicînd brusc vocea. Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama! Luke, trebuie să-mi închid mobilul. Ăă... m-a rugat... custodele. Dar ne vedem mai tîrziu.

— La șase, la Royalton Bar. O să ți-l prezint pe noul meu asociat, Michael. Și abia aștept să-mi povești cum ți-ai petrecut ziua.

Zece

Îmi bag telefonul în geantă uşor indignată. Hm! Ei bine, am să-i arăt eu lui. Am să mă duc la Guggenheim chiar acum. În clipa asta. Imediat ce-mi cumpăr fardurile şi îmi primesc cadoul gratuit.

Îmi umplu coşul cu tot felul de chestii de înfrumuseţare, mă grăbesc la casă şi semnez chitanţa de credit fără măcar să arunc un ochi pe ea, apoi ies pe strada aglomerată. Aşa. E 3.30, ceea ce înseamnă că am suficient timp să ajung la Guggenheim şi să fac o baie rapidă de cultură. Excelent, de fapt, abia aştept.

Stau pe marginea trotuarului, cu mîna ridicată pentru a face semn unui taxi, cînd văd un magazin demenţial de frumos, numit Kate's Paperie. Fără să vreau, las mîna jos şi încep să mă apropii uşor de vitrină. Ia uită-te la asta. Cîte feluri de hîrtie de împachetat marmorată. Şi uite la cutia aia decupată. Şi la panglica aia uimitoare, cu mărgele.

OK, am să intru doar puţin, să arunc iute o privire. Cinci minute, atît. Şi pe urmă o să mă duc la Guggenheim.

Deschid uşa şi mă plimb încet prin magazin, minunîndu-mă de superbele aranjamente din hîrtie de împachetat ornate cu flori uscate, funde şi rafie, de albumele pentru fotografii, de cutiile cu hîrtie de scris extrem de rafinată... Şi, o, Doamne, uite ce felicitări!

Vedeți, asta e. Din acest motiv e New York-ul atît de deosebit. Aici nu există doar felicitări plicticoase cu „La mulți ani!". Aici au unicate făcute de mînă, cu flori care sclipesc și colaje pline de umor, gen „Felicitări pentru adopția gemenilor!" și „Îmi pare atît de rău că v-ați despărțit!"

Mă plimb peste tot, complet bulversată de ceea ce văd. Pur și simplu trebuie neapărat să-mi cumpăr și eu cîteva din astea. Cum ar fi castelul ăsta cu burduf, cu steag care sare cînd îl deschizi și pe care scrie „Îmi place cum ți-ai renovat casa!" Nu știu pe nimeni care să fi zugrăvit de curînd, dar pot s-o țin pînă cînd se hotărăște mama să schimbe tapetul din hol. Și asta cu iarbă artificială, pe care scrie „Pentru un antrenor de tenis zdrobitor, cu mulțumiri". Fiindcă am de gînd să iau niște lecții de tenis la vară și o să vreau să-i mulțumesc antrenorului, nu?

Mai culeg vreo cîteva, după care mă mut la raftul cu invitații. Sînt și mai și! În loc să zică pur și simplu „Petrecere", zic chestii de tipul „Ne vedem la club, la brunch!" și „Hai cu noi la o pizza!"

Cred c-ar fi bine să cumpăr cîteva din astea. Ar fi o prostie din partea mea să n-o fac. Poate că Suze și cu mine o să avem chef o dată să dăm o petrecere cu pizza, nu-i așa? Și în Anglia dai cu tunul și nu găsești asemenea invitații. Sînt atît de simpatice, cu feliuțe de pizza lucitoare pe margini, pînă jos. Pun cu grijă în coș zece cutii cu invitații, plus cîteva felicitări superbe, apoi cîteva coli de hîrtie de ambalaj cu dungi din bomboane, cărora mi-e imposibil să le rezist și mă îndrept spre casă. În timp ce vînzătoarea scanează fiecare articol, mă uit înapoi în magazin, să văd dacă nu cumva mi-a scăpat ceva, și doar în clipa în care mă anunță totalul ridic privirea spre ea, ușor șocată. Atît de mult? Pentru cîteva felicitări?

Mă întreb preț de o clipă dacă chiar am nevoie de toate astea. Cum ar fi, de felicitarea aia pe care scrie „Hanuka fericit, șefu'!"

Pe de altă parte, sînt sigură că o să-mi prindă foarte bine într-o zi, nu-i așa? Și, dacă o să locuiesc la New York, va trebui să mă obișnuiesc să trimit felicitări scumpe tot timpul, așa că asta e, de fapt, o formă de acomodare cu orașul.

În plus, ce rost are să ai o limită de creditare foarte avantajoasă dacă n-o folosești? Exact. Și o să pot trece totul în bugetul meu pe post de „cheltuieli imposibil de evitat pentru protocol".

În timp ce-mi semnez chitanța, observ o fată în jeanși și cu pălărie uitîndu-se la cărțile de vizită, și mi se pare că o știu de undeva. Mă tot uit la ea, și îmi dau seama și de unde.

— Salut! zic, zîmbindu-i prietenește. Nu ne-am văzut ieri, la vînzarea de mostre? Ai găsit vreun chilipir?

Dar, în loc să-mi răspundă, îmi întoarce spatele și iese grăbită din magazin, ciocnindu-se de cineva și murmurînd „scuze". Și, spre marea mea mirare, aud că are accent britanic. Ce neprietenos, nu-i așa? Să-ți ignori un compatriot pe tărîm străin. Dumnezeule, nu-i de mirare că lumea zice că englezii sînt cu nasul pe sus.

Așa. Acum chiar mă duc la Guggenheim. Dar în clipa în care ies din Kate's Paperie îmi dau seama că nu știu de unde să iau un taxi și rămîn un moment pe loc, întrebîndu-mă încotro o fi nordul. Ceva strălucește peste drum și mă întreb dacă o să plouă. Dar cerul e limpede și nimeni nu pare îngrijorat de o asemenea eventualitate. O fi o chestie specifică New York-ului, cum e aburul care iese din trotuare.

Așa. Să mă concentrez. Guggenheim.

— Nu vă supăraţi, îi zic unei femei care trece pe lîngă mine. În ce direcţie este Guggenheimul?

— În capătul străzii, îmi arată ea cu degetul mare.

— Aha, spun, confuză. Mersi.

N-are cum. Sînt sigură că Guggenheimul e la mulţi kilometri de aici, lîngă Central Park. Cum să fie în capul străzii? O fi vreo turistă. Ia să întreb pe altcineva.

Dar toată lumea merge atît de repede, că e greu să atragi atenţia cuiva.

— Hei, zic, practic apucîndu-l de braţ pe un bărbat în costum. Pentru Guggenheim...

— Chiar acolo, arată cu capul şi pleacă în viteză mai departe.

Ce naiba tot spun ăştia aici? Sînt sigură că Kent a spus că Guggenheimul este chiar lîngă... lîngă...

Ia stai aşa.

Rămîn blocată în mijlocul străzii, cu ochii cît cepele.

Nu-mi vine să cred. Uite-l! În faţa mea e o firmă, şi pe ea scrie clar GUGGENHEIM, mare cît o zi de post.

Ce naiba se întîmplă? S-a mutat Guggenheimul? Sînt două Guggenheimuri?

În timp ce mă apropii de uşă, văd că locul respectiv pare cam mic pentru un muzeu, aşa că, poate, nu e Guggenheimul principal. Poate e doar o filială de fiţe din SoHo! Da! Păi, dacă Londra are Tate Britain şi Tate Modern, de ce nu poate şi Guggenheimul să aibă un Guggenheim clasic şi unul SoHo?

Guggenheim SoHo. Sună foarte cool.

Deschid uşa prudentă şi, da, locul e alb şi spaţios, cu artă modernă pe piedestaluri, locuri unde să stai şi oameni care se plimbă vorbind încet, în şoaptă.

Aşa cred că ar trebui să fie toate muzeele. Mici şi drăguţe, ca să nu te simţi epuizat din clipa în care intri. Cred că o jumătate de oră ţi-ajunge ca să vezi tot. Plus că toate lucrurile par foarte interesante. Cum ar fi cuburile alea roşii, uluitoare de sub geam! Şi pictura asta abstractă de pe perete.

Mă uit cu admiraţie la tablou, în timp ce un cuplu se apropie şi se uită şi ei, după care încep să şoptească cît e de frumos. Apoi fata zice cu un ton firesc:

— Cît costă?

Sînt gata să mă întorc spre ea cu un surîs prietenesc şi să-i spun „Asta aş vrea să ştiu şi eu!", cînd, spre marea mea mirare, bărbatul ia tabloul şi îl întoarce. Pe spatele acestuia se vede preţul!

O etichetă cu preţul într-un muzeu! Locul ăsta e perfect! În fine, uite că o persoană foarte deschisă la minte şi-a dat seama că oamenii nu vor doar să privească o operă de artă – vor să vadă şi cît costă. O să le scriu celor de la Victoria and Albert Musem despre asta.

Acum, că mă uit cum trebuie în jur, văd că toate exponatele par să aibă preţuri pe ele. Cuburile alea roşii din vitrină au şi ele etichetă cu preţul, ca şi scaunul ăla, ca şi... cutia asta de creioane.

Ce ciudat, să existe o cutie de creioane într-un muzeu. Poate că e un soi de instalaţie, ca aia de dormit. Mă duc să mă uit mai bine, şi pe fiecare creion scrie ceva. Probabil vreun mesaj plin de sens despre artă, despre viaţă... Mă aplec să văd mai bine şi mă trezesc citind cuvintele „Magazinul Muzeului Guggenheim".

Ce?

E un...

Ridic capul şi mă uit în jur, nedumerită.

Mă aflu într-un magazin?

Acum abia remarc lucruri pe care nu le-am văzut pînă în clipa asta. Cum ar fi cele două case de marcat aflate una pe o latură a sălii, alta, pe cealaltă. Şi uite, cineva iese cu nişte sacoşe.

O, Doamne.

Mă simt super-penibil. Cum de nu mi-am dat seama că e un magazin? Dar... nu mai înţeleg nimic. E doar un magazin de sine stătător şi atît? Fără muzeu ataşat?

— Nu vă supăraţi, îi spun unui băiat blond care poartă un ecuson. Vreau doar să verific... ăsta e un magazin?

— Da, doamnă, zice băiatul politicos. Este magazinul Muzeului Guggenheim.

— Şi unde este Muzeul Guggenheim cel adevărat?

— Lîngă parc.

— Am înţeles. OK. Îl privesc confuză. Deci, ca să mă lămuresc. Poţi să vii aici şi să cumperi tone de chestii... şi nimeni nu-ţi cere socoteală dacă ai fost sau nu la muzeu? Vreau să spun, nu trebuie să arăţi biletul sau aşa ceva?

— Nu, doamnă.

— Deci nu trebuie să te uiţi la artă deloc? Ai voie să cumperi, pur şi simplu? Ridic vocea, încîntată. Oraşul ăsta mă uimeşte în fiecare zi! E perfect! Văd expresia şocată de pe chipul băiatului şi adaug repede: Evident, vreau foarte tare să mă uit la artă. Foarte mult. Întrebam doar aşa. Ca să fiu sigură.

— Dacă doriţi să vizitaţi muzeul, vă pot chema un taxi. Voiaţi să-l vizitaţi?

— Ăăă...

Ia să mă gîndesc un pic. Să nu iau o hotărîre pripită.

— Ăăă... nu știu, zic prudentă. Puteți să mă lăsați o clipă?

— Sigur, zice băiatul, aruncîndu-mi o privire ușor ciudată și mă așez pe o bancă albă, concentrată.

OK, uite care-i treaba. Normal, vreau să mă duc la Guggenheim. Pot să mă sui în taxi și să mă duc oriunde o fi el, și să-mi petrec toată după-masa uitîndu-mă la opere de artă.

Sau... aș putea să cumpăr o carte despre Guggenheim... și să-mi petrec restul după-amiezei prin magazine.

Fiindcă ideea e: chiar ai nevoie să vezi o operă de artă în carne și oase, ca să o apreciezi cum trebuie? Firește că nu. Și, într-un fel, să răsfoiești o carte poate fi chiar mai bine decît să faci ocolul galeriilor, pentru că în felul ăsta pot să bifez mai multe opere și, de fapt, chiar să aflu mai multe.

În plus, și aici e artă, nu? Așa că deja am făcut o baie bună de cultură. Exact.

Nu se poate spune că mă grăbesc să ies din magazin. Stau cel puțin zece minute, răsfoind cărți și îmbibîndu-mă de atmosfera culturală. În cele din urmă, cumpăr o carte mare și grea, pe care am să i-o fac cadou lui Luke, plus o cană foarte cool pentru Suze, niște creioane și un calendar pentru mama.

Excelent. Acum pot cu adevărat să mă duc la cumpărături! În clipa în care ies, mă simt liberă și fericită, ca un copil căruia i se dă pe neașteptate drumul acasă de la școală. O iau pe Broadway și o cotesc pe un drum lateral, trecînd pe lîngă tarabe cu poșete contrafăcute, accesorii colorate pentru păr și un tip care cîntă la chitară, dar cam aiurea. Curînd mă trezesc mergînd pe

o străduță pietruită superbă, apoi pe alta. De fiecare parte, se află clădiri vechi de cărămidă roșie, cu scări pentru incendiu de sus pînă jos, cu copaci plantați pe trotuar, și atmosfera devine brusc mult mai cuminte decît cea de pe Broadway. Pe cuvîntul meu, aș putea să mă obișnuiesc să stau aici. Fără probleme.

Iar magazinele, o, Doamne! Unul mai îmbietor decît altul. Unul dintre ele e plin de rochii de catifea imprimate, agățate de piese de mobilă de anticariat. Altul are pereții pictați ca niște nori, și peste tot sînt stative cu rochii flu-flu de petrecere și bomboniere. Altul e tot alb și negru și art deco, parcă ai fi într-un film cu Fred Astaire. Și uită-te la ăsta!

Mă opresc pe trotuar și mă holbez cu gura căscată la un manechin care nu are pe el decît o cămașă transparentă de plastic, cu un peștișor de aur care înoată printr-un buzunar. Cred că e cel mai nemaipomenit articol vestimentar pe care l-am văzut în viața mea.

Dintotdeauna mi-am dorit în adîncul sufletului să port ceva extrem de avangardist. Doamne, ce mișto ar fi să am o haină sărită de pe fix și să spun tuturor că mi-am luat-o din SoHo. Cel puțin... Oare mai sînt în SoHo? Poate ăsta e NoLita. Sau... NoHo? SoLita? Sincer, nu mai știu unde sînt la ora asta și nu vreau să mă uit pe hartă, ca să creadă toți că sînt turistă.

Oricum, oriunde aș fi, nu-mi pasă. Intru.

Deschid ușa grea și pășesc în magazin, care e complet gol, cu excepția mirosului de tămîie și a unei muzici ciudate, dată la maximum. Mă apropii de un stativ și, luîndu-mi un aer nonșalant, încep să trec în revistă hainele, cu degetul. Dumnezeule, chestiile astea sînt complet țăcănite: o pereche de pantaloni de trei metri, o

cămașă simplă albă cu glugă de plastic și o fustă făcută din reiat și ziar, care e chiar drăguță – dar ce se întîmplă cînd plouă?

— Bună ziua, spune un tip care se apropie. E îmbrăcat cu un tricou negru și pantaloni foarte strîmți – complet argintii, cu excepția zonei inghinale, care e din blugi și e foarte... Da. Proeminentă.

— Bună ziua, răspund, încercînd să par cît pot de în largul meu și mai ales să nu mă uit la partea din față a pantalonilor lui.

— Toate bune și frumoase?

— Da, mulțumesc!

Iau o fustă neagră, apoi o arunc repede, în clipa în care văd că are un penis roșu strălucitor aplicat în față.

— Doriți să probați ceva?

Hai, Becky. Nu fi așa papă-lapte. Alege ceva!

— Îhm... da. Ăsta! zic și înșfac un pulover mov pe gît, care mi se pare chiar drăguț. Ăsta, vă rog. Și îl urmez în spate, unde cabina de probă e făcută din tablă de zinc.

Abia cînd dau puloverul jos de pe umeraș observ că are două gîturi. De fapt, aduce un pic cu cel pe care bunica mea i l-a făcut cadou lui tata, odată, de Crăciun.

— Nu vă supărați! zic, scoțînd capul din cabină. Puloverul ăsta are... două gîturi.

Încep să rîd și individul mă fixează fără nici o expresie, de parcă aș fi anormală la cap.

— Așa și trebuie. Ăsta e modelul.

— A, da? zic imediat. A, da. Și dispar instantaneu în cabină.

Nu îndrăznesc să-l întreb în care din găuri trebuie să-ți bagi capul, așa că mă lupt cu prima – și arată groaznic. O încerc pe cealaltă, și arată la fel de cumplit.

— E vreo problemă? întreabă tipul, din apropierea cabinei și simt că-mi iau foc obrajii. Nu pot să recunosc că nu știu cum se pune.

— Nu... nu, bîigui, cu o voce sugrumată.

— Vreți să vă uitați mai bine afară?

— OK! zic, cu glas piţigăiat.

O, Doamne. Am obrajii roșii ca racul și părul sculat de la atîta împins capul prin gîturile puloverului. Deschid cu ușoară ezitare ușa de la cabină și mă privesc în oglinda de vizavi. În viața mea n-am arătat mai stupid.

— E un tricotaj absolut fantastic, zice tipul, cu brațele încrucișate și uitîndu-se la mine. E unicat.

— Îhm... mda, categoric, spun, după o pauză. E foarte interesant. Trag stîngace de mînecă, încercînd să fac abstracție de faptul că arăt de parcă mi-ar lipsi un cap.

— Vă vine senzațional. Senzațional.

Pare atît de convins că mă mai uit o dată la reflexia mea din oglindă. Și, mă gîndesc, poate că are dreptate. Poate nu arăt chiar atît de rău.

— Madonna are unul în trei culori, continuă tipul, coborînd vocea. Dar, între noi fie vorba, parcă pe ea n-o prinde chiar așa.

Rămîn cu gura căscată, holbîndu-mă la el.

— Madonna are pulover dintr-ăsta? Exact ca ăsta?

— Îhîm. Dar dumneavoastră vă vine incomparabil mai bine. Se lasă cu toată greutatea pe un stîlp cu oglindă și se uită la o unghie. Deci, îl luați?

Dumnezeule, iubesc orașul ăsta. Unde în altă parte mai găsești invitații cu feliuțe de pizza sclipitoare, rimel gratis și pulover ca al Madonnei,

toate în aceeași zi? Cînd ajung la Royalton, am un zîmbet enorm și voios pe față. N-am mai avut o zi atît de plină de satisfacții la cumpărături de... ei, da, de ieri.

Îmi las toate plasele la garderobă, apoi mă îndrept spre barul circular unde mi-a spus Luke că o să ne întîlnim cu noul lui asociat, Michael Ellis.

Mi-a spus foarte multe despre Michael Ellis ăsta în ultimele zile. Se pare că are o agenție de publicitate uriașă în Washington și e bun prieten cu președintele. Sau cu vicepreședintele? Ceva de genul ăsta, oricum. Ideea e că e mare mahăr și e crucial pentru noua afacere a lui Luke. Așa că trebuie să am grijă să-i fac impresie bună.

Doamne, cum arată locul ăsta, mă gîndesc în timp ce intru. Tot numai piele și crom și oameni în costume sobre, negre, cu tunsori pe măsură. Mă duc spre barul circular și îl văd pe Luke, stînd la o masă. Spre surpriza mea, e singur.

— Salut! zic și îl sărut. Unde ți-e prietenul?

— Vorbește la telefon, spune Luke. Face semn unui chelner. Încă un Gimlet, vă rog. Se uită la mine întrebător în timp ce mă așez. Deci, ia zi, draga mea, cum a fost la Guggenheim?

— Bine, zîmbesc victorioasă.

Ha, ha, ha. Mi-am făcut temele în taxi.

— Cel mai mult mi-a plăcut o serie de structuri acrilice bazate pe forme simple, euclidiene.

— Serios? face Luke, puțin deconcertat.

— Categoric. Felul în care absorb și reflectă puritatea luminii... E uluitor. A, apropo, ți-am luat un cadou. Îi trîntesc în poală o carte intitulată *Arta abstractă și artiștii săi*, după care iau o gură din băutura care tocmai mi-a fost adusă, încercînd să nu fiu prea plină de mine.

— Chiar te-ai dus la Guggenheim! zice Luke, răsfoind cartea şi parcă nevenindu-i să creadă.

— Îhm... da. Normal că m-am dus.

OK, ştiu că n-ar trebui să-ţi minţi iubitul. Dar e oarecum adevărat, nu? Adică, am fost la Guggenheim. În cel mai larg sens al cuvîntului.

— E foarte interesantă. Ai văzut şi sculptura aia faimoasă de Brâncuşi?

— Îhm... păi... Mijesc ochii peste umărul lui, încercînd să văd despre ce vorbeşte. Păi, m-am concentrat mai mult pe... ă... formele euclidiene, şi evident pe incomparabilele... ă...

— Uite-l pe Michael, mă întrerupe Luke. Închide cartea şi eu o pun repede înapoi în punga ei. Slavă Domnului. Ridic ochii să văd cum arată celebrul Michael – şi aproape că mă înec cu băutura. Nu-mi vine să cred. E el. Michael Ellis e tipul cu chelie de la sala de fitness. Ultima dată cînd m-a văzut, muream la picioarele lui.

— Bună! zice Luke, ridicîndu-se. Becky, ţi-l prezint pe Michael Ellis, noul meu asociat.

— Bună ziua din nou, îl salut, încercînd să zîmbesc calmă. Ce mai faceţi?

N-ar trebui să fie permis aşa ceva. Ar trebui să existe o regulă care să spună că n-ar trebui niciodată să-i întîlneşti în viaţa reală pe oamenii pe care îi întîlneşti la sală. E mult prea penibil.

— Am avut deja plăcerea de a face cunoştinţă, zice Michael Ellis, strîngîndu-mi mîna cu un licăr în privire şi aşezîndu-se în faţa mea. Becky şi cu mine am fost la sală împreună ieri. Dar dimineaţă nu te-am mai văzut, parcă.

— Dimineaţă? face Luke, aruncîndu-mi o privire mirată în timp ce se aşază iar. Parcă mi-ai spus că azi e închis la sală.

La dracu'!

— A. Îhm, păi... Iau o gură mare de băutură și îmi dreg glasul. Cînd am zis că e închisă, am vrut să spun că e... e... zic din ce în ce mai stins.

Of, Doamne, și ce mult voiam să fac impresie bună.

— Așa e, ce-o fi fost în capul meu? zice Michael brusc. Am înnebunit! Dimineață n-am fost nici eu, pentru că așa e, sala a fost închisă dimineață. Cred că aveau niște reparații capitale de făcut. Ceva de genul ăsta.

Îmi surîde larg și simt că mă colorez la față.

— Deci, spun, schimbînd iute subiectul. Faci... faci o afacere cu Luke. Formidabil! Cum merge?

Întreb doar din politețe, și ca să distrag atenția de la performanțele mele sportive. Mă aștept ca amîndoi să înceapă să vorbească pe larg despre asta, ca eu să pot să dau din cap din cînd în cînd și să-mi pot savura băutura. Însă, spre uimirea mea, între cei doi bărbați urmează o tăcere.

— Bună întrebare, zice Luke într-un final și se uită la Michael. Ce-a zis Clark?

— Am avut o discuție destul de lungă. Nu total satisfăcătoare.

Mă uit de la unul la altul, complet deconcertată.

— S-a întîmplat ceva?

— Depinde, răspunde Michael.

Începe să-i relateze lui Luke conversația lui telefonică cu Clark, cine-o mai fi și ăsta, și eu încerc să ascult la modul inteligent ce vorbesc. Însă problema e că simt că m-am cam amețit. Cît oi fi băut azi? Sincer, nici nu vreau să mă gîndesc. Îmi las capul pe spătarul de piele al scaunului, cu ochii închiși, ascultîndu-le vocile undeva deasupra capului meu.

— ...un fel de paranoia...

— ...cred că pot să schimbe obiectivele companiei...

— ...cheltuieli administrative... reducerea costurilor... cu Alicia Billington conducînd biroul din Londra...

— Alicia? mă chinuiesc să-mi reiau poziția verticală. Alicia va conduce biroul din Londra?

— Aproape sigur, zice Luke, oprindu-se în mijlocul frazei. De ce?

— Dar...

— Dar ce? face Michael, privindu-mă cu interes. De ce să nu conducă biroul din Londra? E deșteaptă, ambițioasă...

— A. Păi... nu există nici un motiv, zic pierită. Nu pot să-i spun „pentru că e o vacă încălțată".

— Apropo, ai auzit că s-a logodit? zice Luke. Cu Ed Collins de la Hill Hanson.

— Pe bune? spun surprinsă. Eu credeam că are o relație cu... ăla, cum îl cheamă.

— Cu cine? întreabă Michael.

— Ăă... nu mai știu. Iau o gură de Gimlet ca să-mi limpezesc mintea. Mereu mîncau la prînz împreună, pe ascuns.

Cum naiba l-o fi chemînd? Doamne, sînt varză.

— Lui Becky îi place să fie la zi cu bîrfa de la birou, rîde Luke ușor. Din păcate, nu se poate băga mîna în foc pentru cît de adevărat e ce se spune.

Mă uit la el supărată. Ce vrea să zică? Că sînt genul care umblă cu vorba?

— Puțină bîrfă la birou nu strică niciodată, zice Michael cu un surîs cald. Ține motoarele în funcțiune.

— Categoric! spun hotărîtă. Sînt perfect de acord. Eu mereu îi spun lui Luke, ar trebui să fii interesat de oamenii care lucrează pentru tine. E ca atunci cînd dau eu sfaturi la emisiunea mea de la televizor. Nu poți doar să citești niște cifre, trebuie să vorbești cu cei care sună. Cum a fost

cu... Enid din Northampton! Mă uit la Michael aşteptînd o reacţie, înainte să-mi amintesc că el nu ştie despre ce vorbesc. Pe hîrtie scria că vrea să se pensioneze, îi explic. Pensie şi tot tacîmul. Dar în realitate...

— Nu era pregătită? sugerează Michael.

— Exact! Îi plăcea foarte mult munca ei şi numai idiotul ăla de bărbat-su voia ca ea să renunţe la slujbă. Şi nu avea decît cincizeci şi cinci de ani! Gesticulez cu paharul. Zău. Nu se spune că viaţa începe la cincizeci şi cinci de ani?

— Pe-asta nu o ştiu, zice Michael, zîmbind. Dar poate că aşa e. Se uită la mine cu interes. Aş vrea să mă uit la emisiunea ta o dată. Se prinde şi în State?

— Nu, spun cu regret. Dar curînd o să fac acelaşi lucru la o televiziune americană, aşa că o s-o poţi vedea atunci!

— Abia aştept. Michael se uită la ceas şi îşi termină paharul. Trebuie să plec, din păcate. Vorbim mai tîrziu, Luke. Mi-a făcut plăcere să te întîlnesc, Becky. Dacă o să am vreodată nevoie de un sfat financiar, ştiu la cine să apelez.

După ce pleacă, mă las iar în scaunul meu moale şi mă întorc să mă uit la Luke. Mina tonică i-a cam dispărut şi priveşte încordat în gol, în timp ce degetele lui rup metodic în bucăţele un plic de chibrituri.

— Michael pare drăguţ. Foarte prietenos.

— Da, zice Luke cu gîndul aiurea. Da, este.

Iau o gură de Gimlet şi îl privesc mai atentă. Are exact aceeaşi expresie pe care a avut-o şi luna trecută, cînd unul dintre angajaţii lui a zbîrcit un comunicat de presă şi au apărut din greşeală nişte cifre confidenţiale. Mintea mi se derulează înapoi la conversaţia pe care am ascultat-o cu jumătate de ureche şi mă uit la chipul lui, din ce în ce mai îngrijorată.

— Luke, zic în cele din urmă. Ce se întîmplă? E vreo problemă cu afacerea voastră?

— Nu, spune Luke fără să se mişte.

— Atunci ce-a vrut Michael să spună cu „depinde"? Şi cu chestia aia despre schimbatul obiectivelor?

Mă aplec spre el şi încerc să-i iau mîna, dar Luke nu are nici o reacţie. Mă uit la el într-o linişte plină de nerăbdare şi aud, pentru prima oară, zumzetul din fundal şi muzica din jurul nostru. La masa vecină, o femeie deschide o cutiuţă de la Tiffany's şi pare să nu mai aibă aer – lucru care, în mod normal, ar trebui să mă facă să-mi scap ca din greşeală şervetul pe jos şi să-mi fac de lucru în apropierea ei, să văd despre ce e vorba. Însă de data asta sînt prea îngrijorată din cauza lui Luke. Un chelner se apropie de masa noastră şi eu clatin din cap spre el.

— Luke? Mă aplec spre el. Haide, spune-mi. E vreo problemă?

— Nu, zice Luke repede şi dă peste cap paharul. Nu e nici o problemă. Totul e în regulă. Hai să mergem.

Unsprezece

A doua zi mă trezesc cu capul cît o baniță. De la Royalton ne-am dus să mîncăm la un restaurant și acolo am băut și mai mult; nici măcar nu-mi amintesc cînd ne-am întors la hotel. Slavă Domnului că n-am nici un interviu azi. Sinceră să fiu, aș fi foarte fericită dacă aș putea să-mi petrec toată ziua azi în pat, cu Luke.

Doar că Luke s-a trezit deja și stă pe un scaun de lîngă fereastră și vorbește cam posomorît la telefon.

— OK, Michael. O să vorbesc azi cu Gregg. Dumnezeu știe. Habar n-am.

Ascultă ce i se spune, apoi continuă: S-ar putea. Dar nu pot să ratez afacerea asta pentru a doua oară. Urmează o pauză. Da, asta ne-ar da înapoi – cît, șase luni? OK. Da, am auzit. Da, bine, o să încerc. Salut.

Pune receptorul jos și se uită concentrat pe fereastră, iar eu mă frec la ochi somnoroasă, încercînd să-mi amintesc dacă avem la noi aspirină.

— Luke, ce s-a întîmplat?

— Te-ai trezit, zice Luke, întorcîndu-se, și îmi surîde scurt. Ai dormit bine?

— Ce s-a întîmplat? repet, fără să-i răspund. Ce s-a întîmplat cu afacerea?

— Totul merge bine, zice Luke automat și se întoarce la fereastră.

— Ba nu merge bine deloc! îi răspund. Luke, nu sînt oarbă. Şi nici surdă. E evident că s-a întîmplat ceva.

— O chestie minoră, răspunde după o pauză. Nu e nevoie să-ţi faci griji pentru asta. Pune iar mîna pe telefon. Să-ţi comand ceva pentru micul dejun? Ce vrei?

— Termină! strig frustrată. Luke, eu nu sînt... o străină! Pentru numele lui Dumnezeu, o să trăim împreună! Sînt de partea ta. Spune-mi odată ce se întîmplă. Ai necazuri cu afacerea asta?

Urmează o tăcere şi, preţ de o clipă, am sentimentul oribil că o să-mi spună să-mi văd de treaba mea. Dar el îşi trece mîinile prin păr, expiră adînc şi ridică privirea spre mine.

— Ai dreptate. Adevărul e că unul dintre susţinătorii noştri financiari e cam iritat.

— A, zic, mirată. De ce?

— Pentru că s-a răspîndit un nenorocit de zvon cum că am fi pe punctul de a pierde Banca Londrei de client.

— Serios? Mă uit la el şi simt cum mă ia cu fiori pe şira spinării.

Pînă şi eu ştiu cît e de importantă Banca Londrei pentru Brandon Communications. Ei au fost unii dintre primii clienţi ai lui Luke – şi cam un sfert din banii pe care-i cîştigă anual firma lui de aici vin.

— De unde şi pînă unde?

— Dracu' ştie. Îşi dă părul spre spate cu ambele mîini. Banca Londrei neagă, firește. Dar e normal să nege, oricare ar fi situaţia. Şi, firește, nu ajută la nimic nici faptul că eu sînt aici, în loc să fiu acolo...

— Şi ce faci, te întorci la Londra?

— Nu. Ridică privirea spre mine. Asta ar da foarte rău. Lucrurile sînt şi aşa destul de şubrede. Dacă mai şi dispar...

Clatină din cap şi eu îl fixez cu teamă.

— Şi... ce se întîmplă dacă susţinătorul ăsta al tău se retrage?

— Găsim pe altcineva.

— Dar dacă nu puteţi? Cade toată treaba asta cu mutatul la New York?

Luke se întoarce să se uite la mine şi, brusc, are iar expresia aia impenetrabilă şi înfricoşătoare care mă făcea să vreau să fug de el la conferinţele de presă.

— Nu se pune problema.

— Vreau să spun că ai deja o afacere de succes la Londra, insist eu. Nu cred că e neapărat să ai o afacere şi în New York, nu? Ai putea pur şi simplu să...

În momentul în care îi văd expresia, îmi îngheaţă cuvintele pe buze.

— Am înţeles, spun nervoasă. Atunci sînt sigură că totul o să fie bine. Pînă la urmă.

O clipă rămînem amîndoi în tăcere, apoi Luke pare să-şi revină şi ridică ochii spre mine.

— Mi-e teamă că o să am de strîns nişte mîini azi, zice subit. Aşa că n-am să pot veni la prînzul ăla de binefacere, cu tine şi cu mama.

O, la naiba. Aşa e, azi ne întîlnim cu ea.

— Nu l-ar putea oare reprograma? îi propun. Ca să mergem amîndoi?

— Din păcate nu. Îmi aruncă un surîs grăbit, dar îi citesc dezamăgirea pe faţă şi simt cum mă cuprinde un val de indignare la adresa mamei lui.

— Sigur poate să-şi facă puţin timp altă dată.

— Are un program foarte încărcat. Şi aici are dreptate, n-am anunţat-o din timp. Are o grimasă.

Vezi tu, mama nu e doar... o doamnă oarecare din înalta societate. Are o groază de obligaţii importante. Nu poate să lase totul baltă, oricît de mult ar vrea.

— Sigur că nu, zic iute. Oricum, o să fie bine. Atunci o să mă duc doar eu la prînzul ăsta cu ea, da? adaug, de parcă n-aş fi absolut deloc intimidată de această perspectivă.

— Trebuie să se ducă întîi la centrul de înfrumuseţare, şi îţi propune s-o însoţeşti.

— A, da? zic prudentă. Păi, ar putea fi distractiv...

— E o şansă de a vă cunoaşte mai bine. Sper să vă-nţelegeţi.

— Fireşte c-o să ne-nţelegem, zic apăsat. O să fie foarte plăcut.

Mă dau jos din pat, mă duc la el şi îmi încolăcesc braţele în jurul gîtului lui. Chipul îi e încă destul de încordat şi îmi pun mîna pe fruntea lui, pentru a-i netezi încreţiturile.

— Nu-ţi fă griji, Luke. Or să se bată toţi să te susţină. O să fie coadă pînă după colţ.

Luke are o încercare de zîmbet şi îmi sărută mîna.

— Să sperăm.

Stau la recepţie şi o aştept pe mama lui Luke, cu un soi de nervozitate intrigată. Sinceră să fiu, familia lui Luke mi se pare un pic cam ciudată. Are un tată şi o mamă vitregă în Anglia, care l-au crescut împreună cu cele două surori vitrege şi cărora le spune mamă şi tată. Şi pe urmă o are pe mama lui adevărată, care a divorţat de taică-său cînd Luke era mic şi s-a măritat cu un american bogat, părăsindu-şi copilul. După care, s-a despărţit de americanul cel bogat şi s-a măritat cu altul, şi mai bogat şi apoi... o mai fi fost încă unul?

Oricum, se pare că Luke nu prea şi-a văzut mama în copilărie – care nu făcea decît să-i trimită cadouri uriaşe la şcoală şi să-l viziteze cam la trei ani o dată. Ceea ce l-ar putea îndreptăţi să-i poarte ranchiună. Dar chestia ciudată e că, de fapt, el o adoră. Nu zice niciodată nimic rău despre ea. În biroul de acasă are o fotografie mare de-a ei – mult mai mare decît cea cu tatăl şi cu mama lui vitregă la nuntă. Şi cîteodată mă întreb oare ce părere au ei despre asta. Dar nu e un lucru pe care să mă simt în stare să-l abordez.

— Rebecca? O voce îmi întrerupe gîndurile şi ridic privirea, tresărind.

O femeie înaltă, elegantă, într-un costum de culoare deschisă, cu picioare foarte lungi şi pantofi din piele de crocodil mă priveşte de sus. Şi arată exact ca în poză, cu pometi înalţi şi păr închis, stil Jackie Kennedy, doar că pielea ei pare puţin mai întinsă şi ochii îi sînt nenatural de mari. De fapt, arată de parcă i-ar fi destul de greu să-i închidă.

— Bună ziua! spun, ridicîndu-mă jenată în picioare şi întinzîndu-i mîna.

— Elinor Sherman, zice cu un accent straniu, jumătate britanic, jumătate american.

Mîna îi e rece şi uscăţivă şi are două inele cu diamante uriaşe, care îmi intră în carne.

— Încîntată de cunoştinţă.

— Luke regretă foarte tare că n-a putut veni, zic şi îi dau cadoul pe care mi l-a dat pentru ea. În timp ce desface pachetul, nu mă pot abţine să nu trag cu ochiul înăuntru. O eşarfă Hermès!

— Drăguţă, spune fără prea mare entuziasm şi o pune la loc în cutie. Maşina ne aşteaptă. Mergem?

Hopa. Maşină cu şofer. O geantă Kelly de crocodil – oare cerceii ăia sînt smaralde adevărate?

În mașină, nu mă pot abține să n-o privesc pe furiș. Acum că sînt mai aproape de ea, îmi dau seama că e mai în vîrstă decît am crezut inițial, are cam cincizeci și ceva de ani. Și, deși arată minunat, e ca și cum fotografia aia superbă ar fi fost uitată în soare și și-ar fi pierdut culoarea, apoi ar fi fost retușată cu machiaj. Genele îi sînt grele de rimel, părul e dat cu lac, iar unghiile îi sînt ojate cu un strat atît de gros că par din porțelan roșu. E atît de... pusă la punct. E aranjată într-un fel în care eu n-aș putea fi niciodată, oricîți oameni și-ar da silința pentru asta.

Și eu, cred, arăt destul de bine astăzi. Chiar foarte bine. Am citit un articol în *Vogue*-ul american cum că alb-negrul ar fi trendul momentului, așa că am combinat o fustă neagră tăciune cu o cămașă albă pe care mi-am luat-o de la reduceri zilele trecute și pantofi negri cu toc, absolut superbi. Am fost foarte încîntată de dimineață cînd m-am văzut în oglindă. Însă acum că Elinor mă scrutează atent, îmi dau brusc seama că am o unghie ușor ciobită, pantoful are o mică pată într-o parte – și, o, Dumnezeule, ce e aia care îmi atîrnă de la fustă, o ață? Să încerc s-o rup repede?

Îmi pun mîna în poală cu un aer firesc, pentru a acoperi ața. Poate n-a văzut-o. Nu e chiar atît de vizibilă, nu?

Dar Elinor, fără o vorbă, caută ceva în geantă și, o secundă mai tîrziu, îmi întinde o forfecuță micuță de argint, cu mînere de baga.

— A... ă, mulțumesc, zic stînjenită. Retez ața buclucașă și îi dau înapoi forfecuța, simțindu-mă ca la școala generală. Așa pățesc mereu, adaug și izbucnesc într-un rîs nervos. Mă uit dimineața în oglindă și zic că arăt bine și, în clipa în care ies din casă...

Bravo, acum ai început să turui verzi și uscate. Oprește-te, Becky.

— Englezii sînt incapabili să arate îngrijit, zice Elinor. Cu excepția cailor.

Colțurile gurii i se ridică ușor, cîțiva milimetri, într-un zîmbet – deși restul feței îi rămîne imobilă – și eu izbucnesc într-un rîs isteric.

— Asta-i foarte bună! Colega mea de apartament iubește caii. Dar și dumneavoastră sînteți englezoaică, nu? Și arătați absolut... imaculat!

Sînt foarte încîntată că am reușit să-i strecor un compliment subtil, însă zîmbetul lui Elinor dispare subit. Se uită la mine cu o figură impenetrabilă și îmi dau brusc seama de la cine a moștenit Luke expresia aia a lui care mă sperie.

— Eu sînt cetățean american naturalizat.

— A, da. Bine, sînteți aici de mult timp. Dar, în sufletul dumneavoastră, nu sînteți încă... n-ați spune că sînteți... Adică, Luke e foarte englez.

— Am trăit în New York cea mai mare parte a vieții mele de adult, zice Elinor cu răceală. Și orice atașament al meu față de Anglia a dispărut de mult. Locul acela a rămas cu douăzeci de ani în urmă.

— Așa e, zic, dînd vehement din cap, încercînd să par că o înțeleg perfect.

Dumnezeule mare, e greu de tot. Mă simt de parcă aș fi fost pusă la microscop. De ce n-o fi venit Luke? Și ea de ce n-o fi vrut să amîne întîlnirea? Adică, chiar nu vrea să-l vadă?

— Rebecca, cine te vopsește culoarea asta? întreabă Elinor brusc.

— E... chiar a mea, zic, atingîndu-mi cu un gest nervos o șuviță.

— Chiara? mă îngînă suspicios. Nu știu pe nimeni cu numele ăsta. Și la ce salon lucrează?

O secundă sînt redusă la tăcere.

— Îhm... păi... rostesc în cele din urmă. De fapt... eu... nu ştiu dacă ai auzit de el. E foarte... mic.

— Ai face bine să-ţi schimbi coafeza. E o nuanţă foarte grosieră.

— Da! zic imediat. Negreşit.

— Guinevere von Landlenburg l-a decretat as în materie pe Julien de pe Bond Street. O ştii pe Guinevere von Landlenburg?

Rămîn puţin pe gînduri, ca şi cum aş trece rapid în revistă o agendă mentală. Ca şi cum m-aş gîndi la toate Guineverele pe care le cunosc.

— Îhm... nu, zic în cele din urmă. Nu cred c-o ştiu.

— Au o casă în South Hampton. Scoate o pudrieră şi îşi verifică machiajul. Anul trecut am petrecut mai mult timp acolo, împreună cu familia de Bonneville.

Îngheţ. Familia de Bonneville. Din care face parte şi Sacha de Bonneville. Fosta iubită a lui Luke.

Luke nu mi-a spus niciodată că sînt prieteni de familie.

OK, n-am să mă stresez aiurea. Doar fiindcă Elinor e atît de lipsită de tact încît să pomenească de familia lui Sacha. Nu e ca şi cum ar fi pomenit chiar de ea.

— Sacha e o fată atît de talentată, zice Elinor, închizîndu-şi pudriera cu zgomot. Ai văzut-o vreodată făcînd schi nautic?

— Nu.

— Sau jucînd polo?

— Nu, zic posomorîtă. N-am văzut-o.

Brusc, Elinor bate imperios în geamul din spatele şoferului.

— Ai luat virajul prea repede! N-am de gînd să-ţi mai repet, nu doresc să fiu zdruncinată cînd

merg cu mașina. Așadar, Rebecca, spune, reluîndu-și poziția în scaun și privindu-mă nemulțumită. Care sînt hobby-urile tale?

— Îhm...

Deschid gura, apoi o închid la loc. Mintea mi s-a golit complet. Haide, trebuie să ai niște hobby-uri. Ce fac în weekend? Ce fac pentru a mă relaxa?

— Păi, eu...

E complet ridicol. Trebuie să fie și alte lucruri în viața mea, în afară de mersul la cumpărături.

— Păi, evident, îmi place... să mă întîlnesc cu prietenii, încep șovăitor. Și, de asemenea, să... studiez moda prin ă... intermediul revistelor...

— Ești o fire sportivă? Elinor mă săgetează cu privirea. Mergi la vînătoare?

— Îhm... nu. Dar, de curînd, m-am apucat de scrimă... adaug, cuprinsă de o inspirație subită – costumul îl am, nu... și am cîntat la pian de la vîrsta de șase ani.

Perfect adevărat. N-are nici un rost să amintesc că m-am lăsat de pian la nouă ani.

— Frumos, zice Elinor, regalîndu-mă cu un surîs înghețat. Și Sacha se pricepe la muzică. Anul trecut a dat la Londra un recital de sonate pentru pian de Beethoven. Ai fost?

Lua-o-ar naiba pe Sacha asta. Cu blestematul ăla de schi nautic și cu blestematele alea de sonate.

— Nu, zic sfidătoare. Dar am... întîmplarea face că am dat și eu un recital. Cu... sonate de Wagner.

— Sonate de Wagner? mă îngînă Elinor neîncrezătoare.

— Îhm... da. Îmi dreg glasul, încercînd să mă gîndesc cum să scap de subiectul cu realizările. Așa. Cred că sînteți foarte mîndră de Luke.

Sper ca această mică remarcă să provoace un mic discurs fericit din partea ei, care să țină măcar vreo zece minute. Însă Elinor se mulțumește doar să se uite la mine în tăcere, de parcă aș fi spus prostii.

— De faptul că... are o firmă și tot restul, insist, încăpățînată. Are atît de mare succes. Și pare atît de hotărît să reușească și la New York. În America.

Elinor îmi zîmbește superior.

— Oricine e un nimeni pînă nu dă lovitura în America. Se uită pe geam. Am ajuns.

Slavă Domnului.

Ce-i drept, centrul de frumusețe e absolut fabulos. Zona de la recepție e exact ca o grotă grecească, cu coloane, muzică în surdină și aerul miroase foarte plăcut, a uleiuri esențiale. Ne ducem la recepție, unde o femeie elegantă, îmbrăcată într-un costum de in de culoare neagră, îi spune lui Elinor „doamnă Sherman", pe un ton foarte respectuos. Cele două au un scurt schimb de replici cu voce scăzută, iar femeia îmi aruncă din cînd în cînd cîte o privire și dă din cap că a înțeles, iar eu mă prefac că nu ascult și mă uit la lista cu prețuri pentru băile cu diverse uleiuri. Apoi Elinor se întoarce brusc spre mine și mă invită către o zonă de așteptare, unde se află un ulcior cu ceai de mentă și un anunț care roagă clienții să respecte liniștea în centru și să vorbească încet.

Stăm o vreme în tăcere, apoi o fată cu uniformă albă vine să mă ia și mă duce într-o încăpere destinată tratamentelor cosmetice, unde mă așteaptă un halat și papuci, toate ambalate în celofan gofrat. În timp ce mă schimb, ea își face de lucru cu diverse și eu mă întreb încîntată oare ce mă mai așteaptă. Elinor a insistat să plătească

ea pentru toate tratamentele mele, indiferent cît m-am luptat să mă lase să contribui şi eu, şi se pare că a ales tratamentul „îngrijire din cap pînă-n picioare", ce-o mai fi şi ăsta. Sper să cuprindă şi un masaj relaxant cu aromaterapie, însă, în clipa în care mă aşez pe pat, văd un recipient cu ceară încălzindu-se.

Mi se pune un junghi la stomac. Nu e pasiunea vieţii mele să mă epilez pe picioare. Nu din cauză că mi-ar fi frică de durere, ci pentru că...

Bine, fie, OK. Din cauză că mi-e frică de durere.

— Deci... tratamentul ăsta include şi epilat? zic, luîndu-mi un ton cît mai relaxat.

— Aţi fost programată pentru o epilare totală, mă informează cosmeticiana, ridicînd privirea uimită spre mine. Din cap pînă-n picioare. Picioare, braţe, sprîncene şi brazilian.

Braţe? Sprîncene? Mi se pune un nod în gît de frică. N-am mai fost atît de speriată de cînd mi-am făcut vaccin contra gripei thailandeze.

— Brazilian? spun cu o voce nesigură. Ce... ce-i asta?

— E o formă de epilare inghinală. Totală.

Mă uit la ea şi mintea începe să-mi proceseze la viteză maximă. Doar nu vrea să zică...

— Dacă vreţi, vă rog, să vă întindeţi pe pat...

— Staţi! zic, încercînd să-mi păstrez calmul vocii. Cînd spuneţi total, vreţi să spuneţi...

— Îhîm. Cosmeticiana zîmbeşte. După aceea, dacă doriţi, putem aplica un mic implant cu cristale în... zona respectivă. Cel mai la modă este o inimă străpunsă de o săgeată. Sau, poate, iniţialele cuiva anume?

Nu. Aşa ceva nu poate exista în realitate.

— Vă rog să vă întindeţi pe spate şi să vă relaxaţi...

Să mă relaxez? *Să mă relaxez?*

Se întoarce la recipientul ei cu ceară topită și simt că mă cuprinde cea mai autentică groază. Instantaneu, știu exact cum s-a simțit Dustin Hoffman în scaunul ăla de la dentist.

— Nu vreau să fac asta, mă aud spunînd și mă rostogolesc jos din pat. Nu vreau să fac asta.

— Implantul?

— Nimic.

— Nimic?

Cosmeticiana vine spre mine cu recipientul cu ceară în mînă și eu, panicată, mă ascund în spatele patului, strîngîndu-mi halatul mai bine în jurul meu.

— Dar doamna Sherman a plătit deja pentru tot tratamentul...

— Nu mă interesează pentru ce-a plătit, zic, dîndu-mă înapoi. Puteți să mă epilați pe picioare. Dar nu și pe brațe. Și categoric nu... cealaltă chestie. Aia cu inimioara de cristale.

Cosmeticiana pare îngrijorată.

— Doamna Sherman e una dintre cele mai fidele cliente ale noastre. Și ea a cerut în mod expres epilat din cap pînă-n picioare pentru dumneavoastră.

— Dar n-o să știe niciodată! zic disperată. N-are de unde să afle. Doar n-o să mă verifice, ce Dumnezeu! N-o să-l întrebe pe fiul ei dacă prietena lui îi are inițialele tatuate pe... (Nu sînt în stare să zic „pubis".) Ce naiba! Sau mă-nșel?

Mă opresc și urmează o tăcere încordată, în care nu se aude decît sunetul tînguios al unui nai.

Apoi, brusc, cosmeticiana începe să rîdă. Mă uit în ochii ei și mă trezesc rîzînd și eu, la rîndul meu, deși ușor isteric.

— Aveți dreptate, spune cosmeticiana, așezîndu-se și ștergîndu-se la ochi. Aveți dreptate. N-o să știe niciodată.

— Ce ziceţi de un compromis? Îmi epilaţi picioarele şi îmi pensaţi sprîncenele şi despre restul nu pomenim nimic.

— Dacă vreţi, vă pot face un masaj în schimb. Ca să profitaţi de timpul pe care îl aveţi.

— Vedeţi! răsuflu uşurată. Perfect!

Uşor epuizată, mă aşez pe pat, iar cosmeticiana mă acoperă expert cu un prosop.

— Deci doamna Sherman are un fiu? zice, dîndu-mi părul spre spate.

— Da, spun ridicînd privirea, şocată. Nu v-a vorbit niciodată despre el?

— Din cîte-mi amintesc, nu. Şi vine aici de ani de zile... Ridică din umeri. Eram convinsă că n-a avut niciodată copii.

— A, da? spun şi mă întind înapoi, încercînd să nu-mi trădez surpriza.

Cînd ies, o oră şi jumătate mai tîrziu, mă simt fantastic. Am sprîncene nou-nouţe, picioare catifelate şi strălucesc prin toţi porii, rezultat al celui mai minunat masaj aromaterapeutic.

Elinor mă aşteaptă la recepţie şi, în timp ce mă apropii, mă examinează atent din creştet pînă-n tălpi. Preţ de o secundă îngrozitoare îmi trece prin cap că o să mă roage să-mi dau jos haina ca să verifice cît de catifelate îmi sînt braţele – dar se mulţumeşte să spună doar „sprîncenele tale arată mult mai bine". Apoi face stînga-mprejur şi iese, iar eu mă grăbesc după ea.

Cînd ajungem în maşină, o întreb:

— Unde mîncăm?

— Nina Heywood dă un prînz de caritate într-un cerc restrîns, pentru eradicarea foametei, îmi răspunde, verificîndu-şi o unghie fără cusur. Cunoşti familia Heywood? Sau familia van Gelder?

Normal că habar n-am cine naiba or mai fi și ăștia.

— Nu, mă trezesc spunînd. Dar îi știu po Websteri.

— Pe Websteri? Își ridică spre mine sprîncenele arcuite. Cei din Newport?

— Cei din Oxshott. Janice și Martin. O privesc nevinovată. Îi cunoașteți?

— Nu, zice Elinor, aruncîndu-mi o privire de gheață. Nu cred.

Restul drumului îl parcurgem în tăcere. Apoi mașina se oprește brusc, coborîm și intrăm în cel mai grandios și uriaș hol pe care l-am văzut vreodată, cu portar în uniformă și oglinzi peste tot. Urcăm un catralion de etaje într-un lift aurit cu un bărbat cu chipiu țuguiat și intrăm într-un apartament. Și așa ceva chiar că n-am mai văzut niciodată.

Locul e absolut imens, cu podea de marmură, scară dublă și un pian uriaș pe o platformă. Pereții tapetați cu mătase de culoare deschisă sînt decorați cu tablouri enorme cu rame aurite, iar pe piedestalurile de peste tot sînt aranjamente florale în cascadă, cum n-am văzut în viața mea. Femei în haine scumpe, subțiri ca niște scobitori, vorbesc însuflețit între ele, chelnerițele oferă șampanie, iar o fată cu o rochie vaporoasă cîntă la harpă.

Și ăsta e un prînz de caritate în cerc restrîns?

Gazda noastră, doamna Heywood, e o femeie micuță, îmbrăcată în roz, care tocmai vrea să dea mîna cu mine cînd atenția îi e distrasă de sosirea unei femei cu turban împodobit cu bijuterii. Elinor mă prezintă unei doamne Parker, unui domn Wunsch și unei domnișoare Kutomi, apoi se îndepărtează, iar eu conversez cum mă

pricep mai bine, deși se pare că toată lume pare să creadă că sînt o prietenă apropiată de-a prințului William.

— Spuneți-mi, zice doamna Parker curioasă, cum se simte bietul băiat după... marea pierdere pe care a suferit-o? mă întreabă, în șoaptă.

— Băiatul ăsta are noblețea în sînge, spune domnul Wunsch cu înfocare. Tinerii de azi au multe de învățat de la el. Spuneți-mi, se gîndește la o carieră militară?

— Păi... nu mi-a spus, zic neajutorată. Vă rog să mă scuzați.

Evadez la baie, care e la fel de imensă și de somptuoasă ca restul apartamentului, cu rafturi întregi de săpunuri de lux și sticle de parfum gratis și un scaun confortabil, dacă vrei să te așezi. Mi-aș dori să pot rămîne aici toată ziua. Dar nu îndrăznesc să zăbovesc prea mult, pentru eventualitatea în care Elinor vine să mă caute. Așa că, după ultimul fîs de Eternity, trag de mine să mă ridic și să mă întorc în îmbulzeala unde chelnerii pășesc în vîrful picioarelor, murmurînd „Masa este servită".

În timp ce toată lumea se îndreaptă spre grandioasele uși duble, mă uit în jur după Elinor, dar nu o văd. Pe un scaun de lîngă mine se află o femeie în vîrstă, îmbrăcată în dantelă neagră, care încearcă să se ridice sprijinindu-se de un baston.

— Stați să vă ajut, zic, grăbindu-mă să o sprijin în clipa în care nu reușește să se ridice. Să vă țin paharul de șampanie?

— Mulțumesc, draga mea! Doamna îmi zîmbește în clipa în care o iau de braț și pornim încet spre sala de mese palatină. Oamenii își trag scaunele și se așază la mese aranjate circular, iar chelnerii se grăbesc să aducă chiflele.

— Margaret, zice doamna Heywood, înaintînd spre noi și întinzîndu-și ambele mîini spre femeia în vîrstă. Ai venit. Haide să-ți găsim locul...

— Această domnișoară mi-a sărit în ajutor, zice femeia în timp ce se lasă să cadă pe un scaun, iar eu îi surîd doamnei Heywood cu modestie.

— Mulțumesc, dragă, zice aceasta absentă. Poți, te rog, să iei și paharul meu... și să ne aduci și nouă niște apă la masă?

— Sigur! spun cu un zîmbet prietenesc. Nici o problemă.

— Și mie un gin tonic, zice un domn în vîrstă din apropiere, răsucindu-se în scaun.

— Imediat!

E foarte clar, mama are dreptate. Dacă vrei să-ți faci prieteni, nu trebuie decît să le dai o mînă de ajutor. Faptul că îi sînt de ajutor gazdei mă face să mă simt specială. E ca și cum am fi dat petrecerea împreună!

Nu știu unde e bucătăria, dar toți chelnerii se îndreaptă spre unul dintre colțurile camerei. Îi urmez dincolo de niște uși batante și mă trezesc într-o bucătărie pentru care mama ar face moarte de om. Peste tot numai marmură și granit, un frigider cît o navă spațială și un cuptor de pizza zidit în perete! Un du-te-vino de chelneri cu cămăși albe care intră și ies cu tăvi și doi bucătari care stau în picioare la plita din centru, ținînd de toarte cratițele care sfîrîie pe foc; cineva țipă: „Fuck! Unde sînt șervețelele?"

Găsesc o sticlă de apă și niște pahare, le pun pe o tavă și apoi mă uit în jur să văd pe unde o fi ginul. În clipa în care mă aplec să deschid un bufet, un bărbat cu o claie de păr oxigenat mă bate pe umăr.

— Hei, ce faci aici?

— A, bună, zic, ridicîndu-mă. Caut niște gin. Cineva a vrut gin tonic.

— N-avem timp pentru asta! urlă. Și-așa avem criză de personal! Trebuie să punem mîncarea pe masă!

Criză de personal? Mă holbez la el. Apoi, în clipa în care îmi cad ochii pe fusta neagră și am o revelație subită, izbucnesc într-un rîs uimit.

— Nu, eu nu sînt... adică, eu sînt, de fapt, una dintre...

Cum să-i spun asta, fără să-l jignesc? Sînt sigură că meseria de chelner e o meserie plină de satisfacții. Oricum, probabil că în timpul lui liber e actor.

Însă, în vreme ce eu mă gîndesc cum să-l abordez, el îmi trîntește în brațe un platou de argint plin cu pește afumat.

— Hai! Acum!

— Dar eu nu sînt...

— Acum! Du mîncarea pe masă!

Înspăimîntată de tonul lui, mă îndepărtez cît pot de repede. OK. O să fug să scap de el, o să las platoul ăsta undeva și o să-mi caut locul.

Mă înapoiez precaută în salon și mă plimb printre mese, căutînd un loc unde să las platoul. Dar nu prea sînt nici mese laterale, nici scaune libere. Nu pot să-l las pe jos, și ar fi foarte aiurea să trec cu el peste capetele invitaților și să-l pun pe o masă.

Hai, că asta chiar mă enervează. Platoul e destul de greu și încep să mă doară brațele. Trec de scaunul domnului Wunsch și îi zîmbesc scurt, dar el pare să nu mă remarce. Parcă am devenit brusc invizibilă.

Hai, că e ridicol. Trebuie să fie un loc unde să-l pot lăsa.

— Ser-veş-te-mîn-ca-rea! şuieră o voce furioasă în spatele meu, şi tresar speriată.

— OK! răspund, uşor buimacă. OK, am s-o servesc!

Pentru numele lui Dumnezeu. E probabil mai simplu s-o servesc. Aşa măcar scap de ea şi pot să mă aşez. Mă apropii şovăitoare de cea mai apropiată masă.

— Ăă... doreşte cineva peşte afumat? Cred că e somon... iar ăsta e păstrăv...

— Rebecca?

Capul elegant coafat din faţa mea se răsuceşte şi eu tresar speriată. Elinor mă fixează cu ochii ca nişte suliţe.

— Bună ziua, zic stresată. Vreţi nişte peşte?

— Pot să ştiu şi eu ce faci? mă întreabă furioasă, coborîndu-şi vocea.

— A! înghit în sec. Păi, am zis să-i ajut cu...

— Eu vreau nişte somon afumat, vă rog, zice o femeie cu jachetă aurie. Aveţi şi sos franţuzesc fără grăsime?

— Ăă... păi, ştiţi, eu nu sînt de fapt...

— Rebecca – vocea lui Elinor şuieră ca un glonţ din gura abia deschisă – lasă-l jos! Şi... stai jos!

— Da. Sigur. Mă uit şovăitoare la platou. Sau mai bine să-l servesc, dacă tot sînt aici...

— Lasă-l jos. Acum!

— Da. Privesc neajutorată în jur preţ de o clipă, apoi văd un chelner care se apropie de mine cu o tavă goală. Înainte să apuce să protesteze, pun platoul cu peşte afumat pe tava lui, apoi mă grăbesc să mă aşez cu picioare tremurătoare pe scaunul gol, netezindu-mi părul cu mîinile.

În timp ce mă aşez şi îmi aranjez şervetul pe genunchi, la masă domneşte tăcerea. Schiţez un

mic surîs prietenesc, dar nu primesc nici un răspuns. Apoi o doamnă în vîrstă care are la gît cam şase rînduri de perle uriaşe şi poartă aparat auditiv, se apleacă spre Elinor şi îi şopteşte, suficient de tare ca să o auzim cu toţii:

— Fiul tău se vede cu... o chelneriţă?

BUGETUL PENTRU NEW YORK AL LUI BECKY BLOOMWOOD

BUGET ZILNIC (PROPUS)

Mîncare	50 USD		
Cumpărături	~~50 USD~~	100 USD	
Cheltuieli	~~50 USD~~	~~60 USD~~	100 USD
Total	250 USD		

BUGET ZILNIC (REVIZUIT)

ZIUA A TREIA

Mîncare	50 USD
Cumpărături	100 USD
Cheltuieli	365 USD
Alte cheltuieli	229 USD
Oportunitate unică de achiziţionare mostră la reducere	567 USD
Altă oportunitate unică de achiziţionare mostră la reducere	128 USD
Cheltuială neprevăzută inevitabilă	49 USD
Cheltuială profesională esenţială (pantofi)	

Doisprezece

Hmmm. Nu sînt foarte sigură că lui Elinor i-a plăcut de mine. În maşină, cînd ne-am întors, n-a prea vorbit – ceea ce poate însemna că a fost destul de impresionată în forul ei interior. Sau... nu.

Cînd Luke m-a întrebat cum a mers, am cam sărit incidentul cu platoul de peşte. Şi pe cel de la cosmetică. M-am concentrat, în schimb, pe cît de mult i-a plăcut mamei lui eşarfa de la el.

Da, OK, poate am mai inventat şi eu cîte ceva. Cum ar fi, de pildă, chestia aia cu ea care ar fi zis „Luke al meu e cel mai bun fiu din cîţi există pe lume" şi aia că s-a şters la ochi cu batista. Dar, pe bune, ce era să fac, doar nu era să-i spun care a fost reacţia ei adevărată, nu? Nu puteam să-i spun că a-ndesat-o înapoi în cutie de parcă ar fi fost o pereche de şosete de la Woolworths. Şi, de fapt, chiar îmi pare bine c-am mai înflorit puţin lucrurile, pentru că în viaţa mea nu l-am văzut atît de încîntat. Chiar a sunat-o să-i spună că îi pare bine că i-a plăcut, dar ea nu era acasă şi nu l-a mai sunat înapoi.

Eu, una, am lucruri mult mai importante întîmplate în ultimele zile la care să mă gîndesc decît dacă Elinor mă place sau nu. Am început brusc să primesc încontinuu telefoane de la oameni care abia aşteaptă să mă cunoască! Ceea ce Luke spune că e „efectul bulgăre de zăpadă"

și că se aștepta la asta. Ieri am avut trei întîlniri cu diverși directori de televiziune, și chiar în clipa asta iau micul dejun cu un anume Greg Walters de la Blue River Productions. El e cel care mi-a trimis coșul cu fructe și era înnebunit să mă cunoască și, pînă în clipa asta, întîlnirea decurge absolut perfect! Am pe mine o pereche de pantaloni pe care mi i-am luat ieri de la Banana Republic și noul meu pulover de designer și, trebuie să recunosc, Greg pare de-a dreptul impresionat.

— Ești pe val, repetă, printre îmbucăturile de croissant. Îți dai seama, da?

— Îhm... păi...

— Nu. Ridică o mînă. Nu fi timidă. Ești pe val. Numele tău e pe buzele tuturor. Oamenii se luptă pentru tine. Ia o gură de cafea și mă privește în ochi. O să fiu sincer... vreau să-ți dau propria ta emisiune.

Mă uit la el, și aproape nu mai am aer de uimire.

— Serios? Propria mea emisiune? Despre ce?

— Nu contează. O să-ți găsim un format beton. Ia o gură mare de cafea. Ești comentator politic, nu?

— Ăă... nu chiar, zic jenată. Dau sfaturi financiare. Despre ipoteci, chestii de-astea, știi cum e...

— Aha. Greg încuviințează din cap. Sfaturi financiare. Să zicem... asta așa, ce-mi vine acum, pe loc, în minte... *Wall Street. Wall Street* combinat cu *Ab Fab* combinat cu *Oprah*. Poți să faci asta, nu?

— Îhm... da! Categoric!

Habar n-am despre ce vorbește, dar îi zîmbesc încrezătoare și muște dintr-un croissant.

— Trebuie să plec, zice în clipa cînd îşi termină cafeaua. Dar te sun mîine, ca să stabilim o întîlnire cu directorul de programe. OK?

— Perfect! spun, luîndu-mi un aer nonşalant. Ar fi foarte bine.

În clipa în care pleacă, nu-mi pot stăpîni un zîmbet de încîntare, cît toată faţa. Propria mea emisiune! Totul merge din ce în ce mai bine. Toţi cei cu care vorbesc par să vrea să-mi ofere de lucru, şi cu toţii îmi fac cinste cu mese copioase; ieri cineva a zis chiar că aş putea să-mi fac o carieră la Hollywood, fără probleme. Hollywood!

Cum ar fi să am propria mea emisiune la Hollywood! O să pot să stau într-una din casele alea fabuloase din Beverly Hills şi să mă duc la petreceri cu toate vedetele de film. Şi poate Luke o să-şi deschidă o filială la Los Angeles şi o să înceapă să reprezinte persoane ca... Minnie Driver, de pildă. Da, ştiu, ea nu e chiar o instituţie financiară, dar poate că Luke o să se extindă şi în domeniul filmului! Da! Şi pe urmă ea o să devină cea mai bună prietenă a mea şi o să mergem împreună la cumpărături şi la diverse, poate o să ne petrecem chiar şi vacanţele împreună...

— Hei, aud o voce veselă, iar eu ridic privirea mirată şi-l văd pe Michael Ellis trăgîndu-şi scaunul la altă masă.

— A, zic, smulgîndu-mi cu greu mintea de pe o superbă plajă în amurg, la Malibu. A, bună. Nu vrei să vii la masa mea? Îi arăt scaunul de alături.

— Nu te deranjez?

— Nu. Am avut o întîlnire, dar s-a terminat. Mă uit interogativ în jur. Luke nu e cu tine? Abia dacă mai apuc să-l văd de la o vreme!

Michael clatină din cap.

— În dimineața asta are o întrevedere cu cei de la JD Slade. Ei fac jocurile.

Un chelner vine și ia farfuria lui Greg, iar Michael comandă un cappuccino. Cînd chelnerul dispare, se uită întrebător la cea de-a doua gaură a puloverului meu.

— Sper că știi că ai o gaură enormă de la molii în pulover? Eu aș lua măsuri.

Haha, ce amuzant.

— Dacă vrei să știi, e ultimul răcnet al momentului, îi explic cu blîndețe. Și Madonna are unul exact la fel.

— A! Madonna.

Îi e adus cappuccino-ul și ia o gură.

— Deci... cum merge treaba? întreb, cu glasul ușor mai scăzut. Luke mi-a zis că unul dintre susținătorii lui e cam iritat.

— Da. Michael dă din cap grav. Nu înțeleg deloc ce se întîmplă.

— Dar de ce aveți nevoie de investitori? Doar Luke are o grămadă de bani...

— Niciodată nu-ți investești banii proprii. Prima regulă a afacerilor. În afară de asta, Luke are planuri foarte mari, iar planurile mari necesită capital uriaș. Ridică privirea spre mine. Știi, bărbatul ăsta al tău e foarte pornit. Foarte pornit să aibă succes aici.

— Știu, zic, dîndu-mi ochii peste cap. Nu știe altceva decît muncă, muncă, muncă.

— Munca e bună, zice Michael, încruntîndu-se deasupra cafelei. Dar să fii chiar așa obsedat de ea... nu e prea bine. Tace un moment, apoi se uită la mine zîmbind. Dar înțeleg că ție-ți merge foarte bine, nu?

— Destul de bine, spun, incapabilă să-mi păstrez calmul. De fapt, îmi merge de milioane! Am avut o groază de întîlniri fantastice și toată

lumea zice că vrea să mă angajeze. Tocmai m-am întîlnit cu Greg Walters de la Blue River Productions, şi mi-a zis că vrea să-mi dea propria mea emisiune. Şi ieri cineva a pomenit de Hollywood!

— Mă bucur. Foarte tare. Ia o gură de cafea şi se uită la mine gînditor. Pot să-ţi spun ceva?

— Ce?

— Despre oamenii ăştia de televiziune. Aş zice să nu crezi chiar tot ce-ţi spun.

Mă uit la el uşor deconcertată.

— Ce vrei să spui?

— Indivizii ăştia vorbesc cîte-n lună şi în stele, zice Michael, amestecînd cu linguriţa încet în ceaşcă. Aşa se simt ei bine. Şi, în clipa în care îţi fac capul mare cu o chestie, o cred şi ei. Dar, în momentul în care vine vorba să scoată banul din buzunar... Se opreşte şi mă fixează. Spun asta doar ca să nu fii dezamăgită pe urmă.

— N-am să fiu dezamăgită! răspund indignată. Greg Walters mi-a zis că tot oraşul se bate pe mine!

— Sînt sigur că aşa ţi-a zis. Şi sper din suflet că chiar aşa e. Tot ce zic eu e că...

Se întrerupe, pentru că un portar în uniformă s-a oprit lîngă masa noastră.

— Domnişoară Bloomwood, am un mesaj pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc! spun, mirată.

Deschid plicul pe care mi-l întinde şi scot din el o coală de hîrtie – e un mesaj de la Kent Garland, de la HBLC.

— Ei! zic, fără să-mi pot opri un surîs victorios. Se pare că cei de la HBLC n-au vorbit doar ca să se audă vorbind. Se pare că au planuri serioase cu mine. Îi dau lui Michael Ellis hîrtia, vrînd să adaug „Poftim!"

— „Te rog sun-o pe asistenta lui Kent pentru a fixa un test video", citește Michael cu voce tare. Ei! Se pare că m-am înșelat, zice zîmbind. Și sînt nespus de bucuros. Își ridică ceașca în direcția mea. În cinstea unui test de mare succes mîine. Pot să-ți dau un sfat?

— Ce anume?

— Puloverul. Se strîmbă comic și clatină din cap.

OK. Cu ce mă îmbrac mîine? Cu ce Dumnezeu mă îmbrac? E cel mai important moment din viața mea. Un test video pentru televiziunea americană. Trebuie să fiu îmbrăcată la marele fix, în niște haine care să mă avantajeze, să dea bine pe ecran, să fie perfecte... N-am nimic de genul ăsta. Nimic.

Îmi trec a mia oară în revistă toate hainele și mă las pe marginea patului, epuizată. Nu pot să cred că am venit aici fără niște haine adecvate pentru un test video.

Ei, n-am ce face. Va trebui să mă duc să-mi cumpăr.

Îmi iau geanta, mă uit să văd dacă am portofelul înăuntru și, tocmai cînd vreau să-mi iau haina, sună telefonul.

— Alo, zic în receptor, sperînd să fie Luke.

— Bex! aud vocea lui Suze, metalică și depărtată.

— Suze! zic încîntată. Bună!

— Ce faci?

— Foarte bine. Am avut o tonă de întîlniri și toată lumea se poartă foarte frumos cu mine. E super!

— Mă bucur, Bex.

— Tu ce faci? Mă încrunt ușor la auzul tonului ei. S-a întîmplat ceva?

— Nu! zice Suze. Totul e bine. Doar că... Ezită. M-am gîndit doar să-ți spun că azi-dimineață a sunat un tip să-ți ceară niște bani pe care-i datorezi unui magazin. La Rosa, din Hampstead.

— Serios? mă strîmb eu. Iar?

— Da. M-a întrebat cînd ieși de la terapie intensivă.

— Aha, fac după o pauză. Așa. Și tu ce i-ai spus?

— Bex, ce-i chestia asta cu terapia intensivă?

— Nu știu, șoviă eu. O fi auzit el ceva. Sau... poate i-oi fi scris o scrisorică în sensul ăsta, nu știu...

— Bex, mă întrerupe Suze, și glasul îi tremură vag. Mi-ai spus că ai rezolvat cu facturile alea. Mi-ai promis!

— Dar le-am rezolvat! Îmi iau peria și încep să mă pieptăn.

— Cum? Spunîndu-le ăstora că nu ți s-a deschis parașuta la timp, cum? țipă Suze. Zău, Bex pe cuvîntul meu...

— Uite ce te rog, nu te stresa. O să rezolv eu tot cînd vin acasă.

— A zis că o să ia măsuri extreme! Mi-a zis că îi pare foarte rău, dar a fost deja mult prea îngăduitor și...

— Așa spun toți întotdeauna, încerc eu s-o liniștesc. Suze, nu e cazul să-ți faci griji, crede-mă. O să cîștig o căruță de bani aici. O să fiu putred de bogată! Și o să pot plăti tot și o să fie bine.

Urmează o tăcere și mi-o închipui pe Suze cum stă pe jos în sufragerie și-și răsucește părul pe degete.

— Serios? zice în cele din urmă. Deci totul merge ca pe roate?

— Da! Mîine am un test video și e un tip care vrea să-mi dea o emisiune a mea, și s-a vorbit chiar și despre Hollywood!

— Hollywood? spune Suze cu respirația tăiată. Dumnezeule! E extraordinar.

— Știu. Îmi surîd în oglindă. Nu-i mișto? Sînt pe val! Așa mi-a zis tipul ăla de la Blue River Productions.

— Ei, și cu ce te îmbraci la testul ăsta?

— Mă duc la Barney's, zic veselă. Ca să-mi caut ceva.

— La Barney's? strigă Suze îngrozită. Bex, mi-ai promis să nu sari calul! Mi-ai promis foarte serios că o să te menții în limitele bugetului.

— Asta am și făcut! M-am încadrat în buget. Am trecut pe hîrtie tot! Și, oricum, asta e o cheltuială profesională, o investiție în cariera mea.

— Dar...

— Suze, ca să cîștigi bani trebuie mai întîi să cheltuiești niște bani. Toată lumea știe asta! Tu nu dai bani pe materiale?

Urmează o pauză.

— Ba da, zice Suze șovăind.

— Și, oricum, pentru ce s-au inventat cărțile de credit?

— Of, Bex... suspină Suze. E amuzant, exact asta a spus și fata aia de la impozite.

— Ce fată de la impozite? Mă încrunt la propria mea reflexie și iau un dermatograf.

— Fata care a trecut pe aici azi-dimineață, zice Suze vag. Avea un clipboard. Și m-a întrebat o groază de chestii despre mine, despre apartament, despre cît îți iau pe chirie... am avut o conversație agreabilă. Și i-am spus că ești în America, despre Luke... și despre ce faci tu la televiziune...

— Bravo, zic, fără să fiu prea atentă la ce spune. Foarte frumos. Suze, trebuie s-o șterg. Și, serios, nu-ți face griji. Dacă mai sună cineva pentru mine, nu răspunde. OK?

— Bine... OK. Şi baftă mîine!

— Mersi! zic şi pun telefonul jos. Hahaha! Barney's, pregăteşte-te, că vin!

Am mai intrat de cîteva ori în Barney's de cînd am venit, dar de fiecare dată cam pe fugă. Însă de data asta... Uau. Acum e altceva. Pot s-o iau încet. Pot să mă plimb în voie prin toate cele opt etaje şi să mă uit la haine.

Dumnezeule, şi ce haine. Ce haine. Sînt pur şi simplu cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut vreodată. Oriunde mă uit, văd forme, culori şi modele pe care nu mă pot stăpîni să nu le apuc, să nu le ating, să nu le pipăi.

Dar nu-mi pot petrece toată ziua minunîndu-mă. Trebuie să fiu practică şi să mă hotărăsc la o ţinută pentru mîine. Mă gîndesc la o jachetă, ca să am autoritate – dar trebuie să fie jacheta potrivită. Nu prea sport, dar nici prea rigidă... însă vreau o croială simplă. Şi poate o fustă. Sau ia uite la pantalonii ăia. Mi-ar sta fantastic cu ei, dacă aş avea pantofii potriviţi...

Mă plimb fără grabă de jur împrejurul fiecărui etaj, făcîndu-mi însemnări mentale despre fiecare haină, apoi cobor iar la parter şi încep să-mi adun toate variantele posibile. O jachetă Calvin Klein... şi o fustă...

— Scuzaţi-mă...

O voce mă întrerupe tocmai cînd iau o bluză fără mîneci şi mă întorc mirată. O femeie în costum negru cu pantalon îmi zîmbeşte.

— Aveţi cumva nevoie de o mînă de ajutor?

— O, mulţumesc! Dacă aţi putea să îmi ţineţi şi mie astea. Îi întind hainele pe care mi le-am ales deja şi zîmbetul femeii păleşte uşor.

— Cînd am spus ajutor... astăzi avem o promoţie unică a raionului nostru de cumpărături

personalizate. Dorim să introducem conceptul unui public mai larg. Aşa că, dacă doriţi să luaţi parte la o prezentare, avem cîteva locuri disponibile.

— Aha, spun interesată. Şi ce anume înseamnă...

— Consultanţii noştri specializaţi şi experimentaţi în domeniul cumpărăturilor vă pot ajuta să găsiţi exact ceea ce căutaţi, spune femeia pe un ton plăcut. Vă pot ajuta să vă descoperiţi propriul stil, să vă centraţi asupra modelelor care vi se potrivesc şi vă vor conduce prin labirintul descurajant al modei. Rîde uşor încordată şi am senzaţia că a mai pus banda asta de cîteva ori azi.

— Înţeleg, spun meditativă. Ideea e că... Nu sînt sigură că am nevoie de ghid. Aşa că mulţumesc foarte mult, dar...

— Acest serviciu este gratuit, zice femeia. Iar astăzi oferim şi ceai, cafea sau un pahar de şampanie.

Şampanie? Şampanie gratis?

— Oo! Păi, ce să zic, sună foarte bine. Da, vă rog.

Şi, de fapt, mă gîndesc în timp ce urc în urma ei spre etajul al treilea, o să fie foarte interesant. Consilierii ăştia cu experienţă trebuie să îşi cunoască foarte bine marfa, şi probabil au altă viziune decît mine. Şi o să-mi dezvăluie o latură a personalităţii mele pe care nu am văzut-o niciodată!

Ajungem într-un loc cu cabine de probă spaţioase şi femeia mă poftește să intru, cu un surîs.

— Consiliera dumneavoastră de astăzi va fi Erin. Ea s-a alăturat echipei noastre de curînd, venind de la un alt magazin, şi din cînd în cînd

va fi ea însăşi îndrumată de unul dintre consilierii mai vechi de la Barney's. Sînteţi de acord?

— Absolut! zic, scoţîndu-mi haina.

— Ce anume preferaţi, ceai, cafea sau şampanie?

— Şampanie, zic repede. Mersi.

— Foarte bine, spune zîmbind. A, şi uite-o pe Erin.

Ridic ochii cu interes şi văd că în cameră intră o fată înaltă şi subţire. Are părul lung şi drept şi o gură micuţă şi turtită. De fapt, toată faţa ei pare că a fost la un moment dat prinsă între uşile liftului şi nu şi-a revenit niciodată.

— Bună ziua, spune şi îi privesc fascinată gura cînd zîmbeşte. Eu sînt Erin şi am să vă ajut să vă găsiţi îmbrăcămintea care răspunde cel mai bine dorinţelor dumneavoastră.

— Extraordinar! Abia aştept!

Mă întreb cum o fi primit Erin slujba asta. În mod sigur, nu pentru gustul ei la pantofi.

— Deci... Erin mă priveşte întrebător. Ce anume căutaţi?

— Mîine am un test video, îi explic. Aş vrea ceva care să-mi dea un aer... elegant şi senzual, dar şi destul de accesibil. Poate şi cu o notă de inteligenţă.

— O notă de inteligenţă, mă îngînă Erin, notînd în carneţel. Aşa. Şi vă gîndeaţi la... un costum? O jachetă?

— Păi, zic şi mă lansez într-o explicaţie exactă a ceea ce caut. Erin mă ascultă atentă şi observ că o femeie brunetă, cu ochelari de baga, vine din cînd în cînd la uşa cabinei noastre şi ascultă.

— Aşa, spune Erin, cînd termin ce am de spus. Păi, aveţi nişte idei foarte interesante aici... Îşi loveşte dinţii uşor cu pixul. Mă gîndesc... că

avem o jachetă cambrată foarte drăguță de la Moschino, cu trandafiri pe guler...

— O știu! zic încîntată. Și eu mă gîndeam la ea!

— Pe care s-o combinăm cu... o fustă nouă din colecția Barney's...

— Cea neagră? spun. Cu nasturi pînă aici? Da, și eu m-am gîndit la ea, dar e un pic cam scurtă. Mă gîndeam la cea pînă la genunchi. Știți, aia cu panglică în jurul tivului...

— Vedem noi, zice Erin, cu un zîmbet plăcut. Haideți să vă aduc niște haine și să ne uităm la ele.

Se duce să-mi adune hainele și eu mă așez și-mi savurez șampania. Nu e rău deloc. E mult mai puțin efort decît mi-ar trebui ca să mă duc să bat magazinul eu însămi. Aud cu jumătate de ureche o conversație murmurată care are loc în cabina de alături și, brusc, o femeie ridică vocea supărată, spunînd „Îi arăt eu nenorocitului. Îi arăt eu!"

— Și îi vom arăta, Marcia, îi răspunde o voce calmă, liniștitoare, care cred că îi aparține femeii cu ochelari de baga. Îi vom arăta. Dar nu în costumul ăsta cu pantalon, roșu ca cireașa.

— Așaaa!

Erin s-a întors în cabină, trăgînd după ea un stativ pe rotile plin cu haine. Îmi plimb privirea rapid peste ele și remarc destul de multe dintre lucrurile pe care mi le alesesem și eu. Dar unde-i fusta pînă la genunchi? Și costumul ăla incredibil de culoarea vinetei, cu pantaloni și cu guler de catifea?

— Deci, puteți proba jacheta... și fusta...

Iau hainele de la ea și mă uit neîncrezătoare la fustă. Știu sigur că o să-mi fie scurtă. Dar, în fine, ea e experta... Mă schimb repede în fustă

și jachetă, apoi vin și mă așez în fața oglinzii, lîngă Erin.

— Jacheta e senzațională! Și-mi vine la fix. Ador croiala asta.

Nu vreau să zic nimic de fustă. Nu vreau s-o jignesc, dar îmi stă ca naiba.

— Haideți să vedem, spune Erin. Stă cu capul înclinat ușor într-o parte și mijește ochii la reflexia mea din oglindă. Mă gîndesc că, totuși, parcă ar arăta mai bine cu o fustă pînă la genunchi.

— Ca aceea despre care v-am spus! zic ușurată. E la etajul șapte, chiar lîngă...

— Se poate, spune cu un surîs. Dar mă gîndesc și la alte variante...

— Sau cea de la Dolce & Gabbana, de la etajul trei, adaug. M-am uitat mai devreme la ea. Sau cele de la DKNY.

— DNKY? se miră Erin, încrețindu-și fruntea. Nu cred că...

— Sînt noi, îi spun. Cred că au venit ieri. Sînt atît de drăguțe. Ar trebui să le vedeți! Mă întorc și mă uit atent la îmbrăcămintea ei. Știți ceva? Fusta mov de la DKNY ar arăta foarte bine cu bluza pe gît pe care o aveți. Și ați putea să le combinați cu cizmele alea noi de la Stephane Kélian, cu toc ascuțit. Le știți?

— Le știu, spune Erin încordată. Cele din piele de crocodil și cele din antilopă.

Mă uit la ea surprinsă.

— Nu, nu acelea. Cele noi. Cu cusătură la spate. Sînt demențiale! De fapt, ar merge foarte bine cu fusta pînă la genunchi...

— Mulțumesc, face Erin tăioasă. Am să țin minte.

Pe bune. Ce-i așa stresată? Îi vînd doar niște ponturi. Credeam că o să fie încîntată că magazinul ei mă interesează atît de tare!

Deşi, sinceră să fiu, nu pare să-l cunoască prea bine.

— Bună ziua! aud o voce de după uşă şi femeia cu ochelari de baga se reazemă de tocul uşii, privindu-mă cu interes. E vreo problemă?

— Nu, mulţumesc! zic, radioasă.

— Deci, spune femeia, uitîndu-se la Erin. O să aduci fusta pînă la genunchi pentru clienta noastră. Da?

— Da, zice Erin zîmbind uşor forţat. Mă duc să o aduc.

Dispare şi nu rezist să nu ies să mă uit la stativ, să văd ce haine mi-a mai adus. Femeia cu ochelari mă priveşte o clipă, apoi vine şi îmi întinde mîna.

— Christina Rowan. Sînt şefa departamentului de asistenţă personalizată.

— Bună ziua, spun, uitîndu-mă la o cămaşă Jill Stuart, bleu deschis. Sînt Becky Bloomwood.

— Şi, după accent, sînteti din Anglia, aşa-i?

— Din Londra. Dar am să mă mut la New York!

— A, da? Christina Rowan îmi zîmbeşte prietenesţe. Cu ce te ocupi, Becky? Lucrezi în modă?

— O, nu. Mă ocup de finanţe.

— De finanţe! Serios? Ridică din sprîncene.

— Dau sfaturi financiare la televizor. Despre pensii, chestii de-astea... Iau o pereche de pantaloni pufoşi de caşmir. Nu sînt nemaipomeniţi? Chiar mai frumoşi decît cei de la Ralph Lauren. Şi mai ieftini.

— Sînt frumoşi, nu? Mă priveşte întrebător. Ei, e bine să ai clienţi atît de entuziaşti. Îşi bagă mîna în buzunarul jachetei şi scoate o carte de vizită. Mai fă-ne o vizită cînd mai vii.

— Am să vin! spun cu un zîmbet larg. Şi mulţumesc foarte mult.

Cînd plec în fine de la Barney's este patru după-masa. Opresc un taxi și mă întorc la Four Seasons. Deschid ușa camerei și-mi privesc reflexia în oglinda tăcută a mesei de toaletă. Sînt încă în extaz; sînt încă încîntată pînă la delir de ce am făcut. De ce mi-am cumpărat.

Știu că m-am dus să-mi cumpăr un singur rînd de haine pentru testul video. Dar, pînă la urmă... Bine, cred că am cam... exagerat un pic. Așa că lista mea finală de cumpărături arată astfel:

1. Jachetă Moschino
2. Fustă Barney's pînă la genunchi
3. Lenjerie Calvin Klein
4. O pereche de ciorapi noi și…
5. Rochie de cocktail Vera Wang

OK, bine. Dar... înainte să spuneți ceva, știu că nu era cazul să cumpăr o rochie de cocktail. Știu că atunci cînd Erin a spus „Vă interesează și o rochie de seară?", trebuia pur și simplu să-i răspund că nu.

Dar, Dumnezeule mare. O, Doamne. Rochia aia Vera Wang. Grena-violacee, cu spatele gol și bretele strălucitoare. Era exact ca rochia unui star de cinema. Toată lumea s-a înghesuit să mă vadă cu ea și, cînd am tras perdeaua, tuturor li s-a tăiat respirația.

M-am uitat la mine, vrăjită. Fermecată de felul în care pot să arăt; de persoana care pot să fiu. Nu exista alternativă. Trebuia s-o am. Trebuia. În clipa în care am semnat chitanța pentru cartea de credit... nu mai eram eu. Eram Grace Kelly. Eram Gwyneth Paltrow. Eram cineva strălucitor, care poate semna oricînd în treacăt o chitanță de credit pentru mii de dolari în timp ce zîmbește și face glume cu vînzătoarea, de parcă n-ar fi cumpărat nimic.

Mii de dolari.

Deși, pentru un designer de talia Verei Wang, prețul e destul de...

Ei, e chiar foarte...

O, Doamne, simt că-mi vine rău. Nici nu vreau să mă gîndesc cît a costat. Nu vreau să mă gîndesc la toate acele zerouri. Ideea e că o s-o pot purta ani de zile. Da! Ani și ani de zile. Și chiar am nevoie de haine de firmă dacă am să fiu o faimoasă vedetă de televiziune. O să trebuiască să mă duc la tot felul de evenimente importante – și nu poți să apari în M&S, nu? Exact.

Și, pe urmă, am limită de creditare de 10 000 de dolari. Asta-i ideea. Vreau să zic că nu mi-ar fi dat-o dacă nu ar fi fost siguri că mi-o pot permite, nu?

Aud zgomot la ușă și mă ridic repede în picioare. Cu inima bătîndu-mi să-mi spargă pieptul, mă duc repede la șifonierul în care mi-am ascuns toate cumpărăturile, deschid ușa și îmi vîr iute toate sacoșele de la Barney's înăuntru, apoi o închid la loc și mă întorc cu un surîs larg pe față, exact în clipa în care Luke intră în cameră, vorbind la mobil.

— Firește că situația e sub control, mama mă-sii! izbucnește furios la telefon. Ce mă-sa cred ăștia că... Se oprește brusc și tace preț de cîteva momente. Da, știu, zice puțin mai calm. Da. OK, așa o să fac. Ne vedem mîine, Michael. Mersi.

Închide mobilul, îl pune deoparte și mă privește de parcă ar fi uitat cine sînt.

— Bună! zice și își lasă servieta pe un scaun.

— Bună! zic radioasă, îndepărtîndu-mă de ușa sifonierului. Străine.

— Știu, spune Luke, frecîndu-se pe față obosit. Îmi pare rău. Totul e... un fel coșmar, să fiu sincer. Cu toate astea, am auzit de testul tău video. E o veste nemaipomenită.

Se duce la minibar, îşi pune un scotch şi îl dă pe gît. Apoi îşi mai pune unul şi ia o înghiţitură zdravănă în timp ce eu mă uit la el îngrijorată. Îi observ chipul palid şi încordat şi cearcănele de sub ochi.

— Cum merge treaba... e bine? întreb blînd.

— Merge, îmi răspunde. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

Se duce la fereastră şi se uită pe geam, la profilul strălucitor al Manhattanului conturat la orizont, iar eu îmi muşc buza, nervoasă.

— Luke... nu se putea duce şi altcineva la întîlnirile astea? Nu poate veni cineva de la firma ta, care să-ţi preia o parte din povară? Cum ar fi... Alicia?

Simt că mor numai cînd îi pronunţ numele, dar, sincer, încep să fiu destul de îngrijorată. Spre uşurarea mea, Luke clatină din cap.

— Nu pot să aduc pe altcineva în acest stadiu. Eu m-am ocupat de tot pînă acum, eu trebuie s-o duc la capăt. Doar că nu m-am aşteptat să fie atît de greu de discutat cu ei. Nu mi-am dat seama că or să fie atît de... Se aşază într-un fotoliu şi ia o gură de scotch. Iisuse, cîte întrebări mi-au putut pune. Ştiu că americanii sînt foarte temeinici, dar orişicît... Clatină din cap nedumerit. Trebuie să ştie absolut tot. Despre fiecare client, despre fiecare client potenţial, despre fiecare om care a lucrat vreodată pentru compania asta, despre fiecare nenorocit de raport pe care l-am trimis vreodată... Există cea mai mică posibilitate de a fi daţi în judecată pentru asta? Cine a fost secretara firmei în 1993? Ce maşină conduci? Ce... blestemată de pastă de dinţi foloseşti?

Se opreşte iritat şi-şi goleşte paharul, iar eu îl privesc supărată.

— Par oribili, zic și chipul lui Luke e traversat rapid de umbra unui surîs.

— Nu sînt oribili. Sînt doar niște investitori conservatori, de școală veche, și ceva îi deranjează. Nu știu ce. Expiră zgomotos. Trebuie doar să îi conving că sînt de încredere. Trebuie doar să le mențin interesul treaz.

Vocea îi tremură ușor și, cînd mă uit la mîna lui, văd că e strîns încleștată pe pahar. Sincer să fiu, nu l-am văzut niciodată pe Luke în starea asta. De obicei, el are mereu situația sub control, foarte ușor...

— Luke, cred c-ar trebui să iei o pauză în seara asta. N-ai nici o întîlnire azi, nu?

— Nu, zice Luke, ridicînd privirea. Dar trebuie să mă uit pe niște acte. Mîine am o ședință importantă, cu toți investitorii. Trebuie să fiu pregătit.

— Ești pregătit! îi răspund. Nu trebuie decît să fii relaxat. Dacă lucrezi toată noaptea, mîine o să fii obosit, încordat și deprimat. Mă duc la el, îi iau paharul din mînă și încep să-i masez umerii. Haide, Luke. Chiar ai nevoie să-ți iei liber în seara asta. Pun pariu că Michael ar fi de acord. Nu?

— Mereu îmi spune să nu mai fiu așa încrîncenat, recunoaște Luke după o lungă pauză.

— Păi atunci, nu mai fi! Hai, cîteva ore de distracție n-au făcut niciodată rău nimănui. Hai să ne îmbrăcăm frumos și să mergem într-un loc drăguț, să dansăm și să bem cocktailuri. Îl sărut delicat pe ceafă. Zău, ce rost are să vii la New York și să nu te bucuri de asta?

Urmează o pauză și, preț de o clipă îngrozitoare, cred că are de gînd să spună că nu are timp. Dar el se întoarce spre mine brusc – și,

slavă Domnului, văd pe fața lui o încercare timidă de surîs.

— Ai dreptate. Hai! Hai să ne distrăm!

Seara se transformă în cea mai magică, strălucitoare și minunată seară din viața mea. Îmi iau rochia Vera Wang, iar Luke își ia cel mai rafinat costum și ne ducem la un restaurant nemaipomenit, unde oamenii mănîncă homar în acordurile unei formații de jazz clasic, exact ca în filme. Luke comandă Bellini pentru amîndoi și ciocnim fiecare în cinstea celuilalt, iar el se relaxează și îmi povestește mai multe despre afacerea lui. De fapt, mi se destăinuie mai mult decît a făcut-o vreodată.

— Orașul ăsta, zice, clătinînd din cap. E un loc foarte dur. E... ca și cum ai schia pe marginea unei prăpăstii. Dacă faci o greșeală... s-a zis. Ai căzut.

— Dar dacă nu faci nici o greșeală?

— Cîștigi. Cîștigi tot.

— O să cîștigi, îi spun încrezătoare. Mîine o să-i faci praf pe toți.

— Și tu o să-i faci praf pe toți la testul video, zice Luke, în clipa în care de masa noastră se apropie chelnerul, cu primul fel de mîncare – cele mai extraordinare sculpturi făcute din fructe de mare. Ne toarnă vinul și Luke ridică paharul pentru un toast. În sănătatea ta, Becky. O să ai un succes uriaș.

— Nu, tu o să ai un succes uriaș, răspund, simțind că strălucesc de plăcere. Amîndoi o să avem succes uriaș!

Poate e de la Bellini, care mi s-a urcat la cap, dar, deodată, mă simt exact cum m-am simțit la Barney's. Nu mai sînt vechea Becky; sînt o persoană nouă și scînteietoare. Mă uit pe furiș

la propria mea imagine într-o oglindă din apropiere și mă trece un fior de încîntare. Pe bune, uită-te la mine! Am o ținută și o coafură de vis, mă aflu într-un restaurant din New York, port o rochie care costă mii de dolari și sînt împreună cu iubitul meu, un tip minunat și un om de succes; iar mîine am un test video pentru televiziunea americană!

Simt că mă sufoc de fericire. Aici, în lumea asta scumpă și strălucitoare, am vrut să ajung mereu. Cu limuzine și flori, cu sprîncene pensate și haine de firmă de la Barney's, cu portofelul burdușit de cărțile de vizită ale celor mai mari directori TV. Ei sînt lumea mea; acestei lumi îi aparțin. Vechea mea viață pare la un milion, la un catralion de kilometri distanță, ca un mic punct la orizont. Mama și tata și Suze... camera mea dezordonată din Fulham... *EastEnders* cu o pizza... Hai să spunem lucrurilor pe nume. Aia n-am fost niciodată eu, nu-i așa?

Rămînem aici ore întregi. Dansăm pe muzică de jazz, mîncăm înghețată din fructele pasiunii și vorbim despre orice, în afară de muncă. Ne întoarcem la hotel rîzînd și împleticindu-ne ușor, iar mîna lui Luke își croiește cu îndemînare loc sub rochia mea.

— Domnișoară Bloomwood, îmi spune recepționerul cînd trecem pe lîngă recepție. Aveți un mesaj, să o sunați pe Susan Cleath-Stuart la Londra. La orice oră vă întoarceți. Se pare că e foarte urgent.

— O, Doamne, zic, dîndu-mi ochii peste cap. Mă sună să-mi țină o prelegere despre cît de mult am dat pe rochia mea cea nouă. Cît? Vai, Bex, nu trebuia să faci asta...

— E o rochie senzațională, zice Luke, trecîndu-și mîinile apreciativ în sus și în jos. Deși

parcă eşti prea îmbrăcată cu ea. Ai putea să mai tai puţin de aici... şi de aici...

— Doriţi să vă dau numărul? mă întreabă recepţionerul, întinzîndu-mi o hîrtie.

— Nu, mulţumesc, zic, dînd din mînă. O sun mîine.

— Şi vă rog, spune Luke, să nu mai daţi legătura cu camera noastră, pînă cînd vă vom anunţa noi.

— Am înţeles, spune recepţionerul cu un licăr în ochi. Noapte bună, domnule. Noapte bună, doamnă.

Ne urcăm în lift, zîmbindu-ne stupid unul altuia în oglinzi şi, cînd ajungem în cameră, îmi dau seama că sînt destul de beată. Unica mea consolare este că şi Luke pare afumat bine.

— Asta, zic în clipa în care uşa se închide în urma noastră, a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Cea mai frumoasă.

— Şi încă nu s-a terminat, spune Luke, apropiindu-se de mine cu ochi strălucitori. Domnişoară Bloomwood, simt nevoia să mă revanşez faţă de dumneavoastră pentru sfaturile dumneavoastră atît de pertinente. Aţi avut dreptate. Numai muncă, fără distracţie... (Îmi dă uşor jos de pe umeri bretelele rochiei Vera Wang.) Îl face pe băiatu'... murmură, cu buzele lipite de pielea mea, foarte...

Şi ne lăsăm să cădem în pat împreună, şi gura lui e lipită de a mea, iar mintea mi-e transportată de alcool şi de încîntare. În timp ce el îşi dă grăbit cămaşa jos, îmi surprind imaginea în oglindă. Mă uit şi mă văd ameţită şi fericită şi o voce din minte îmi spune: să nu uiţi niciodată această clipă. Să nu uiţi niciodată această clipă, Becky, pentru că acum viaţa ta e perfectă.

Restul este un abur de plăcere și beție, plutind spre uitare. Singurul lucru pe care mi-l amintesc este imaginea lui Luke sărutîndu-mi pleoapele, urîndu-mi somn ușor și spunîndu-mi că mă iubește. Ăsta e ultimul lucru de care-mi amintesc.

Și apoi, ca un accident de mașină, se întîmplă.

SÎNT EI CEEA CE PAR A FI?

EXPERTA FINANCIARĂ E DATOARE VÎNDUTĂ!

Stă pe canapeaua emisiunii *Cafeaua de dimineaţă*, oferind milioanelor de telespectatori sfaturi despre probleme financiare. Însă *Daily World* dezvăluie, în exclusivitate, că ipocrita Becky Bloomwood se află ea însăşi în pragul unui dezastru financiar. Becky, al cărei slogan este „Aveţi grijă de banii voştri şi ei vor avea grijă de voi", este urmărită pentru datorii totalizînd mii de lire, iar propriul ei manager de cont a catalogat-o drept „o ruşine".

CHEMARE ÎN JUDECATĂ

Buticul de haine La Rosa a chemat-o în judecată pe falita Becky, în vreme ce colega de apartament a acesteia, Susan Cleath-Stuart (dreapta), recunoaşte că Becky întîrzie adesea cu plata chiriei. În acest timp, Becky cea lefteră şi fără pic de ruşine ia cu asalt New York-ul, împreună cu prietenul ei, omul de afaceri Luke Brandon (jos, dreapta). „Becky profită cu nerusinare de banii lui Luke", ne-a spus o sursă din interiorul firmei Brandon Communications. Între timp, domnişoara Cleath-Stuart recunoaşte că ar vrea să o vadă pe Becky plecată. „Mi-ar prinde bine să am mai mult spaţiu pentru activităţile mele", ne-a spus ea. „Poate îmi voi închiria un birou."

CHELTUITOAREA SECOLULUI

Nesăţioasa de 26 de ani, care stă la pretenţiosul hotel Four Seasons, ne-a mărturisit că habar nu are care este preţul pe noapte al camerei. Reporterul nostru a urmărit-o cheltuind în neştire, aruncînd peste 100 de dolari numai pe felicitări, apoi dînd iama prin magazine, cumpărînd haine de lux şi cadouri în valoare de peste 1 000 de dolari, în doar cîteva ore.

ŞOC TOTAL

Telespectatorii emisiunii *Cafeaua de dimineaţă* au fost îngroziţi cînd au descoperit adevărul despre autoproclamata expertă financiară. „Sînt pur şi simplu îngrozită", a comentat Irene Watson de la Sevenoaks. „Acum cîteva săptămîni i-am telefonat lui Becky pentru a-i cere un sfat despre nişte planuri bancare. Acum mi-aş dori să n-o fi ascultat şi am de gînd să cer sfatul unui consilier adevărat." Mamă a doi copii, Irene a adăugat: „Sînt şocată şi dezgustată că producătorii emisiunii *Cafeaua de dimineaţă*

Treisprezece

La început, habar nu am despre cele întîmplate. Mă trezesc chiaună de tot şi îl văd pe Luke întinzîndu-mi o cană de ceai.

— Ce-ar fi să-ţi verifici mesajele? zice, dîndu-mi un pupic şi se îndreaptă spre duş.

După cîteva guri de ceai, ridic receptorul şi apăs pe steluţă.

— Aveţi douăzeci şi trei de mesaje, aud vocea de la telefon, iar eu rămîn tablou. Douăzeci şi trei?

Poate că toate sînt numai oferte de serviciu! e primul meu gînd. Poate că sînt cei de la Hollywood! Dumnezeule, da! Apăs cu mare nerăbdare butonul, pentru a asculta primul mesaj. Dar nu e o ofertă de serviciu – e Suze, şi pare cam surescitată.

— Bex, sună-mă, te rog. Imediat ce primeşti mesajul meu. E foarte urgent. Pa.

Vocea mă întreabă dacă vreau să-mi ascult şi celelalte mesaje şi, o clipă, ezit. Dar Suze părea foarte disperată şi îmi amintesc cu un uşor sentiment de vinovăţie că m-a sunat şi azi-noapte. Formez numărul şi, spre surpriza mea, intră direct robotul.

— Bună! Eu sînt! zic imediat ce vocea lui Suze termină de vorbit. Păi, văd că nu eşti acasă, aşa că sper că ce voiai să-mi spui să se fi rezolvat deja...

— Bex! Glasul lui Suze aproape că-mi sparge timpanul. O, Doamne, Bex, unde ai fost?

— În oraş, fac, mirată. Şi pe urmă am dormit. Suze, ce s-a...

— Bex, niciodată n-am spus vorbele alea! mă întrerupe, foarte supărată. Trebuie să mă crezi, n-aş zice în viaţa mea aşa ceva. Au întors totul cum le-a convenit. I-am spus şi mamei tale, habar n-am avut...

— Mamei mele? fac, nedumerită. Suze, ia-mă încet. Ce tot spui aici?

— O, Doamne. Bex, nu ştii nimic?

— Ce să ştiu?

— *Daily World*. A... am crezut că primeşti toate ziarele englezeşti.

— Le primim, zic, frecîndu-mă pe faţa uscată. Cred că sînt la uşă. E... ceva despre mine undeva?

— Nu, spune Suze puţin prea repede. Nu. Adică... e o chestie mică de tot. Dar nu merită s-o citeşti. Eu, una, nu mi-aş face griji. De fapt, chiar te rog să arunci la coş *Daily World*, eu aşa aş face. Pur şi simplu... pune-l direct la coş, fără măcar să-l deschizi.

— Au scris ceva nasol, nu? întreb cu teamă. Că am picioarele groase sau ceva de genul?

— Nu, nu e nimic! Nimic! Ia zi, ai ajuns la Rockefeller Center? Cică e foarte mişto. Sau la F.A.O. Schwartz? Sau...

— Termină, Suze, o întrerup. Mă duc să-l iau. Te sun înapoi.

— OK, Bex, atîta îţi zic doar, spune Suze repede. Nici naiba nu citeşte *Daily World*. Hai, cîteva persoane acolo. Mîine nu mai ţine nimeni minte nimic. Şi toată lumea ştie că ziarele scriu numai minciuni...

— Da, zic, încercînd să par liniştită. O să-mi amintesc. Şi, Suze, nu-ţi fă griji. Nu-mi pasă mie de prostioare de genul ăsta!

Însă, în clipa în care pun receptorul jos, mîna îmi tremură uşor. Ce naiba or fi scris despre mine? Mă grăbesc la uşă, înşfac teancul de ziare şi le car cu mine în pat. Înhaţ *Daily World* şi încep să caut prin el cu înfrigurare. Pagină după pagină... dar nu văd nimic. Mă întorc la prima pagină şi încep să răsfoiesc mai atentă, uitîndu-mă prin toate rubricuţele, şi numele meu nu apare nicăieri. Mă las pe pernă amuzată. Ce tot spune Suze? De ce naiba e atît de...

Şi atunci văd pagina dublă de la mijloc. O singură pagină dublă împăturită, care zace pe pat şi care mi-a căzut, probabil, cînd am luat ziarul. Întind mîna spre ea încet. O deschid. Şi e ca şi cum aş fi primit un pumn în stomac.

E o poză cu mine. O poză pe care n-o recunosc; nu e prea flatantă. Merg singură pe stradă. O stradă din New York, îmi dau seama cu o tresărire. Şi am în mîini o groază de sacoşe, pline cu cumpărături. Şi, într-un cerc, e şi o poză cu Luke. Şi una micuţă cu Suze. Şi titlul este...

O, Doamne, nici nu pot s-o spun. Nici nu vă pot spune ce scrie. E... prea oribil.

E un articol uriaş, pe ambele pagini interioare. Citesc cu inima spărgîndu-mi pieptul; simt că-mi ia foc capul, apoi cum mă ia cu frisoane. E atît de urît. E atît de... personal. Pe la jumătate, nu mai rezist. Închid ziarul şi rămîn cu privirea pierdută, şi simt că-mi vine să vărs.

Apoi aproape imediat îl deschid iar, cu mîini tremurătoare. Trebuie să văd cu ochii mei ce au spus despre mine. Trebuie să citesc fiecare rînd oribil şi umilitor.

Cînd, în cele din urmă, am terminat de citit, nu mai îmi simt capul. Nu-mi vine să cred că se întîmplă una ca asta. Ziarul ăsta a fost deja tipărit în milioane de exemplare. E prea tîrziu

să-l mai pot opri. În Anglia, îmi dau seama, e pe la trei dimineața de cîteva ore bune. Părinții mei trebuie să-l fi citit deja. Toți cunoscuții mei trebuie să-l fi citit deja. Iar eu nu pot face nimic.

Telefonul sună asurzitor, iar eu tresar înspăimîntată. După o clipă, sună din nou. Nu sînt în stare să răspund. Nu pot vorbi cu nimeni, nici măcar cu Suze.

Telefonul sună pentru a patra oară, iar Luke iese cu pași mari din baie, în prosop și cu părul ud.

— Nu răspunzi? zice iritat, și apucă telefonul. Alo? Da, sînt Luke Brandon.

Cuprinsă de panică, strîng cuvertura mai bine în jurul meu.

— Bine. Bine, ne vedem atunci. Pune telefonul jos și scrie ceva pe o hîrtie.

— Cine era? întreb, încercînd să nu-mi las glasul să mă trădeze.

— O secretară de la JD Slade, spune, lăsînd stiloul jos. S-a schimbat locul întîlnirii.

Începe să se îmbrace, iar eu nu zic nimic. Mîna mi se strînge pe paginile din *Daily World*. Vreau să-i arăt... și nu vreau să-i arăt. Nu vreau să citească lucrurile ale oribile despre mine. Dar nu-l pot lăsa să le citească de la altcineva.

O, Doamne, nu pot să stau așa la nesfîrșit, fără să zic nimic. Închid ochii, apoi respir adînc și zic:

— Luke, scrie ceva despre mine în ziar.

— Bine, face el absent, înnodîndu-și cravata. M-am așteptat să ți se facă puțină publicitate. Ce ziar?

— Nu e... ceva de bine, zic și îmi umezesc buzele uscate. Sincer, e oribil.

Luke se uită mai bine la mine și îmi vede expresia de pe chip.

— Haide, Becky. Nu poate să fie chiar atît de rău. Hai, arată-mi. Ce zice? Întinde mîna, dar eu nu mă clintesc.

— E... pur şi simplu oribil. Şi e o poză mare...

— Ce, îţi stătea rău părul? zice Luke amuzat şi îşi ia jacheta. Becky, nu există publicitate perfectă, sută la sută. Întotdeauna găseşti ceva de comentat, fie că e vorba de păr, ori ceva ce-ai zis...

— Luke! zic disperată. Nu e vorba de aşa ceva. Uită-te... puţin.

Desfac ziarul încet şi i-l dau. El îl ia vesel, însă, în clipa în care se uită pe el, zîmbetul îi dispare treptat.

— Ce mama mă-sii... ăsta sînt *eu*?

Se uită scurt la mine, eu înghit în sec, neîndrăznind să spun nimic. Apoi scanează pagina în timp ce eu îl privesc tremurînd.

— E adevărat? întreabă în cele din urmă. E ceva adevărat?

— N-nu! mă bîlbîi. Cel puţin... nu... nu tot. Parţial e...

— Ai datorii?

Ochii ni se întîlnesc şi simt că mă fac stacojie.

— Nu... foarte mari. Dar în nici un caz cum spun ei... nu ştiu nimic despre nici o chemare în judecată...

— Miercuri după masă! Îi dă una ziarului. Pentru numele lui Dumnezeu. Ai fost la Guggenheim. Găseşte-ţi biletul, o să dovedim că ai fost acolo şi or să retracteze...

— Eu... Luke, eu, de fapt... Se uită la mine şi simt că mă cuprinde frica. Nu m-am dus la Guggenheim. Am... am fost la cumpărături.

— Ai fost...

Mă fixează, apoi începe iar să citească. Cînd termină, rămîne uitîndu-se în gol, fără expresie.

— Nu-mi vine să cred, zice, atît de încet că abia îl aud.

Pare la fel de dărîmat cum sînt şi eu şi, pentru prima oară pe ziua de azi, simt că-mi dau lacrimile.

— Ştiu, zic tremurînd din tot corpul. E oribil. Probabil că m-au urmărit. Probabil că au fost pe urmele mele în permanenţă, spionîndu-mă... Mă uit la el, aşteptînd o reacţie, dar el se uită în gol. Luke, n-ai nimic de spus? Îţi dai seama...

— Becky, *tu* îţi dai seama? mă întrerupe. Se întoarce spre mine şi, văzîndu-i expresia, simt că mi se scurge sîngele din obraji. *Tu* îţi dai seama cît rău îmi face *mie* chestia asta?

— Îmi pare foarte rău, zic şi înghit în sec. Ştiu că nu-ţi place să apari în ziare...

— Nu e vorba de... Se opreşte şi continuă mai calm. Becky, tu îţi dai seama cum mă face treaba asta să par? Din toate zilele, tocmai în ziua asta nenorocită?

— Eu... nu am..., şoptesc.

— Într-o oră trebuie să mă duc la o întîlnire şi să conving o bancă foarte rigidă şi conservatoare din New York că deţin controlul total asupra tuturor aspectelor vieţii mele profesionale şi personale. Şi toţi au văzut deja asta. O să fiu de rîsul lumii!

— Dar ai controlul total! spun alarmată. Luke, ei sigur ştiu... sigur n-or să...

— Ascultă-mă, spune Luke, întorcîndu-se spre mine. Tu ştii care e percepţia despre mine în oraşul ăsta? Percepţia generală este aici – nu ştiu din ce motiv – că nu mai sînt ce-am fost.

— Că nu mai eşti ce-ai fost? îl îngîn, îngrozită.

— Asta e ce-am auzit. Luke trage aer în piept adînc. Şi în toate zilele astea n-am făcut altceva decît să mă dau peste cap pentru a-i convinge pe aceşti oameni că se înşală. Că am totul sub

control; că am mass media la degetul mic. Și acum... Îi dă una ziarului, furios, și eu mă crispez.

— Poate... că nu l-au văzut.

— Becky, în orașul ăsta toată lumea vede tot. Asta-i meseria lor. Asta-i...

Se oprește brusc în momentul în care sună telefonul. După o pauză, îl ridică.

— Bună, Michael. A. L-ai văzut. Da, știu. Moment nepotrivit. Bine. Vin acum. Lasă receptorul jos și își ia servieta, fără să se uite la mine.

Mi-e frig și tremur. Ce-am făcut? Am stricat tot. Îmi vin în minte expresii din articol, și îmi revine senzația de rău fizic. *Becky cea lefteră... ipocrita Becky...* Și au dreptate. Cu toții.

Cînd ridic privirea, Luke își închide servieta cu zgomot.

— Trebuie să plec. Ne vedem mai tîrziu. Cînd ajunge lîngă ușă șovăie o clipă și se întoarce spre mine, confuz. Un singur lucru nu înțeleg. Dacă n-ai fost la Guggenheim, atunci de unde-ai luat cartea pe care mi-ai dat-o?

— De la magazinul muzeului, șoptesc. De pe Broadway. Luke, îmi pare atît de rău... Eu...

Tac jenată și rămînem într-o tăcere cumplită. Inima-mi bate să-mi sară afară din piept; îmi simt sîngele pulsîndu-mi în urechi. Nu știu ce să spun; cum să mă răscumpăr.

Luke mă privește alb, apoi dă scurt din cap, se întoarce și pune mîna pe clanță.

Cînd ușa se închide în urma lui, rămîn nemișcată o vreme, privind în gol. Nu-mi vine să cred că se întîmplă cu adevărat. În urmă cu doar cîteva ore toastam în cinstea noastră cu Bellini. Eu purtam rochia mea Vera Wang și dansam pe muzica lui Cole Porter, ametită de fericire. Și acum...

Telefonul începe să sune, dar nu mă clintesc. Abia la al optulea țîrîit mă mișc și îl ridic.

— Alo?

— Alo? zice o voce vioaie. Sînteți Becky Bloomwood?

— Da, spun precaută.

— Becky, sînt Fiona Taggart de la *Daily Herald*. Îmi pare atît de bine că am dat de tine! Becky, am dori să publicăm un articol în două părți despre tine și... mica ta problemă, putem s-o numim așa?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, murmur.

— Atunci, înseamnă că negi totul?

— Nu am nimic de comentat, zic și trîntesc telefonul, cu mîna tremurîndu-mi.

Imediat începe să sune din nou și îl ridic iar.

— N-am nimic de comentat, bine? strig. Nimic! Nu am nimic de...

— Becky? Draga mea...

— Mamă! La auzul vocii ei mă podidesc instantaneu lacrimile. Vai, mamă, îmi pare atît de rău, zic cu un nod în gît. E atît de îngrozitor. Am stricat tot. Pur și simplu, n-am știut... nu mi-am dat seama...

— Becky! îi aud vocea îndepărtată, familiară și liniștitoare. Scumpa mea! N-ai de ce să-ți pară rău! Reporterii ăia de doi bani trebuie să-și ceară scuze și nu tu. Să inventeze așa porcării. Să pună în gura oamenilor cuvinte pe care nu le-au spus niciodată. Ne-a sunat biata Suzie, foarte supărată. I-a dat fetei ăleia trei biscuiți cu coniac și un Kit-Kat și uite cum i-a mulțumit ea. Cu minciuni strigătoare la cer! Zău așa, să se dea drept angajată la Fisc. Ar trebui dați în judecată!

— Mamă... Închid ochii și-mi e aproape imposibil să vorbesc. Nu sînt numai minciuni. Nu... nu au inventat chiar tot. Urmează o scurtă pauză

și o aud pe mama respirînd îngrijorată la telefon. Am... niște datorii.

— Ei, zice mama după o pauză și o aud adunîndu-și forțele într-un ton optimist. Ei și ce? Chiar dacă ai, ce treabă au ei cu asta? Se oprește și aud o voce în fundal. Exact! Tata zice că, dacă economia americană poate să datoreze miliarde și să supraviețuiască, poți și tu. Și uită-te la Dom, zice tata.

Doamne, îi iubesc pe părinții mei. Dacă le-aș spune că am comis o crimă, ar găsi ei imediat o explicație care s-o justifice și ar spune că victima și-a meritat soarta.

— Așa e, zic cu un nod în gît. Dar azi Luke are o întîlnire foarte importantă și toți investitorii lui cred că au văzut asta.

— Și ce? Nu există publicitate negativă. Hai, Becky, capul sus! Ieși cu dreptul din casă. Suzie ne-a spus că azi ai un test video. Așa-i?

— Da, da' nu știu încă la ce oră.

— Păi, bine, atunci. Fii curajoasă. Fă o baie, pe urmă fă-ți un ceai cu trei cuburi de zahăr. Și tata zice să bei și un coniac. Și, dacă te mai sună vreun reporter dintr-ăla, spune-i să se ducă în mă-sa.

— V-a sunat și pe voi vreun reporter? întreb alarmată.

— Ne-a dat tîrcoale un individ de dimineață, să ne întrebe nu știu ce, zice mama amuzată. Dar tata a ieșit după el cu foarfecele de grădină.

Nu îmi pot abține un chicotit firav.

— Mai vorbim, mamă. Dar te sun eu mai tîrziu. Și... mersi.

Cînd pun jos receptorul, mă simt de o mie de ori mai bine. Mama are dreptate. Trebuie doar să nu mă las copleșită, să mă duc la testul meu video și să încerc să mă descurc cît de bine pot.

Iar Luke a avut o reacție ușor exagerată. Probabil că o să fie mult mai bine dispus cînd se întoarce acasă.

Sun la recepție și le spun să nu îmi mai direcționeze în cameră nici un telefon, în afara celor de la HLBC. Apoi îmi umplu cada, golesc o sticluță întreagă cu ulei de baie Uplift și mă lăfăi o jumătate de oră în trandafiri, geraniu și nalbă. În timp ce mă șterg, dau drumul la MTV și dansez prin cameră pe muzica lui Robbie Williams și, în momentul în care sînt îmbrăcată în hainele de luat maul de la Barney's, mă simt destul de optimistă, chiar dacă încă ușor nesigură. Pot s-o fac. Chiar pot.

Încă nu m-au sunat să-mi spună la ce oră să vin, așa că pun mîna pe telefon și sun la recepție.

— Bună ziua. Voiam să verific dacă nu m-au sunat cei de la HLBC în dimineața asta.

— Nu cred, zice fata cu o voce caldă.

— Sînteți sigură? Nu mi-au lăsat nici măcar un mesaj?

— Nu, doamnă.

— OK, mersi.

Pun telefonul jos și mă gîndesc cîteva momente. Ei, nu face nimic, am să-i sun eu. Trebuie să aflu la ce oră e testul, nu? Și Kent mi-a spus s-o sun la orice oră, indiferent de ce am nevoie. Mi-a zis s-o sun negreșit.

Iau cartea ei de vizită din geantă și încep să tastez cu grijă numărul.

— Alo! zice o voce veselă. Ați sunat la biroul lui Kent Garland. Sînt Megan, secretara ei. Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună ziua. Sînt Rebecca Bloomwood. Pot să vorbesc cu Kent, vă rog?

— E într-o ședință, zice Megan pe un ton amabil. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Păi, aș vrea doar să aflu la ce oră e testul meu video de azi, spun.

Numai simplul fapt de a rosti aceste cuvinte îmi dă încredere în mine. Cui îi pasă de idioțenia aia de *Daily World*, oricum? O să fiu la televiziunea americană. Am să fiu o supervedetă.

— Înțeleg, zice Megan. Becky, vrei te rog să aștepți o clipă?

Mă lasă să aștept și mă trezesc ascultînd o versiune metalică a melodiei *Heard it through the Grapevine*. La finalul ei, un glas îmi spune cît de important e telefonul meu pentru HLBC Corporation... după care melodia reîncepe... și o aud iar pe Megan.

— Becky? Îmi pare rău, dar Kent spune că testul tău se mai amînă. Te va suna ea, dacă va dori să-l reprogrameze.

— Poftim? zic, uitîndu-mă fix la chipul meu fardat în oglindă. Se amînă? Dar... de ce? Știi cumva cînd va fi reprogramat?

— Nu știu, zice Megan amabilă. Kent e foarte ocupată acum cu noua serie de la *Consumatorul*.

— Dar... pentru asta era testul video! Pentru noua serie a emisiunii *Consumatorul*. Trag aer adînc în piept, încercînd să nu par prea nerăbdătoare. Ai idee pentru cînd îl va reprograma?

— N-aș putea să-ți spun. Are agenda foarte încărcată în momentul ăsta... și pe urmă are o vacanță de două săptămîni...

— Nu te supăra, zic, încercînd să-mi păstrez calmul. Aș dori să vorbesc cu Kent, te rog. E foarte important. Nu poți să mi-o dai la telefon? Doar un moment.

Urmează o pauză și Megan oftează.

— Să văd dacă reușesc.

Melodia metalică reîncepe, apoi Kent intră pe fir.

— Bună, Becky, ce faci?

— Bună! zic, încercînd să par relaxată. Bine, mulțumesc. Am vrut doar să văd ce facem azi. Cu testul video.

— A, da, face Kent gînditoare. Sinceră să fiu, Becky, au intervenit niște probleme, la care trebuie să ne gîndim. OK? Așa că mai lăsăm puțin testul video pînă cînd luăm niște hotărîri în legătură cu niște chestii.

Chestii? Despre ce chestii vorbește? Ce naiba...

Subit, sînt ca paralizată de spaimă. O, Doamne. Te rog, nu.

A văzut *Daily World*, nu-i așa? Despre asta vorbește. Țin receptorul strîns, cu inima bubuindu-mi, vrînd cu disperare să-i explic totul; vrînd să-i spun că totul sună mult mai rău decît e de fapt. Că nu e adevărat nici măcar pe jumătate; că nu înseamnă că nu sînt bună în meseria mea...

Dar nu reușesc s-o fac. Nu reușesc nici măcar să amintesc de articol.

— Deci ținem legătura, da? zice Kent. Îmi cer scuze că te-am lăsat să aștepți mai devreme. Urma să te sune Megan mai tîrziu...

— Nu face nimic! spun, străduindu-mă să par veselă și lejeră. Deci, pentru cînd crezi că se amînă testul?

— Nu prea știu... Îmi pare rău, Becky. Acum trebuie să fug. Am o problemă pe platou. Dar mulțumesc că m-ai sunat. Și distracție plăcută în restul călătoriei!

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea și pun telefonul jos.

Pînă la urmă, nu am nici un test video. Pînă la urmă, nu mă vor.

Și mi-am cumpărat haine noi și tot restul.

O, Doamne. O, Doamne.

Respirația mi se precipită și, preț de o clipă îngrozitoare, simt că îmi vine să plîng.

Dar atunci mă gîndesc la mama și mă forțez să ridic capul. N-am să-mi permit să mă prăbușesc. Am să fiu puternică și optimistă. HLBC nu sînt singurii pești din baltă. Sînt mulți alții care vor să pună mîna pe mine. Din belșug! Uite, de pildă... Greg Walters. A zis că vrea să mă întîlnesc cu directorul lui de programe, nu? Ei, poate că el o să-mi fixeze azi ceva. Da! Poate că, la sfîrșitul zilei de azi, voi avea propria mea emisiune!

Găsesc repede numărul și îl formez nervoasă și, spre bucuria mea, răspunde chiar el. Așa mai da. Direct la vîrf.

— Bună, Greg? Sînt Becky Bloomwood.

— Becky! Îmi pare bine să te aud! zice Greg, părînd relativ distrat. Ce faci?

— Ăă... bine! Mi-a făcut mare plăcere întîlnirea noastră de ieri, zic, conștientă că vocea îmi trădează nervozitatea. Și ideile tale mi s-au părut foarte interesante.

— Da? Mă bucur. Deci... ești mulțumită de călătoria ta?

— Da! Da, sînt. Trag aer în piept adînc. Greg, mi-ai zis ieri că ar trebui să mă întîlnesc cu directorul tău de programe...

— Categoric! zice Greg. Știu că Dave ar fi încîntat să te cunoască. Amîndoi sîntem de părere că ai un potențial uriaș. Uriaș.

Simt un val de ușurare. Slavă cerului. Slavă...

— Așa că, data viitoare cînd mai vii la New York, zice Greg, sună-mă și vedem ce facem.

Mă uit fix la telefon, șocată. Cînd mai vin la New York? Dar pot să treacă luni întregi pînă atunci. Poate n-o să mai vin niciodată. Nu vrea să...

— Promiți?

— Ăă... OK, zic, străduindu-mă să nu las să mi se citească dezamăgirea în voce. Ar fi foarte bine!

— Şi poate ne vedem cînd mai vin eu la Londra.

— OK! zic veselă. Sper. Păi atunci... ne vedem. Mi-a părut bine de cunoştinţă!

— Şi mie, Becky!

Încă mai am pe faţă zîmbetul fals, în clipa în care îmi închide telefonul. Şi, de data asta, chiar nu îmi mai pot opri lacrimile adunate în colţul ochilor, care încep să-mi curgă în voie pe obraji, luîndu-mi cu ele şi fardul.

Rămîn ore întregi singură în camera de hotel. Vine ora prînzului, trece prînzul, şi eu nici măcar nu mă pot gîndi la mîncare. Singurul lucru bun pe care-l pot face este să ascult mesajele de pe robot şi să le şterg pe toate, în afară de cel al mamei, pe care l-am ascultat de zeci de ori. E cel pe care l-a lăsat probabil imediat ce a primit *Daily World*.

— Fii atentă, zice. E un pic de agitaţie pe aici în legătură cu un articol idiot din ziare. Nu-l lua în seamă, Becky. Gîndeşte-te doar că pe ziarul ăsta mîine o să-şi facă nevoile un milion de cîini.

Din nu ştiu ce motiv, mă face să rîd de fiecare dată cînd îl aud. Aşa că rămîn aici, pe jumătate plîngînd, pe jumătate rîzînd şi las să mi se adune o băltoacă de lacrimi pe fustă, fără măcar să mă obosesc s-o şterg.

O, Doamne, vreau acasă. Stau vreme îndelungată pe podea, legănîndu-mă înainte şi înapoi şi lăsîndu-mi gîndurile să mi se rotească în minte. Revăd mereu totul în minte, iar şi iar. Cum am putut fi atît de tîmpită? Cum am să mai îndrăznesc vreodată să dau ochii cu cineva?

Mă simt de parcă, din momentul cînd am ajuns la New York, aş fi fost într-un montagne russe dement. Într-o călătorie vrăjită în lumea Disney, în care, în loc să vîjîi prin spaţiu, am

vîjîit prin magazine, hoteluri, interviuri și mese de afaceri, înconjurată de lumini, strălucire și voci care-mi spuneau că o să fac senzație.

Iar eu n-am avut nici cea mai mică idee că nu e chiar așa. Am crezut totul.

Apoi, în cele din urmă, aud ușa deschizîndu-se. Aproape că mi se face rău de ușurată ce sînt. Simt o dorință disperată de a mă arunca în brațele lui Luke, de a izbucni în lacrimi și de a-l auzi spunîndu-mi că totul e bine. Însă în clipa în care intră, simt că mă strîng în mine de frică. Are o expresie încordată și fixă; pare sculptat în piatră.

— Bună, zic într-un final. Mă... mă întrebam pe unde ești.

— Am luat masa cu Michael, spune Luke imediat. După întîlnire.

Își scoate haina și o pune cu grijă pe un umeraș, în timp ce eu îl urmăresc cu teamă.

— Deci... Nu sînt în stare să-i pun întrebarea. A mers bine?

— Nu tocmai bine, nu.

Simt un junghi nervos în stomac. Ce vrea să spună? Doar nu... doar nu poate fi vorba despre...

— Te-au... refuzat? reușesc în fine să îngaim.

— Bună întrebare. Cei de la JD Slade au zis că au nevoie de mai mult timp.

— Pentru ce? zic, umezindu-mi buzele uscate.

— Au cîteva rezerve, spune Luke pe un ton neutru. N-au specificat în legătură cu ce anume.

Își trage violent cravata de la gît și începe să-și desfacă nasturii cămășii. O, Doamne, nici măcar nu se uită la mine. Parcă nu are curajul s-o facă.

— Crezi că... înghit în sec. Crezi că au văzut articolul?

— A, cred că da.

E ceva în vocea lui care mă face să tresar.

— Da, sînt destul de sigur că l-au văzut.

Se luptă cu ultimul nasture al cămășii. Brusc, iritat, trage de cămașă și o rupe.

— Luke, zic neajutorată. Îmi... îmi pare așa de rău. Nu știu ce pot face. Respir adînc. Am să fac tot ce pot.

— Nu poți să faci nimic, zice categoric.

Intră în baie și, cîteva clipe mai tîrziu, aud dușul curgînd. Nu mă mișc. Nu pot nici măcar să gîndesc. Mă simt paralizată, de parcă aș sta ghemuită pe marginea unei stînci, încercînd să nu alunec.

În cele din urmă, iese din baie și, fără să-mi arunce vreo privire, își trage pe el o pereche de jeanși negri și un pulover negru pe gît. Își toarnă ceva de băut și apoi rămîne tăcut. De la geam, văd întregul Manhattan. Se înserează și se aprind luminile la ferestre, pînă departe în zare. Dar lumea s-a restrîns la această cameră; la acești patru pereți. N-am ieșit deloc astăzi, îmi dau subit seama.

— Nici eu n-am mai avut testul ăla video, spun într-un final.

— Zău? face Luke, dar glasul îi sună sec și neinteresat și nu îmi pot reține o mică fulgurare de resentiment.

— Nu vrei nici măcar să știi de ce? zic, apucînd strîns de franjurii unei perne.

Urmează o pauză, apoi Luke spune, ca în urma unui vizibil efort:

— De ce?

— Pentru că nimeni nu mai e interesat de mine. Îmi dau părul spre spate. Nu ești singurul care a avut o zi proastă, Luke. Mi-am distrus toate șansele. Nimeni nu mai vrea să știe de mine.

Simt cum mă cuprinde un val de umilință, amintindu-mi de toate mesajele telefonice pe

care le-am ascultat în dimineaţa asta, prin care erau contramandate politicos întîlnirile cu mine şi invitaţiile la prînz.

— Şi ştiu că e doar vina mea, continuu. Ştiu asta. Dar chiar şi aşa... Vocea începe să-mi tremure, trădîndu-mă, şi trag aer adînc în piept. Nici mie nu-mi merge extraordinar. Ridic privirea, dar Luke nici nu s-a clintit. Ai putea... ai putea măcar să-mi arăţi puţină înţelegere.

— Să-ţi arăt puţină înţelegere, mă îngînă Luke pe un ton alb.

— Ştiu că mi-am făcut-o cu mîna mea...

— Da! Aşa e! Vocea lui Luke explodează, revărsîndu-i frustrarea acumulată şi, în fine, se întoarce şi mă priveşte. Becky, nimeni nu te-a obligat să te duci şi să cheltuieşti atîţia bani! Ştiu că-ţi place să te duci la cumpărături. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să cheltuieşti în aşa hal... E dovadă crasă de iresponsabilitate! Nu puteai să te controlezi?

— Nu ştiu! îi răspund cu glasul tremurînd. Probabil că puteam. Dar de unde să ştiu că toate astea or să fie aşa o problemă de viaţă şi de moarte, de unde? N-am ştiut că sînt urmărită, Luke. N-am făcut-o intenţionat. Spre groaza mea, simt o lacrimă curgîndu-mi pe obraz. Şi n-am făcut rău nimănui. N-am omorît pe nimeni. Poate am fost uşor naivă...

— Uşor naivă. Asta dacă vrei să fii extrem de blîndă cu tine.

— OK, bine, am fost naivă! Dar n-am făcut nici o crimă...

— Deci tu crezi că să arunci în aer o şansă enormă nu e o crimă, nu? zice Luke furios. Fiindcă, în ceea ce mă priveşte... Clatină din cap. Iisuse, Becky! Amîndoi aveam totul. *Aveam* New York-ul la degetul mic. Mîna i se strînge în

pumn. Şi uite la noi acum. Şi toate astea numai din cauză că tu eşti atît de obsedată de cumpărături...

— Obsedată? strig. Nu-i mai pot suporta privirea acuzatoare. *Eu* sînt obsedată? Tu vorbeşti?

— Ce vrei să spui? zice pe un ton superior.

— Că eşti obsedat de muncă! Şi de ideea de a avea succes la New York! Primul lucru la care te-ai gîndit cînd ai văzut articolul ăla n-am fost eu... sau cum mă simt eu, aşa-i? A fost cum te va afecta pe tine şi afacerea ta. Glasul mi se ridică, tremurător. Nu-ţi pasă decît de succesul tău, şi eu sînt întotdeauna pe locul doi. Nici măcar nu te-ai obosit să-mi spui despre New York decît după ce totul era hotărît deja! Nici nu ţi-ai pus problema că eu aş putea să nu... mă conformez şi să nu fac exact ce vrei tu. Nici nu-i de mirare că Alicia mi-a zis că mă ţin după coada ta!

— Nu te ţii după coada mea, zice nervos.

— Ba da! Aşa mă vezi tu, nu? Ca pe o nimeni cu buletin, căreia trebuie să-i găseşti... un locşor acolo, în planul tău magnific. Şi eu am fost atît de proastă să accept una ca asta...

— N-am timp de aşa ceva, zice Luke, ridicîndu-se.

— Tu nu ai timp niciodată! spun cu lacrimi în ochi. Suze are mai mult timp pentru mine decît ai avut tu vreodată! N-ai avut timp să vii la nunta lui Tom; vacanţa noastră s-a transformat într-o megaşedinţă; n-ai avut timp să vii să-mi cunoşti părinţii...

— Da, aşa e, n-am prea mult timp liber! începe să ţipe brusc, amuţindu-mă. Da, aşa e, n-am timp de taca-taca toată ziua, cu tine şi cu Suze. Clatină din cap, supărat. Tu îţi dai seama cît de mult muncesc eu? Ai cea mai mică idee cît de importantă e afacerea asta pentru mine?

— De ce e atît de importantă? mă trezesc zbierînd. De ce naibii e atît de important să reuşeşti în America? De ce? Ca s-o impresionezi pe vaca aia de maică-ta? Fiindcă, dacă vrei s-o impresionezi pe ea, Luke, ar fi bine să renunţi la ideea asta definitiv! N-o să fie niciodată impresionată. În veci! Nici măcar nu s-a obosit să vină să te vadă! Dumnezeule, tu îi cumperi o eşarfă Hermès şi ea nu poate să-şi rearanjeze programul ca să-şi găsească cinci minute pentru tine!

Mă opresc brusc, gîfîind.

Of, la naiba. N-ar fi trebuit să spun asta.

Îi arunc o privire, şi el se uită fix la mine, cu faţa neagră de furie.

— Cum ai făcut-o pe mama? întreabă încet.

— Iartă-mă... n-am vrut. Înghit în sec, străduindu-mă să-mi ţin vocea sub control. Cred doar... că ar trebui să existe un simţ al proporţiilor în toate astea. Mi-am cumpărat şi eu cîteva lucruri...

— Cîteva lucruri, repetă Luke sarcastic. Cîteva lucruri. Se uită lung la mine, apoi, spre groaza mea, se duce la şifonierul din lemn de cedru unde mi-am ascuns toate cumpărăturile. Îl deschide fără o vorbă şi rămînem amîndoi uitîndu-ne la pungile îndesate pînă în tavan.

În clipa în care le văd, simt că mă apucă greaţa. Toate lucrurile alea care mi se păruseră vitale în clipa cînd le-am cumpărat, toate lucrurile alea de care eram atît de încîntată... arată acum ca o mare stivă de pungi de gunoi. Nici măcar nu mai ştiu ce e în fiecare dintre ele. Sînt doar... chestii. Mormane întregi de chestii.

Fără să spună nimic, Luke închide uşa, iar eu simt cum ruşinea mă cuprinde asemenea unui jet de apă fierbinte.

— Ştiu, zic, cu glas aproape şoptit. Ştiu. Dar plătesc pentru asta. Din greu.

Îmi întorc privirea, incapabilă să mă uit în ochii lui şi, brusc, îmi dau seama că trebuie să ies cît mai repede din camera asta. Trebuie să scap de Luke, de imaginea mea din oglindă, de ziua asta cumplită.

— Ne... ne vedem mai tîrziu, murmur şi, fără să mă uit în urma mea, mă îndrept spre uşă.

Barul de la parter e luminat discret, liniştitor şi anonim. Mă scufund într-un scaun de piele somptuos, slăbită şi tremurînd, de parcă aş avea gripă. Cînd vine chelnerul, îi comand suc de portocale, apoi, în timp ce el se îndepărtează, îmi schimb comanda, cerînd coniac. Îmi este adus într-un pahar uriaş, cald şi revigorant şi iau cîteva guri, apoi ridic privirea, în clipa în care o umbră apare pe masa din faţa mea. E Michael Ellis. Îmi stă inima. N-am nici cel mai mic chef să vorbesc cu el.

— Bună. Pot să... ? Arată spre scaunul de lîngă mine şi aprob stins din cap.

Se aşază şi mă priveşte blînd, în timp ce îmi golesc paharul. O clipă, rămînem amîndoi în tăcere.

— Aş putea să fiu politicos şi să nu amintesc subiectul, zice într-un final. Sau ţi-aş putea spune adevărul – şi anume, că mi-a părut foarte rău pentru tine azi-dimineaţă. Ziarele britanice sînt sub orice critică. Nimeni nu merită un asemenea tratament.

— Mulţumesc, îngaim.

Apare un chelner şi Michael comandă încă două coniacuri, fără să mă întrebe.

— Tot ce pot să-ţi spun e că oamenii nu sînt proşti, zice în timp ce chelnerul se îndepărtează. Nimeni n-o să-ţi scoată ochii cu chestia asta.

— Deja au făcut-o, zic, cu ochii în fața de masă. Testul meu pentru HLBC a fost contramandat.

— A, zice Michael după o pauză. Îmi pare rău să aud asta.

— Nimeni nu mai vrea să știe de mine. Toți zic numai că „au hotărît să meargă pe altă variantă" sau că „simt că n-aș fi chiar atît de potrivită pentru piața americană" și... în fine. Ideea e „du-te acasă".

Și cît aș fi vrut să-i spun toate astea lui Luke. Să-mi vărs toate supărările, iar el să mă îmbrățișeze lung și necritic. Să-mi spună că pierderea e a lor, nu a mea, cum mi-ar fi spus ai mei sau Suze. Dar în loc de asta, el m-a deprimat și mai tare. Are dreptate; mi-am ratat toate șansele, nu? Am avut șanse pentru care alții ar face moarte de om, și mi-am bătut joc de ele.

Michael aprobă din cap, grav.

— Se mai întîmplă. Din păcate, idioții ăștia sînt ca o turmă de oi. Ajunge să se sperie una, și se sperie toate.

— Simt doar că am stricat totul, spun, cu un nod în gît. Urma să primesc slujba asta fabuloasă, iar Luke urma să aibă un succes fenomenal. Totul trebuia să fie perfect. Și eu am aruncat totul la gunoi. E numai vina mea.

Spre groaza mea, îmi dau lacrimile. Nu mi le pot opri. Îmi trag nasul zgomotos. Of, Doamne, ce jenant.

— Îmi pare rău. Sînt un dezastru total.

Îmi îngrop fața fierbinte în mîini și sper că Michael Ellis se va retrage discret și mă va lăsa singură. În loc de asta, simt o mînă pe mîna mea și o batistă strecurîndu-mi-se între degete. Îmi șterg fața recunoscătoare cu bumbacul rece și, în cele din urmă, îmi ridic capul.

— Mersi, zic cu un nod în gît. Îmi cer scuze.

— N-ai pentru ce, spune Michael calm. Şi eu aş fi făcut la fel.

— Da, sigur, îngaim.

— Ar trebui să mă vezi cînd pierd vreun contract. Plîng pînă mi se duc ochii în fundul capului. Secretara mea trebuie să se ducă după şerveţele la fiecare jumătate de oră.

E atît de serios, încît nu îmi pot abţine un mic surîs.

— Hai, bea-ţi coniacul şi hai să lămurim cîteva chestii. Tu i-ai invitat pe cei de la *Daily World* să te fotografieze cu obiectivul de distanţă?

— Nu.

— Tu i-ai sunat şi le-ai oferit un material în exclusivitate despre obiceiurile tale, propunîndu-le şi cîteva variante de titluri defăimătoare?

— Nu.

Nu-mi pot reţine un mic chicot.

— Deci. Mă priveşte întrebător. Totul e din vina ta, pentru că...

— Am fost naivă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Trebuia să... mă aştept la asta. Am fost o proastă.

— Ai avut ghinion. Ridică din umeri. Poate uşor nechibzuită. Dar nu poţi să-ţi asumi tu toată vina.

Din buzunarul lui se aude un bolborosit electronic, şi îşi scoate mobilul.

— Scuză-mă o secundă, te rog, zice şi îşi întoarce privirea. Alo.

În timp ce el vorbeşte încet la mobil, eu împăturesc un suport din hîrtie pentru pahar de mai multe ori. Vreau să-l întreb ceva, dar nu sînt sigură că vreau să aud răspunsul.

— Scuze, spune Michael, punîndu-şi telefonul în buzunar. Se uită la suportul şifonat. Te simţi mai bine?

— Michael – respir adînc –, a fost vina mea că n-aţi încheiat afacerea? Adică, chestia din *Daily World* a influenţat asta în vreun fel?

Îmi aruncă o privire directă.

— Vrei să fiu sincer, nu?

— Da, zic, cu uşoară teamă. Vreau să fii sincer.

— Păi, ca să o spun pe-aia dreaptă, nu ne-a fost de vreun ajutor. Azi-dimineaţă s-au făcut diverse comentarii pe tema asta. Şi tot felul de glume, să mori de rîs, nu alta... Luke, însă, trebuie s-o recunosc, s-a descurcat foarte bine.

Mă uit la el şi simt că mă ia cu frig.

— Nu mi-a zis nimic de asta.

Michael ridică din umeri.

— Nici nu mi-am închipuit că ar avea chef să repete comentariile respective.

— Deci, *a fost* vina mea.

— Nţţ. Michael clatină din cap. Nu asta am zis. Se lasă în scaun. Becky, dacă afacerea asta ar fi stat pe un teren solid, ar fi supravieţuit fără probleme unui gram de publicitate negativă. Bănuiala mea e că JD Slade a folosit mica ta... încurcătură drept scuză. Există în mod sigur un motiv mai întemeiat, pe care îl ţin pentru ei.

— Ce anume?

— Cine poate şti? Poate, zvonul legat de Banca Londrei? O diferenţă în etica afacerilor? Din nu ştiu ce motiv, pare că şi-au cam pierdut încrederea în afacerea asta.

Mă uit la el, amintindu-mi ce a zis Luke.

— Chiar se zvoneşte că Luke nu mai e ce-a fost odată?

— Luke e un tip foarte talentat, zice Michael precaut. Dar nu ştiu de ce e el aşa pornit cu afacerea asta. E cam prea pornit. I-am spus azi-dimineaţă, trebuie să-şi sorteze priorităţile. În mod evident, are o problemă cu Banca Londrei.

Ar trebui să vorbească cu ei. Să-i liniștească. Sincer, dacă îi pierde, nu e deloc bine pentru el. Se apleacă spre mine. Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să ia avionul spre Londra chiar azi.

— Și el ce vrea să facă?

— Deja și-a fixat întîlniri cu toți investitorii bancari din lume. Clatină din cap. Băiatul ăsta are ideea fixă că trebuie să aibă succes în America.

— Cred că vrea să dovedească ceva, murmur.

Maică-sii, mai am un pic și adaug.

— Deci, Becky, spune Michael, privindu-mă blînd. Ce-ai de gînd să faci? Să-ți mai fixezi niște întîlniri?

— Nu, zic după o pauză. Sinceră să fiu, nu cred că are vreun rost.

— Dar rămîi aici, cu Luke?

Prin fața ochilor îmi trece rapid imaginea chipului împietrit al lui Luke și simt că mă săgetează durerea.

— Nici asta nu cred că ar avea vreun rost. Iau o gură mare de coniac și încerc un surîs. Știi ceva? Cred că am să mă întorc acasă.

Paisprezece

Cobor din taxi, îmi debarc valiza pe trotuar şi mă uit cu tristeţe la cenuşiul cerului englezesc. Nu-mi vine să cred că totul s-a sfîrşit.

Pînă în ultima clipă, am sperat în sinea mea, cu disperare, că poate cineva se va răzgîndi şi îmi va oferi o slujbă. Sau că Luke mă va implora să rămîn. La fiecare ţîrîit al telefonului simţeam un spasm nervos, sperînd că miracolul se va produce. Dar nu s-a întîmplat nimic. Firește că nu.

Cînd mi-am luat la revedere de la Luke a fost ca şi cum aş fi jucat un rol. Voiam să mă arunc în braţele lui, în lacrimi, să-i trag o palmă, ceva. Dar pur şi simplu n-am putut. A trebuit să-mi salvez o brumă de demnitate. Aşa că totul a fost foarte rece şi eficient: felul în care am sunat la aeroport, mi-am împachetat lucrurile şi am chemat un taxi. N-am fost în stare să-l sărut cînd am plecat, aşa că l-am pupat scurt pe obraz, după care m-am întors cu spatele, înainte ca vreunul din noi să apuce să zică ceva.

Acum, după douăsprezece ore, mă simt complet epuizată. N-am închis un ochi în timpul zborului de noapte, copleşită de tristeţe şi de dezamăgire. Cu numai cîteva zile în urmă eram cu aripile întinse, crezînd că tocmai îmi iau startul într-o viaţă nouă şi fantastică în America şi, în loc de asta, sînt din nou aici, mult mai rău

decît atunci cînd am plecat. Şi nu numai atît; toţi, dar absolut toţi, sînt la curent. Nişte fete de la aeroport m-au recunoscut, evident, şi au început să şuşotească şi să chicotească în timp ce-mi aşteptam bagajele.

Şi, o, Doamne, ştiu că şi eu aş fi făcut la fel în locul lor. Dar în momentul ăla am fost atît de umilită, că aproape am izbucnit în lacrimi.

Îmi trag abătută bagajele pe trepte şi intru în apartament. Şi, preţ de cîteva clipe, rămîn acolo nemişcată, uitîndu-mă la hainele din cuier şi la vechile scrisori şi la cheile din bol. Acelaşi hol vechi. Aceeaşi viaţă veche. Înapoi la căsuţa numărul unu. Îmi zăresc reflexia ofilită din oglindă şi îmi mut repede privirea.

— Bună! zic. E cineva? M-am întors.

Urmează o pauză, apoi Suze apare în uşa ei, în halat.

— Bex? exclamă. Nu mă aşteptam să vii aşa de repede. Eşti bine? Se apropie de mine, strîngîndu-şi halatul în jurul ei şi mă priveşte îngrijorată. Of, Bex. Îşi muşcă buza. Nu ştiu ce să zic.

— E OK. Sînt bine. Serios.

— Bex...

— Zău, sînt bine. Îmi feresc privirea, înainte ca, văzîndu-i chipul neliniştit, să izbucnesc în lacrimi şi încep să-mi scotocesc prin geantă. Uite...ţi-am luat chestiile alea de la Clinique de care mi-ai zis, şi chestia aia specială pentru ten, pentru mama ta... Îi dau sticluţele şi continuu să scotocesc. Mai am şi alte cîteva chestii pentru tine pe undeva pe aici...

— Bex, lasă astea. Hai, vino şi stai jos, sau nu ştiu. Suze strînge sticluţele Clinique la piept şi mă priveşte şovăitoare. Vrei să bei ceva?

— Nu! Fac un efort şi zîmbesc. Sînt bine, Suze. Am hotărît că lucrul cel mai bun pe care-l

pot face e să merg mai departe și să nu mă gîndesc la ce s-a întîmplat. De fapt, aș vrea să nici nu vorbim despre asta.

— Da? zice Suze. Păi... OK. Dacă ești sigură că asta vrei.

— Asta vreau. Trag aer în piept adînc. Serios. Sînt bine. Tu ce faci?

— Și eu sînt bine, zice Suze și îmi aruncă iar o privire neliniștită. Bex, ești foarte palidă. Ai mîncat ceva?

— Mîncare de avion. Știi cum e. Îmi scot haina cu degete tremurătoare și o atîrn în cuier.

— A fost... OK zborul?

— De vis! spun, cu voioșie forțată. Ne-au pus ultimul film al lui Billy Crystal.

— Billy Crystal! Îmi aruncă o privire șovăitoare, de parcă aș fi vreo psihopată cu care trebuie să te porți cu grijă. A fost... bun filmul? Mor după Billy Crystal.

— Da, a fost. A fost un film foarte bun. De fapt, chiar mi-a plăcut. Înghit în sec. Pînă în clipa în care mi s-au stricat cățile, pe la jumătatea filmului.

— O, Doamne!

— Era un moment crucial. Toată lumea din jurul meu rîdea cu gura pînă la urechi, iar eu nu auzeam nimic. Vocea începe să-mi tremure, trădîndu-mi nervozitatea. Așa că... am întrebat o stewardesă dacă nu-mi poate da altele. Dar ea n-a înțeles și s-a enervat, fiindcă tocmai servea băuturile... Și dup-aia n-am mai avut chef să-i cer nimic. Așa că habar n-am cum s-a terminat filmul. Dar, în afară de asta, a fost chiar bun... Brusc, scot un suspin adînc. Și, oricum, pot oricînd să mi-l iau pe video sau văd eu...

— Bex! Suze mă fixează îndurerată și lasă sticluțele de Clinique pe podea. O, Doamne, Bex.

Vino-ncoace. Mă strînge în braţe şi eu îmi îngrop capul în umărul ei.

— E groaznic, spun plîngînd. A fost atît de umilitor, Suze. Luke a fost atît de supărat... şi mi-au anulat testul video... şi, deodată, a fost ca şi cum... aş fi avut vreo boală contagioasă sau ceva de genul ăsta. Şi acum nimeni nu mai vrea să ştie de mine, şi n-am să mă mai mut la nici un New York...

Ridic capul, îmi şterg ochii şi văd chipul congestionat şi stresat al lui Suze.

— Bex, mă simt atît de prost, îmi spune.

— Tu te simţi prost? De ce te-ai simţi prost tu?

— E numai vina mea. Am fost aşa o idioată! Am lăsat-o pe fata aia de la ziar în casă şi probabil că şi-a băgat nasul pe aici cînd eu îi făceam nenorocita aia de cafea. Zău, de ce naiba a trebuit să-i ofer cafea? E numai vina mea.

— Ba nu e deloc!

— O să mă ierţi vreodată?

— Eu pe tine? Mă uit la ea, cu bărbia tremurînd. Suze... eu ar trebui să-ţi cer iertare ţie! Ai făcut tot ce-ai putut ca să mă ţii în frîu. Ai încercat să mă previi, dar eu nici măcar nu m-am obosit să te sun înapoi... Am fost aşa de... tîmpită, aşa de fără minte...

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Suspin adînc. Pur şi simplu, nu ştiu ce a fost cu mine la New York. Pur şi simplu, am luat-o razna. Toate... magazinele alea, toate întîlnirile... totul a fost atît de nemaipomenit... Aveam să devin o megavedetă şi să cîştig tone de bani... Şi, dup-aia, brusc, toate astea au dispărut.

— Vai, Bex! Suze plînge şi ea de-a binelea. Mă simt atît de groaznic!

— Nu e vina ta! Iau un şerveţel şi-mi suflu nasul. Dacă e vina cuiva, e a celor de la *Daily World*.

— Îi urăsc! zice Suze pe un ton sălbatic. Ar trebui spînzuraţi şi biciuiţi. Aşa a zis Tarkie.

— A, da? fac, după o pauză. Deci... l-a... văzut şi el, aşa-i?

— Sinceră să fiu, Bex, cred că sînt puţini cei care nu l-au văzut, spune Suze cu jumătate de gură.

Simt o lovitură în stomac, cînd mi-i închipui pe Janice şi pe Martin citindu-l. Şi pe Tom şi pe Lucy. Şi pe toţi colegii mei de şcoală şi pe profesorii mei. Toţi oamenii pe care i-am cunoscut vreodată, citind cele mai umilitoare secrete ale mele.

— Ştii ceva, zice Suze, lasă-ţi astea. Hai să bem un ceai.

— OK, zic după o pauză. Mi-ar prinde bine.

O urmez în bucătărie şi mă aşez cu spatele lipit de caloriferul cald şi plăcut.

— Deci... cum merge cu Luke? zice Suze în timp ce pune ibricul pe foc.

— Nu prea bine. Îmi strîng braţele în jurul meu. De fapt, nu merge în nici un fel.

— Serios? Suze mă fixează speriată. Doamne, Bex, dar ce s-a întîmplat?

— Păi, ne-am certat...

— De la articol?

— Să zicem. Iau un şerveţel şi îmi suflu nasul. Mi-a zis că i-am stricat afacerea şi că sînt obsedată de cumpărături. Şi eu i-am zis că e obsedat de muncă... şi că maică-sa e... o vacă...

— Ai făcut-o pe maică-sa vacă? Suze e atît de şocată, că nu-mi pot reprima un chicot firav.

— Păi, dacă e! E oribilă. Şi nici măcar nu-l iubeşte. Dar el nu vede asta... nu vrea decît să

pună pe picioare cea mai mare afacere din lume, ca s-o impresioneze pe ea. Numai la asta se gîndeşte.

— Şi dup-aia ce s-a întîmplat? întreabă Suze, dîndu-mi o cană de ceai.

Îmi muşc buza, aducîndu-mi aminte de ultima noastră conversaţie, atît de dureroasă, în timp ce eu aşteptam taxiul ca să plec la aeroport. Glasurile noastre politicoase şi false; faptul că nu ne-am putut uita unul în ochii celuilalt.

— Înainte să plec, i-am zis că nu cred că are timp pentru o relaţie adevărată în momentul ăsta.

— Serios? Suze cască ochii. I-ai dat papucii?

— Nu asta am vrut. Vocea îmi e aproape o şoaptă. Am vrut ca el să spună că are timp. Dar el n-a zis nimic. A fost... oribil.

— Vai, Bex! Suze mă priveşte pe deasupra căniі. Vai, Bex!

— Asta e, zic, încercînd un ton optimist. Probabil că aşa e cel mai bine.

Iau o gură de ceai şi închid ochii. O, ce bun e. E aşa de bun. Nu mai zic nimic un timp, lăsînd aburul să-mi încălzească faţa; simt că mă liniştesc. Mai iau cîteva înghiţituri, apoi deschid ochii.

— Nu sînt în stare să facă ceai ca ăsta în America. Am cerut o dată un ceai şi mi-au adus o... ceaşcă cu apă fierbinte şi un plic de ceai. Şi era o ceaşcă din aia prin care se vede.

— Ăă, se strîmbă Suze. Cîh. Ia o cutie de biscuiţi şi scoate cîţiva Hob-nobs. Oricum, cine are nevoie de America? zice categoric. Pe bune, toată lumea ştie că televiziunea americană e sub orice critică. Ţi-e mult mai bine aici.

— Poate că da. Rămîn un timp cu ochii în cană, apoi respir adînc şi ridic privirea. Ştii,

m-am gîndit mult în avion. M-am hotărît că ăsta va fi un moment de cotitură în viața mea. O să mă concentrez asupra carierei, am să-mi termin cartea, o să fiu foarte serioasă și o să...

— Le arăți tu la toți, termină Suze pentru mine.

— Exact. Am să le-arăt eu la toți.

E uimitor ce poate face căldura căminului pentru starea de spirit. După o jumătate de oră și trei căni de ceai, mă simt de o mie de ori mai bine. Îmi face chiar plăcere să-i povestesc lui Suze despre New York și despre tot ce am făcut acolo. Cînd îi povestesc despre centrul de frumusețe și despre locul unde voiau să-mi facă un implant din cristale, începe să rîdă atît de tare că aproape se îneacă.

— Auzi, continuu, lovită de un gînd, ai terminat KitKat-urile?

— Nu, nu le-am terminat, zice Suze ștergîndu-se la ochi. Nu am așa spor la ele fără tine. Și spune, ce-a zis mama lui Luke? A vrut să vadă rezultatul? Și începe să se zgîlțîie iar de rîs.

— Stai că mă duc să iau vreo cîteva, spun și dau să pornesc spre camera lui Suze, unde le ținem.

— Mai bine... zice Suze și se oprește brusc din rîs. Nu, nu intra acolo.

— De ce? întreb, rămînînd pe loc, uimită. Ce e în... Tac în clipa în care obrajii lui Suze se colorează vizibil. Suze! spun, retrăgîndu-mă discret din fața ușii. Nu-mi zi. E cineva acolo?

Mă uit la ea, iar ea își strînge halatul și mai bine în jurul ei, fără să zică nimic.

— Nu pot să cred! spun cu glasul ascuțit de uimire. Dumnezeule, lipsesc cinci minute, iar tu și începi o aventură toridă!

Asta mă înveselește mai mult decît orice. Nimic nu e mai bun ca o bîrfă savuroasă pentru a-ți ridica moralul.

— Nu e o aventură toridă! zice Suze într-un final. Nu e nici o aventură.

— Deci, cine e? Îl cunosc?

Suze îmi aruncă o privire agonizantă.

— OK, stai... Trebuie întîi să-ți explic. Înainte să... îți faci o părere greșită sau... Închide ochii. Doamne, ce greu e.

— Suze, care-i problema?

Aud foșnet în camera lui Suze și ne uităm una la alta.

— OK, ascultă-mă. A fost o aventură de o seară, zice repede. Doar un impuls stupid... adică...

— Ce se întîmplă, Suze? Fac o față lungă. O, Doamne, nu e Nick, nu?

Nick e ultimul prieten al lui Suze, cel care era mereu deprimat și beat și se rățoia la ea. Un adevărat coșmar, sinceră să fiu. Dar, din cîte știu eu, a terminat-o cu el acum cîteva luni.

— Nu, nu e Nick. E... O, Doamne.

— Suze...

— OK! Dar promite-mi că nu...

— Că nu ce?

— Că nu zici nimic.

— Ce să zic? întreb, rîzînd. Zău, așa mă știi tu pe mine de mironosiță? Vorbim pur și simplu despre...

Tac în clipa în care ușa lui Suze se deschide – și e doar Tarquin, care nu arată rău deloc, în pantaloni sport și puloverul de la mine.

— O, zic surprinsă. Am crezut că tu ești noul amorez al...

Mă opresc brusc și mă uit la Suze cu un zîmbet cît toată fața.

Dar ea nu-mi zîmbește. E ocupată să-și roadă unghiile și să-mi evite privirea, cu obrajii din ce în ce mai roșii.

Mă uit la Tarquin, iar el își ferește privirea, la rîndul lui.

Nu. Nu!

Doar nu vrea să spună că...

Nu.

Dar...

Nu.

Creierul meu nu poate procesa asta. O să facă un scurt-circuit.

— Ăăă, Tarquin, spune Suze, cu un glas strident. Poți să te duci să cumperi niște croissante?

— A, ăă... OK, spune Tarquin, pe un ton cam fals. Bună dimineața, Becky.

— Bună! Îmi pare bine să... te văd. Drăguț... pulover.

În timp ce el iese, în bucătărie e o tăcere împietrită, care ține pînă în clipa în care se aude ușa trîntindu-se. Atunci, foarte încet, mă întorc spre Suze.

— Suze...

Nici nu știu cum să încep.

— Suze... ăla era Tarquin.

— Da, știu, zice, studiind atentă blatul de bucătărie.

— Suze... tu și Tarquin sînteți...

— Nu! strigă ea repede, de parcă ar fi opărit-o cineva. Nu, normal că nu! E doar... doar am... Se oprește.

— Doar ați... zic încurajator.

— O dată sau de două ori...

Urmează o pauză lungă.

— Cu Tarquin, zic, doar ca să fiu sigură.

— Da.

— Aha, spun, aprobînd din cap de parcă ăsta ar fi un scenariu perfect rezonabil. Dar îmi simt colţurile gurii fără stare şi o presiune ciudată ridicîndu-mi-se în piept – jumătate şoc, jumătate rîs isteric. Zău aşa, Tarquin. *Tarquin!*

Îmi scapă un chicot şi îmi duc repede mîna la gură.

— Nu rîde! se tînguieşte Suze. Ştiam c-ai să rîzi!

— Nu rîd! protestez. Mi se pare super! Nu-mi pot opri un hohot şi încerc să mă prefac că tuşesc. Scuze! Scuze. Deci, cum s-a întîmplat?

— A fost la petrecerea aia din Scoţia! se vaită ea. Numai nişte mătuşi expirate, nişte băbăciuni. Tarquin era singura persoană sub nouăzeci de ani. Şi cumva... arăta complet altfel! Avea pe el puloverul ăsta foarte drăguţ Paul Smith, părul îi stătea foarte ca lumea şi nu-mi venea să cred, ăsta e Tarquin? Şi m-am cam îmbătat şi ştii că nu prea ţin la băutură. Iar el era... Clatină din cap neajutorată. Nu ştiu. Era... alt om. Dumnezeu ştie cum de s-a întîmplat!

Se lasă tăcerea. Acum e rîndul meu să simt că mă înroşesc.

— Ştii, Suze, recunosc timid în cele din urmă. Cred că a cam fost... vina mea.

— Vina ta? Ridica uşor capul şi mă priveşte. Cum adică?

— Eu i-am dat puloverul. Şi i-am aranjat părul. Tresar cînd îi văd expresia. Dar, zi şi tu, de unde să ştiu că o să ducă la... asta! N-am făcut decît să-l ajut să arate şi el ca oamenii!

— Bravo, mi-ai făcut-o! strigă Suze. Şi eu care-am fost atît de stresată. M-am tot întrebat cum m-oi fi băgat în chestia asta atît de perversă.

— De ce? zic, cu ochii mari. Ce te-a pus să faci?

— Nimic, obsedato! Mă refer la faptul că sîntem veri.

— Oo. Mă strîmb, apoi îmi dau seama că e o lipsă totală de tact. Dar ce, nu e împotriva legii, nu?

— O, Doamne, Bex! se vaită Suze. Asta mă face să mă simt mu-u-ult mai bine.

Ridică cele două căni de ceai, le duce la chiuvetă și dă drumul la robinet.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că ai o relație cu Tarquin, zic.

— Dar nu avem nici o relație! scîncește Suze. Tocmai asta-i poanta. Azi-noapte am făcut-o pentru ultima oară. Am căzut amîndoi de acord. N-o să se mai repete niciodată. Niciodată! Și nu trebuie să spui nimănui.

— N-o să spun.

— Vorbesc foarte serios, Bex. Nu vreau să știe nimeni. Nimeni!

— Nu! Promit. De fapt, spun, cu o inspirație subită, cred că am ceva pentru tine.

Mă reped în hol, deschid o valiză și scotocesc după punga de la Kate's Paperie. Scot o felicitare din teanc, scriu repede în interiorul ei „Pentru Suze, cu dragoste, Bex" și revin în bucătărie, lipind plicul.

— E pentru mine? zice Suze mirată. Ce e?

— Deschide-o!

Rupe grăbită plicul, se uită la poza cu niște buze strălucitoare, unite cu un fermoar, și citește mesajul tipărit:

Coleguța mea dragă, secretul tău e în siguranță.

— Uau! zice, făcînd ochii mari. Cît e de mișto! Ai cumpărat-o special pentru mine? Dar de unde... Se încruntă. De unde-ai știut că am un secret?

— Ăă... am avut eu așa o bănuială. Al șaselea simț.

— Apropo, Bex, bine că mi-am amintit, spune Suze, răsucind felicitarea între degete. Ai primit o groază de corespondență cît ai lipsit.

— A, da?

În vîrtejul nebun al noutăților despre Suze și Tarquin, am cam uitat de toate celelalte. Însă acum starea de veselie care m-a cuprins începe să se evapore treptat. În clipa în care Suze îmi aduce un teanc de plicuri cu înfățișare neprietenoasă, simt un junghi în stomac și îmi doresc să nu fi venit niciodată acasă. Cel puțin, cît eram plecată, nu trebuia să știu despre toate astea.

— Așa, zic, încercînd un ton nonșalant și stăpîn pe situație. Răsfoiesc plicurile, fără să mă uit la ele cu adevărat, apoi le las jos. O să văd ce-i cu ele mai tîrziu. Cînd am să mă pot concentra la așa ceva.

— Bex... Suze face o față lungă. Cred că ar fi bine s-o deschizi pe asta acum. Duce mîna la teanc și extrage un plic maro cu cuvîntul CITAȚIE tipărit pe el.

Mă uit la plic, și mă apucă frisoanele. O citație. Era adevărat, deci. Am fost dată în judecată. Iau plicul de la Suze, incapabilă să mă uit la ea și îl deschid cu degete tremurătoare. Scanez scrisoarea fără un cuvînt, și simt un fior pe șira spinării. Nu-mi vine să cred că există cineva care chiar mă dă în judecată. Nu, pe bune, judecata e pentru delincvenți. Cum ar fi traficanții de droguri și criminalii. Nu pentru oameni care nu plătesc cîteva facturi.

Bag scrisoarea înapoi în plic și o pun pe blatul din bucătărie, răsuflînd greu.

— Bex, ce-ai de gînd să faci? zice Suze, mușcîndu-și buza. Pe asta n-o poți ignora.

— Nici n-o s-o fac. Am să le plătesc pe toate.

— Îți permiți să le plătești?

— Trebuie.

În tăcerea care se lasă nu se aude decît zgomotul cîte unei picături de la robinet. Ridic privirea și-i văd chipul lui Suze contorsionat de grijă.

— Bex, hai să-ți dau eu niște bani. Sau Tarkie. Pentru el nu e nici o problemă.

— Nu! zic, mai tăios decît aș fi vrut. Nu, n-am nevoie de nici un ajutor. O să... Mă frec pe față. O să mă duc să mă întîlnesc cu individul ăla de la bancă. Azi. Chiar acum.

Cu o hotărîre bruscă, strîng teancul de scrisori și mă îndrept spre camera mea. N-am să las astea să mă doboare. O să mă spăl pe față, pe urmă am să mă fardez și am să-mi pun iar viața în ordine.

— Și ce-o să-i zici? întreabă Suze, urmîndu-mă pe coridor.

— O să-i explic situația foarte onest și o să-i cer să-mi extindă limita de cont... și pe urmă mai vedem. O să fiu independentă și puternică și o să stau pe picioarele mele.

— Așa te vreau, Bex! E fantastic. Independentă și puternică. E extraordinar! Se uită cum încerc să deschid valiza cu degete tremurătoare. La a treia încercare, vine la mine și îmi pune o mînă pe braț. Bex, vrei să vin și eu cu tine?

— Da, te rog, zic cu voce stinsă.

Suze nu mă lasă să plec nicăieri pînă nu stau puțin jos și beau cîteva coniacuri, ca să-mi fac curaj. Apoi îmi spune cum a citit ea zilele trecute un articol în care se spunea că arma cea mai de preț la negociere este propria ta înfățișare; așa

că trebuie să-mi aleg cu mare grijă vestimentaţia cu care să mă prezint la John Gavin. Ne ducem direct la şifonierul meu şi, pînă la urmă, alegem o fustă simplă neagră şi o jacheţică gri, care, după părerea mea, ţipă „frugală, sobră şi de încredere". După care trebuie să îşi aleagă şi ea costumaţia de „prietenă raţională şi de nădejde" (pantaloni bleumarin şi cămaşă albă). Şi sîntem aproape gata să plecăm, cînd Suze hotărăşte că, dacă nu merge aşa, va trebui probabil să flirtăm cu el cu neruşinare, aşa că ar trebui să avem amîndouă pe noi lenjerie sexi. Apoi eu arunc o privire în oglindă şi sînt de părere că sînt prea fără sare şi piper. Aşa că mă schimb repede cu un puloveraş roz, ceea ce înseamnă că trebuie să-mi schimb şi rujul.

În cele din urmă, ieşim din casă şi ajungem la sucursala Fulham a Băncii Endwich. Cînd intrăm, fosta secretară a lui Derek Smeath, Erica Parnell, conduce un cuplu de vîrsta a doua. Între noi fie vorba, eu şi ea nu ne-am prea înţeles niciodată. Are ceva uşor inuman – de fiecare dată cînd am văzut-o, avea aceiaşi pantofi bleumarin.

— A, bună ziua, spune, săgetîndu-mă cu o privire duşmănoasă. Ce doriţi?

— Aş dori să-l văd pe John Gavin, vă rog, zic, încercînd să par foarte profi. Este disponibil?

— Nu cred, răspunde rece. Nu fără să fie înştiinţat în prealabil.

— Păi... puteţi să încercaţi, totuşi?

Erica Parnell îşi dă ochii peste cap.

— Aşteptaţi aici, şi dispare în spatele unei uşi pe care scrie „Intrarea persoanelor străine strict interzisă".

— Dumnezeule, ăştia de aici sînt îngrozitori! zice Suze, rezemîndu-se de un geam despărţitor.

Eu, cînd mă duc la managerul meu de cont, mă servește cu un pahar de sherry și mă întreabă despre toți cei din familie. Știi ceva, Bex, cred că ar trebui să te muți la Coutts.

— Mda, bine. Poate.

Simt o oarecare nervozitate în timp ce răsfoiesc niște broșuri de asigurări. Îmi amintesc ce a spus Derek Smeath despre John Gavin, că e riguros și inflexibil. O, Doamne, mi-e dor de scumpul de Smeathie.

O, Doamne. Mi-e dor de Luke.

E un sentiment care mă izbește ca un ciocan. De cînd m-am întors de la New York am încercat să nu mă gîndesc la el deloc. Dar, în clipa asta, nu-mi doresc decît să pot vorbi cu el. Îmi doresc ca el să mă privească așa cum o făcea înainte ca totul să o ia razna. Cu surîsul ăla ironic pe față și cu brațele strîngîndu-mă tare.

Mă întreb ce-o face acum. Mă întreb cum îi merge cu întîlnirile.

— Pe aici vă rog, se aude glasul Ericăi Parnell, și tresar.

O urmez, cu o senzație de rău, pe un coridor cu mochetă albastră, într-o cămăruță răcoroasă mobilată cu o masă și scaune de plastic. În clipa în care ușa se închide în urma ei, Suze și cu mine ne uităm una la alta.

— Să fugim? o întreb, glumind doar pe jumătate.

— O să fie bine. E posibil ca pînă la urmă să descoperi că e un tip drăguț! Știi, ai mei au avut odată un grădinar, foarte morocănos, și pînă la urmă am aflat că avea un iepuraș! Și era, de fapt, un om cu totul diferit de...

Se oprește brusc în clipa în care ușa se dă în lături și intră cu pași mari un tip în jur de

treizeci de ani. Are părul negru, în curs de chelire, poartă un costum destul de antipatic şi are în mînă un pahar de plastic cu cafea.

Of, Doamne, nu pare să aibă în el nici un gram de prietenie, nici cît negru sub unghie. Îmi doresc brusc să nu fi venit.

— Aşa, zice încruntat. Nu am toată ziua la dispoziţie. Care dintre dumneavoastră e Rebecca Bloomwood?

O spune de parcă ne întreabă care din noi e criminala.

— Ăă... eu sînt, zic nervoasă.

— Şi dînsa cine e?

— Suze e...

— Aliata ei, zice Suze sigură pe ea. Eu sînt aliata ei. Se uită în jur. N-aveţi sherry?

— Nu, răspunde John Gavin, privind-o ca pe persoană cu deficienţă mentală. Nu am sherry. Deci, despre ce e vorba?

— OK, în primul rînd, spun agitată, am ceva pentru dumneavoastră. Bag mîna în geantă şi îi dau un plic de la Kate's Paperie.

Eu am fost cu ideea să-i aducem ceva, ca să spargem gheaţa. La urma urmei, e chestie de bună creştere. Şi, în Japonia, aşa se fac afacerile.

— E un cec? zice John Gavin.

— Ăă... nu, zic, colorîndu-mă uşor. E o... felicitare făcută de mînă.

John Gavin îmi aruncă o privire, apoi rupe plicul şi scoate o felicitare tipărită cu argintiu, cu pene roz-bombon lipite la colţuri.

Acum că mă uit la ea, parcă trebuia să nu aleg una chiar aşa, de fată.

Sau să nu-i aduc nici una. Dar mi s-a părut atît de potrivită cu ocazia.

— *„Prietene, ştiu că am greşit, dar putem s-o luăm de la capăt?"* John Gavin citeşte textul

uimit. O întoarce pe partea cealaltă, crezînd că e o glumă. Aţi dat bani pe aşa ceva?

— E drăguţă, nu? zice Suze. E de la New York.

— Înţeleg. Am să ţin minte. O pune pe masă şi rămînem cu toţii uitîndu-ne la ea. Domnişoară Bloomwood, de ce aţi venit exact?

— A, da! Ei bine, aşa cum spune şi felicitarea mea, sînt conştientă că poate – înghit în sec – n-am fost clienta... ideală. Şi totuşi, sînt sigură că putem colabora ca echipă, în perfectă armonie.

Pînă aici, toate bune. Partea asta am învăţat-o pe dinafară.

— Adică? face John Gavin.

Îmi dreg glasul.

— Îmm... din motive independente de voinţa mea, m-am trezit de curînd într-o situaţie de uşoară... jenă financiară. Aşa că mă întrebam dacă nu puteţi cumva, pentru o scurtă perioadă...

— Vă rugăm din suflet... intervine Suze.

— Vă rugăm din suflet... să aveţi amabilitatea de a-mi extinde creditul încă puţin, pe... termen scurt...

— Să aveţi bunăvoinţa, sare Suze.

— Să aveţi bunăvoinţa... pe termen... scurt. Evident, urmînd a fi plătit imediat ce este fezabil şi omeneşte posibil. Mă opresc şi-mi trag sufletul.

— Aţi terminat? întreabă John Gavin, încrucişîndu-şi braţele.

— Îmm... da. Mă uit la Suze pentru confirmare. Da, am terminat.

Se lasă liniştea, în timp ce John Gavin bate darabana în masă cu stiloul ceramic. Apoi ridică privirea şi zice:

— Nu.

— Nu? Mă uit la el perplexă. Nu... pur şi simplu nu?

— Pur şi simplu nu. Îşi împinge scaunul înapoi. Aşa că, vă rog să mă scuzaţi...

— Cum adică nu? ţipă Suze. Nu puteţi să spuneţi pur şi simplu nu! Trebuie să cîntăriţi avantajele şi dezavantajele.

— Am cîntărit avantajele şi dezavantajele, zice John Gavin. Nu există avantaje.

— Dar e vorba despre una dintre cele mai importante cliente ale dumneavoastră! Vocea lui Suze devine stridentă de surescitare. E vorba despre Becky Bloomwood, vedeta TV, care are o carieră fabuloasă şi strălucitoare în faţa ei!

— E vorba despre Becky Bloomwood care şi-a extins de şase ori limita de creditare anul trecut, zice John Gavin pe un ton nesuferit. Şi care, de fiecare dată, nu a reuşit să se menţină în limitele acelei extensii. Este vorba despre Becky Bloomwood care minte de îngheaţă apele, care a evitat mereu întîlnirile cu noi, care a arătat o lipsă totală de consideraţie pentru personalul băncii şi care pare să creadă că noi existăm doar pentru a-i finanţa pofta ei insaţiabilă de pantofi. M-am uitat la dosarul dumneavoastră, domnişoară Bloomwood. Ştiu despre ce vorbesc.

Urmează o tăcere mormîntală. Îmi simt obrajii tot mai fierbinţi şi am sentimentul oribil că îmi vine să plîng.

— Nu cred că e cazul să fiţi atît de rău! izbucneşte Suze. Becky trece printr-o perioadă foarte proastă. Dumneavoastră v-ar plăcea să fiţi subiect în ziarele de scandal? V-ar plăcea să vă urmărească cineva?

— A, înţeleg, spune cu sarcasm. Acum vreţi să-mi fie milă de dumneavoastră!

— Da! zic. Nu. Nu chiar. Dar cred că ar trebui să-mi acordaţi o şansă.

— Credeţi că ar trebui să vă acord o şansă. Şi ce anume aţi făcut dumneavoastră pentru a merita această şansă? Clatină din cap şi se lasă liniştea.

— Eu doar... Am crezut că, dacă vă explic situaţia... Tac şi îi arunc lui Suze o privire gen: hai s-o lăsăm baltă.

— Hei, e cald aici? zice Suze, cu o voce brusc răguşită. Îşi dă jos jacheta, îşi scutură părul pe spate şi-şi trece o mînă pe obraz. Mi-e foarte... cald. Ţie nu ţi-e cald, John?

John Gavin o fulgeră cu o privire ucigătoare.

— Ce anume voiaţi să-mi explicaţi, domnişoară Bloomwood?

— Doar că am de gînd să-mi reglez situaţia, zic, cu glas tremurînd. Ştiţi, vreau să schimb complet macazul. Vreau să stau pe propriile mele picioare şi...

— Să staţi pe propriile dumneavoastră picioare? mă întrerupe John Gavin caustic. Aşa numiţi dumneavoastră cerşitul unei pomeni de la bancă, „stat pe propriile picioare"? Dacă chiar aţi sta pe propriile picioare, nu aţi fi depăşit limita de creditare. Aţi fi avut deja nişte investiţii! Sînteţi singura persoană căreia chiar n-ar trebui să i se spună asta.

— Ş... ştiu, zic, cu glasul aproape şoptit. Dar ideea e că am depăşit limita de creditare. Şi am crezut doar că...

— Aţi crezut că ce? Că sînteţi mai cu moţ? Că sînteţi o excepţie, pentru că apăreţi la televizor? Că regulile normale nu se aplică în cazul dumneavoastră? Că banca vă datorează bani?

Glasul lui îmi găureşte creierii ca o bormaşină şi, brusc, nu mai rezist.

— Nu! strig. Nu cred asta. Știu că am fost proastă și știu că am greșit. Dar cred că oricine mai greșește din cînd în cînd. Trag aer adînc în piept. Și dacă vă uitați la dosarele dumneavoastră, o să vedeți că mi-am plătit depășirea de cont. Plus cardurile de magazin. Da, OK, iar am datorii. Dar încerc să rezolv situația; și dumneavoastră nu sînteți în stare decît să... îmi rîdeți în nas. Foarte bine. O să mă descurc și fără ajutorul dumneavoastră. Hai, Suze.

Mă ridic în picioare, clătinîndu-mă ușor. Simt că-mi ard ochii, dar n-am de gînd să plîng în fața lui. Mă cuprinde un val de hotărîre, care crește în clipa în care îmi întorc ochii spre el.

— „Endwich – pentru că ne pasă", zic.

Urmează o tăcere lungă, încordată. Apoi, fără să mai zic nimic, deschid ușa și ies.

În drum spre casă, mă simt extrem de hotărîtă. Am să-i arăt eu lui. O să-i arăt eu lui John Gavin. Și tuturor. Lumii întregi.

Am să-mi plătesc toate datoriile. Nu știu cum, dar am s-o fac. Poate am să mă angajez chelneriță part-time. Sau am să m-apuc să termin cartea aia de self-help. O să fac cîți bani pot, cît de repede pot. Și pe urmă am să mă duc la bancă, cu un cec uriaș, și am să i-l trîntesc în față, și, cu o voce demnă, dar înțepătoare, am să-i spun...

— Bex?

Suze mă ia de braț și văd că am trecut de casa noastră.

— Te simți bine? întreabă Suze în timp ce deschide ușa. Pe cuvîntul meu, ce nemernic.

— Sînt bine, zic, înălțîndu-mi bărbia. O să-i arăt eu lui. Am să-mi plătesc depășirea de credit. Ai să vezi. O să le arăt eu la toți.

— Așa te vreau ! zice Suze. Se apleacă și ridică o scrisoare de la ușă. E pentru tine, spune. De la *Cafeaua de dimineață*.

— Da ? Deschid plicul cu o speranță uriașă. Poate îmi oferă o nouă slujbă. Ceva cu salariu imens, suficient ca să-mi plătesc toate datoriile imediat. Poate au dat-o afară pe Emma și o să-i iau locul ca prezentatoare principală ! Sau poate...

O, Doamne. O, Doamne, nu.

CAFEAUA DE DIMINEAŢĂ
EAST-WEST TELEVISION
Corner House
Londra NW8 4DW

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

2 octombrie 2001

Dragă Becky,

În primul rînd, ce ghinion ai avut cu publicitatea aia nefericită! Mi-a părut foarte rău pentru tine, şi ştiu că vorbesc şi în numele lui Rory, al Emmei şi al restului echipei.

După cum ştii, familia emisiunii *Cafeaua de dimineaţă* este una extrem de loială şi de săritoare la nevoie şi politica noastră este să nu permitem niciodată publicităţii duşmănoase să stea în calea talentului. Cu toate astea, din pură coincidenţă, ne-am evaluat recent toţi colaboratorii regulaţi. În urma unei discuţii, am hotărît să renunţăm pentru o vreme la rubrica ta.

Trebuie să subliniez că aceasta este o măsură temporară. Totuşi, ţi-am fi recunoscători dacă ne-ai returna permisul de intrare în East-West TV, însoţindu-l şi de procesul-verbal de predare ataşat, pe care te rog să-l semnezi.

Munca pe care ai prestat-o pentru noi a fost foarte apreciată (fireşte!). Sîntem ferm convinşi că talentul tău va înflori cu succes în altă parte şi că acest lucru nu va fi un obstacol pentru o persoană atît de dinamică cum eşti tu!

Cu cele mai bune urări,

Zelda Washington
Asistent de producţie

Editura Paradigm
Literatură Self-Help
Soho Square 695
Londra W1 5AS

Domnişoarei Rebecca Bloomwood
Apt. 2
Burney Road 4
Londra SW6 8FD

4 octombrie 2001

Dragă Becky,

Îţi mulţumim foarte mult pentru prima versiune a cărţii *Rebecca Bloomwood te învaţă cum să ai grijă de banii tăi.* Apreciem grija cu care ai lucrat. Scriitura ta este alertă şi fluentă şi cu siguranţă unele dintre idei sînt foarte interesante.

Din păcate, însă, 500 de cuvinte – oricît ar fi de reuşite – nu ajung pentru o carte de tip self-help. Sugestia ta, că am putea „să umplem restul cu poze", este, din păcate, absolut irealizabilă.

Drept urmare, cu părere de rău, am ajuns la concluzia că acest proiect nu este unul viabil şi, ca atare, te rugăm să ne returnezi imediat avansul pe care l-ai primit.

Cu cele mai bune urări,

Pippa Brady
Redactor-şef

EDITURA PARADIGM: VĂ AJUTĂM
SĂ VĂ AJUTAŢI SINGURI

ÎN LIBRĂRII: *Supravieţuind în junglă*
de Gen. de brigadă Roger Flintwood (decedat)

Cincisprezece

Următoarele cîteva zile, nu ies din casă. Nu răspund la telefon şi nu vorbesc cu nimeni. Mă simt foarte fragilă fizic, de parcă privirile oamenilor, ori întrebările lor, sau chiar razele soarelui, mi-ar putea face rău. Am nevoie să stau într-un loc întunecat, singură. Suze s-a dus la Milton Keynes, la o mare conferinţă de marketing şi vînzări pentru Hedleys, aşa că sînt singură în apartament. Comand mîncare la pachet, beau două sticle de vin alb şi nu ies deloc din pijamale.

Cînd se întoarce Suze, sînt tot pe podea, unde m-a lăsat, mă uit în gol la televizor şi bag în mine KitKat.

— Of, Doamne, zice, lăsîndu-şi geanta pe jos. Bex, te simţi bine? Nu trebuia să te las singură.

— Mă simt bine! spun, ridicînd privirea şi forţîndu-mi un surîs pe chipul împietrit. Cum a fost conferinţa de vînzări?

— Destul de mişto, zice Suze, uşor îmbujorată. Toată lumea mă felicita întruna pentru cît de bine mi se vînd ramele. Toţi auziseră de mine! Şi au făcut şi o prezentare a noilor mele modele, şi au plăcut tuturor...

— Mă bucur mult, Suze, spun şi îi strîng mîna. O meriţi din plin.

— Ei, să nu exagerăm. Îşi muşcă buza, apoi intră în cameră, ridică o sticlă goală de vin de pe podea şi o pune pe masă.

— Ia zi... a sunat Luke? întreabă şovăind.

— Nu, zic, după o pauză lungă. N-a sunat. Mă uit la ea, apoi îmi mut privirea.

— La ce te uiţi? spune, în clipa în care apare o reclamă la Cola light.

— Mă uit la *Cafeaua de dimineaţă*, îi răspund. Acuma vine rubrica de sfaturi financiare.

— Ce? Chipul i se încreţeşte de iritare. Bex, dă pe altceva.

Vrea să ia telecomanda, dar eu o înşfac înaintea ei.

— Nu! zic, uitîndu-mă fix la ecran. Vreau s-o văd.

Muzica familiară de la *Cafeaua de dimineaţă* izbucneşte zgomotos dinspre ecran, în clipa în care apare jingle-ul emisiunii, o cană de cafea, care se transformă într-un cadru din platou.

— Bună ziua! spune Emma veselă spre cameră. Vă spun din nou bine v-am găsit. Şi e momentul să o prezentăm pe noua noastră expertă financiară, Clare Edwards!

— Cine-i Clare Edwards? face Suze, holbîndu-se la ecran cu dezgust.

— Am lucrat cu ea la *Succesul în economii*, zic fără să mişc capul. Stătea lîngă mine.

Camera face un panoramic şi o arată pe Clare aşezîndu-se pe canapea lîngă Emma şi uitîndu-se sobră la public.

— Nu pare chiar întruchiparea veseliei, zice Suze.

— Nici nu e.

— Deci, Clare, începe Emma veselă. Care este esenţa filozofiei tale financiare?

— Ai un slogan? intervine Rory vioi nevoie mare.

— Nu cred în sloganuri, spune Clare, privindu-l pe Rory dezaprobator. Administrarea veniturilor personale nu e o distracţie.

— Da! aprobă Rory. Sigur că nu. Îhm... deci, Clare, ai cîteva ponturi pentru cei care vor să economisească?

— Nu cred în generalizările inutile şi care induc în eroare, spune Clare. Toţi cei care vor să economisească ar trebui să-şi aleagă un plan de investiţii potrivit cu cerinţele lor individuale şi cu nivelul impozitului plătit.

— Categoric! spune Emma după o pauză. Aşa. Atunci, hai să luăm nişte telefoane, ce zici? O avem pe fir pe Mandy din Norwich.

În clipa în care primul interlocutor intră în emisie, telefonul din sufrageria noastră sună.

— Alo? zice Suze, ridicînd receptorul şi dînd mai încet la televizor. O, bună ziua, doamnă Bloomwood. Vreţi să vorbiţi cu Becky?

Ridică din sprîncene spre mine şi eu mă strîmb. N-am prea vorbit cu mama şi cu tata de cînd m-am întors. Ştiu că nu mă mai mut la New York, dar asta e tot ce le-am zis pînă acum. Pur şi simplu, n-am inima să le spun ce rău mi-a mers.

— Becky, scumpa mea, tocmai mă uitam la *Cafeaua de dimineaţă*! exclamă mama. Ce caută fata aia acolo, să dea sfaturi financiare?

— E... e OK, mamă, nu-ţi fă griji! spun, simţind cum îmi intră unghiile în carne. Au... luat-o să mă înlocuiască cît am fost plecată.

— Aha. Puteau, totuşi, să aleagă şi ei mai bine! Nu vezi ce faţă chinuită are, săraca? O aud mai înfundat. Ce zici, Graham? Tata zice că, cel puţin, arată, prin comparaţie, ce bună eşti tu! Dar acuma că te-ai întors, n-ar fi cazul s-o trimită la plimbare?

— Nu cred că-i chiar aşa de simplu, zic după o pauză. Contracte... chestii.

— Deci, cînd te-ntorci la treabă? Fiindcă ştiu că Janice o să mă întrebe.

— Nu știu, mamă, spun disperată. Auzi, trebuie să-nchid acum, OK? E cineva la ușă. Vorbim curînd!

Pun receptorul jos și-mi îngrop capul în mîini.

— Ce mă fac? zic deznădăjduită. Ce mă fac, Suze? Nu pot să le spun c-am fost dată afară. Pur și simplu, nu pot. Spre iritarea mea, simt lacrimile scăldîndu-mi ochii. Sînt așa de mîndri de mine. Și eu nu fac altceva decît să-i dezamăgesc tot timpul.

— Ba nu-i dezamăgești! se oțărăște Suze la mine. N-a fost vina ta că ăia de la *Cafeaua de dimineață* au avut o reacție exagerată. Și pun pariu că deja o regretă. Zău, uită-te la ea!

Dă volumul mai tare, iar vocea anostă a lui Clare plictisește pînă și pereții.

— Cei care nu reușesc să-și pună bani deoparte pentru pensie sînt niște lipitori care ne sug sîngele celorlalți.

— Ei, face Rory. Nu crezi că ești puțin prea dură?

— Zău, ascult-o numai, spune Suze. E groaznică!

— Poate că e, zic după o pauză. Dar, chiar dacă ar scăpa de ea, tot nu m-ar chema înapoi. Ar însemna să-și recunoască greșeala.

— Dar au greșit!

Telefonul sună iar și ea se uită la mine.

— Te dau sau ești plecată?

— Sînt plecată. Și nu știi cînd mă întorc.

— OK... Ridică receptorul. Alo? Îmi pare rău, Becky nu e acasă acum.

— Mandy, ai făcut toate greșelile posibile, spune Clare Edwards din ecran. Ai auzit vreodată de depozite bancare? Cît despre reipotecarea casei, ca să-ți iei o barcă...

— Nu, nu ştiu cînd se întoarce, zice Suze. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj? Ia un pix şi începe să scrie. OK... bine... da. Da. Am să-i spun. Mersi.

— Deci, o întreb în clipa în care ea lasă telefonul jos, cine era?

Şi, ştiu că e o prostie, dar, cînd mă uit la ea, nu-mi pot reprima o tresărire de speranţă. Poate era producătorul altei emisiuni. Poate era cineva care vrea să scriu în ziarul lui. Poate era John Gavin, care a sunat să-şi ceară scuze şi să-mi ofere înlesniri nelimitate de creditare. Poate că totul o să fie bine.

— Era Mel, secretara lui Luke.

— A! Mă uit la ea cu teamă. Ce voia?

— Se pare că a venit un colet la ei la birou, pe numele tău. Din State. De la Barnes and Noble.

Mă uit la ea cu o privire goală, apoi, brusc, îmi amintesc cînd am fost cu Luke la Barnes and Noble. Am cumpărat o groază de cărţi de pus pe măsuţa de cafea şi Luke mi-a sugerat să le trimit cu mesageria companiei lui în loc să le car după mine. Parcă a fost acum o mie de ani.

— A, da, ştiu ce e. Şovăi. A zis ceva şi... de Luke?

— Nu, spune Suze pe un ton de scuză. A zis doar că poţi să te duci cînd vrei. Şi că-i pare foarte rău de ce s-a întîmplat... şi că, dacă vreodată ai chef de o bîrfă mică, s-o suni fără probleme.

— Da. Îmi aplec umerii, îmi strîng genunchii la piept şi dau televizorul mai tare. OK.

În următoarele zile, îmi spun că n-am să mă duc. Puţin îmi pasă de cărţile alea. Şi nu prea pot face faţă gîndului că trebuie să mă duc acolo şi ideii de a fi privită cu maximă curiozitate de personalul lui Luke, de a-mi ţine capul sus şi de a mă preface că totul e OK.

Dar, după un timp, încep să mă gîndesc că mi-ar plăcea s-o văd pe Mel. Ea e singura cu care pot vorbi și care îl cunoaște bine pe Luke, și ar fi foarte plăcut să am o conversație de suflet cu ea. Plus că poate a auzit cîte ceva despre ce se mai întîmplă în State. Știu că între mine și Luke practic s-a terminat totul, știu că nu mai am nici o legătură cu el. Dar, totuși, nu poate să nu îmi pese dacă i-a reușit sau nu afacerea.

Așa că, patru zile mai tîrziu, pe la șase după-masa, mă apropii încet de ușile de la Brandon Communications, cu inima duduind. Din fericire, la ușă e portarul cel prietenos. M-a văzut intrînd de destule ori ca să-mi facă și acum semn să intru, așa că nu sînt nevoită să-mi anunț sosirea cu surle și trîmbițe.

Ies din liftul de la etajul cinci și, spre surpriza mea, la recepție nu e nimeni. Ce straniu. Aștept cîteva secunde, apoi trec de birou și pornesc pe holul principal. Pașii îmi încetinesc și mă încrunt. Ceva nu e în regulă aici. Se întîmplă ceva.

E prea liniște. Locul e practic mort. Cînd mă uit la imensa încăpere cu birouri, nu văd decît scaune goale. Nu mai sună nici un telefon, nu mai trece nimeni cu treabă; nu mai are loc nici o ședință de brainstorming.

Ce se întîmplă? Ce s-a întîmplat cu atmosfera agitată de la Brandon C? Ce s-a întîmplat cu firma lui Luke?

Cînd trec pe lîngă automatul de cafea, recunosc vag doi indivizi care stau și vorbesc rezemați de el. Unul pare cam posomorît, iar celălalt îl aprobă din cap, dar nu prea aud ce spun. În clipa în care mă apropii, se opresc brusc. Se uită la mine curioși, apoi unul la altul și se îndepărtează, continuînd să vorbească, dar pe un ton mai scăzut.

Nu-mi vine să cred că mă aflu la Brandon Communications. Atmosfera e total alta. Parcă e o companie din aia de doi bani, unde nimănui nu-i pasă de nimic. Mă duc la biroul lui Mel, dar și ea a plecat, ca toți ceilalți. Mel, care de obicei stă cel puțin pînă la șapte, apoi bea un pahar de vin și se schimbă la budă pentru cine știe ce planuri are în oraș.

Cotrobăi în spatele scaunului ei pînă găsesc pachetul adresat mie și îi scriu un mesaj pe un post-it. După care, mă ridic, ținînd pachetul greu la piept și-mi spun că gata, pentru asta am venit. Acum pot să plec. Nu mă mai ține nimic aici.

Dar, în loc să plec, rămîn pironită locului. Mă uit la ușa închisă de la biroul lui Luke.

Biroul lui Luke. Acolo sînt, probabil, faxuri de la el. Mesaje despre cum merg treburile la New York. Poate chiar mesaje despre mine. Mă uit la lemnul neted și simplu al ușii și mă copleșește dorința de a intra și de a afla ce pot.

Însă ce să fac? Să iau la mînă dosarele? Să-i ascult robotul? Dacă mă prinde cineva?

Stau pe loc, sfîșiată – știind că nu am cum să mă duc și să-i umblu prin lucruri, dar incapabilă să plec pur și simplu –, cînd, brusc, înțepenesc. Clanța de la biroul lui începe să se miște.

Of, drace. Drace! E cineva înăuntru! Iese!

Panicată la maximum, mă las jos să nu mă vadă, în spatele scaunului lui Mel. În momentul în care mă strîng ca o mingiuță, simt un fior de spaimă, ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea. Aud voci murmurînd, apoi ușile se dau în lături și iese cineva. Din unghiul meu, nu văd decît că e o femeie și că e încălțată cu pantofii ăia noi Chanel, care costă de mori. E urmată de două perechi de picioare bărbătești, și cei trei pornesc pe hol. Nu rezist să nu trag cu ochiul de

după scaun, și... sigur. E Alicia Scorpia cu picioare lungi, cu Ben Bridges și un bărbat pe care îl știu, dar nu-mi amintesc de unde.

Cred că nu e nimic deplasat în asta. Ea e șefă aici cît Luke e plecat. Dar chiar trebuie să-i ia biroul? Zău, nu putea să folosească o cameră de ședințe?

— Îmi cer scuze că a trebuit să ne întîlnim aici, o aud spunînd. Firește, data viitoare vin eu în King Street 17.

Continuă să vorbească pînă la lift, și mă rog să intre cu toții într-unul și să dispară. Însă, în clipa în care ușile liftului se deschid cu un ping, nu intră decît tipul pe care îl știu, și un moment mai tîrziu, Alicia și Ben se întorc.

— Stai să iau dosarele alea, zice Alicia și intră iar în biroul lui Luke, lăsînd ușa deschisă. În acest timp, Ben se rezeamă de rezervorul cu apă, apăsînd pe butoanele ceasului de la mînă și fixînd intens ecranul acestuia.

O, Doamne, ce idioțenie! Sînt prinsă aici, pînă pleacă. Mă dor genunchii și am sentimentul oribil că, dacă mă mișc un milimetru, unul din ei o să-mi cedeze. Și dacă Ben și Alicia rămîn aici toată noaptea? Dacă vin la biroul lui Mel? Dacă îi apucă să facă dragoste pe biroul lui Mel?

— OK, zice Alicia, apărînd în ușă. Gata. A fost o întîlnire foarte reușită, după părerea mea.

— Cred că da. Ben ridică ochii de la ceas. Crezi că are dreptate Frank? Că ar putea să ne dea în judecată?

Frank! Sigur că da. Celălalt bărbat era Frank Harper. Tipul cu publicitatea de la Banca Londrei. Ne întîlneam la conferințe de presă.

— Nu ne dă în judecată, răspunde Alicia calmă. Ar avea prea mult de pierdut.

— A pierdut deja destul de mult, zice Ben, ridicînd din sprînceană. În scurt timp o să ajungă omul invizibil.

— Așa e, aprobă Alicia și rînjește la el. Se uită la mormanul de dosare din brațele ei. Am luat tot? Cred că da. Păi, hai c-am plecat atunci, mă așteaptă Ed. Ne vedem mîine.

Dispar pe coridor și, de data asta, slavă Domnului, intră în lift. În clipa în care sînt sigură că au plecat, mă așez mai bine pe călcîie, nedumerită. Ce se întîmplă? De ce vorbeau despre dat în judecată? Pe cine? Și de ce a fost Banca Londrei aici?

Are de gînd să îl dea în judecată pe Luke?

Rămîn o vreme nemișcată, încercînd să pun totul cap la cap. Dar nu ajung nicăieri și, brusc, îmi dau seama că ar trebui s-o șterg acum, cînd pot. Mă ridic, strîmbîndu-mă din cauza cîrcelului și-mi scutur picioarele, în clipa în care simt sîngele punîndu-mi-se din nou în mișcare. Apoi îmi ridic pachetul și pornesc cît de nonșalant pot pe coridorul spre lifturi. Exact în momentul în care apăs pe buton, începe să-mi sune mobilul în geantă și tresar, speriată. Drace, telefonul! Slavă Domnului că nu s-a întîmplat cît am stat ghemuită în spatele biroului lui Mel!

— Alo? zic, intrînd în lift.

— Bex! Suze sînt.

— Suze, zic și scot un chicot. Nu-ți trece prin cap în ce belea erai să mă bagi! Dacă sunai acum, să zicem, cinci minute, ai fi...

— Bex, fii atentă, zice Suze însuflețită. Tocmai ai primit un telefon.

— Da? Apăs pe butonul de parter. De la cine?

— De la Zelda, de la *Cafeaua de dimineață*! Vrea să vorbească cu tine! Zicea că dacă vrei să iei un prînz rapid cu ea mîine.

În noaptea aia, abia dacă aţipesc o oră. Stau cu Suze pînă tîrziu, gîndindu-mă cu ce să mă îmbrac şi, cînd mă duc la culcare, rămîn trează, uitîndu-mă la tavan, simţindu-mi mintea zburdînd ca un peşte. Oare au de gînd să-mi dea slujba înapoi, în cele din urmă? Vor să-mi ofere alta? Poate o să fiu promovată! Poate or să-mi dea propria mea emisiune!

Dar, la primele ore ale dimineţii, toate fanteziile mele nebune s-au cam evaporat, lăsînd în urmă adevărul gol-goluţ. Adevărul este că îmi doresc cu disperare vechea slujbă înapoi. Vreau să-i pot spune mamei că poate să se uite din nou, să încep să-mi plătesc depăşirea de cont... şi să-mi iau din nou viaţa de la capăt. Altă şansă. Asta-i tot ce vreau.

— Vezi? zice Suze a doua zi dimineaţă, în timp ce mă pregătesc. Vezi? Ştiam eu că o să te vrea înapoi. Clare Edwards aia e de comă! Total...

— Suze, o întrerup. Cum arăt?

— Foarte bine, spune Suze, măsurîndu-mă cu privirea aprobator.

Am pe mine pantalonii negri de la Banana Republic şi o jachetă cambrată deschisă la culoare, peste o cămaşă albă şi o eşarfă verde închis la gît. Mi-aş fi pus eşarfa Denny and George – de fapt, chiar am luat-o de pe masa de toaletă. Dar am pus-o imediat la loc. Nu ştiu de ce.

— Hai, că-i termini, face Suze. Unde mîncaţi?

— La Lorenzo's.

— La San Lorenzo? Cască ochii, impresionată.

— Nu. Parcă nu. Doar... Lorenzo's. N-am mai fost acolo.

— Ei, să nu uiţi să comanzi şampanie, spune Suze. Şi spune-le că eşti asaltată de o tonă de oferte şi că, dacă te vor înapoi, să sară cu banu'.

Dacă le convine bine, dacă nu, să se ducă învîrtindu-se.

— Da, spun, deşurubîndu-mi rimelul.

— Dacă le face gaură în buget, asta e, zice Suze cu patos. Pentru un produs de calitate trebuie să plăteşti. Dacă baţi palma cu ei, o vei face la preţul tău, în condiţiile tale.

— Suze... Mă opresc, cu rimelul la gene. De unde scoţi toate chestiile astea?

— Ce chestii?

— Astea cu... bugetul şi cu bătutul palmei.

— A, asta! De la conferinţa celor de la Hadleys. Am avut un seminar cu unul dintre cei mai tari oameni de vînzări din America. A fost super! Ştii, un produs e bun dacă te pricepi să-l vinzi.

— Dacă zici tu. Îmi iau geanta şi verific dacă n-am uitat nimic, apoi ridic ochii spre ea şi spun, fermă: Gata, hai că plec.

— Baftă! îmi urează Suze. Deşi, se spune că în afaceri nu există baftă. Doar putere de muncă, hotărîre şi iar putere de muncă.

— OK, zic neîncrezătoare. O să încerc să ţin minte asta.

Indicaţiile pe care le-am primit despre Lorenzo's se referă la o stradă din Soho, însă, cînd o cotesc pe ea, nu văd nici urmă de restaurant. Sînt doar clădiri de birouri, cîteva chioşcuri de ziare, o cafenea şi o...

Stai aşa. Mă opresc şi mă holbez la tăbliţa de deasupra cafenelei. LORENZO'S, CAFENEA ŞI SANDWICH BAR.

Zău... doar nu ne-om întîlni aici?

— Becky! Ridic capul şi o văd pe Zelda apropiindu-se de mine, în jeans şi pufoaică. L-ai găsit, văd!

— Da, zic, încercînd să-mi ascund dezamăgirea. Da, l-am găsit.

— Nu te deranjează să luăm doar cîte un șandviș, nu? spune, trăgîndu-mă înăuntru. Am zis să ne vedem aici, pentru că mi-e mai comod mie.

— Nu! Adică... un sandviș e foarte bine.

— Mă bucur. Îți recomand puiul italian. Mă măsoară din priviri. Ești foarte elegantă. Te duci undeva dup-aia?

Mă uit la ea, cuprinsă de un val de panică. Nu pot recunoaște că m-am îmbrăcat așa doar pentru ea.

— Îhm... da. Îmi dreg glasul. Am o... întîlnire mai tîrziu.

— Păi bine atunci, nu te țin mult. E vorba doar despre o mică propunere pe care vrem să ți-o facem. Îmi aruncă un zîmbet rapid. Ne-am gîndit că ar fi mai drăguț să ți-o facem prin viu grai.

Nu e chiar modul în care mi-am imaginat că o să decurgă discuția în care îi voi zdrobi. Dar, uitîndu-mă la tipul de la sandvișuri cum ne pune puiul italian pe pîine, adaugă salată și împarte sandvișul în patru, încep să fiu mai optimistă. OK, poate că nu e cine știe ce loc, cu fețe de masă și cu șampanie. Poate că nu vor să se aventureze prea în larg. Dar asta e bine! Arată că încă mă mai consideră parte din echipa lor, nu? O persoană cu care poți să mănînci relaxat un sandviș și să aberezi tot felul de idei despre sezonul viitor.

Poate vor să fiu consultant pe formate. Sau să mă școlească pentru a deveni producător.

— Becky, tuturor ne-a părut groaznic de rău de ce s-a întîmplat, zice Zelda în timp ce ne croim drum spre o măsuță de lemn, ținîndu-ne bine tăvile cu sandvișuri și băuturi. Cum îți merge? Ți-ai găsit o slujbă la New York?

— Ăă... nu chiar, spun și iau o gură de apă minerală. Deocamdată... mai am puțin de așteptat. O văd examinîndu-mă cu atenție și adaug repede: Dar am trecut în revistă multe oferte. Știi cum e... sînt mai multe proiecte și... idei în dezvoltare...

— Frumos! Mă bucur. Ne-a părut foarte rău c-a trebuit să renunțăm la colaborare. Și vreau să știi că nu a fost decizia mea. Își pune mîna pe mîna mea scurt, apoi și-o retrage, pentru a lua o mușcătură din sandviș. Așa, acum hai să trecem la afaceri.

Simt că mă ia cu nervi la stomac.

— Îl știi pe producătorul nostru, Barry, nu?

— Sigur că da, zic, ușor mirată.

Ce cred, că am și uitat numele producătorului?

— Ei, i-a venit o idee foarte interesantă. Zelda îmi zîmbește larg, și îi zîmbesc și eu. El crede că telespectatorii de la *Cafeaua de dimineață* ar fi foarte interesați să audă despre... mica ta problemă.

— Așa, spun, simțind cum îmi îngheață zîmbetul pe față. Ei, nu e... nu e chiar o...

— Și s-a gîndit că tu ai fi persoana ideală care să participe la o discuție în platou și/sau la telefon, despre acest subiect. Ia o gură de milkshake. Ce zici?

Mă uit la ea perplexă.

— Vreți să-mi dați rubrica înapoi, că nu înțeleg?

— A, nu! Cum te-am mai putea lăsa să dai sfaturi financiare? Rîde scurt. Nu, vorbim despre o singură emisiune, pe tema asta: „Cum mi-au distrus viața cumpărăturile". Ceva de genul ăsta. Ia o gură din sandviș. La modul ideal, ar trebui să fie destul de... cum să spun? O chestie mai

emoţională, aşa. Poate ne spui un pic ce-a fost în sufletul tău. Despre părinţii tăi, cum chestia asta le-a distrus şi lor viaţa... probleme din copilărie... probleme în relaţii... evident, astea sînt doar cîteva idei! Ridică privirea. Şi, dacă ai putea să şi plîngi un pic...

— Să... să plîng? o îngîn, siderată.

— Nu e obligatoriu. În nici un caz. Zelda se apleacă în faţă, cu sinceritate. Vrem ca asta să fie o experienţă care să-ţi folosească şi ţie, Becky. Vrem să te ajutăm. Aşa că în platou se va afla şi Clare Edwards, care îţi va da sfaturi...

— Clare Edwards?

— Da! Aţi lucrat împreună înainte, nu? De asta ne-am gîndit la ea. Şi, ştii ceva, are mare succes! Pur şi simplu, bagă spaima în cei care sună. Aşa că ne-am gîndit să-i spunem Scary Clare şi să-i dăm şi un bici!

Îmi surîde larg, dar eu nu sînt în stare să fac la fel. Mă înţeapă faţa de şoc şi umilinţă. În viaţa mea n-am fost atît de desconsiderată.

— Ei, ce zici? spune, sorbind din milkshake.

Îmi pun sandvişul jos, incapabilă să mai iau măcar o gură.

— Mi-e teamă că răspunsul meu e nu.

— A! Firește, vei fi plătită pentru asta! zice. Trebuia să-ţi spun de la început.

— Chiar şi aşa. Nu mă interesează.

— Nu-mi da răspunsul încă. Mai gîndeşte-te! Îmi zîmbeşte voioasă, după care se uită la ceas. Trebuie s-o şterg. Mi-a părut foarte bine să te revăd, Becky. Şi sînt extrem de bucuroasă că-ţi merge bine.

După ce pleacă rămîn nemişcată o vreme, bîndu-mi apa minerală. În exterior sînt calmă,

dar înăuntru fierb de orgoliu rănit. Vor să mă duc acolo și să plîng. Asta vor. Un articol într-un ziar de scandal de doi bani și, brusc, nu mai sînt Becky Bloomwood, experta financiară. Sînt Becky Bloomwood, ratata și ciudata. Sînt Becky Bloomwood, plîngăcioasa – țineți batistele la îndemînă!

Ei bine, pot să-și bage undeva batistele. Să-și ia idioata și nenorocita... idioata.... idioata... nenorocita...

— E vreo problemă? zice bărbatul de la masa alăturată și, spre oroarea mea, îmi dau seama că am murmurat cu voce tare.

— Nu, nu, zic. Mersi. Îmi las jos paharul și ies de la Lorenzo's, cu capul sus și bărbia rigidă.

Pornesc pe stradă și dau colțul, fără să știu încotro. Nu cunosc zona și nu trebuie să ajung nicăieri; așa că pur și simplu merg, hipnotizată de sunetul propriilor pași, gîndindu-mă că trebuie pînă la urmă să dau de o stație de metrou.

Ochii încep să mă usture și îmi spun că e de la aerul rece. De la vînt. Îmi vîr mîinile în buzunare și îmi încleștez maxilarele, accelerînd pasul și încercînd să nu mă gîndesc la nimic. Dar în suflet mi se cuibărește o spaimă fără nume; o panică surdă, care crește. Nu mi-am recăpătat slujba. Nu am nici măcar promisiunea unei slujbe. Ce-o să-i zic lui Suze? Ce-o să-i zic mamei? Ce-o să fac cu viața mea?

— Băi! Ferea! strigă cineva din spate și, spre groaza mea, văd că am ieșit de pe trotuar, drept în fața unui biciclist.

— Scuze, zic cu glas răgușit în clipa în care biciclistul virează, ocolindu-mă, și-mi face un semn cu degetele.

O, Doamne, e complet ridicol. Trebuie să-mi vin în fire. Acum pe bune, unde naiba mă aflu?

Încetinesc pasul, uitîndu-mă spre uşile clădirilor de birouri, pentru a vedea cum se numeşte strada. Şi tocmai vreau să întreb un agent de circulaţie, cînd văd o tăbliţă. King Street.

O clipă, rămîn uitîndu-mă la ea alb, întrebîndu-mă de ce simt un vag semnal de alarmă. Apoi, cu o tresărire, îmi aduc aminte. King Street numărul 17. Alicia.

Numărul gravat pe uşa de sticlă din apropierea mea este 23. Ceea ce înseamnă... că tocmai am trecut pe lîngă 17.

Acum mi s-a stîrnit de-a binelea curiozitatea. Ce naiba se întîmplă la numărul 17 de pe King Street? De ce zicea Alicia să se întîlnească aici? E vreo sectă secretă sau aşa ceva? Dumnezeule, n-aş fi deloc surprinsă să aflu că în timpul liber e vrăjitoare-şefă.

O iau înapoi, intrigată la maximum, şi ajung în faţa unor uşi duble modeste, marcate cu 17. Este evident o clădire găzduind mai multe firme mici, însă, în clipa în care trec rapid cu privirea lista cu numele lor, nici unul nu-mi spune nimic.

— Bună! zice un tip cu geacă de blugi, cu o cafea în mînă. Vine la uşă, tastează un cod şi o deschide. Te-ai rătăcit? Pe cine cauţi?

— Nu prea ştiu, spun şovăind. O caut pe o tipă care lucrează aici, dar nu mai ştiu la ce firmă.

— Cum o cheamă?

— Ăă... Alicia, zic, apoi, imediat, regret c-am deschis gura. Dacă individul o cunoaşte pe Alicia? Dacă e aici pe undeva şi se duce şi o aduce?

Însă el se încruntă.

— Nu ştiu nici o Alicia. Sincer să fiu, sînt destul de multe feţe noi în momentul ăsta... La ce fel de firmă lucrează?

— PR, spun după o pauză.

— PR? Păi, majoritatea sînt de grafică... Chipul i se luminează subit. Hei, poate o fi lucrînd la compania aia nouă. B and B? BBB? Ceva de genul ăsta. N-au început încă treaba, de-asta încă nu i-am văzut.

Ia o gură de cappuccino şi eu mă uit fix la el. Mintea îmi face clic.

— O nouă companie de PR? Cu sediul aici?

— Din cîte ştiu eu, da. Au închiriat un spaţiu mare, la etajul doi.

Gîndurile mi se învîrt în cap, ca artificiile.

B and B. Bridges and Billington. Billington and Bridges.

— Ştii cumva... Încerc să-mi păstrez calmul. Ştii cumva ce fel de PR?

— A! Da, asta chiar ştiu. Financiar. Se pare că unul dintre cei mai mari clienţi ai lor e Banca Londrei. Sau o să fie. Ceea ce înseamnă că n-o duc rău deloc. Dar, cum ţi-am zis, nu i-am văzut încă, aşa că... Se uită la mine şi i se schimbă expresia. Hei, ţi-e bine?

— Da, îngaim. Cred că da. Doar că trebuie... trebuie să dau un telefon.

Formez numărul de la Four Seasons de trei ori, şi de fiecare dată închid înainte de fi în stare să cer cu Luke Brandon. În cele din urmă, trag aer adînc în piept, formez iar numărul şi cer cu Michael Ellis.

— Michael, Becky Bloomwood sînt, zic cînd mi se face legătura.

— Becky! Pare sincer încîntat să mă audă. Ce faci?

Închid ochii, încercînd să-mi păstrez calmul. Sunetul vocii lui m-a dus instantaneu înapoi la Four Seasons. La holul scump şi discret luminat

de la intrare. Înapoi la lumea de vis a New York-ului.

— Eu... Trag aer adînc în piept. Fac bine. Știi cum e... înapoi la viața mea de zi cu zi. Nu-mi văd capul de treabă!

N-am de gînd să-i spun că nu mai am serviciu. N-am de gînd să fiu compătimită de nimeni.

— Tocmai sînt în drum spre studiou, spun, cu degetele încrucișate. Dar am vrut să-ți zic vreo două chestii. Cred că știu de unde vine zvonul ăla că Luke e pe cale să piardă Banca Londrei.

Îi spun exact ce am auzit la birou, cum m-am dus în King Street și ce am descoperit.

— Înțeleg, zice Michael din cînd în cînd, nu tocmai fericit de ce aude. Înțeleg. Știi că există o clauză în contractul lor care interzice angajaților să facă așa ceva? Dacă-i fură un client, Luke îi poate da în judecată.

— Au vorbit și despre asta. Păreau să creadă că n-o să-i dea în judecată, fiindcă imaginea lui ar avea prea mult de suferit.

Se lasă tăcerea. Aproape că îl aud pe Michael gîndind pe fir.

— E-adevărat, spune în cele din urmă. Becky, trebuie să vorbesc cu Luke. Ai făcut o treabă foarte bună, aflînd astea pentru noi.

— Și mai e ceva. Michael, trebuie să-i spună cineva lui Luke. Cînd m-am dus la Brandon Communications, biroul era complet mort. Nimeni nu mai face nimic, toți se duc acasă devreme... e cu totul și cu totul altă atmosferă. Nu e de bine. Îmi mușc buza. Trebuie să vină acasă.

— De ce nu-i spui asta chiar tu? zice Michael blînd. Sînt sigur că i-ar face plăcere s-o audă din gura ta.

Pare atît de sincer preocupat, că încep să mi se umezească ochii.

— Nu pot. Dacă-l sun, o să creadă... o să creadă că nu vreau decît să demonstrez cine ştie ce sau că e doar o bîrfă tîmpită... Mă opresc şi înghit în sec. Sinceră să fiu, Michael, aş prefera să nu mă amesteci în toată povestea asta. Zi că ştii de la altcineva. Dar cineva trebuie să-i spună.

— Mă văd cu el peste o jumătate de oră, spune Michael. O să vorbesc cu el. Şi Becky... bravo.

Șaisprezece

După o săptămînă, renunț să mai aștept vreo veste de la Michael. Orice i-a zis lui Luke, eu n-am să aflu niciodată. Mă simt de parcă toată acea parte a vieții mele a luat sfîrșit. Luke, America, televiziunea, totul. E timpul să o iau de la capăt.

Încerc să rămîn optimistă și să-mi spun că am multe drumuri deschise în fața mea. Dar care e următorul pas în carieră pentru o fostă expertă financiară? Am sunat o agentă de televiziune și, spre dezamăgirea mea, mi-a vorbit exact ca ăia din America. Mi-a zis că e încîntată să mă audă și că nu îi va fi deloc greu să-mi găsească de lucru – posibil, chiar propriul meu serial – și că mă va suna mai tîrziu în aceeași zi să-mi dea veşti, sigur bune. M-a sunat din părți.

Așa că acum nu mi-a mai rămas decît să mă uit prin *Guardian*-ul media, în căutarea unui job pe care nu prea am șanse să-l obțin. Pînă acum, am sunat pentru un post de redactor la *Investor's Chronicle*, unul de redactor-adjunct la *Personal Investment Periodical* și unul de redactor la *Annuities Today*. Nu știu mare lucru despre rentele anuale, dar pot oricînd să bag de la mine.

— Ce faci? mă întreabă Suze, intrînd în cameră cu un castron de Crunchy Nut Cornflakes.

— Bine, zic, încercînd un surîs. O să reușesc.

Suze ia o gură de fulgi și se uită la mine meditativă.

— Ce planuri ai pentru azi?

— Nu prea multe, mă posomorăsc eu. Doar... să încerc să-mi găsesc un serviciu. Să-mi pun în ordine haosul din viaţa mea. Aşa ceva.

— Aha. Suze îşi ia un aer încurajator. Şi ai găsit ceva pînă acum?

Îmi flutur degetul spre un anunţ încercuit.

— M-am gîndit să-mi încerc norocul ca redactor la *Annuities Today*. Candidatului ales i se poate oferi şansa de a lucra şi la suplimentul anual despre Deducerile de impozit!

— Serios? Se strîmbă involuntar, apoi adaugă repede, adică... sună foarte bine! Foarte interesant!

— Deducerile de impozit? Zău, Suze.

— Ei, mă rog. Aşa, în linii mari.

Îmi las capul pe genunchi şi mă holbez la covorul din sufragerie. Volumul televizorului e dat la minim şi, în liniştea din cameră, nu se aude decît mestecatul lui Suze.

— Suze... dacă nu-mi găsesc serviciu? zic alertată.

— O să-ţi găseşti! Nu te prosti! Eşti vedetă TV!

— Am fost vedetă TV. Pînă am stricat totul. Pînă cînd viaţa mea s-a făcut ţăndări.

Închid ochii şi mă las să alunec pe spate, pînă cînd capul mi se rezeamă de canapea. Simt c-aş putea rămîne aşa toată viaţa.

— Bex, vezi că mă îngrijorezi. N-ai mai ieşit de cîteva zile. Ce planuri mai ai pe ziua de azi?

Deschid scurt ochii şi o văd privindu-mă îngrijorată.

— Nu ştiu. Să mă uit la *Cafeaua de dimineaţă*.

— Ba nu te uiţi la nici o *Cafeaua de dimineaţă*! zice Suze apăsat. Haide. Închide *Guardian*-ul media. Mi-a venit o superidee.

— Ce? zic suspicioasă, în timp ce ea mă trage la mine în cameră. Deschide uşa larg, mă conduce înăuntru şi-şi desface larg braţele, arătînd spre dezordinea din jur.

— Cred c-ar trebui să-ţi petreci dimineaţa aruncînd din troace.

— Ce? O privesc îngrozită. Nu vreau să arunc nici o troacă.

— Ba vrei! Serios, o să te simţi foarte bine dup-aia, cum m-am simţit şi eu. A fost nemaipomenit!

— Da, şi nu mai aveai nimic de pus pe tine! A trebuit să-ţi împrumut eu chiloţi, trei săptămîni.

— Bine, OK, concede. Poate am exagerat un pic. Dar ideea e că treaba asta îţi schimbă complet viaţa.

— Ba nu.

— Ba da! E feng shui. Trebuie să scoţi unele lucruri din viaţa ta, ca să laşi alte lucruri să intre în ea.

— Ce să zic.

— E-adevărat! În clipa în care am aruncat din chestii, m-au sunat cei de la Hadleys cu o ofertă. Hai, Bex. Un pic de debarasare o să-ţi facă foarte bine.

Deschide şifonierul şi începe să-mi caute prin haine.

— Uite la asta, zice, scoţînd o fustă albastră de piele întoarsă, cu franjuri. Cînd ai purtat-o ultima oară?

— De curînd, spun, cu degetele încrucişate la spate.

Am cumpărat fusta asta de la o tarabă de pe Portobello Road, fără s-o probez şi, cînd am ajuns acasă, era prea mică. Dar nu se ştie niciodată, poate la un moment dat am să slăbesc o tonă.

— Şi astea... şi astea... Se încruntă, nevenindu-i să creadă. La naiba, Bex, cîte perechi de pantaloni negri ai?

— Una singură! Poate două.

— Patru... cinci... şase.

Scotoceşte printre umeraşe, trăgînd afară fără comentarii pereche după pereche de pantaloni.

— Ăştia sînt pentru cînd mă simt grasă, spun defensiv, în clipa în care îmi scoate afară vechii mei Benetton cu vedere la gleznă. Şi acolo sînt blugi! strig în clipa în care ea începe să caute în partea din mijloc. Blugii nu se pun ca pantaloni!

— De unde şi pînă unde?

— Ştie toată lumea. E de bun-simţ.

— Zece... unşpe...

— Da... şi ăia sînt pentru schi! Sînt cu totul şi cu totul altceva. Sînt de sport.

Suze se întoarce şi se uită la mine.

— Bex, tu n-ai fost în viaţa ta la schi.

— Ştiu, spun după o scurtă pauză. Dar sînt... mă rog.

Pentru cazul în care mă invită cineva. Şi erau la reducere.

— Şi asta ce mai e? Ridică gingaş masca de scrimă. Asta se duce direct la coş.

— O să mă apuc de scrimă, zic indignată. O să fiu dublura lui Catherine Zeta Jones.

— Nici măcar nu ştiu cum de-ţi încap toate astea aici. Tu nu arunci nimic niciodată? Ridică o pereche de pantofi decoraţi cu scoici. Uite la ăştia. Îi mai porţi vreodată?

— Nu... prea. Îi văd expresia. Dar nu e asta problema. Dacă i-aş arunca, sînt sigură că a doua zi scoicile ar fi iar la modă şi ar trebui să mă duc să-mi iau alţii. Aşa că asta e un fel de... asigurare.

— Scoicile n-or să mai fie la modă niciodată.

— Dar ar putea! E ca vremea. N-ai de unde să știi.

Suze clatină din cap și-și croiește drum spre ușă printre maldărele de chestii de pe podea.

— Ai două ore și cînd mă întorc vreau să văd o schimbare. Cameră schimbată – viață schimbată. Hai, dă-i bătaie!

Dispare și eu mă așez pe pat, uitîndu-mă nefericită în jur.

Bine, OK, poate că are un pic de dreptate. Poate ar trebui să fac puțină ordine. Dar nici măcar nu știu de unde să încep. Zău, dacă mă apuc să arunc lucruri doar pentru că nu le port, unde am să ajung? N-o să mai rămîn cu nimic.

Și e atît de greu. Atît de mult efort.

Iau un pulover, mă uit la el cîteva clipe, apoi îl las iar jos. Simplul gînd de a încerca să mă hotărăsc dacă să-l păstrez sau nu mă istovește.

— Cum merge? aud glasul lui Suze de dincolo de ușă.

— Bine! strig voioasă. Foarte bine!

Haide, trebuie să fac ceva. OK, poate ar trebui să o iau dintr-un colț și să văd pe urmă. Îmi croiesc drum spre colțul camerei, unde un morman de chestii stă să cadă de pe masa de toaletă și să-ncerc să văd ce e cu ele. E echipamentul ăla de birou pe care l-am comandat de pe internet... e castronul ăla de lemn pe care l-am cumpărat acum o mie de ani pentru că era în *Elle Decoration* (după care am văzut unul absolut identic la Woolworths)... o trusă de vopsit țesăturile în degradé... niște sare pentru masaj corporal... Ce naiba sînt și astea? Ce e cutia asta, pe care nici măcar n-am deschis-o?

Deschid pachetul și mă holbez la un sul de cincizeci de metri de folie pentru curcan la cuptor. Folie pentru curcan? De ce aș cumpăra eu

așa ceva? Cînd am vrut eu să fac curcan la cuptor? Nedumerită, iau scrisoarea de deasupra și văd cuvintele „Bine ați venit în lumea Country Ways. Sîntem foarte bucuroși că prietena dumneavoastră, doamna Jane Bloomwood, v-a recomandat catalogul nostru...“

O, Doamne, sigur că da. Asta-i chestia aia pe care a comandat-o mama ca să-și primească darul gratuit. Un ceaun, niște folie pentru curcan... niște pungi de plastic în care-și băga ea pernele de grădină... un dispozitiv ciudat ca să-ți pui...

Ia stai așa.

Stai doar puțin. Las dispozitivul și iau din nou sacoșele de plastic. O blondă cu tunsoare idioată se uită mîndră la mine, dincolo de o cuvertură comprimată, în timp ce balonașul desenat de la gura ei zice „Reducînd orice material cu pînă la 75 la sută, acum am mult mai mult spațiu în dulap!“

Deschid ușa cu grijă și mă duc în vîrful picioarelor pînă la dulapul cu mături. Cînd trec pe lîngă sufragerie, arunc o privire înăuntru și, spre uimirea mea, Suze stă pe canapea cu Tarquin, vorbind foarte serios.

— Tarquin! zic, și ambii tresar vinovați. N-am auzit cînd ai venit.

— Bună, Becky, spune, evitîndu-mi privirea.

— Trebuia să... vorbim despre ceva, bîiguie Suze, ușor stînjenită. Ai terminat?

— Aproape, spun. M-am gîndit să dau un pic cu aspiratorul. Ca să arate și camera mea omenește!

Închid ușa în urma mea și scot pungile din învelitoare. Așa. Ar trebui să fie simplu ca bună ziua. Le umpli pînă la refuz, după care scoți aerul din ele. Zece pulovere de pungă, zice; dar, pe bune, cine stă să numere?

Încep să îndes haine în prima pungă, pînă e cît se poate de plină. Gîfîind de efort, închid

fermoarul de plastic, apoi bag duza de la aspirator în gaura rămasă. Şi nu-mi vine să cred. Merge. Merge! În faţa ochilor mei, hainele mele sînt reduse la zero!

E fantastic. Chestia asta o să-mi revoluţioneze viaţa! De ce naiba să arunci din lucruri, cînd poţi să scoţi doar aerul din ele?

Sînt opt pungi şi, cînd or să fie pline toate, am să le pot îndesa în şifonier, după care să închid uşa. E cam mare îngămădeala şi parcă aud un fel de sîsîit în clipa în care forţez uşa să se închidă, dar ideea e că au intrat. Sînt înăuntru.

Şi uite la camera mea acum! E incredibil! OK, nu e chiar imaculată, dar e mult mai bine decît înainte. Bag repede cîteva chestii uitate sub cuvertură, aranjez cîteva perne deasupra şi mă dau un pas înapoi. Mă uit în jur cu căldură şi mîndră de mine. Niciodată camera mea n-a arătat atît de bine. Şi Suze are dreptate; chiar mă simt altfel, altcumva.

Poate chiar e ceva cu feng shui-ul ăsta, pînă la urmă. Poate ăsta e momentul de cotitură din viaţa mea. Din clipa asta, viaţa mea se va schimba.

Mai arunc o ultimă privire admirativă în jur, apoi strig:

— Gata!

Cînd Suze intră, mă cocoţ mîndră nevoie-mare pe marginea patului şi răspund cu o privire radioasă expresiei ei de uimire.

— Bex, e nemaipomenit! zice, uitîndu-se fără să-i vină să creadă la spaţiul golit. Şi ce rapidă ai fost! Mie mi-a luat o groază să mi le sortez!

— Ei, mă ştii doar. Ridic nonşalantă din umeri. Cînd m-apuc de-o treabă, mă apuc.

Face cîţiva paşi şi se uită mirată la măsuţa de toaletă.

— Dumnezeule, n-am ştiut niciodată că masa asta are blat de marmură!

— Știu, zic mîndră. E frumoasă, nu?

— Dar unde sînt chestiile de aruncat? Pungile de gunoi?

— Am... scăpat deja de ele.

— Zi, ai aruncat multe? mă întreabă, ducîndu-se lîngă poliţa aproape goală de deasupra căminului. Aşa pare!

— Dee... destul de multe, spun evazivă. Ştii cum e. La final am fost de-a dreptul fără milă.

— Sînt megaimpresionată! Se opreşte în faţa şifonierului şi eu mă uit la ea cu nelinişte.

Nu-l deschide, mă rog în gînd. Atîta te rog, nu îl deschide.

— Ţi-ai mai oprit şi tu cîte ceva? zice cu un zîmbet pînă la urechi şi deschide uşa de la şifonier. Şi începem să ţipăm amîndouă.

E ca o explozie.

Doar că, în loc de bombă, explodează hainele.

Nu ştiu ce s-a întîmplat. Nu ştiu ce am greşit. Însă una dintre pungi a plesnit şi din ea au început să sară pulovere, şi asta le-a împins afară şi pe celelalte. Apoi s-a mai spart încă una, şi încă una. Plouă cu haine. Suze e complet acoperită de bluze mulate. O fustă cu paiete aterizează pe abajur. Un sutien zboară prin cameră şi loveşte fereastra. Suze ţipă şi rîde în acelaşi timp, iar eu îmi deschid disperată braţele, zbierînd „opriţi-vă! opriţi-vă!“, ca regele Knut.

Şi, o, nu!

O, nu! Vă rog, opriţi-vă. Vă rog.

Dar e prea tîrziu. O cascadă de pungi de cadouri se prăbuşeşte dintr-o ascunzătoare de pe raftul de sus. Una după alta, ies la lumină. O izbesc pe Suze în cap, aterizînd pe podea, revărsîndu-se şi dezvăluind acelaşi conţinut în fiecare dintre ele. Cutii gri strălucitoare, cu iniţialele S C-S gravate cu argintiu în partea din faţă.

Cam patruzeci.

— Ce... Suze își trage un tricou de pe cap și se holbează la ele, cu gura căscată. De unde naiba le-ai...

Scotocește printre hainele de pe jos, ridică una dintre cutii, o deschide și rămîne uitîndu-se la ea în tăcere. Acolo, învelită în hîrtia turcoaz, este o ramă foto din piele maro închis.

O, Doamne. O, Doamne, de ce a trebuit să cadă?

Fără să zică nimic, Suze se apleacă și culege o sacoșă de la Gifts and Goodies. O deschide și din ea cade o chitanță. În tăcere, scoate cele două cutii dinăuntru și o deschide pe fiecare, dezvăluind cîte o ramă din tweed grena.

Deschid gura să zic ceva, dar nu reușesc să articulez nici un cuvînt.

— Bex... cîte din astea ai? întreabă Suze într-un final, cu glasul aproape strangulat.

— Îhm... nu prea multe, zic, simțind cum mi se înfierbîntă obrajii. Doar... cîteva.

— Cred că ai vreo... cincizeci!

— Nu!

— Ba da! Se uită în jur, cu obrajii purpurii de supărare. Bex, astea sînt foarte scumpe.

— Hai, că n-am cumpărat chiar atîtea! Rîd ca să detensionez un pic atmosfera. Și nu le-am cumpărat pe toate odată.

— Nu trebuia să cumperi nici una! Ți-am zis, dacă vrei, îți fac eu.

— Știu, zic jenată. Știu că așa mi-ai zis. Dar am vrut eu să cumpăr una. Am vrut doar... să te sprijin un pic.

Se lasă tăcerea, în timp ce Suze ia altă sacoșă de la Gifts and Goodies și se uită la cele două cutii dinăuntru.

— Tu ai făcut asta, nu? adaugă brusc. Tu ești motivul pentru care s-au vîndut așa de bine.

— Ba nu! Zău, Suze...

— Ți-ai cheltuit toți banii pe ramele mele. Începe să-i tremure vocea. Toți banii. Și acum ai datorii.

— Ba nu!

— Dacă nu erai tu, nu aveam așa mare succes.

— Ba da! spun neliniștită. Ba sigur că ai fi avut. Suze, faci cele mai frumoase rame din lume. Zău... uite la asta! Înșfac cea mai apropiată cutie și scot o ramă din material de blugi prespălat. Aș fi cumpărat asta chiar dacă nu te cunoșteam. Pe toate le-aș fi cumpărat!

— N-ai fi cumpărat chiar atîtea, spune ea, înghițind în sec. Ai fi cumpărat, poate... vreo trei.

— Ba le-aș fi cumpărat pe toate. Sînt cadoul perfect sau... chiar un ornament pentru orice casă...

— Zici asta ca să-mi faci mie plăcere, spune ea cu lacrimi în ochi.

— Ba nu! insist, simțind că-mi dau lacrimile și mie. Suze, tuturor le plac ramele tale. Am văzut oameni în magazine spunînd cît sînt de geniale.

— Minți.

— Ba nu! Zilele trecute era o femeie la Gifts and Goodies care te ridica în slăvi și toată lumea din magazin era de acord cu ea.

— Serios? zice Suze cu voce mică.

— Da! Ești atît de talentată și ai atît de mare succes... Mă uit în jur la camera mea lovită de bombă și simt cum mă cuprinde un val de disperare. Și eu sînt complet varză. John Gavin avea dreptate, ar fi trebuit să fi investit și eu în ceva pînă la ora asta, ar fi trebuit ca totul să meargă ca pe roate. Iar eu... sînt un zero barat.

— Ba nu! strigă Suze oripilată. Nu ești un zero barat!

— Ba da! Abătută, mă cufund în mormanul de haine de pe jos. Suze, uită-te și tu puțin la mine. N-am serviciu, n-am nici măcar o perspectivă cît de mică, sînt dată în judecată, datorez mii și mii de lire și habar nu am cum o să încep măcar să le plătesc...

Se aude o tuse stînjenită la ușă. Ridic privirea și îl văd în prag pe Tarquin, cu trei căni de cafea în mîini.

— Întăritoare? întreabă, croindu-și drum.

— Mersi, Tarquin, spun, trăgîndu-mi nasul, și iau o cană de cafea de la el. Scuze pentru toate astea. Nu e... un moment prea fericit pentru mine.

El se așază pe pat și are un schimb de priviri cu Suze.

— Ai rămas în criză de bani?

— Da, zic cu un nod în gît și-mi șterg ochii. Da.

Tarquin se mai uită o dată la Suze.

— Becky, sincer, mi-ar face mare plăcere să-ți fiu de...

— Nu. Nu, mersi. Îi zîmbesc. Serios.

Se lasă tăcerea în timp ce ne bem cafelele. Un fascicul de raze de iarnă pătrunde prin fereastră și eu închid ochii, lăsînd căldura lor liniștitoare să îmi scalde fața.

— Se întîmplă și la case mai mari, zice Tarquin cu înțelegere. Monty, unchiul nostru cel țicnit, mereu o lua razna, nu-i așa, Suze?

— Dumnezeule, ai dreptate! Tot timpul! spune Suze. Însă mereu revenea pe linia de plutire, nu?

— Categoric! întărește Tarquin. De fiecare dată.

— Dar ce făcea? zic, ridicînd ochii cu o sclipire de interes.

— De obicei vindea cîte un Rembrandt, zice Tarquin. Sau un Stubbs. Ceva de genul ăsta.

Genial. Ce-o fi cu milionarii ăştia, zău? Chiar cu Suze, pe care o ador. Pur şi simplu, nu le pică fisa. Nu pricep cum e cînd nu ai nici un sfanţ.

— Am înţeles, mă forţez eu să zîmbesc. Păi, din păcate, nu prea mi-a mai rămas nici un Rembrandt. Tot ce am e... un catralion de pantaloni negri. Şi nişte tricouri.

— Şi un costum de scrimă, se bagă Suze.

În camera de alături sună telefonul, dar nici unul dintre noi nu se mişcă.

— Şi un castron de lemn pe care îl urăsc. Scot un hohot care e pe jumătate un oftat. Şi patruzeci de rame foto.

— Şi un pulover de designer cu două gîturi.

— Şi o rochie de cocktail, Vera Wang. Mă uit în jur prin cameră, brusc alertată. Şi o geantă nou-nouă Kate Spade... şi... şi un şifonier plin de chestii pe care nu le-am purtat în viaţa mea... Suze... Sînt atît de agitată, că abia mai pot vorbi. Suze...

— Ce?

— Doar... doar gîndeşte-te un pic. Nu-i adevărat că n-am nimic. Deţin bunuri! Da, e-adevărat, poate că nu mai sînt chiar noi...

— Ce vrei să spui? spune Suze, apoi i se luminează faţa. Ai un cont de economii de care ai uitat?

— Nu! Nu un cont de economii!

— Nu înţeleg! se vaită Suze. Bex, despre ce vorbeşti?

Tocmai deschid gura să-i explic, cînd în camera alăturată intră robotul şi o voce cu puternic accent american începe să vorbească, ceea ce mă face să înţepenesc şi să întorc capul.

— Alo, Becky? Michael Ellis sînt. Tocmai am ajuns la Londra şi mă gîndeam: ne putem întîlni cumva să vorbim?

E aşa de straniu să-l văd pe Michael aici. În mintea mea, el aparţine categoric New York-ului şi hotelului Four Seasons. Dar iată-l aici, în carne şi oase, în River Room din hotelul Savoy, privindu-mă radios. În timp ce mă aşez, face semn unui chelner.

— Gin tonic pentru doamna, vă rog. Ridică din sprîncene către mine. Corect?

— Da, te rog. Îi zîmbesc recunoscătoare. Deşi am vorbit atîta cu el la New York, mă simt puţin intimidată de revedere.

— Aşa, zice, în timp ce chelnerul îmi aduce băutura. S-au întîmplat destul de multe de cînd am vorbit ultima oară. Ridică paharul. Noroc.

— Noroc. Iau o înghiţitură. Cum ar fi?

— Cum ar fi că Alicia Billington şi încă alţi patru au fost daţi afară de la Brandon Communications.

— Încă patru? mă uit la el cu ochii mari. Au fost cu toţii implicaţi în planul ei?

— Se pare că da. Se pare că Alicia lucra la proiectul ăsta de ceva timp. N-a fost o simplă idee de moment. A fost ceva foarte elaborat şi bine gîndit. Şi bine susţinut financiar. Ştii că viitorul soţ al Aliciei e foarte bogat?

— Nu, apoi îmi amintesc de pantofii Chanel. Dar acum înţeleg.

— El a băgat banii. Aşa cum ai bănuit tu, intenţionau să-i fure de sub nas contractul cu Banca Londrei.

Iau o gură de gin tonic, savurîndu-i aroma înţepătoare.

— Şi ce s-a întîmplat?

— Luke a venit peste ei, i-a luat prin surprindere, i-a băgat într-o sală de şedinţe şi le-a căutat prin birouri. Şi a găsit dovezi din belşug.

— Luke? Simt o izbitură puternică în stomac. Adică, Luke e în Londra?

— Îhm.

— De cît timp?

— De vreo trei zile. Michael îmi aruncă o privire rapidă. Înţeleg că nu te-a sunat.

— Nu, zic, străduindu-mă să-mi camuflez dezamăgirea. Nu, nu m-a sunat.

Ridic paharul şi iau o înghiţitură mare. Cumva, cît era încă la New York, îmi spuneam că nu vorbim şi din motive geografice. Dar acum că e iar la Londra – şi nici măcar nu m-a sunat – nu e acelaşi lucru. Situaţia are un aer cam... final.

— Şi... ce face?

— Încearcă să stopeze pierderile, zice Michael strîmbîndu-se. Să ridice moralul personalului. Se pare că, imediat ce a plecat la New York, Alicia a început să răspîndească zvonuri că are de gînd să închidă filiala din Londra. De asta s-a încins aşa atmosfera. Clienţii au fost neglijaţi, personalul stătea toată ziua pe telefon, căutîndu-şi de lucru... sincer, e un dezastru. Clatină din cap. Fata aia e un pericol public.

— Ştiu.

— Că veni vorba, m-am tot întrebat. De unde ai ştiut? Se apleacă spre mine, părînd sincer interesat. Tu ai citit-o pe Alicia într-un mod în care nici Luke, nici eu n-am fost în stare. Pe ce te-ai bazat?

— Pe nimic, zic deschis. Doar pe faptul că e o vacă încălţată.

Michael îşi dă capul pe spate şi începe să rîdă cu poftă.

— Intuiţia feminină. De ce am mai avea nevoie de vreun alt motiv?

Continuă să rîdă cîteva clipe, apoi îşi lasă paharul jos şi îmi surîde cu un licăr în ochi. Apropo – am auzit ce i-ai zis lui Luke despre mama lui.

— Zău? Mă uit la el oripilată. Ţi-a zis el?

— Da, m-a întrebat dacă tu mi-ai zis ceva de asta.

— A! Simt un val de căldură cuprinzîndu-mi faţa. Ei, eram... nervoasă. N-am vrut să zic că e... Îmi dreg glasul. A vorbit gura fără mine.

— El te-a luat foarte în serios. Michael ridică din sprîncene. A sunat-o pe maică-sa şi i-a zis că al naibii să fie dacă pleacă acasă fără s-o vadă şi şi-a stabilit o întîlnire cu ea.

— Serios? Mă uit la el, intrigată. Şi ce s-a întîmplat?

— Ea n-a apărut. I-a trimis un mesaj că trebuie să plece urgent din oraş. Luke a fost foarte dezamăgit. Michael clatină din cap. Între noi fie vorba, cred că nu te-ai înşelat în privinţa ei.

— A! Bine.

Ridic stîngace din umeri şi iau meniul, pentru a-mi ascunde stînjeneala. Nu-mi vine să cred că Luke i-a spus lui Michael ce i-am zis despre maică-sa. Ce altceva i-a mai spus? Cît am la sutien?

Un timp mă uit la lista cu felurile de mîncare, fără să văd de fapt ce citesc, apoi ridic iar privirea şi îl văd uitîndu-se la mine serios.

— Becky, nu i-am spus lui Luke că tu eşti cea care mi-a vîndut pontul. I-am zis că am primit un mesaj anonim şi m-am hotărît să văd dacă are vreo bază.

— E foarte bine, spun, uitîndu-mă la faţa de masă.

— Adevărul e că tu eşti cea care i-ai salvat compania, zice Michael cu blîndeţe. Ar trebui

să-ți fie foarte recunoscător. Nu crezi că ar trebui să știe?

— Nu. Îmi trag umerii în față. O să creadă că... o să creadă că...

Mă opresc. Nu-mi vine să cred că Luke e în oraș de trei zile și încă nu m-a sunat. Vreau să spun, știam că totul s-a terminat. Sigur că știam. Dar, în adîncul sufletului, o părticică din mine credea...

Oricum. Evident că nu.

— Ar crede că ce? mă stîrnește Michael.

— Nu știu, murmur morocănoasă. Ideea e că între noi nu mai e nimic. Așa că e mai bine... să nu fiu implicată.

— Cred că te înțeleg. Michael se uită la mine cu căldură. Comandăm?

În timp ce mîncăm, vorbim despre alte lucruri. Michael îmi spune despre agenția lui de publicitate din Washington, și mă face să rîd povestindu-mi despre politicienii pe care-i cunoaște și despre belelele în care se bagă aceștia uneori. Eu îi spun, în schimb, despre familia mea, despre Suze și despre modul în care am primit slujba de la *Cafeaua de dimineață*.

— Îmi merge foarte bine, dacă vrei să știi, zic sigură pe mine în timp ce mă înfig într-o porție de mousse de ciocolată. Am perspective foarte interesante și producătorii mă plac foarte tare... se gîndesc să-mi mărească rubrica.

— Becky, mă întrerupe Michael blînd. Am aflat. Știu despre serviciul tău.

Mă uit la el împietrită, și îmi vine să mă bag sub masă de rușine.

— Mi-a părut foarte rău cînd am auzit, continuă el. N-ar fi trebuit să se întîmple așa ceva.

— Și... Luke știe? întreb cu glas răgușit.

— Da. Cred că știe.

Iau o gură mare de vin. Nu pot să suport ideea că lui Luke îi e milă de mine.

— Ei, am o serie de posibilităţi, zic disperată. Adică, nu la televiziune... dar mi-am lăsat CV-ul la mai multe posturi de jurnalism financiar....

— La *FT*?

— La... ei, la... *Personal Investment Periodical*... şi la *Annuities Today*...

— *Annuities Today*, spune Michael de parcă nu-i vine să creadă.

Văzîndu-i expresia, nu pot să nu izbucnesc într-un rîs uşor stresat.

— Becky, pe tine chiar te interesează aşa ceva?

Tocmai sînt gata să-i servesc răspunsul meu automat la asta – „Administrarea veniturilor personale e mai interesantă decît crezi, să ştii!" – cînd îmi dau seama că nu pot să mă mai prefac. Administrarea finanţelor personale nu e deloc mai interesantă decît crezi. Chiar şi la *Cafeaua de dimineaţă*, nu-mi plăcea decît atunci cînd cei care sunau în emisiune începeau să-mi povestească despre familiile şi relaţiile lor.

— Tu ce crezi? zic, în schimb, şi mai iau o gură de vin.

Michael se aşază mai bine în scaun şi-şi duce şervetul la gură.

— Şi de ce vrei s-o faci?

— Nu ştiu ce altceva să fac. Ridic din umeri a neajutorare. De asta m-am ocupat pînă acum. Asta... scrie pe mine.

— Cîţi ani ai, Becky? Dacă nu te superi că te întreb.

— Douăzeci şi şase.

— Asta scrie pe tine, la douăzeci şi şase de ani. Michael clatină din cap. Nu prea cred. Ia o gură de cafea şi se uită la mine întrebător.

— Dacă ar apărea o ofertă din America ai accepta-o?

— Aş accepta orice, spun deschis. Dar ce mi s-ar mai putea oferi din America?

Se lasă tăcerea. Cu gesturi lente, Michael ia o ciocolăţică de mentă, o desface şi o pune pe marginea farfurioarei.

— Becky, vreau să-ţi fac o propunere, zice, privindu-mă în ochi. Avem un post de director de comunicare la agenţia de publicitate.

Mă uit la el, rămînînd cu ceaşca în aer. Nu îndrăznesc să sper că spune ce mi se pare că aud.

— Avem nevoie de cineva cu experienţă la scris, care să poată coordona un buletin informativ lunar. Tu ai fi ideală la aşa ceva. Dar avem nevoie ca persoana respectivă să se priceapă la oameni. Cineva care să prindă chestiile din zbor, să aibă grijă ca oamenii să fie fericiţi şi să raporteze conducerii orice problemă... Ridică din umeri. Sincer, nu mă pot gîndi la cineva mai potrivit ca tine.

— Îmi... îmi oferi o slujbă? zic nevenindu-mi să cred şi străduindu-mă să-mi ignor tresăririle de speranţă din piept; micul imbold de încîntare. Dar... cum rămîne cu *Daily World*? Cu... cumpărăturile?

— Şi ce? Michael ridică din umeri. Îţi place să mergi la cumpărături. Mie-mi place să mănînc. Nimeni nu-i perfect. Atîta timp cît nu eşti pe vreo listă neagră cu „cei mai căutaţi criminali din lume“...

— Nu. Nu, sar repede. De fapt, sînt pe cale să reglez toate astea.

— Cu imigrarea te descurci?

— Cunosc un avocat care se ocupă cu aşa ceva. Îmi muşc buza. Dar nu sînt foarte sigură dacă mă place prea tare.

— Am pile la imigrări, zice Michael liniştitor. Sînt sigur că o rezolvăm noi. Se lasă pe spate în

scaun şi ia o gură de cafea. Washingtonul nu e New York. Dar e un loc interesant. Politica e o arenă interesantă. Am sentimentul că s-ar putea să-ţi placă. Iar salariul... ei, n-o să fie chiar cel pe care ţi l-ar fi oferit CNN-ul. Dar, ca punct de plecare... Scrie o sumă pe o bucată de hîrtie, pe care o împinge spre mine peste masă.

Nu-mi vine să cred. E cam de două ori mai mult decît aş cîştiga de la amărîtele astea de slujbe jurnalistice.

Washington. O agenţie de publicitate. O carieră nou-nouţă.

America. Fără Luke. În condiţiile mele.

Mi-e greu să mă obişnuiesc cu toate astea.

— De ce faci asta? reuşesc să îngaim, într-un final.

— M-ai impresionat foarte tare, Becky, zice Michael serios. Eşti deşteaptă. Ai intuiţie. Faci treabă. (Mă uit la el şi simt că mă colorez de jenă.) Şi, poate, sînt de părere că meriţi o pauză, adaugă blînd. Acum, nu trebuie să te hotărăşti pe loc. Mai stau cîteva zile, aşa că, dacă vrei, mai vorbim despre asta. Dar, Becky...

— Da?

— Vorbesc foarte serios. Fie că te hotărăşti să-mi accepţi oferta, fie că nu, nu te fixa încă la nimic. Clatină din cap. Nu te aşeza. Eşti prea tînără pentru asta. Întreabă-ţi inima şi, pe urmă, du-te după ceea ce îţi doreşti cu adevărat.

Șaptesprezece

Nu mă hotărăsc imediat. Îmi ia cam două săptămîni de frăsineală prin apartament, de băut nenumărate cești de cafea, de vorbit cu ai mei, cu Suze, cu Michael, cu fostul meu șef, Philip, cu noua mea agentă de televiziune, Cassandra... în principiu, cu toți cei la care mă pot gîndi. Dar, în cele din urmă, știu. Știu, în inima mea, ce îmi doresc cu adevărat să fac.

N-am primit nici un telefon de la Luke și, sinceră să fiu, nu prea cred că am să mai vorbesc vreodată cu el. Michael zice că muncește cam șaptesprezece ore pe zi, încercînd să salveze Brandon Communications și simultan să mențină interesul în State, și e foarte stresat. Se pare că încă nu și-a revenit complet din șocul de a afla că Alicia complota împotriva lui și că Banca Londrei se gîndea să renunțe la el. Șocul de a descoperi că nu e „imun la porcării", cum s-a exprimat, foarte poetic, Michael.

— Asta-i problema cînd te iubesc toți, mi-a spus zilele trecute. Într-o zi, te trezești și descoperi că flirtează cu cel mai bun prieten al tău. Și nu știi ce să faci. Ești complet dat peste cap.

— Deci... toate astea l-au dat pe Luke peste cap? am întrebat, frămîntîndu-mi degetele.

— Peste cap? face Michael. A fost dat de-a berbeleacul și călcat în picioare de o turmă de porci sălbatici.

De cîteva ori am ridicat receptorul, cu dorința subită de a vorbi cu el. Dar, de fiecare dată, am tras aer adînc în piept şi l-am pus înapoi. Acum are viaţa lui. Eu trebuie să-mi văd de a mea. De viaţa mea nou-nouţă.

Aud un zgomot la uşă şi mă întorc. Suze stă în prag şi se uită la camera goală.

— Of, Bex, zice deprimată. Nu-mi place chestia asta. Pune-le înapoi. Fă dezordine la loc.

— Măcar, acum chiar e feng shui ca la carte, zic, încercînd să zîmbesc. Probabil că o să-ţi aducă tone de noroc.

Intră, traversează covorul spre fereastră, apoi se întoarce.

— Pare mai mică, spune încet. Ar trebui să pară mai mare fără toată harababura aia a ta, nu? Însă, cumva... nu e deloc. Pare doar o cutiuţă goală.

Se lasă tăcerea, în timp ce eu urmăresc cu privirea un mic păianjen urcîndu-se pe geam.

— Te-ai gîndit ce-ai să faci? o întreb într-un final. Îţi cauţi altă colegă de apartament?

— Nu cred. Adică nu-i nici o grabă, nu? Tarkie a zis că aş putea să-mi fac aici biroul, pentru o vreme.

— Da? Mă întorc să mă uit la ea, ridicînd din sprînceană. Apropo. Tarquin era cel pe care l-am auzit azi-noapte? Şi care s-a furişat afară dimineaţă?

— Nu, zice Suze, fîstîcită toată. Adică, da. Îmi surprinde privirea şi se îmbujorează. Dar a fost chiar ultima, ultima dată. Pe vecie.

— Sînteţi un cuplu foarte drăguţ, spun, cu un zîmbet larg.

— Nu mai zi asta! se răţoieşte la mine, stresată. Nu sîntem un cuplu.

— OK, zic, iertînd-o. Cum spui tu. Mă uit la ceas. Ştii, ar cam trebui să plecăm.

— Da. Cred că da. Vai, Bex...

Mă uit la Suze, şi ochii ei sînt plini de lacrimi.

— Ştiu. Îi strîng mîna tare şi, preţ de o clipă, nici una din noi nu zice nimic. Apoi îmi iau haina. Hai.

*

* *

Pornim spre pub-ul King George, de la capătul străzii. Ne croim drum prin mulţime şi urcăm nişte scări de lemn, spre o cameră privată de la etaj, cu perdele de catifea roşie şi multe mese pe laterale. În fundul camerei a fost improvizat un podium şi în mijloc sînt mai multe şiruri de scaune de plastic.

— Salut! zice Tarquin, zărindu-ne cînd intrăm. Hai să beţi ceva. Ridică paharul. Cel roşu nu e foarte rău.

— Unde se face socoteala, la bar? zice Suze.

— Categoric, răspunde Tarquin. Totul e organizat.

— Bex, asta e din partea noastră, face Suze, punînd o mînă pe mine, în clipa în care îmi caut portofelul. Cadou de despărţire.

— Suze, nu e nevoie să...

— Aşa am vrut eu, zice apăsat. Şi Tarkie.

— Să vă aduc nişte băuturi, zice Tarquin, după care adaugă, coborînd glasul: A ieşit destul de bine, nu crezi?

În timp ce el se îndepărtează, Suze şi cu mine ne întoarcem să aruncăm un ochi asupra încăperii. Oamenii se plimbă printre mese, uitîndu-se la teancurile frumos aranjate de haine, pantofi, CD-uri şi diverse mărunţişuri. Pe o masă se află un teanc de cataloage xeroxate, iar oamenii bifează în ele diverse articole, în timp ce se plimbă.

Aud o fată în pantaloni de piele zicînd:

— Uite la haina asta! Oo, și la ghetele astea Hobbs! Sigur am să licitez pentru ele! În cealaltă parte a camerei, două fete încearcă perechi de pantaloni, punîndu-le pe lîngă ele, în timp ce prietenii lor le țin răbdători băuturile.

— Cine sînt toți oamenii ăștia? întreb, nevenindu-mi să cred. Tu i-ai invitat pe toți?

— Păi, i-am sunat pe toți cei din agenda mea, zice Suze. Și din agenda lui Tarquin. Și a lui Fenny...

— Aaa, fac eu, rîzînd. Așa se explică.

— Bună, Becky! zice o voce veselă din spatele meu și mă răsucesc pe călcîie, dînd peste Milla, prietena Fenellei, cu două fete pe care parcă le știu de undeva. Am să licitez pentru puloverul tău grena! Și Tory, pentru rochia aia cu blană, iar Annabel a văzut vreo șase mii de lucruri pe care le vrea! Ne întrebam, e cumva și o secțiune de accesorii?

— Acolo, arată Suze spre un colț al camerei.

— Mersi! spune Milla. Ne vedem mai tîrziu!

Cele trei fete se îndepărtează, pierzîndu-se în învălmășeală și o aud pe una dintre ele zicînd: Chiar am nevoie de o curea ca lumea...

— Becky! zice Tarquin, venind în spatele meu. Ia niște vin. Uite, ți-l prezint pe Caspar, amicul meu de la Christie's.

— Bună! mă întorc eu spre un tip cu păr blond vîlvoi, cămașă albastră și un enorm inel de aur cu sigiliu. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor! Îți sînt foarte recunoscătoare.

— N-ai pentru ce, zice Caspar. Acum, m-am uitat pe catalog și totul mi se pare destul de limpede. Ai și o listă cu articole de rezervă?

— Nu, zic imediat. Fără rezerve. Vînd totul.

— Bine, îmi surîde el. Păi, mă duc să mă pregătesc.

În timp ce se îndepărtează, iau o gură de vin. Suze s-a dus să se uite la niște mese, așa că rămîn o vreme singură, uitîndu-mă la mulțimea din ce în ce mai numeroasă. Fenella intră, o salut, dar e instantaneu înghițită de un grup de prieteni gălăgioși.

— Bună, Becky, zice o voce șovăitoare din spatele meu. Mă răsucesc pe călcîie șocată și mă trezesc uitîndu-mă la Tom Webster.

— Tom! strig. Ce faci aici? De unde știi de chestia asta?

El ia o înghițitură din pahar și îmi aruncă un zîmbet.

— Suze a sunat-o pe mama ta, și ea mi-a spus. De fapt, le reprezint pe maică-ta și pe maică-mea, care își doresc unele chestii de aici. Scoate o listă din buzunar. Mama ta vrea aparatul de cappuccino. Dacă e de vînzare.

— Da, e de vînzare. Am să-i spun tipului de la licitație să îl oprească.

— Și mama vrea pălăria aia cu pene pe care ai purtat-o la nunta noastră.

— Am înțeles. Se face.

La amintirea nunții lui, simt că-mi crește ușor temperatura.

— Și... cum e viața de familist? îl întreb, studiindu-mi o unghie.

— A... e bine, spune după o pauză.

— E așa de veselă cum te-ai așteptat? încerc eu un ton cît mai degajat.

— Ei, știi cum e – se uită fix în pahar, cu o privire ușor hăituită –... ar fi nerealist să te aștepți să fie totul bine din prima clipă. Nu?

— Cred că da.

Se lasă o tăcere stînjenită. Undeva mai încolo, aud un glas spunînd:

— Kate Spade! Uite, nou-nouță!

— Becky, îmi pare foarte rău, zice Tom precipitat, în legătură cu felul în care ne-am purtat cu tine la nuntă.

— Nici o problemă! spun, puţin prea voioasă.

— Ba e o problemă. Scutură din cap. Mama ta a încasat-o din plin. Eşti una dintre cele mai vechi prietene ale mele. Mă simt foarte prost.

— Pe bune, Tom. A fost şi vina mea. Trebuia pur şi simplu să recunosc că Luke nu e acolo. Zîmbesc mîhnită. Ar fi fost mult mai simplu.

— Dar, dacă Lucy s-a purtat aşa oribil, înţeleg foarte bine de ce ai simţit că trebuie neapărat să... să... Tace şi ia o gură mare de băutură. Oricum, Luke pare un tip de treabă. Vine şi el în seara asta?

— Nu, spun după o pauză şi mă sforţez să zîmbesc. Nu, nu vine.

*

* *

Cam o jumătate de oră mai tîrziu, lumea începe să se aşeze pe scaunele de plastic. În fundul camerei sînt cinci sau şase prieteni de-ai lui Tarquin cu telefoane mobile, iar Caspar îmi explică că ţin legătura cu cei care licitează telefonic.

— Sînt oameni care au auzit de eveniment, dar nu pot veni, din diverse motive. Cataloagele au circulat destul de mult şi foarte multe persoane sînt interesate. Rochia Vera Wang, de pildă, a stîrnit interesul multora.

— Da, zic, şi simt cum mă copleşeşte emoţia. Nu mă mir.

Mă uit în jur, la chipurile care aşteaptă, pline de speranţă; la cei care mai fac un ultim tur în jurul meselor. O fată se uită la o stivă de jeanşi;

altcineva încearcă închizătoarea valijoarei mele albe în care-mi țineam fardurile. Nu-mi vine să cred că, începînd cu seara aceasta, nici unul dintre lucrurile de aici nu îmi va mai aparține. Se vor afla în șifonierele altor persoane. În camerele altora.

— Te simți bine? mă întreabă Caspar, surprinzîndu-mi privirea.

— Da! zic veselă. De ce nu m-aș simți bine?

— Am destule licitații de genul ăsta la activ, spune blînd. Știu cum e. Omul se atașează foarte tare de lucruri. Indiferent dacă e vorba de un șifonier din secolul optsprezece sau... aruncă o privire în catalog, o haină roz cu imprimeu de leopard.

— De fapt, nu m-am prea înnebunit niciodată după haina aia, îi zîmbesc hotărîtă. Și, oricum, nu asta e ideea. Vreau s-o iau de la zero și cred – știu – că asta e cea mai bună cale de a o face. Îi surîd. Hai. Începem, ce zici?

— Absolut. Bate ușor în pupitru și-și ridică vocea. Doamnelor și domnilor! În primul rînd, dați-mi voie, vă rog, să vă urez bun venit în seara aceasta aici, în numele lui Becky Bloomwood. Avem foarte multe de făcut, așa că n-am să mai pierd timpul; vreau să vă amintesc doar că un procent de 25 la sută din suma realizată în această seara, plus ceea ce va rămîne după ce Becky își va fi plătit toate datoriile restante, va fi donată unor instituții de binefacere.

— Nu e cazul să vă înfrînați, zice un glas sobru de undeva din spate și toată lumea rîde.

Mă uit prin mulțime să văd cine e și... nu-mi vine să cred. E Derek Smeath, cu o halbă într-o mînă și cu catalogul în cealaltă. Îmi zîmbește și eu îi fac cu mîna timid.

— De unde a aflat? îi şoptesc lui Suze, care a venit să mi se alăture pe podium.

— De la mine, normal! Mi-a zis că i se pare o idee excelentă. Mi-a zis că, atunci cînd îţi foloseşti mintea, eşti inteligenţa în persoană.

— Serios?

Mă uit iar la Derek Smeath şi mă înroşesc uşor.

— Aşadar, zice Caspar. Vă prezint Lotul întîi. O pereche de sandale cu clementină, în stare foarte bună, foarte puţin purtate. Le ridică pe masă şi Suze îmi strînge mîna ca să-mi dea curaj. Licitează cineva?

— Eu ofer 15 000 de lire, spune Tarquin, ridicînd mîna instantaneu.

— Cincisprezece mii de lire, spune Caspar, sincer şocat. Deci, am primit o ofertă pentru cincisprezece mii de lire...

— Ba nu! îl întrerup. Tarquin, nu poţi să oferi 15 000 de lire!

— De ce?

— Trebuie să fie preţuri realiste. Îi arunc o privire severă. Altfel, vei fi dat afară de la licitaţie.

— OK... Atunci, 1 000 de lire.

— Nu! Poţi să oferi... 10 lire, zic apăsat.

— Bine atunci. Zece lire. Îşi lasă mîna jos, ascultător.

— Cincisprezece lire, vine o voce din spate.

— Douăzeci! ţipă o fată din faţă.

— Douăzeci şi cinci, zice Tarquin.

— Treizeci!

— Treizeci şi... Tarquin îmi surprinde privirea, se înroşeşte şi se opreşte.

— Treizeci de lire. Mai licitează cineva peste treizeci...?

Caspar se uită în jur, cu ochi de vultur.

— O dată... de două ori... adjudecat! Fetei în haină verde de catifea.

Îmi surîde, scrie ceva pe o hîrtie şi îi întinde sandalele Fenellei, care are sarcina de a distribui obiectele vîndute.

— Primele tale 30 de lire! îmi şopteşte Suze în ureche.

— Lotul al doilea! Trei jachete brodate de la Jigsaw, nepurtate, cu etichetele de preţ încă ataşate. Licitaţia începe de la...

— Douăzeci de lire! zice o fată în roz.

— Douăzeci şi cinci! ţipă altă fată.

— Am primit o ofertă telefonică de treizeci, zice un tip din spate, ridicînd mîna.

— Treizeci de lire de la un client de la telefon... Dă cineva mai mult? Doamnelor şi domnilor, ţin să vă reamintesc că astfel vor creşte fondurile pentru binefacere...

— Treizeci şi cinci! strigă fata în roz şi se întoarce spre vecina ei. La magazin ar fi mult mai scumpe, nu? Şi nici măcar n-au fost purtate!

Dumnezeule, are dreptate. Zău, ce sînt treizeci şi cinci de lire pentru trei jachete? O nimica toată.

— Patruzeci! mă aud strigînd, înainte de a mă putea opri.

Toată asistenţa se întoarce să se uite la mine şi simt cum mă înroşesc vertiginos.

— Vreau să zic... oferă cineva patruzeci?

Licitaţia continuă şi sînt uimită de cîţi bani se strîng. Colecţia mea de pantofi obţine peste 1 000 de lire, un set de bijuterii de la Dinny Hall se vinde cu 200 de lire, iar Tom Webster oferă 600 de lire pentru computerul meu.

— Tom, zic agitată, cînd vine la podium pentru a-şi completa chitanţa. Tom, n-ar fi trebuit să dai atîţia bani.

— Pentru un Apple Mac nou-nouţ? face Tom. Face mai mult. Lucy mă bate de nu ştiu cît timp la cap că vrea propriul ei computer. Schiţează un zîmbet. Sincer, abia aştept să-i spun că i-am luat ce ai aruncat tu.

— Lotul 73, continuă Caspar lîngă mine. Un articol care ştiu că vă va interesa enorm. O rochie de cocktail, Vera Wang.

Ridică încet rochia grena-violacee şi mulţimea îşi ţine respiraţia admirativ.

Dar nu cred că sînt în stare să asist la asta. E prea dureros; e prea recentă. Frumoasa mea rochie strălucitoare, de vedetă de cinema. Nici măcar nu mă pot uita la ea fără să-mi amintesc totul, ca într-un film proiectat cu încetinitorul. Cum am dansat cu Luke la New York; cum am băut cocktailuri; toată încîntarea aia fericită, ca în transă. Şi cum m-am trezit apoi şi am văzut totul prăbuşindu-se în jurul meu.

— Scuzaţi-mă, murmur şi mă ridic în picioare.

Ies repede din cameră, cobor scările şi păşesc afară, în aerul rece. Mă sprijin de peretele barului, ascultînd rîsetele şi zumzăiala de dinăuntru, şi încerc să mă gîndesc la toate motivele întemeiate pentru care fac aşa ceva.

Cîteva clipe mai tîrziu, Suze apare lîngă mine.

— Eşti OK? mă întreabă şi îmi întinde un pahar de vin. Uite. Cred că ţi-ar prinde bine.

— Mersi, zic recunoscătoare şi iau o înghiţitură mare. Sînt bine, serios. Doar... că tocmai am avut o revelaţie. Mi-am dat seama ce fac.

— Bex... Se opreşte şi îşi freacă faţa, stîngace. Bex, poţi oricînd să te răzgîndeşti. Poţi să nu

mai pleci. Vreau să zic că de diseară, cu puțin noroc, toate datoriile îți vor fi plătite. Poți să-ți iei un serviciu, să stai cu mine...

Mă uit la ea cîteva clipe în tăcere, simțind o tentație atît de puternică, încît aproape mă doare. Ar fi atît de ușor să fac asta. Să mă duc acasă cu ea, să bem un ceai și să-mi reiau vechea viață.

Dar scutur din cap.

— Nu. N-am să mă mai fixez la nimic. Mi-am dat seama ce-mi doresc cu adevărat să fac, Suze, și am s-o fac.

— Rebecca? ne întrerupe o voce și ne ridicăm privirile.

Derek Smeath iese pe ușa barului, ținînd în mînă castronul de lemn, o ramă de-a lui Suze și un atlas geografic imens, pe care parcă mi-amintesc că l-am cumpărat la un moment dat, cînd mă gîndisem să renunț la viața de occidental și să călătoresc.

— Bună seara! zic și dau din cap spre bunurile achiziționate. Nu-i rău.

— Nu-i rău deloc. Ridică puțin castronul. E foarte frumos.

— A fost în *Elle Decoration* mai demult, îi zic. E foarte cool.

— Serios? Am să-i spun fiică-mii. Îl pune ușor stîngaci sub braț. Deci, mîine pleci în America.

— Da. Mîine după-masă. După ce îi fac o scurtă vizită prietenului dumneavoastră, John Gavin.

Un zîmbet amuzat traversează chipul lui Derek Smeath.

— Sînt convins că abia așteaptă să te vadă. Îmi întinde mîna cum poate, pentru a mi-o strînge pe a mea. Păi, mult noroc, Becky. Să mă ții la curent cum îți merge.

— Sigur, îi zîmbesc cald. Şi mulţumesc pentru... Ştii tu. Pentru tot.

Dă din cap, apoi dispare în noapte.

Mai rămîn un timp afară cu Suze. Oamenii încep să plece, încîntaţi de ce şi-au luat şi spunîndu-şi unul altuia cît au dat pe diverse. Un bărbat trece cu minitocătorul de hîrtie şi cu cîteva cutii de miere de levănţică, o fată trage după ea un sac plin cu haine, altcineva a cumpărat invitaţiile cu felii de pizza lucioase cu steluţe... Simt că mă ia cu frig, cînd o voce ne strigă de pe scări.

— Hei, îl aud pe Tarquin. E ultimul lot. Vrei să vii să vezi?

— Hai, zice Suze, stingîndu-şi ţigara. Trebuie să vezi cînd se vinde ultimul articol. Ce e?

— Nu ştiu, zic în timp ce urcăm scările. Masca de scrimă, poate?

Însă în clipa în care intrăm în cameră, am un şoc. Caspar are în mînă eşarfa mea Denny and George. Iubita mea eşarfă Denny and George. Albastru scînteietor, catifea de mătase, cu un imprimeu albastru pal şi stropită cu mărgeluţe în ape.

Rămîn uitîndu-mă la ea, cu un nod din ce în ce mai puternic în gît, şi îmi aduc aminte foarte puternic şi dureros momentul în care mi-am cumpărat-o. Cu cîtă disperare mi-am dorit-o. Cum mi-a împrumutat Luke cele douăzeci de lire care-mi trebuiau. Cum i-am spus că o cumpăr pentru mătuşa mea.

Cum se uita la mine ori de cîte ori mi-o puneam.

Mi se pune o ceaţă pe ochi şi clipesc de mai multe ori, străduindu-mă să mă controlez.

— Bex... nu-ţi vinde eşarfa, zice Suze, uitîndu-se la ea abătută. Păstrează-ţi măcar un singur lucru.

— Lotul 126, zice Caspar. O eşarfă foarte frumoasă, de mătase şi catifea.

— Bex, spune-i că te-ai răzgîndit!

— Nu m-am răzgîndit, zic, privind fix în faţă. N-are rost să mă cramponez de ea.

— Cît mi se oferă pentru acest articol de designer, extrem de rafinat, semnat Denny and George?

— Denny and George! zice fata în roz, ridicînd privirea. Are cel mai mare morman de haine în jurul ei şi mă întreb cum o să ajungă cu ele acasă. Am colecţie de Denny and George! Treizeci de lire!

— Licitaţia începe la 30 de lire, zice Caspar. Se uită în jur, dar încăperea se goleşte rapid. Oamenii fac coadă să-şi ia în primire cumpărăturile sau se duc să-şi cumpere de băut de la bar şi cei cîţiva care au rămas pe scaune vorbesc între ei.

— Mai licitează cineva pentru Denny and George?

— Da! zice un glas din spate şi văd o fată în negru ridicînd mîna. Cineva de la telefon oferă 35 de lire.

— Patruzeci de lire, zice fata în roz prompt.

— Cincizeci, face fata în negru.

— Cincizeci? zice fata în roz, răsucindu-se pe scaun. Cine licitează? Miggy Sloane?

— Persoana doreşte să rămînă anonimă, spune fata în negru după o pauză. Îmi surprinde privirea şi, preţ de o clipă, îmi stă inima.

— Pariu că-i Miggy, zice fata, întorcîndu-se. Ei bine, n-o s-o aibă. Şaizeci de lire.

— Şaizeci de lire? face tipul de lîngă ea, care se holbează la mormanul de haine, uşor alarmat. Pentru o eşarfă?

— O eşarfă *Denny and George*, idiotule! zice fata în roz şi ia o gură de vin. La magazin ar fi

cel puțin două sute de lire. Șaptezeci! O, ce tîmpită sînt. Nu e rîndul meu, nu?

Fata în negru murmură încet în telefon. Acum se uită la Caspar.

— O sută.

— O sută? Fata în roz se răsucește iar pe scaunul ei. Serios?

— Licitația a ajuns la o sută, zice Caspar calm. S-a oferit o sută pentru această eșarfă Denny and George. Mai licitează cineva?

— O sută douăzeci, zice fata în roz. Urmează cîteva momente de tăcere, și fata în negru vorbește în șoaptă la telefon. Apoi ridică privirea și spune:

— O sută cincizeci.

În cameră se aude un murmur de interes și oamenii care au stat de vrobă la bar se întorc iar la etajul unde se licitează.

— O sută și cincizeci de lire, spune Caspar. Mi se oferă 150 de lire pentru lotul 126, o eșarfă Denny and George.

— E mai mult decît am dat eu pe ea! îi șoptesc lui Suze.

— Ultima ofertă îi aparține persoanei de la telefon. La 150 de lire. O sută și cincizeci de lire, doamnelor și domnilor.

Urmează o tăcere încordată și, brusc, îmi dau seama că îmi bag unghiile în carnea palmelor.

— Două sute, zice fata în roz sfidătoare și cei prezenți își țin respirația. Și spuneți-i licitatorului anonim, domnișoara Miggy Sloane, că oricît oferă ea, pot să ofer și eu.

Toată lumea se întoarce să o privească pe fata în negru, care murmură ceva în telefon, apoi încuviințează din cap.

— Persoana care a licitat se retrage, spune, ridicînd privirea. Simt o umbră de dezamăgire și zîmbesc repede pentru a o ascunde.

— Două sute de lire! îi zic lui Suze. E foarte bine!

— O dată... de două ori... adjudecat, spune Caspar și bate ușor cu ciocănelul de lemn. Doamnei în roz.

Urmează un rînd de aplauze, iar Caspar zîmbește radios. Ia eșarfa și tocmai vrea să i-o dea Fenellei, cînd îl opresc.

— Stai, zic. Aș vrea să i-o dau eu. Dacă se poate.

Iau eșarfa de la Caspar și o țin pur și simplu în mînă cîteva secunde, pipăindu-i textura delicată și familiară. Încă mai are parfumul meu. Îl simt pe Luke răsucindu-mi-o în jurul gîtului.

Fata cu eșarfa Denny and George.

Trag aer adînc în piept și cobor de pe podium, către fata în roz. Îi zîmbesc și i-o înmînez.

— Bucură-te de ea. E specială.

— A, știu, spune calmă. Știu că e specială. Și, pentru o clipă, cît ne privim în ochi, cred că mă înțelege perfect. Apoi se întoarce și o ridică în aer victorioasă, ca pe un trofeu. Ce ghinion pe capul tău, Miggy!

Mă întorc cu spatele și revin pe podium, unde Caspar se așază, cu un aer epuizat.

— Bravo, zic, luînd loc lîngă el. Și îți mulțumesc încă o dată. Ai făcut o treabă extraodinară.

— Pentru puțin! zice Caspar. Să știi că chiar mi-a făcut plăcere. Te cam saturi de atîta porțelan german timpuriu. Arată spre notițele lui. Cred că nu stăm rău deloc.

— Stăm senzațional! zice Suze, alăturîndu-ni-se, cu o bere pentru Caspar. Zău, Bex, acum chiar că n-o să mai ai nici un nor deasupra capului. Scoate un oftat admirativ. Asta nu arată decît că ai avut dreptate în permanență. Cumpărăturile

sînt o investiție. Zău, uite, de pildă, cît ai scos cu eșarfa Denny and George.

— Îhm... Închid ochii, încercînd să fac socoteala. Cam... șaizeci la sută?

— Profit de șaizeci la sută! În mai puțin de un an! Vezi? E mai bine decît la amărîta aia de bursă de valori! Ia o țigară și o aprinde. Știi, cred că aș putea să-mi vînd și eu toate lucrurile.

— Tu nu mai ai absolut nimic, îi aduc aminte. Ai aruncat tot.

— A, da. Îi cade fața. Dumnezeule, de ce-oi fi făcut asta?

Mă las înapoi, sprijinită în coate și închid ochii. Deodată, fără nici un motiv, mă simt complet epuizată.

— Deci mîine pleci, zice Caspar, luînd o gură de bere.

— Mîine plec, îl îngîn, cu ochii în tavan. Mîine plec din Anglia și zbor spre America. Las totul în urma mea și o iau de la zero. Mi se pare complet ireal.

— Sper că nu e un zbor din ăla în zori? spune el, uitîndu-se la ceas.

— Nu, slavă Domnului. Plec abia la cinci.

— Foarte bine, spune Caspar dînd din cap. Ai timp berechet.

— O, da. Mă ridic și privesc spre Suze, care îmi zîmbește. Avem destul timp să facem cîteva lucruri pe care le avem de făcut.

— Becky! Ne pare așa de bine că te-ai răzgîndit! strigă Zelda cînd mă vede.

Mă ridic de pe canapeaua de la recepție pe care stau și îi zîmbesc scurt.

— Toată lumea e foarte încîntată că ai acceptat să vii! Ce te-a făcut să te hotărăști?

— A, nu știu, spun pe un ton degajat. Știi cum e... așa mi-a venit.

— Păi, hai să te duc direct la machiaj... aici e haos, ca întotdeauna, așa că am devansat un pic rubrica ta...

— Nici o problemă. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Trebuie să-ți spun, arăți foarte bine, zice Zelda, studiindu-mă cu o ușoară dezamăgire. Ai slăbit?

— Puțin, cred.

— A... de la stres, spune cu un aer expert. Stresul, ucigașul tăcut. Săptămîna viitoare facem o emisiune cu tema asta. Hai! strigă, împingîndu-mă în cabina de machiaj. Ea e Becky...

— Zelda, o cunoaștem pe Becky, spune Chloe, care m-a machiat de cînd am apărut prima oară la *Cafeaua de dimineață*. Se strîmbă spre mine în oglindă și eu îmi înăbuș cu greu un chicot.

— Sigur c-o cunoști! Scuze, Becky, dar în mintea mea ești la categoria invitați! Acum, Chloe, n-o aranja prea tare. Nu vrem să arate prea fericită și radioasă, nu? Coboară vocea. Și vezi, dă-i cu rimel rezistent la apă. De fapt, totul ar fi bine să reziste la apă. Ne vedem mai tîrziu!

Zelda iese în viteză din cameră, iar Chloe îi aruncă o privire plină de dispreț.

— OK. Am să te fac să arăți mai bine decît ai arătat vreodată în viața ta. Superfericită și extraradioasă.

— Mersi, Chloe, zic, zîmbindu-i și mă așez pe un scaun.

— A, și nu-mi spune că chiar o să ai nevoie de rimel rezistent la apă, adaugă, legîndu-mi o capă în jurul umerilor.

— În nici un caz, spun apăsat. Ar trebui să mă-mpuște mai întîi.

— Atunci, probabil că o s-o facă, zice o fată din celălalt colț al camerei și izbucnim într-un rîs nebun.

— Tot ce pot spune e că sper că te plătesc bine pentru asta, spune Chloe, în timp ce începe să-mi dea cu fond de ten.

— Da. Întîmplarea face că da. Dar nu pentru asta o fac.

O jumătate de oră mai tîrziu, stau în camera verde, cînd intră Clare Edwards. E îmbrăcată cu un compleu verde închis care nu o prea avantajează și... o fi imaginația mea de vină, sau cineva i-a făcut un machiaj prea palid? O să fie galbenă ca lămîia în lumina reflectoarelor.

Chloe, mă gîndesc și-mi ascund cu greu un mic surîs.

— A, face Clare, părînd destul de neliniștită cînd mă vede, bună, Becky.

— Bună, Clare. Nu ne-am văzut de mult.

— Da. Ei. Își împreunează mîinile. Mi-a părut rău cînd am citit despre problemele tale.

— Mersi, spun lejeră. Totuși, parcă bate un vînt rău, nu, Clare?

Clare se înroșește instantaneu ca racul și își mută privirea, iar mie mi se face puțin rușine. Nu e vina ei că am fost dată afară.

— Sinceră să fiu, îmi pare foarte bine că te-au angajat pe tine, îi spun pe un ton mai cald. Și cred că te descurci foarte bine.

— Așa! zice Zelda intrînd grăbită. Sîntem gata. Becky. În timp ce mergem, își pune o mînă pe brațul meu. Știu că o să fie destul de traumatizant pentru tine. Nu e nevoie să te grăbești... și, dacă ai o cădere nervoasă și începi să bocești, în fine... nu-ți fă griji.

— Mersi, Zelda, spun şi aprob din cap serioasă. O să ţin minte.

Ajungem în platou şi acolo se află deja Rory şi Emma, care stau pe canapele. Trec pe lîngă un monitor, îmi arunc o privire şi văd că au mărit poza aia oribilă cu mine la New York, au virat-o în roşu şi i-au pus titlul „Tragicul secret al lui Becky".

— Bună, Becky, zice Emma în timp ce mă aşez şi mă bate înţelegător pe mînă. Eşti bine? Vrei un şerveţel?

— Îhm... nu, mersi, spun coborîndu-mi glasul. Dar, cine ştie. Poate mai tîrziu.

— A fost extrem de curajos din partea ta să vii şi să faci asta, adaugă Rory şi se uită scurt în notiţe. E adevărat că părinţii te-au dezmoştenit?

— Cinci secunde, strigă Zelda de jos. Patru... trei...

— Bun găsit din nou, rosteşte Emma cu un aer grav spre aparat. Astăzi avem un oaspete foarte special. Mii dintre dumnevoastră au urmărit probabil povestea lui Becky Bloomwood, fosta noastră expertă financiară. Între timp, *Daily World* ne-a dezvăluit faptul că Becky însăşi avea oarece probleme financiare.

Poza cu mine la cumpărături apare pe monitor, urmată de o serie de titluri din ziare de scandal, însoţite de melodia *Hey Big Spender*.

— Deci, Becky, zice Emma, în clipa în care muzica se opreşte. Dă-mi voie să-ţi spun cît de extraordinar de rău ne pare pentru situaţia ta nefericită şi să ştii că-ţi sîntem alături. O vom întreba imediat pe experta noastră financiară, Clare Edwards, ce ar fi trebuit să faci pentru a preveni această catastrofă. Însă deocamdată – doar ca telespectatorii să aibă o imagine cît mai

exactă – ne-ai putea spune cît de mari sînt datoriile tale?

— Mi-ar face plăcere, Emma, zic și trag aer adînc în piept. În clipa de față, datoriile mele se ridică la suma... – fac o pauză și simt că întreg studioul se pregătește să aibă un șoc –... zero.

— Zero? Emma se uită la Rory de parcă ar vrea să vadă dacă a auzit bine. Zero?

— John Gavin, directorul departamentului Depășiri de credit, e gata să vă confirme bucuros faptul că azi-dimineață, la ora 9.30, mi-am plătit întreaga datorie. Mi-am plătit absolut toate sumele restante.

Îmi permit un mic surîs, amintindu-mi ce față a făcut John Gavin cînd i-am înmînat tot bănetul ăla. Îmi doream foarte mult să-l văd zvîrcolindu-se și foindu-se și simțindu-se prost. Dar, trebuie să recunosc că, după primele cîteva mii, a început să zîmbească și să-și cheme colegii să asiste la distracție. Iar, în final, mi-a strîns mîna foarte călduros și mi-a zis că acum înțelege ce a vrut să spună Derek Smeath.

Ce i-o fi spus Derek Smeath, oare?

— Așa că vedeți, nu am nici cea mai mică problemă, adaug. De fapt, niciodată nu mi-a fost mai bine ca acum.

— Aha, face Emma. Înțeleg.

Are o privire neliniștită, și știu că Barry îi urlă probabil ceva în cască.

— Dar, chiar dacă situația ta bănească s-a reglat temporar, viața ta e probabil distrusă. Se apleacă iar spre mine, cu compasiune. Nu ai serviciu... prietenii te-au părăsit...

— Din contră, am serviciu. În după-amiaza asta plec spre Statele Unite, unde mă așteaptă o nouă carieră. E un fel de pariu personal... și va fi, în mod sigur, o provocare. Dar cred sincer că

voi fi fericită acolo. Şi prietenii mei... – glasul începe să îmi tremure uşor şi respir adînc... prietenii mei sînt cei care m-au ajutat să ies din impas. Prietenii mei sînt cei care au fost lîngă mine.

O, Doamne, nu-mi vine să cred. Pînă la urmă, tot mi se umplu ochii de lacrimi. Clipesc cît de tare pot, pentru a le opri şi îi zîmbesc larg Emmei.

— Aşa că povestea mea nu e deloc una despre eşec. Da, am avut datorii; da, am fost dată afară. Dar am ieşit din impas. Mă întorc spre aparat. Şi aş vrea să le spun tuturor celor din faţa televizoarelor, care se află într-o situaţie la fel de dezastruoasă ca a mea... că şi voi puteţi ieşi din ea. Luaţi măsuri. Vindeţi-vă hainele. Căutaţi-vă un alt serviciu. O puteţi lua de la capăt, aşa cum voi face eu.

În platou se lasă tăcerea. Apoi, brusc, din spatele unei camere de filmat, se aud aplauze. Mă uit şocată şi îl văd pe Dave, cameramanul, zîmbindu-mi şi spunîndu-mi pe muteşte „bravo". Gareth, regizorul de platou, i se alătură şi el... apoi încă cineva... şi acum întreg studioul aplaudă, în afară de Emma şi de Rory, care par de-a dreptul interzişi, şi de Zelda, care vorbeşte inflamată în cască.

— Ei! spune Emma, încercînd să acopere aplauzele. Ă... Acum vom lua o scurtă pauză, dar vă aşteptăm din nou peste cîteva momente pentru a afla mai multe despre povestea noastră de azi: povestea tragică... îhm... şovăie, ascultînd ce i se spune în cască... sau, mai degrabă, povestea... ă... *despre triumful*... ă...

Jingle-ul de generic izbucneşte dintr-un difuzor şi ea aruncă o privire iritată spre cabina producătorului.

— Să se hotărască naibii odată!

— Mai vorbim, zic și mă ridic. Trebuie s-o șterg.

— S-o ștergi? spune Emma. Dar nu poți să pleci acum!

— Ba bine că nu.

Duc mîna la microfon, iar Eddie, sunetistul, se grăbește să mi-l desfacă.

— Foarte bine ai zis, îmi șoptește în timp ce îmi scoate firul de sub haină. Nu trebuie să le suporți porcăriile. Îmi surîde. Barry tocmai face icter.

— Hei, Becky! Capul speriat al Zeldei apare lîngă mine. Unde te duci?

— Am zis ce-am avut de zis. Acum trebuie să prind avionul.

— Dar nu poți să pleci acum! N-am terminat!

— Eu am terminat, zic și-mi iau geanta.

— Dar ni s-au înroșit liniile telefonice! țipă Zelda, precipitîndu-se spre mine. Ni s-a blocat centrala! Și toți cei care sună spun... Mă privește de parcă nu m-ar fi văzut în viața ei. Zău, habar n-am avut. Cine s-ar fi gîndit...

— Trebuie să plec, Zelda.

— Stai! Becky! îmi strigă Zelda în clipa în care ajung la ușa studioului. Noi – Barry și cu mine – am avut o mică discuție. Și ne întrebam dacă nu cumva...

— Zelda, o întrerup cu blîndețe. E prea tîrziu. Trebuie să plec.

E aproape trei cînd ajung la aeroportul Heathrow. Sînt încă sub puternica impresie a prînzului de despărțire pe care l-am luat la un restaurant, cu Suze, Tarquin și ai mei. Dacă ar fi să fiu sinceră pînă la capăt, aș recunoaște că o părticică din mine simte că-i vine să izbucnească în lacrimi și să fugă înapoi la ei. Însă, în

același timp, în viața mea n-am avut atîta încredere în mine. În viața mea n-am fost atît de sigură că fac ce trebuie.

În centrul terminalului se află un stand promoțional, care oferă ziare gratuite și, în clipa în care trec pe lîngă el, iau un *Financial Times*. De dragul vremurilor trecute. Plus că, dacă am *FT* sub braț, poate prind un loc la clasa business. Tocmai îl împăturesc ca să mi-l pun la subțioară, cînd observ un nume care face să-mi stea inima.

Brandon în tratative pentru a-și salva compania. Pagina 27.

Cu degete ușor tremurătoare, deschid ziarul, găsesc pagina și citesc articolul.

Luke Brandon, proprietarul unei companii de PR financiar, se luptă să-și păstreze investitorii, după o severă pierdere a încrederii, în urma dezertării mai multor angajați din rîndul conducerii. Se spune că starea de spirit în interiorul agenției, pînă de curînd una extrem de bine cotată, este foarte proastă, din cauza zvonurilor privind viitorul incert al companiei, care au creat panică în rîndul angajaților. În cadrul ședințelor de urgență ce vor avea loc astăzi, Brandon va încerca să convingă investitorii să-i aprobe planurile radicale de restructurare, care se spune că ar consta în...

Citesc articolul pînă la capăt și mă uit cîteva clipe la fotografia lui Luke. Pare la fel de sigur pe sine ca întotdeauna, dar îmi aduc aminte de remarca lui Michael cum că ar fi fost călcat în picioare. Și lumea lui s-a prăbușit brusc, la fel ca și a mea. Însă, după cît se pare, el n-are norocul ca maică-sa să-i dea telefon și să-i spună că n-are rost să-și facă griji.

O clipă, simt că mă cuprinde mila față de Luke. Aproape că-mi vine să-l sun și să-i spun că totul o să fie bine. Dar n-are nici un sens. El e ocupat cu viața lui, iar eu, cu a mea. Așa că împăturesc din nou ziarul și pornesc hotărîtă spre Check-in.

— Aveți ceva de declarat? mă întreabă fata de la Check-in, zîmbindu-mi.

— Nu. N-am bagaje. Sînt doar eu și geanta mea. Ridic ca din întîmplare *FT*-ul, să se vadă mai bine. Bănuiesc că nu mai aveți locuri libere la clasa business, nu?

— Astăzi nu, îmi pare rău. Face o față plină de compasiune. Dar vă pot da un loc lîngă ieșirea de urgență. Aveți suficient loc pentru picioare acolo. Puteți să puneți, vă rog, geanta pe cîntar?

— Sigur.

Și, exact în momentul în care mă aplec să-mi pun geanta pe banda transportoare, un glas familiar din spatele meu strigă:

— Stai!

Simt un nod în stomac, ca și cum tocmai aș fi căzut de la zece metri. Mă întorc șocată – și e el.

E Luke, care se apropie cu pași mari de Check-in. E îmbrăcat la fel de elegant ca întotdeauna, doar că fața îi e palidă și obosită. După cearcănele de sub ochi, arată de parcă a urmat un regim intensiv de nopți albe și cafele.

— Unde naiba pleci? mă întreabă în timp ce se apropie. Te muți la Washington?

— Ce faci aici? îi răspund cu glas tremurător. Nu ești la o ședință de urgență cu investitorii ăia ai tăi?

— Am fost. Pînă cînd a intrat Mel cu un ceai și mi-a zis că te-a văzut azi-dimineață la televizor.

— Ai plecat din ședință? Mă uit la el siderată. Din mijlocul ședinței?

— Mi-a zis că pleci din țară. Mă scrutează cu ochi întunecați. Așa e?

— Da, zic și-mi strîng valijoara mai bine. Da, așa e.

— Pur și simplu? Fără măcar să-mi spui?

— Da. Pur și simplu, spun, trîntindu-mi valiza pe bandă. Așa cum te-ai întors și tu în Anglia, fără să-mi spui.

E o încordare în glasul meu, care-l face să tresară.

— Becky...

— La fereastră sau la culoar? îl întrerupe fata de la Check-in.

— La fereastră, vă rog.

— Becky...

Mobilul lui începe să sune strident și el îl oprește, iritat.

— Becky... vreau să vorbim.

— Acum vrei să vorbim? zic uimită. Bravo. Ți-ai ales perfect momentul. Exact cînd trebuie să mă îmbarc. Îi dau una ziarului. Și cu ședința de urgență ce faci?

— Poate să mai aștepte.

— Viitorul companiei tale poate să mai aștepte? Ridic din sprîncene. Nu crezi că e cam... irresponsabil din partea ta, Luke?

— Compania mea n-ar fi avut absolut nici un viitor fără tine, strigă el, aproape furios, și nu îmi pot reprima un fior de încîntare în tot corpul. Știu ce ai făcut de la Michael. Cum ai prins-o pe Alicia. Cum l-ai avertizat, cum ai descoperit totul. Clatină din cap. Habar n-am avut. Dumnezeule, fără tine, Becky...

— N-ar fi trebuit să-ți spună, murmur furioasă. I-am zis să nu-ți spună. Mi-a promis.

— Ei, bine, mi-a zis! Și acum... Luke se oprește. Și acum nu știu ce să-ți spun, zice mai încet. „Mulțumesc" e mult prea puțin.

Ne uităm unul la altul în tăcere preț de cîteva clipe.

— Nu trebuie să spui nimic, zic în cele din urmă, ferindu-mi privirea. Am făcut-o doar pentru că n-o pot suporta pe Alicia. Fără nici un alt motiv.

— Deci... v-am dat pe rîndul 32, zice fata de la Check-in veselă. Îmbarcarea începe la 4.30. Se mai uită o dată în pașaportul meu și i se schimbă expresia. Hei! Dumneavoastră sînteți cea de la *Cafeaua de dimineață*, nu?

— Am fost, spun cu un zîmbet politicos.

— Aha, face nedumerită. În timp ce îmi dă pașaportul și tichetul de îmbarcare, îi cad ochii pe *FT*-ul meu și se oprește la fotografia lui Luke. Ridică ochii spre el, apoi se uită iar la ziar.

— Stați puțin. Dumneavoastră sînteți? întreabă, arătînd spre poză.

— Am fost, spune Luke după o pauză. Haide, Becky. Lasă-mă să-ți fac măcar cinste cu o băutură.

Ne așezăm la o măsuță cu două pahare de Pernod dinainte. Văd luminița de la telefonul lui Luke licărind scurt la fiecare cinci secunde, indicînd că e căutat. Dar pare să nu observe.

— Am vrut să te sun, îmi spune, privind în pahar. Am vrut să te sun, în fiecare zi. Dar știam ce-o să zici dacă te sun și îți spun că n-am decît zece minute la dispoziție pentru asta. Știam ce mi-ai zis, că nu am timp de o relație adevărată, m-am tot gîndit la asta. Ia o gură mare de băutură. Crede-mă, în ultimul timp chiar n-am avut mai mult de zece minute. Habar n-ai cum a fost.

— Știu ceva-ceva de la Michael, recunosc.

— Am așteptat pînă cînd lucrurile s-au mai liniștit un pic.

— Așa că ți-ai ales tocmai ziua de azi. Nu-mi pot reprima un mic zîmbet. Ziua cînd toți investitorii tăi au venit de peste ocean să stea de vorbă cu tine.

— Da, nu e ziua ideală. Aici sînt perfect de acord. Chipul îi e străbătut de un zîmbet amuzat. Dar de unde era să știu că ai de gînd s-o ștergi din țară? Nemernicul de Michael n-a suflat un cuvînt. Se încruntă. Și n-am putut să stau cu mîinile în sîn și să te las să dispari. Își împinge paharul pe masă absent, de parcă ar căuta ceva, și mă uit la el neliniștită. Ai avut dreptate, zice brusc. Am fost obsedat de ideea de a reuși la New York. A fost un fel de... nebunie. Iisuse, am făcut numai rău în jur, nu? Ție... nouă... afacerii...

— Haide, Luke, zic stîngace. Nu e cazul să-ți asumi chiar tot. Și eu ți-am stricat un pic ploile.

Mă opresc în clipa în care el scutură din cap. Își golește paharul și mă privește direct.

— Trebuie să-ți spun ceva, Becky. Știi de unde au obținut cei de la *Daily World* detalii despre situația ta financiară?

Îl privesc surprinsă.

— De la... fata de la impozite. Fata care a venit la noi acasă și și-a băgat nasul peste tot în timp ce Suze... Mă opresc în clipa în care el clatină iar din cap.

— De la Alicia.

Un moment, sînt prea șocată ca să zic ceva.

— De la Alicia? îngaim în cele din urmă. De unde știi că... de ce ar fi făcut ea...

— Cînd i-am percheziționat biroul, am găsit la ea în sertar niște extrase de cont de-ale tale. Și niște scrisori. Naiba știe cum o fi făcut rost de

ele. Expiră adînc. Dimineața asta, l-am făcut pe un tip de la *Daily World* să recunoască faptul că ea a fost sursa. Ei n-au făcut decît să umfle puțin informațiile date de ea.

Mă holbez la el și simt că mă ia cu frig. Îmi aduc aminte de ziua cînd am venit la el la birou. Sacoșa mea Conran cu toate scrisorile în ea. Alicia stînd în picioare lîngă biroul lui Mel, avînd un aer de parcă tocmai a fost prinsă cu mîța-n sac.

Știam eu că am uitat ceva. O, Doamne, cum am putut să fiu atît de idioată?

— Nu tu ai fost ținta ei directă, zice Luke. A făcut-o doar ca să mă discrediteze pe mine și compania, și pentru a distrage atenția de la ce făcea ea. N-au vrut să confirme, dar sînt sigur că tot ea a fost și „sursa internă" care a dat citatele alea. Face o pauză, apoi continuă: Becky, ideea e că eu am înțeles totul greșit. Nu tu mi-ai distrus mie afacerea. Se uită la mine foarte sincer. Eu ți-am distrus ție viața.

Rămîn nemișcată cîteva clipe, incapabilă să scot vreun cuvînt. E ca și cum o povară uriașă mi-ar fi fost ridicată încet de pe umeri. Nu știu ce ar trebui să simt sau să cred.

— Îmi pare atît de rău, spune Luke. Pentru toate necazurile pe care ți le-am provocat...

— Nu. Trag aer adînc în piept. Luke, n-a fost vina ta. N-a fost nici măcar vina Aliciei. Poate că ea a fost cea care le-a dat informațiile alea despre mine. Dar adevărul e că, dacă n-aveam datoriile alea și dacă nu o luam razna cu cumpărăturile la New York, n-ar fi avut despre ce să scrie, nu? Mă frec pe față. A fost oribil și umilitor. Dar partea amuzantă a situației este că acel articol a fost, pînă la urmă, un lucru bun pentru mine. M-a făcut să înțeleg cîteva lucruri despre mine, în cele din urmă.

Îmi ridic paharul, observ că e gol și îl las iar jos.

— Mai vrei unul?

— Nu. Nu, mersi.

Se așterne tăcerea. În depărtare, o voce îi roagă pe pasagerii zborului BA 2340 cu destinația San Francisco să se îndrepte spre poarta 29.

— Știu că Michael ți-a oferit o slujbă, zice Luke. Arată spre valiza mea. Înțeleg că asta înseamnă că ai acceptat-o.

Se oprește, iar eu mă uit la el, tremurînd ușor, fără să spun nimic.

— Becky, nu te duce la Washington. Vino să lucrezi pentru mine.

— Să lucrez pentru tine? întreb, uimită.

— Vino să lucrezi pentru Brandon Communications.

— Ai înnebunit?

Își dă părul de pe față și, brusc, pare tînăr și vulnerabil. Pare un om care are mare nevoie de o pauză.

— N-am înnebunit. Personalul meu a fost decimat. Am nevoie de cineva ca tine la nivelul conducerii. Tu te pricepi la finanțe. Ai fost ziaristă. Te pricepi la oameni, cunoști deja compania...

— Luke, vei găsi foarte ușor pe altcineva cu calitățile astea, îl întrerup. Pe cineva chiar mai bun decît mine! Cineva cu experiență în PR, cineva care a lucrat în...

— OK, mint, mă întrerupe Luke. Mint. Nu am nevoie de cineva ca tine. Am nevoie de tine.

Mă privește în ochi cu sinceritate și, cu o tresărire, îmi dau seama că nu vorbește doar despre Brandon Communications.

— Am nevoie de tine, Becky. Am nevoie de sprijinul tău. N-am ştiut asta decît atunci cînd nu te-am mai avut lîngă mine. De cînd ai plecat, nu mă gîndesc decît la ce mi-ai spus. Despre ambiţiile mele. Despre relaţia noastră. Chiar despre mama.

— Despre mama ta? Mă uit la el neliniştită. Am înţeles că ai încercat să-ţi stabileşti o întîlnire cu ea...

— N-a fost vina ei. Ia o gură de Pernod. A intervenit ceva şi n-a putut să vină. Dar ai dreptate, ar trebui să petrec mai mult timp cu ea. Să o cunosc mai bine, să încerc să am o relaţie mai apropiată cu ea, aşa cum ai tu cu mama ta. Ridică privirea spre mine şi se încruntă cînd îmi vede uimirea de pe chip. Asta ai vrut să spui, nu?

— Da! zic repede. Da, exact asta am vrut să spun. Absolut.

— La asta mă refer. Tu eşti singura persoană care-mi spune ce trebuie să aud, chiar dacă nu-mi face nici o plăcere. Ar fi trebuit să am încredere în tine de la început. Am fost... nu ştiu. Arogant. Tîmpit.

Pare atît de posomorît şi de necruţător cu sine, că mă întristez.

— Luke...

— Becky, ştiu că ai cariera ta, şi respect asta. Nici măcar nu te-aş întreba dacă nu aş crede că asta ar fi bine şi pentru tine. Dar... te rog. Se întinde peste masă şi îşi pune mîna caldă peste a mea. Vino înapoi. Hai să o luăm de la capăt.

Mă uit la el neajutorată, şi emoţia creşte în sufletul meu asemenea unui balon.

— Luke, nu pot să lucrez pentru tine. Înghit în sec, străduindu-mă să-mi ţin vocea sub control. Trebuie să plec în America. Trebuie să profit de şansa asta.

— Știu că se pare că e o ocazie extraordinară. Însă și ceea ce îți ofer eu poate fi la fel de extraordinar.

— Nu e același lucru, spun, încleștîndu-mi mîna pe pahar.

— Îți pot oferi condiții identice. Indiferent ce ți-a promis Michael, pot să-ți dau și eu. Se apleacă spre mine. Pot chiar să-ți ofer mai mult decît...

— Luke, îl întrerup. Luke, n-am acceptat oferta lui Michael.

Chipul lui Luke e străbătut de o undă de uimire.

— Nu? Atunci ce...

Se uită la valiza mea, apoi iar la mine, și eu îi mențin privirea, în tăcere.

— Înțeleg, spune în cele din urmă. Nu e treaba mea.

Pare atît de înfrînt, încît simt un junghi în piept. Vreau să-i spun, dar nu pot. Nu pot să risc să vorbesc despre asta, să-mi ascult argumentele disipîndu-se, să mă întreb dacă nu cumva greșesc. Nu pot să risc să mă răzgîndesc.

— Luke, trebuie să plec, zic, cu un nod în gît. Și... tu trebuie să te întorci la ședința ta.

— Da, spune Luke după o lungă pauză. Da. Ai dreptate. Am să plec. Am să plec acum. Se ridică și bagă mîna în buzunar. Încă... ceva. Să nu-ți uiți asta.

Cu gesturi lente, scoate din buzunar o eșarfă lungă, albastru deschis, de mătase și catifea, presărată cu mărgele strălucitoare.

Eșarfa mea. Eșarfa mea Denny and George.

Simt că mi se scurge tot sîngele din obraji.

— Cum ai...? Înghit în sec. Tu erai anonimul de la telefon? Dar... te-ai retras. Cealaltă fată a obținut... Tac și îl privesc nedumerită.

— Amîndouă erau trimise de mine.

Îmi încolăceşte blînd eşarfa în jurul gîtului, se uită la mine cîteva secunde, apoi mă sărută pe frunte. După care se întoarce şi pleacă, amestecîndu-se în mulţime.

Optsprezece

Două luni mai tîrziu

— OK. Deci e vorba de două prezentări, una pentru Saatchis şi una pentru Global Bank. Un prînz de premiere cu McKinseys şi cină cu Merrill Lynch. Da. Sînt foarte multe, ştiu. O să fie bine, zic cu un aer profesional. O să fie bine.

Notez ceva în caiet şi citesc ce-am scris, gîndindu-mă foarte serios. Asta e momentul pe care îl iubesc cel mai mult în noua mea meserie. Provocarea iniţială. Uite problema – găseşte-i soluţia. Preţ de cîteva clipe nu zic nimic, desenînd mii de steluţe şi lăsîndu-mi mintea să lucreze, în timp ce Lalla mă priveşte neliniştită.

— OK, zic în cele din urmă. Am găsit. Pantalonii tăi Helmut Lang pentru şedinţele de prezentare, rochia Jill Sander pentru prînz şi o să-ţi găsim ceva nou pentru cină. Mă uit la ea cu ochii mijiţi. Poate ceva pe verde intens.

— Nu port verde, zice Lalla.

— Ba porţi verde, zic apăsat. Îţi stă nemaipomenit cu verde.

— Becky, mă strigă Erin, iţindu-se în uşă. Scuză-mă că te deranjez, e doamna Farlow la telefon. Îi plac jachetele pe care i le-ai trimis, dar ai ceva mai deschis la culoare, pentru seara asta?

— OK. O s-o sun eu. Mă uit la Lalla. Aşa, hai să-ţi găsim o rochie de seară.

— Și ce-o să port la pantaloni?

— O cămașă. Sau un tricou de cașmir. Cel gri.

— Cel gri, repetă Lalla de parcă aș vorbi turcește.

— Cel pe care l-ai cumpărat de aici acum trei săptămîni? Armani? Îți amintești?

— O, da! Da. Parcă.

— Sau topul albastru fără mîneci.

— Aha, spune Lalla, dînd din cap că a înțeles. Așa.

Lalla e mare consultant în domeniul computerelor, la o firmă cu reprezentanțe în toată lumea. Are două doctorate și un IQ astronomic și pretinde că are o gravă dislexie vestimentară. La început, am crezut că glumește.

— Notează-mi, spune, băgîndu-mi în ochi o agendă legată în piele. Scrie-mi toate combinațiile.

— Bine, OK... dar, Lalla, parcă ne înțelesesem să încerci singură cîteva combinații de haine, nu?

— Știu. O să încerc. Într-o zi, îți promit. Doar că... nu săptămîna asta. Nu pot să fac față unei presiuni suplimentare.

— Fie, zic, ascunzîndu-mi un zîmbet și încep să-i scriu în agendă, strîmbîndu-mă în timp ce încerc să îmi amintesc ce haine are. N-am prea mult timp la dispoziție, dacă trebuie să-i caut rochie pentru diseară, s-o sun pe doamna Farlow și să văd pe unde or fi tricotajele alea pe care i le-am promis lui Janey van Hassalt.

Fiecare zi e o nebunie totală; toți se precipită. Dar, cumva, cu cît sînt mai ocupată, cu cît mai multe provocări îmi sînt aruncate, cu atît iubesc locul ăsta mai mult.

— Apropo, zice Lalla. Sora mea – cea despre care ai zis că ar trebui să poarte cărămiziu...

— A, da! E foarte drăguță.

— Mi-a zis că te-a văzut la televizor. În Anglia! Vorbind despre haine!

— A, da! fac, ușor fîstîcită. Am o rubricuță la o emisiune de lifestyle. Becky de la Barney's. E o chestie despre modă, via New York...

— Bravo! mă felicită Lalla cu căldură. O rubrică la televiziune! Cred că ești foarte încîntată!

Mă opresc, cu o jachetă cu mărgele în mînă, gîndindu-mă că în urmă cu cîteva luni eram pe punctul de a avea propria mea emsiune la o rețea de televiziune americană. Iar acum am o rubricuță în cadrul unei emisiuni din timpul zilei, cu jumătate din audiența pe care o aveam la *Cafeaua de dimineață*. Dar ideea e că sînt pe drumul pe care vreau să fiu.

— Da, sînt, zic și îi zîmbesc. Foarte încîntată.

Nu-mi ia mult să-i găsesc Lallei haine pentru cină. După ce pleacă, ținînd strîns de lista cu pantofii posibili, Christina, șefa departamentului, intră și îmi zîmbește.

— Ce faci?

— Bine. Foarte bine.

Ceea ce e adevărat. Însă, chiar dacă n-ar fi – chiar dacă aș avea cea mai oribilă zi din viața mea – nu i-aș spune niciodată așa ceva Christinei. Îi sînt atît de recunoscătoare pentru că și-a amintit de mine. Pentru că mi-a dat o șansă.

Nici acum nu-mi vine să cred ce drăguță a fost cu mine cînd am sunat-o cu inima îndoită, pe neașteptate. I-am amintit că ne-am întîlnit și am întrebat-o dacă există cea mai mică posibilitate să vin și să lucrez pentru Barney's, iar ea mi-a zis că-și amintește foarte bine de mine și m-a întrebat dacă sînt mulțumită de rochia

Vera Wang. Aşa că pînă la urmă i-am spus întreaga poveste şi cum a trebuit să vînd rochia şi cum cariera mea TV a fost făcută zdrenţe şi cît de mult mi-ar plăcea să vin şi să lucrez pentru ea... iar ea a tăcut cîteva momente, după care mi-a spus că magazinul Barney's ar fi foarte norocos dacă aş lucra pentru el. Foarte norocos! Ea a avut şi ideea cu rubrica TV.

— Ce ţi-ai mai pus deoparte azi? mă chestionează, cu un licăr în ochi, iar eu mă înroşesc vag.

O să stau cu tinicheaua asta de coadă toată viaţa?

Tot în timpul acelei prime convorbiri, Christina m-a întrebat dacă am experienţă în vînzarea cu amănuntul. Iar eu, ca tîmpita, n-am avut ce face şi i-am spus cum m-am angajat mai demult la Ally Smith şi am fost dată afară în clipa cînd am ascuns o pereche de pantaloni cu imprimeu zebrat de o clientă, pentru că mi-i doream eu. Cînd mi-am terminat povestea, la capătul firului s-a lăsat tăcerea şi m-am gîndit că, gata, mi-am tăiat craca de sub picioare. Dar după asta am auzit un hohot interminabil de rîs, atît de tare că era să scap telefonul. Săptămîna trecută mi-a zis că ăla a fost momentul în care s-a hotărît să mă angajeze.

A spus povestea asta tuturor clienţilor noştri obişnuiţi, ceea ce a fost cam jenant.

— Aşa. Christina mă scrutează lung cu privirea. Eşti gata pentru persoana de la ora zece?

— Da. Mă fîstîcesc uşor sub privirea ei. Da, cred că da.

— Vrei să te piepteni puţin?

— A. Îmi duc mîinile la gît, îngrozită. Îmi stă aiurea părul?

— Nu chiar. Are în ochi o licărire pe care nu o înţeleg deloc. Dar vrei să arăţi cît se poate de bine pentru următorul tău client, nu?

Iese din cameră, iar eu îmi scot repede pieptenele. Dumnezeule, uitasem cît de pus la patru ace trebuie să fii mereu în Manhattan. De exemplu, îmi fac unghiile de două ori pe săptămînă la un salon de manichiură de la colţul străzii unde stau; dar uneori mă gîndesc că poate ar trebui să mi le fac la două zile. La urma urmei, nu costă decît 9 dolari.

Ceea ce, în bani adevăraţi, e... Ei, sînt 9 dolari.

Parcă încep să mă obişnuiesc să gîndesc în dolari. Încep să mă obişnuiesc cu o sumedenie de lucruri. Apartamentul meu e mic şi cam urîţel, şi primele cîteva nopţi n-am putut dormi de zgomot. Însă ideea e că sînt aici. Sînt aici la New York, stau pe picioarele mele şi fac ceva ce pot să spun cu toată sinceritatea că îmi place la nebunie.

Slujba pe care mi-a propus-o Michael la Washington suna minunat. Din multe puncte de vedere, ar fi fost mult mai logic să o accept şi ştiu că mama şi tata şi-ar fi dorit-o. Dar ceea ce mi-a spus Michael atunci la masă – să nu mă fixez la nimic deocamdată, să merg pe drumul pe care mi-l doresc cu adevărat – m-a pus pe gînduri. Gînduri despre cariera şi viaţa mea, despre ce profesie mi-ar plăcea să am.

Iar mama, ca să o spun pe aia dreaptă, imediat ce i-am explicat ce implică serviciul meu de la Barney's, s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Bine, scumpa mea, dar de ce Dumnezeului nu te-ai gîndit la asta pînă acum?

— Bună, Becky.

Tresar vag şi ridic privirea spre uşă, unde o văd pe Erin. Sîntem foarte bune prietene, de

cînd m-a invitat să-i văd colecţia de rujuri şi am ajuns să ne uităm la filme cu James Bond toată noaptea.

— A venit persoana de la ora zece.

— Dar cine e persoana de la ora zece? zic, întinzîndu-mă după un port-manteau Richard Tyler. Parcă nu scria nimic în registru.

— Păi... îhm... Faţa îi străluceşte de încîntare, din nu ştiu ce motiv. Îhm... uite-l.

— Mulţumesc foarte mult, aud o voce profundă de bărbat.

O voce profundă de bărbat, cu accent britanic.

O, Doamne.

În clipa în care Luke intră în cameră, îngheţ cu rochia Richard Tyler în mînă.

— Bună, spune zîmbind uşor. Domnişoară Bloomwood, am auzit că sînteţi persoana cea mai pricepută la cumpărături din oraş.

Deschid gura să zic ceva, dar o închid la loc. Gîndurile îmi zboară prin cap ca artificiile. Încerc să mă prefac surprinsă, să mă simt şocată, aşa cum ştiu că ar trebui. Două luni fără nici o veste... şi acum e aici. Ar trebui să fiu complet dată pe spate.

Dar, cumva, nu mă simt deloc dată pe spate. În adîncul sufletului, am ştiut întotdeauna că va veni.

— Ce cauţi aici? zic, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Cum ţi-am spus, am auzit că eşti persoana cea mai pricepută la cumpărături din oraş. Mă priveşte misterios. M-am gîndit că poate mă ajuţi să-mi cumpăr un costum. Ăsta a cam obosit, săracul.

Arată spre imaculatul său costum Jermyn Street, pe care, din întîmplare, ştiu că îl are de trei luni şi încerc să-mi ascund un zîmbet.

— Vrei un costum.

— Vreau un costum.

— Am înțeles.

Trag de timp, punînd rochia înapoi pe umeraș, întorcîndu-mă și punîndu-l cu grijă pe stativ. Luke e aici.

E aici. Vreau să rîd, să dansez, să țip, să fac ceva. În loc de asta, însă, îmi iau caietul și, fără să mă grăbesc, mă răsucesc spre el.

— De obicei, încep prin a-mi ruga clienții să îmi spună cîte ceva despre ei. Nu-mi pot reprima agitația din glas și mă opresc. Poate ai putea să... faci și tu același lucru?

— Am înțeles. Cu mare plăcere. Luke se gîndește un pic. Sînt un om de afaceri britanic. Am sediul în Londra. Îmi întîlnește privirea. Dar mi-am deschis de curînd o filială la New York. Așa că îmi voi petrece destul de mult timp aici.

— Serios? Simt o tresărire de surpriză, pe care încerc să mi-o ascund. Ți-ai deschis o filială la New York? E... foarte interesant. Fiindcă eu am avut impresia că anumiți oameni de afaceri britanici au avut ceva probleme în a-și convinge investitorii din New York. Asta... am auzit.

— Așa a și fost. Luke dă din cap aprobator. Le-a fost foarte greu. Dar, ulterior, au luat-o mai încet. S-au gîndit să facă totul la o scară mult mai mică.

— La o scară mai mică? mă uit la el. Și nu i-a deranjat?

— Poate, zice Luke după o pauză, că și-au dat seama că au fost mult prea ambițioși prima dată. Poate și-au dat seama că au devenit obsedați pînă în punctul în care au lăsat ca alte lucruri să sufere. Poate și-au dat seama că trebuie să-și mai tempereze orgoliul și să renunțe deocamdată la planurile grandioase; și să o ia mult mai încet.

— Foarte... logic, spun.

— Aşa că au făcut o nouă propunere, au găsit un finanţator gata să îi susţină, şi de data asta nu le-a mai stat în cale nimic. Au demarat deja activitatea.

Chipul îi e luminat de încîntarea pe care nu şi-o poate ascunde şi mă trezesc zîmbindu-i la fel de radioasă.

— E super! Adică... Îmi dreg glasul. Aha. Am înţeles. Scriu nişte litere fără sens în caiet. Şi cît timp vei petrece în New York, cu exactitate? adaug foarte profi. Trebuie să trec aceste informaţii în caiet, mă înţelegi.

— Categoric, spune Luke, pe acelaşi ton. Păi, va trebui să am o prezenţă susţinută şi pe piaţa britanică. Aşa că voi fi aici două săptămîni pe lună. Cel puţin, aşa văd lucrurile la această oră. Poate mai mult, poate mai puţin. Urmează o pauză lungă şi ochii lui întunecaţi îi întîlnesc pe ai mei. Depinde.

— De ce anume? întreb, aproape incapabilă să respir.

— De... mai multe lucruri.

Se lasă tăcerea.

— Pare că te-ai aranjat destul de bine, Becky, spune Luke pe un ton liniştit. Eşti perfect stăpînă pe situaţie.

— Îmi place, da.

— Arăţi foarte înfloritoare. Se uită în jur cu un mic zîmbet. Locul ăsta ţi se potriveşte. Ceea ce nu cred c-ar trebui să mire pe cineva...

— Crezi că m-am angajat aici doar pentru că îmi place să cumpăr? zic, ridicînd din sprîncene. Crezi că e vorba doar despre... pantofi şi haine frumoase? Pentru că, dacă asta e ceea ce crezi cu adevărat, atunci mi-e teamă că te înşeli amarnic.

— Nu asta am vrut să...

— E mult mai mult decît atît. Mult mai mult. Îmi desfac larg braţele, cu un gest emfatic. E vorba despre ajutorul pe care îl poţi da celor din jur. Despre creativitate. Despre...

Sînt întreruptă de un ciocănit în uşă, şi Erin se iţeşte în deschizătura acesteia.

— Scuze că te deranjez, Becky. Am vrut doar să-ţi spun că ţi-am pus deoparte pantofii ăia sexi de la Donna Karan, pe care i-ai vrut. Pe bej şi pe negru, da?

— Ăă... da, zic repede. Da, e OK.

— A, şi m-au sunat de la contabilitate să-ţi transmit că ai ajuns la limita de reduceri pentru luna asta.

— Am înţeles, spun, evitînd privirea amuzată a lui Luke. OK. Mersi. O să... mă ocup de asta mai tîrziu.

O aştept pe Erin să plece, dar ea se uită cu sinceră curiozitate la Luke.

— Cum merge? îl întreabă veselă. Aţi apucat să vă uitaţi puţin prin magazin?

— N-am nevoie să mă uit, zice Luke foarte serios. Ştiu ce vreau.

Simt un nod în stomac şi mă uit fix în caiet, făcîndu-mă că notez ceva. Scriind orice îmi trece prin cap.

— Aha! zice Erin. Şi ce anume doriţi?

Se lasă o tăcere lungă şi, în cele din urmă, nu mai pot suporta şi ridic privirea. Cînd văd expresia lui Luke, inima începe să-mi bubuie tare.

— Am citit în prezentarea dumneavoastră, zice, băgînd mîna în buzunar şi scoţînd o broşură intitulată „Serviciul de shopping personalizat". „Pentru persoane ocupate care au nevoie de ajutor şi nu-şi pot permite să facă greşeli".

Se opreşte şi îmi încleştez mai bine mîna pe stilou.

— Am făcut unele greşeli, spune, uşor încruntat. Vreau să-mi îndrept greşelile şi să nu le mai repet niciodată. Vreau să ascult sfatul cuiva care mă cunoaşte.

— Dar de ce aţi venit la Barney's? zic cu glas tremurător.

— Nu am încredere decît în sfaturile unei singure persoane. Îmi întîlneşte privirea şi simt că mă apucă tremuriciul. Şi, dacă nu vrea să mi-l dea, nu ştiu ce am să fac.

— Frank Walsh se ocupă de departamentul bărbaţi, zice Erin săritoare. Sînt sigură că ar...

— Tacă-ţi gura, Erin, spun fără să mişc capul.

— Ce zici, Becky? spune el, apropiindu-se de mine. Ai fi interesată?

Preţ de cîteva clipe, nu spun nimic. Încerc să-mi adun toate gîndurile din ultimele luni. Să-mi organizez cuvintele, în aşa fel încît ele să exprime exact ceea ce vreau să spun.

— Cred... zic în cele din urmă, cred că relaţia dintre client şi consilierul vestimentar e una foarte strînsă.

— Speram să spui asta.

— Trebuie să existe respect. Înghit în sec. Nu pot exista întîlniri amînate. Nu pot exista şedinţe inopinate de afaceri, care să aibă prioritate.

— Înţeleg, spune Luke. Dacă m-ai accepta drept client, te asigur că întotdeauna vei fi pe primul loc.

— Clientul trebuie să înţeleagă că uneori consilierul ştie mai bine. Şi niciodată să nu îi desconsidere opinia. Nici chiar atunci cînd crede că e doar o simplă bîrfă, ori... vorbărie goală.

Zăresc chipul buimac al lui Erin şi îmi vine să rîd.

— Clientul a înţeles deja asta, spune Luke. Şi e pregătit să asculte cu umilinţă şi să fie pus la punct. În majoritatea situaţiilor.

— Toate situaţiile, răspund instantaneu.

— Nu-ţi forţa norocul, spune Luke, cu ochii licărind amuzaţi şi nu îmi pot împiedica zîmbetul care mi se aşterne pe faţă.

— Păi..., rămîn cu privirea în caiet o clipă, gînditoare. Cred că e acceptabil şi „majoritatea". Date fiind circumstanţele.

— Deci – ochii lui plini de căldură îi întîlnesc pe ai mei –, e un da, Becky? Accepţi să fii... consiliera mea vestimentară personală?

Face un pas spre mine şi aproape îl ating. Îi simt mirosul familiar. O, Doamne, ce dor mi-a fost de el.

— Da, zic fericită. Da, accept.

Luni, 28 ianuarie 2002, ora 8.30 a.m.

De la: Gildenstein, Lalla <L.Gildenstein@anagram.com
Către: Bloomwood, Becky <B.Bloomwood@barneys.com
Data: Luni, 28 ianuarie 2002, ora 8.22 a.m.
Subiect: AJUTOR! URGENT!

Becky.

Ajutor! Ajutor! Am pierdut lista. Diseară am o cină festivă cu nişte clienţi japonezi. Costumul meu Armani e la curăţat. Ce-ar trebui să port? Te rog, răspunde-mi cît poţi de repede.

Mulţumesc, eşti un înger.

Lalla.

PS: Am auzit veştile – felicitări!

SFÎRŞIT

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XXI

Becky Bloomwood revine! Lucrează în televiziune, are o nouă linie de creditare şi, cireaşa de pe tort, i se oferă o slujbă la New York! Muzeul Guggenheim, Muzeul de Artă Modernă – Becky vrea să le viziteze pe toate! Dar, mai întîi, n-ar fi bine să se oprească la... Saks Fifth Avenue? Ori la Bloomingdales?

„Un roman minunat! Ritmul aventurilor lui Becky te ţine mereu în priză, iar eroina lui Sophie Kinsella e atît de simpatică şi de aiurită, încît o să vă prăpădiţi de rîs şi o să uitaţi de propriile dumneavoastră facturi! O lectură obligatorie pentru toţi dependenţii de cumpărături!"

Eithne Farry

„***Goana după cumpărături la New York*** vă oferă încă un motiv să staţi acasă şi să citiţi în loc să vă duceţi la mall!"

Entertainment Weekly

„***Goana după cumpărături la New York*** m-a făcut să rîd cu lacrimi!"

Daily Mail

EDITURA POLIROM

ISBN 973-681-838-1

9 799736 818386

www.polirom.ro